

Mỹ Nhân Đá

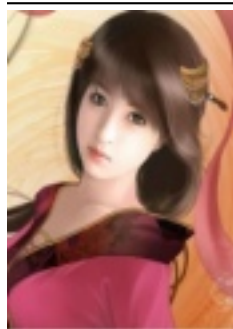
Contents

Mỹ Nhân Đá	3
1. Chương 1: Cuộc Sống Của Trai 20	4
2. Chương 2: Công Chúa Như Hoa	6
3. Chương 3: Nhất Được Ngọc	8
4. Chương 4: Đá Và Mèo	8
5. Chương 5: Dụ Dỗ	10
6. Chương 6: Bại Hoại	10
7. Chương 7: Thế Lực Của Đại Vương	12
8. Chương 8: Đàng Sau Những Nụ Cười	12
9. Chương 9: Lửa Bén Vào Rơm...cháy!	13
10. Chương 10: Người Đã Làm Gì Tôi?	14
11. Chương 11: Chuyện “làm Ăn” Của Cướp	15
12. Chương 12: Hồ Yêu	16
13. Chương 13: Khẳng Định Chủ Quyền	17
14. Chương 14: Tìm Thầy Cho Vợ	19
15. Chương 15: Nữ Giả Nam Trang	20
16. Chương 16: Mùi Mờ Dậy Dốt Đặc	22
17. Chương 17: Tự Trọng Của Hồ Ly - 16+	24
18. Chương 18: Lòng Người Hay Lòng Hồ Là Độc Ác Hơn?	25
19. Chương 19: Không Giống Vậy, Chỉ Cảm Thấy...	26
20. Chương 20: Tiếc Làn Gặp Gỡ Đầu Tiên...	27
21. Chương 21: Không Chịu Thua	29
22. Chương 22: Kinh Ngạc	30
23. Chương 23: Là Của Ta, Sao Lại Phải Để Người Sắp Xếp?	32
24. Chương 24: Cha Vợ Gặp Con Rẻ - Cha!	34
25. Chương 25: Càng Lúc Càng Không Hiểu Gì	35
26. Chương 26: Sinh Vật Nhỏ Cần Phải Sống - Huyết Hồn	37
27. Chương 27: Hạnh Phúc Của Lãng Quên	39
28. Chương 28: Đường Nhiên Là... Đã Không Quên	40
29. Chương 29: Dễ Thương	40
30. Chương 30: Sợ Hãi	42
31. Chương 31: Khác Biệt Giữa Yêu Và Tiên Nữ	44
32. Chương 32: Trốn Đi	45
33. Chương 33: Người Có Duyên Nợ, Vốn Chẳng Phải Người	48
34. Chương 34: Thương Lượng	49
35. Chương 35: Một Nửa Linh Hồn	49
36. Chương 36: Thời Không 21 - Dọn Nhà	51
37. Chương 37: Phương Thức Làm Ăn	52
38. Chương 38: Làm Ăn	55
39. Chương 39: Úc Thạch Tiên - Thạch Nương Tiên: Đã Là Một Cuộc Sống Khác	56
40. Chương 40: Gặp Gỡ Lần Thứ... N Nhưng Vẫn Là Cảm Giác Xa Lạ	57
41. Chương 41: Những Thân Phận Mới	60

42. Chương 42: Hai Người - Hai Cách Nhìn	62
43. Chương 43: Trong Thế Giới Con Người	64
44. Chương 44: Tình Dịch	66
45. Chương 45: Hấn Nghiêm Túc, Ta Lại Thấy Sợ	68
46. Chương 46: Rắn Và Hồ	70
47. Chương 47: Cáo Già Đuôi Càng Lúc Càng Dài	71
48. Chương 48: Anh Hùng Lại Phải Cứu Anh Hùng	72
49. Chương 49: Chuyện Bất Ngờ	75
50. Chương 50: Hợp Tác	78
51. Chương 51: Trả Thù Của Thi Quỷ - Không Cần Biết Làm Gì!	79
52. Chương 52: Cuộc Gặp Gỡ Giữa Hai Thứ Đá	82
53. Chương 53: Màn Kịch Mới	83
54. Chương 54: Từng Bước Chinh Phục	87
55. Chương 55: Thủ Đoạn - Chuyện Đương Nhiên	88
56. Chương 56: Cuộc Thương Lượng Hăm Dọa	90
57. Chương 57: Từ Bỏ Những Thơ Ngây - Điều Kiện	92
58. Chương 58: Cảm Giác Quen Thuộc	95
59. Chương 59: Phiên Phức	96
60. Chương 60: Bất Chấp Thủ Đoạn, Đó Mới Là Đàn Ông	99
61. Chương 61: Nước Sông Không Phạm, Nước Giếng Cũng Đừng Có Xen Vào	103
62. Chương 62: Dò Sông Dò Biển Khó Dò	104
63. Chương 63: Không Bằng Kể Cấp Bà Già Gặp Nhau	106
64. Chương 64: Tội Nghiệp Cho Một Tầng Đá Tiên (16+)	107
65. Chương 65: Giai Đoạn Mới Của Quan Hệ	109
66. Chương 66: Chuột Chạy Trốn, Còn Mèo Thì Cứ Mãi Đuối Theo	111
67. Chương 67: Chưa Yêu Không Có Nghĩa Là Sẽ Không Yêu	113
68. Chương 68: Thi Quỷ Đã Lên Tiếng	116
69. Chương 69: Lãng Quên	117
70. Chương 70: 3 Sinh Vật Cổ	118
71. Chương 71: Tim Là Đá - Nhưng Rong Rêu Đã Phủ Lên Rồi	120
72. Chương 72: Tình Thương - Đó Là Một Quá Trình	121
73. Chương 73: Hoàn Cảnh Của Mỗi Người	123
74. Chương 74: Ngươi Không Thể Tầm Mã, Vì Chúng Chẳng Giống Nhau	124
75. Chương 75: Trở Về Bản Chất	126
76. Chương 76: Chiến Dịch Bám Chặt Và Dính Chặt	128
77. Chương 77: Trong Mất Chỉ Có Một Người	130
78. Chương 78: Vốn Không Chung Đường	132
79. Chương 79: Thay Đổi	134
80. Chương 80: “đại Hội Quần Anh”	137
81. Chương 81: Lợi Thế (16+)	139
82. Chương 82: Khi Yêu...	143
83. Chương 83: Cần Có Một Kết Thúc	147
84. Chương 84: Vô Tình Giống Nhau?	148
85. Chương 85: Bóng Dáng Người Cha...	151
86. Chương 86: Điều Kiện Của Thi Quỷ	152
87. Chương 87: Trách Nhiệm	154
88. Chương 88: Làm Những Gì Mình Muốn Làm Đi.	156
89. Chương 89: Loại Thuốc Quên Ký Ức	158
90. Chương 90: Anh Là Ai?	160
91. Chương 91: Con Rối	162
92. Chương 92: Mỗi Người Đều Có Việc Của Riêng Mình...	164
93. Chương 93: Cách Phản Kháng Của Thạch Nương Tiên	164
94. Chương 94: Phương Kế... Cùn	167
95. Chương 95: Là Đá, Là Người	168

96. Chương 96: Sự Tình Khó Giải	170
97. Chương 97: Chuyện Hai Người	172
98. Chương 98: Đứa Bé Ngây Thơ	173
99. Chương 99: Tình Cảm Của Sát Tinh	175
100. Chương 100: Tình Cờ	176
101. Chương 101: Mục Đích Của Thi Quỷ	178
102. Chương 102: Cuộc Truy Tìm Của Thiệu Khải Đăng	179
103. Chương 103: Chút Ấm Ấp	180
104. Chương 104: Một Trò Vui?	181
105. Chương 105: Đá Khóc	183
106. Chương 106: Con Của Chúng Ta	185
107. Chương 107: Ấm Và Lạnh	186
108. Chương 108: Không Hề Đùa	189
109. Chương 109: Tàn Nhẫn	192
110. Chương 110: Đánh Thức	194
111. Chương 111: Cuộc Chiến	196
112. Chương 112: Cuộc Chiến (2)	200
113. Chương 113: Càng Lúc Càng Không Như Ý	202
114. Chương 114: Mẹ Và Con	204
115. Chương 115: Quyết Định Của... Nhiều Người	207
116. Chương 116: Trốn Tránh Mãi, Được Không?	209
117. Chương 117: Dừng Lại Được Chưa?	210
118. Chương 118: Một Cái Bẫy	212
119. Chương 119: Lưu Luyện	213
120. Chương 120: Vô Quýt Dày... Móng Tay Nhọn Đủ Chưa?	215
121. Chương 121: Chúng Ta Cần Nhau	216
122. Chương 122: Chuyện Đã Xảy Ra?	218
123. Chương 123: P1: Cửa Riêng Mình - Cô Dâu	219
124. Chương 124: P2: Ích Kỵ Chẳng?	221
125. Chương 125: P3: Kết Cuộc	223

Mỹ Nhân Đá

Giới thiệu

Ta- một kẻ dục ngang trời đất, một ngày chợt gặp gỡ một tiểu cô nương xinh đẹp như hoa. Nàng đưa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-da>

1. Chương 1: Cuộc Sống Của Trai 20

Một hòn đá ngũ sắc tồn tại hàng vạn năm....Cho đến một ngày,đá kia bỗng nhiên chuyển động.

Sau chuyển động là lắc lư...Sau lắc lư là nứt vỡ...Một cái đầu xinh xắn thò ra.

Đôi mắt trong veo, môi đỏ tươi, tóc dài...Con gái!

Kể làm thiên đế cũng cảm thấy thật phiền phức khi nhận ra. Con bé đẹp quá...Rõ ràng là đã cố gắng giảm độ đẹp của nó rồi mà. Sao mà da vẫn trắng bóc thế này, tóc vẫn đen mượt thế kia, mắt trong trẻo...Đẹp ngây thơ...Sao không bỏ thêm chút giấm lẳng lơ. Kiểu này đừng nói là trần gian, lang thang ở thiên đình, cũng chừng vài ngày là bị dụ đi,ăn sạch sẽ:

-Ừm...

Nhưng biết làm sao được. Vị thiên đế, sinh thành vạn vật nhưng lại không có quyền quyết định số phận của con cái mình đành thở dài, nắm nhẹ sản phẩm ra khỏi lò, miễn cưỡng đặt tay lên đầu, ban cho sinh vật bé bỏng đó giọng nói...Chết rồi, sao bây giờ mới sức nhớ ra, đáng lẽ phải là cái giọng ồm ồm như vịt đực, để khi cất lên có thể dẹp bớt mấy cái đuôi. Lỡ tay, giọng nói của sinh vật mới hoàn toàn tương xứng với hình dáng bên ngoài của nó, trong trẻo, thanh thanh:

-C...ha...cha...

-Ừ...Con!

Sinh vật dụi đầu vào ngực...Dễ chịu quá! Tạo ra không ít con vật xinh đẹp nhưng chúng đều trở mắt nhìn, chỉ có vật nhỏ này nũng nịu đòi yêu thương như thế. Đáng yêu chết mất! Con gái ơi, cứ thế làm sao nhần tâm quảng con vào bàn tay phàm tục của bọn chúng...Phải tìm cách....Tìm cách thôi!

-Ta gọi con là Nương Tiên nhé...Càng nhìn càng thấy dễ thương.

-Dạ...

Cười...Cười càng đẹp...Đôi môi đỏ mọng, ươn ướt, má hồng hồng tự nhiên không tô điểm. Con gái ta, sao lại đẹp dường này...

-Con gái phải xuống trần gian tu luyện thôi...Haiz ya...Biết sao được, nơi đó có không khí mới làm thân xác con hoàn thiện được. Nhớ này...-Thiên đế đặt tay lên vai cô gái nhỏ, nghiêm giọng- Ta sẽ quảng con ở một nơi thật vắng vẻ. Nếu xui xẻo mà con nhìn thấy một con vật nào đó giống con...Con nhất định phải trốn đi...Không được cho bọn chúng thấy. Qua đúng 15 năm là xương thịt con cứng cáp. Ta sẽ mang con về nhà.

-Dạ...

Sinh ra con hư thì không nói, đằng này con gái ngoan ngoãn đáng yêu thế này mà không ở cạnh mình được thì càng đáng lo hơn. Ráng chịu đựng mười mấy năm, sau đó mang con gái về, không để ai ăn hiếp nó nữa...

Nhất định vậy đi...

Hắn tên là Thiệu Khải Đăng, là sơn vương của vùng Túy Ngọc linh.

Cha hắn vốn không phải là cướp. Hắn cũng không sinh ra là cướp. Nhưng cuộc đời buộc hắn phải làm cướp, thậm chí leo dần lên ngôi sơn vương. Khác với các chủ động cường sơn khác, nhìn bề ngoài Thiệu Khải Đăng không có vẻ gì là một tên cướp cả. Hắn có vóc dáng dong dỏng, mảnh khảnh, tóc tai buộc gọn gàng. Trong người của hắn lúc nào cũng có một thanh trủy thủ nhỏ, dùng để giết người. Ngoài ra có thêm một ít mê thảo dùng để hạ được người ta.

-Thưa sơn vương...

-Cái gì?

-Thưa sơn vương...người của Đỗ mục động mang lễ vật đến tặng ạ.

-Lễ vật là gì?

-Dạ..lụa....Bạc vàng 100 lượng. 5 mỹ nhân!

-Mỹ nhân lại là con gái nhà lành hả?

-Dạ..Không biết ạ...

-Đẹp không?

-Dạ...đẹp!

-Mang lên ta xem...

Thuộc hạ đưa 5 mỹ nhân lên ra mắt. Nhưng hấn chỉ liếc qua một chút. Quả nhiên xinh đẹp. Khổ nỗi hấn bị dị ứng với mùi son phấn nên cứ hắt xì liên tục khi cái mùi đó xộc vào mũi:

-Hấ....t...xì....

-Sơn vương...

-Đưa xuống đi...Cô nào thích thì lấy làm vợ, còn không thì thả người ta về.

-Dạ...

Đám thuộc hạ lui xuống...Thở dài...Sơn vương lại...

Sơn vương của bọn chúng mọi thứ đều bình thường, chỉ có vấn đề sinh lý là không bình thường. Không biết đã khai bao chưa,nhưng mỗi lần nữ nhân có mùi son phấn đến gần là hắt xì liên tục...Biết ý mang họ đi tẩy trang, song lại tiếp tục nảy sinh vấn đề mới.Có lần sơn vương đang uống trà,vừa nhìn thấy người ngọc không trang điểm đã phun hết nước trong miệng ra, chuẩn xác ngay mặt phó trại chủ Ngọc quế trại.... Sơn vương rất thích con gái đẹp nhưng là đẹp theo tiêu chuẩn của người. Bọn thuộc hạ dù thấy chẳng chê đương,mang lên dâng, sơn vương cũng chỉ thoáng liếc qua đôi chút.

-Thưa sơn vương....Hôm qua đã bắt được Hùng Tam Hổ...

-Hùng Tam Hổ...Là cái tên đã đầu hàng triều đình à?

-Dạ...

-Bọn triều đình thưởng cho hấn bao nhiêu bạc?

-Nghe nói là 1000 lượng ạ...

-Lục soát được bao nhiêu?

-Còn 645 lượng ạ...

-Vàng?

-Dạ...

-Đem lấy số đó chặt nhỏ ra...Nhét vào miệng hấn....Khi nào nuốt hết số bạc đó mà không chết thì tha cho hấn. Còn không thì mang hấn chôn với số vàng đó đi...

-Dạ...

Gương mặt vẫn bình thản. Phía dưới một lát sau tiếng hét vang lên...Tín sơn vương ai không biết...Đã phản bội thì đừng để hấn bắt lại cơ mà.

-Thu xếp theo ta đi dạo đi...Ở nhà chán quá!

-Mang theo cung tên ạ?

-không cần....Ta cũng chẳng bắn được con thú nào...chỉ tổ làm chúng bị thương. Mà bị thương là đau lắm!

-Tuân lệnh...

Sơn vương đi dạo...Đi thì thường có nhiều người đi theo. Người rất sợ một mình đi vào rừng.Nghĩ cũng lạ, sơn vương- chúa cướp mà lại...

Hòn đá số phận bắt đầu quay...Vị thần mang tên số phận với chiếc áo đỏ lòe đưa tay xoay vòng tròn...Ô mang tên Thiệu Khải Đăng quay chòng mòng, cho đến lúc dừng lại trước một cái tên:

Hạ Triều Dương.

Dòng chú thích bên dưới rành mạch:

Công chúa Vĩnh Thùy bang....Xinh đẹp, bướng bỉnh, ngày mùng 8 tháng 6 tự ra ngoài rừng đi săn thú...Nửa đường bị lạc tùy tùng. Gặp Thiệu Khải Đăng lúc giữa ngộ....Sau đó....

2. Chương 2: Công Chúa Như Hoa

Hạ Triều Dương là công chúa của Vĩnh Thùy quốc, nhan sắc như hoa nở, mỹ lệ vô song. Dường như tạo hóa hối hận bởi đã ban cho nàng tính nết chua ngoa, lo nàng không lấy được chồng nên định bồi thường bằng nhan sắc.

-Công chúa ơi...Chúng ta hình như...Hình như đi lạc đường rồi.

Thu Cúc níu lấy tay Triều Dương, sợ sệt. Nàng công chúa kia rõ ràng cũng sợ đến tái mét mắt mày nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, gắt lên:

-không việc gì phải sợ...Có ta đây.

Thu Cúc méo miệng, than thầm ” Vì vậy em mới sợ đó chứ!”

Nếu không phải vì công chúa không nghe theo lời Dạ tướng quân, thúc ngựa một mình đuổi theo con thỏ bạch thì đâu đến nỗi...Tướng quân đã bảo, nơi này mà bạch thỏ xuất hiện, rõ ràng là có bất thường...

-Cút đi!

Bên tai đột ngột vang lên tiếng của ai...Đều đặn vang vang...Rõ ràng...

-Cút đi!

-Công chúa ơi!

Thu Cúc run rẩy níu chặt lấy Triều Dương hơn. Nguy hiểm quá. Rừng lại vắng lặng, rui có gì:

-Đau ta...

Triều Dương cũng nghe tiếng nói đó...Xung quanh không có bóng người....Nàng vô thức lùi vào phía trong, tay đặt lên chuỗi gươm:

-Cút đi...

Cái tiếng đó lớn hơn...Kèm theo đó là tiếng xào xạt...Tiếng bước chân...Có người...

Không phải là một, mà có rất nhiều người. Nhìn thấy hai chủ tớ nàng, chúng dừng lại.

Tiếng ” Cút đi” càng lớn hơn, không kiêng dè...

Gã thanh niên có vẻ là đầu lĩnh, tay cầm một tảng đá, ném nhanh về hướng tiếng động.

Im bật

-Nghe thêm một lần nữa...Ta đốt rừng!

Hắn quay sang hai chủ tớ Triều Dương:

-Đi đâu đây? Có việc gì?

-Ta đi dạo thôi- Triều Dương vẫn nói cứng- Người...

-Đi dạo thì thôi...Đi!

Hy vọng duy nhất của bọn họ. Thu Cúc tắt tả cầu xin:

-Công tử ơi...Chúng tôi đúng là đi lạc, phiền người dẫn ra bên ngoài...

Bọn chúng nhìn nhau, hội ý...Rồi 1 gã lên tiếng:

-Dẫn ra thì dẫn ra...Nhưng công chúa các người phải qua nói chuyện với sơn...à không công tử của bọn ta.Nói sao cho công tử hài lòng là được.

-Thế nào là không hài lòng hay hài lòng?- Triều Dương ngênh mặt lên-Ta đâu có nhờ hấn dẫn đi,tự hấn...

-Được rồi...Gã công tử bỗng cất tiếng- Chết dí trong xó rừng càng tốt...Ta đi!

Hấn phẩy tay và đi thẳng...Bây giờ, Triều Dương mới thấy lo sợ...Thu Cúc đã nắm quá chặt tay nàng, đôi mắt mờ lệ:

-Này gã kia....Ta nhờ người....

...Nàng và Thu Cúc được cưỡi chung một con ngựa...Gã ấy thật lạ, không nói gì, cứ lững thững đi trước...Đến bìa rừng, hấn quay lại:

-Lấy công!

Cả hai chủ tớ Triều Dương cũng ngỡ ra khi hấn bất thành lình ra tay, động tác khá nhanh. Tới lúc định thần, trên tay hấn đã có xâu chuỗi ngọc trai phụ vương tặng ngày sinh nhật. Nàng thét lên:

-Trả đây!

-Cái này trị giá khoảng mấy chục vạn...Trả công vậy là đủ rồi!

-Không...

-Không chịu thìNgười đâu...Mang nàng bỏ lại chỗ đó...Chuỗi ngọc này cũng trả lại, để nàng ta ôm nó mà làm mồi cho đám thú hoang.

Nhìn sơ qua, hấn hiểu thân phận của cô gái này không tầm thường. Nhưng là ai cũng chẳng sao. Có lợi cho hấn thu về là được.

-Không...Không...- Thu Cúc kêu lên thống thiết.- Van ngài...Chúng tôi không lấy lạ xâu chuỗi đó...Công chúa...đi thôi...Đi!

Hấn lạnh lùng không đáp. Những tên thuộc hạ sau những phút nửa đùa nửa thật, vội vàng định trói tay Triều Dương lại. Sơn vương nói là sẽ làm...Không nghe lời người, hậu quả thật là khủng khiếp. Bọn thuộc hạ nhanh tay hơn:

-Người...

Lần đầu trong đời chịu ủy khuất,gương mặt Triều Dương càng lúc càng đỏ...Biết làm sao được, đành xuống nước thôi:

-Tha cho ta...Ta sẽ để lại cho người tất cả những thứ này. -Nàng tháo đôi bông tai- Ta....

-Được rồi...Đáng lý chỉ có chuỗi ngọc thôi nhưng do nàng nhiều lời, tính thêm tiền công ngồi nghe nàng nói những lời vô nghĩa...-Hấn cầm bông tai lên...Bông tai bằng ngọc quý, màu xanh lam rất đẹp...Nhưng hai chiếc, chỉ có một chiếc dính ngọc:

-Là sao?

-Ta làm rơi mảnh ngọc kia rồi...Không phải cố tình đâu.

-Rơi ở đâu?

-Là...là chỗ lúc này...Ta...

Là ngọc, giá trị không ít, dĩ nhiên là không bỏ qua.

-Quay về giúp ta tìm- Rồi hấn quay sang nàng- Về vui nhé!

3. Chương 3: Nhặt Được Ngọc

Tiếng ” Cút đi! Cút đi” đó vốn được phát ra từ hai con chim két mỏ xanh mỏ đỏ...Tầng đá ngũ sắc là nơi ẩn thân của Nương Tiên...Thấm thoát mà đã hơn 10 năm nàng sống trong rừng, hứng sương, đón nắng.

Cuộc sống rất bình lặng. Khi xuống trần, cha nhìn thấy con gái nép đầu vào ngực mình mới sực nhớ ra mùa đông của trần gian là rất lạnh. Người ban cho Nương Tiên một chiếc áo, mưa thì không sợ lạnh, nắng cũng không nóng...Mặc vào có cảm giác rất thoải mái. Thỉnh thoảng nàng nhìn thấy những con vật....như cha nói, có hai chân, nói chuyện được...Thời gian đầu Nương Tiên rất sợ, chỉ biết núp trong tảng đá. Dần dần, nàng tò mò với họ hơn...Họ nhìn giống nhưng kỳ thật không giống nàng. Trông giống cha hơn...Nhưng họ không như cha, không tạo cho Nương Tiên cảm giác ấm áp. Hôm nay có cả giống nàng và không giống nàng cùng đến ...Theo sau họ là rất đông người. Họ nói chuyện với nhau, sau đó kéo đi.... Nương Tiên đợi họ đi thật xa rồi, mới nhẹ nhàng bước ra khỏi ” Mẩu thạch”...Ở trong đó dù có cảm giác an toàn nhưng ở lâu cũng buồn chán. Nương Tiên thích ra ngoài nhìn cây cỏ cảnh vật. Lũ thú rừng cũng rất thân thiện với nàng. -..... Một vật gì đó lấp lánh...Nương Tiên cúi xuống...Là một viên đá nhỏ...Cũng là đá nhưng lại toát ra vẻ đẹp lạ lùng. Nàng thích thú cho nó vào lòng bàn tay, giơ lên dưới ánh mặt trời... Cũng vào lúc đó, bỗng dưng có tiếng: -Cút đi! Nương Tiên giật mình quay đầu lại...Trước mặt nàng, là hắc... Thiệu Khải Đăng quay lại chỗ này để tìm ngọc. Ngọc vốn cả đôi mới quý, hắc muốn mang về bỏ vào hộp..Cũng chẳng phải để bán, nhưng có của để dành phòng khi khôn khó vẫn tốt hơn. Chưa tìm thấy ngọc thì hắc lại vô tình nhìn thấy một loại ngọc khác, quý giá hơn...Ngọc người. Không phải là Thiệu Khải Đăng chưa thấy con gái đẹp. Cô gái lúc này cũng là một mỹ nhân. Song, cô gái này lại mang cho hắc một cảm giác rất lạ. Thích thú...Không...không hắc là thích thú. Nó là một sự luyến lưu, không sao rời mắt đi được. -Không cần sợ...Cô gái ơi! Giọng nói...Lần đầu tiên trong suốt mười năm, có một sinh vật khác nói chuyện với nàng...Nương Tiên quên mất sợ hãi, đứng yên. Thiệu Khải Đăng phẩy tay...Lũ thuộc hạ vội vã chạy biến ra xa. Sơn vương...Cũng là lần đầu họ thấy hắc hứng thú với một cô gái. -Ông... Tiếng nói vừa thốt ra đã vội ngừng lại. Nàng chưa bao giờ nói chuyện với ai...Ngay cả cha, cũng chỉ bập bẹ vài tiếng: Hắc đã đến bên nàng... Không có mùi sơn phần...Da mặt nàng trắng mịn...Nhìn cứ muốn chạm vào...Toàn thân lại toát lên mùi thơm dịu dịu. Tóc xõa dài, mượt mà trên tấm lưng mảnh mai. Đôi môi mọng đỏ...Đẹp quá! -Nàng...nàng tên gì? Con người đó càng đến gần. Nương Tiên vừa có cảm giác sợ hãi, vừa tò mò muốn nhìn rõ hơn...Chân vì vậy cứ gần như chôn một chỗ...Đôi mắt trong veo nhìn không chớp vào ” người lạ”. -Nàng tên gì? Hắc cũng lo nàng sẽ bỏ chạy mất khi mình tới quá gần. Chốn rừng núi hoang vu này, mỹ nhân sống nơi đây, có lẽ tinh thần cảnh giác rất cao. Không khéo, gặp gỡ tình cờ sẽ chỉ là một thoáng. -Tôi... -Nàng tên là... -Cha...cha gọi là Nương Tiên. Hắc cũng không đáng sợ lắm...Thân người căng cứng thả lỏng hơn một chút. -Nàng...nhà ở đâu? -Không...không có nhà... Mạnh dạn hơn, Nương Tiên đưa tay chạm nhẹ vào má hắc...Cảm giác mát mát trên tay...Cũng giống như nàng vậy.Da hắc khá mềm.Nhưng bàn tay kia thì lại cứng...Nàng cảm nhận thế khi hắc bỗng dưng nắm lấy tay nàng: -Ông... -Hửm... -Sao lại nắm tay tôi? -Để nàng không chạy...Nàng ở đâu tới đây? -Tôi ở trong kia...Nàng chỉ tay về tầng đá ngũ sắc...Buông ra đi! Tôi phải đi... Bàn tay hắc chợt nắm chặt nàng hơn. Có chút đau đau khiến Nương Tiên nhăn mặt: -Đau... -Sẽ không đau nữa...-Hắc đưa tay nàng lên, hôn nhẹ. Không cho ta biết cũng không sao. Nàng... Hắc chợt nhìn thấy viên đá trên tay nàng: -Đá ở đâu ra... -Đằng kia... -Sao nàng lại cầm... -Nó đẹp quá! Hắc bất thành linh nở nụ cười: -Nó vốn là một đôi...Giờ lại còn có một chiếc...Xem như là vô giá trị. Nàng cảm thấy áy náy...Vì sao? -Tôi xin lỗi...Tôi phải về rồi... -Không cho về- Hắc ôm nàng thật chặt vào lòng-Chạy đến đâu, ta cũng có cách đuổi theo. -Cút đi! Một con chim lớn...bỗng dưng bay gần chỗ nàng.... Nương Tiên khó chịu xô Khải Đăng ra, trong lúc con chim mổ liên vào mặt hắc.Đang có người đẹp, nếu bình thường đã mang hình ảnh khác... Khải Đăng nhướng mày, dứt khoát. -Không cút đi đâu cả...Còn nàng, theo ta về ở nhà đi. Nhà ta rộng,ít người, rất hợp với nàng.

4. Chương 4: Đá Và Mèo

Trên thiên giới, thiên đế không giấu được sự lo lắng. Con gái vàng, con gái ngọc đã bị con người nhìn thấy. Khốn thay, cái tên đó lại có vẻ háo sắc thấy rõ, chưa gì đã nắm tay nắm chân. Mà con bé thì ngơ ngẩn, bị nắm tay, bị ôm vẫn bình thản như không...Càng nghĩ, càng nôn nóng. Có lẽ phải xuống trần thôi. -Khoan

đã... Một giọng trầm trầm vang lên. Chiếc áo đỏ lờ mờ... Nhưng không có thời gian để nói chuyện cùng với gã: -Khoan... -Ta đang gấp! -Nếu muốn xuống trần vì con gái yêu thì không cần đâu- Vị tiên trưởng có nhiệm vụ quyết định số phận của con người thông thả nói- Ở lại đây...Ta kể cho người nghe một câu chuyện... -Không có thời gian nghe kể chuyện. -Đừng nóng ruột. Cũng nhanh mà. Tên đệ tử thích hóa hình của hắc tiên lên. Trong lồng một con chim, nó vỗ cánh, hát một bài ca Ngày xưa...nơi xa xôi đó...Có mèo đen thích mộng mơ nhiều...Ngày qua, ngày qua, ngày đến...Chợt ngày kia gặp gỡ chân tình.. Bình thường, con vật này là loài chim hát hay nhất thiên hạ. Nhưng không hiểu sao, khi hát cho chủ nhân của nó nghe, thì giọng hát lại trở nên vô cùng khủng khiếp, khiến thần số phận cũng không chịu nổi: -Thôi...Được rồi...Phương tiện trực quan đi! Con chim im bất tiếng hát. Một cái liếc sắc như dao cau...Rồi nó dùng mỏ giắt lấy một chiếc lông, tung lên. Cái lông chim vụt biến thành chiếc gương hình bán nguyệt... Một con tiểu hắc miêu (mèo đen) tuyệt đẹp... À không...Nó là một con mèo rừng chứ. Nhưng khác với đồng loại, từ khi sinh ra, màu lông nó đã đen tuyền...Loài vật không có việc kỳ thị như con người, nhưng sự khác biệt ấy cũng khiến chúng trở nên hung hăng với nó hơn...Tiểu hắc miêu lớn lên trong một bầu không khí lạnh lẽo. Nó ít đùa vui âu yếm với mẹ, cũng là con vật bị cấm nhiều nhất đàn. Khi lớn lên, tiểu hắc miêu tách đàn, cuộc sống hoang dã khiến nó trở nên tàn khốc. Cạnh tranh với sói và những con vật khác săn mồi, cuộc sống có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc...Móng vuốt luôn nhuộm máu tanh, nó cẩn trọng với mọi thứ. Các con mèo rừng cái không thích nó, có lẽ vì màu lông khác thường. Dần dần, hắc miêu trưởng thành cũng trở nên lạnh cảm trong nhu cầu tính dục. Nó sống lặng lẽ...Một mình! Cho đến một ngày...Trong một đêm săn mồi về muộn, nó gặp một con sói lớn...Trận chiến diễn ra dữ dội. Vai của hắc miêu bị cắn xé, máu tuôn đầm một vạt đất....Đêm qua nó tấn công một con nai nhỏ, sau đó bị bầy nai phản kích, cuối cùng dù giết được con mồi nhưng cũng nhận không ít thương tích. Thêm thương thế lần này, dù không muốn, hắc miêu đành quy xuống...Đang kia, con sói chồm lên. Bất ngờ, sói giẫm phải một hòn đá và trượt ngã...Cơ hội đã đến. Hắc miêu gom hết sức tàn, chồm lên. Nó cắn được vào cổ sói, day mạnh....Máu bắn thành vòi...Sói giãy đành đạch...rồi xụi lơ...Hắc miêu đã thắng. Hòn đá sói giẫm phải bị rong rêu phủ kín, nằm chơ vơ bên vệ đường. Vật cũng có linh tính....Hắc miêu bắt ngờ ngẫm đá vào miệng, mang nó về hang...Nó đặt đá cạnh mình, mỗi tối đều dùng chiếc lưỡi của mình liếm đá...Lâu dần...Hòn đá không còn lớp rong rêu bao ngoài, sạch sẽ...Một màu ngũ sắc rất lạ...Đó là một viên đá đẹp... Hắc miêu và đá âm thầm sống bên nhau. Xuân đi, đông tới...Hắc miêu vẫn không có bạn tình...Nhưng ánh mắt của nó không còn toát lên vẻ cô đơn nữa...Săn mồi xong là nó vội vã chạy về hang...Lăn qua lăn lại tảng đá nhỏ đã trở nên bóng loáng...Chỉ chỉ thật dịu dàng... Đá ngũ sắc... Thiên đế bỗng nghe lạnh toát cả người: -Ý người muốn nói...Đó là con gái vàng, con gái bạc của ta? -Ừ...Thật ra con gái người vốn là một mảnh đá linh ngày xưa Nữ Oa nung nung dùng để vá trời...Tiếc thay nó quá nhỏ, thời gian trôi qua bị rong rêu phủ kín. Con hắc miêu đó đã ôm ấp, liếm láp, vô tình truyền dương khí cho nó...Con gái người thiếu hắc miêu một sinh mạng. Còn người...-Lại một cái liếc sắc lém- Việc người gây ra, tự xem tiếp đi nha. Một ngày đẹp trời thiên đế đi ngang qua chỗ ấy...Lúc này hắc miêu không có ở động. Đá ngũ sắc sau ngần ấy năm bỗng tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Nhưng lũ thú rừng không quan tâm tới ánh sáng. Hắc miêu cũng vì thế mà không thém giấu bảo bối của mình đi. Thiên đế thấy đá đẹp thì thích lắm, liền mang về thiên giới... Hôm đó, hắc miêu đi kiếm mồi về, không thấy đá, đã lỏng lẻo như hóa điên. Nó lùng sục khắp ngõ ngách của rừng, tìm kiếm trong vô vọng...Một thân xác rã rời một mồi...Hắc miêu không buồn săn mồi, cũng không thiết ăn uống. Thế giới của nó bỗng chốc hóa thành một màn âm u đen tối...Đêm đêm, tiếng kêu của nó không phải là tiếng kêu gọi bạn mà là tiếng nức nở bi thương.... Thú không biết khóc, nhưng ai nói thú lại không biết buồn đau? Sau mười ngày như vậy, kiệt sức, nó gục chết trong hang động, bên cạnh cái nơi tảng đá nhỏ từng nằm yên, tỏa ánh sáng rực rỡ, khiến đôi mắt nó như dịu lại trong một niềm hạnh phúc nhẹ nhàng. -Thiên đế vốn là trời...Nhưng thiên đế đôi khi cũng là nguyên nhân gây nên bi kịch cho kẻ khác. Người chỉ đơn thuần lấy đi một tảng đá đẹp, không có nó người cũng chỉ nuốt tiếc trong phút chốc rồi thôi...Nhưng với một thứ khác, tảng đá đó là tất cả...Người vô tình, nhưng lại làm ột sinh mạng phải ôm oán hờn mà chết....Thiên đế của ta ơi! Vô tình...không để ý cảm xúc của vật khác...Đó là một tội ác. Huống gì lại là thiên đế, cha của muôn loài. -Vì vậy trong mối quan hệ này, người không có quyền xen vào giữa chúng. Cứ để chúng tự quyết định số phận của mình. Con hắc miêu đó, kiếp này chuyển sinh là một con người. Cô bé sinh ra từ đá ấy nợ hắc ta sinh mạng, sẽ phải mang cuộc đời ra đền lại cho xong. Tuy nhiên, dù là số mệnh, thần số phận cũng không biết được, vòng xoay số kiếp sẽ dẫn họ đến đâu trong cả quãng đường dài...

5. Chương 5: Dụ Dỗ

Thiệu Khải Đăng đúng là được dâng chân lân đẳng đầu. Nắm được tay của mỹ nhân rồi, hấn lại tự nhiên ôm nàng vào trong lòng. Mỹ nhân không có then thùng chi cả. Đôi mắt trong veo cứ ngẩng lên nhìn hấn. Bất giác trong lòng Thiệu Khải Đăng dâng lên một tia khó chịu. Không ngại ngần, tự nhiên như vậy, không lẽ từng có nam nhân ôm qua thân thể của nàng: -Đã có ai...làm như vậy với nàng chưa? -Rồi... -Ai vậy? -Là cha...Nhưng cha...không có thứ của người.- Nàng đưa tay lên ngực hấn, cảm nhận nhịp tim đang thỉnh thoảng đập- Khi đó...cha không như vậy. Hấn thở phào...Song cũng vẫn thấy khó chịu. Chẳng hiểu sao với mỹ nhân này, hấn chỉ muốn mình là người đầu tiên trong hết thảy của nàng. Ôm ấp, thậm chí là nụ hôn thân mật. Hấn cúi xuống... Lũ thuộc hạ há hốc mồm...Sơn vương thật là táo bạo. Nhịn khát bao ngày, gặp thứ vừa miệng, đúng là nhanh chóng làm ngay...Cả đám không ai bảo ai, vội quay lưng sang nơi khác. Mỹ nhân trong lòng cứng ngắc...Khi hấn cho lưỡi len lỏi vào bên trong bờ môi anh đào đỏ mọng ấy, nàng ngơ nghe nhìn hấn...Hôn nhau nhưng sao chỉ có hấn là nhắm mắt thế này. Nhưng nàng khó chịu bởi cử chỉ này hơn những cái nắm tay và ôm ấp. Hơi thở...cũng khó khăn hơn. Hấn lại áp quá sát vào mình, gần như đẩy nàng dựa vào mẫu thạch. Người hấn nóng ran...Còn nữa, tay thì sờ soạng lung tung trên cơ thể Nương Tiên. Cha chưa bao giờ làm vậy. Đặc biệt là phần ngực...Làm nàng có cảm giác đau. -Buông ra...Không được...Buông ra! -Tối giờ phút này đương nhiên là không buông được rồi- Hấn tham lam di chuyển nụ hôn xuống vùng da cổ mịn màng- Nếu nàng không thích ở đây thì ta cũng ráng nhịn. Về nhà ta nhé...Ta sẽ lấy nàng làm vợ...Hôn lễ làm ngay bây giờ. -Hôn lễ? -Ừ... -Đó là gì? Nàng như một tờ giấy trắng vậy. Hấn nhìn nàng đầy âu yếm. Sống trong rừng lâu ngày, ngơ nghe không hiểu nhân thế, đó cũng là chuyện bình thường. -Đó là chuyện rất vui. Nàng sẽ thích... -Nhưng làm hôn lễ...- Nương Tiên mơ hồ thấy cái gì đó như là bị sở hữu- Không thể làm ở đây sao? Cha dặn...không được đi xa! Không được đi xa...Nhưng tại sao lại bỏ nàng cô quạnh một mình nơi đây. Lòng Thiệu Khải Đăng chợt dâng lên một sự giận dữ không tên. Khốn kiếp...Nàng thì xinh đẹp ngời ngời, chốn rừng hoang nước độc thế này, cho là thú dữ không hại nàng, còn nào là bệnh dịch khốn khổ rồi lũ tiểu phu, sơn tặc vô lương tâm. Hấn thì yêu ái nàng, lần đầu gặp gỡ tuy là muốn ăn nàng đến tận xương, nhưng vẫn muốn mỹ nhân mãi mãi trong đời mình. Còn đám sơn tặc, tiểu phu kia, lắm kẻ khốn nạn, chỉ muốn chơi qua đường. Mong manh và đáng yêu thế này, nếu có gì làm sao nàng chịu nổi. -Vô trách nhiệm! Trên thiên giới, thiên đế đau lòng không sao kể xiết. Duyên kiếp trước, tại sao lại cho con gái yêu hiến mình cho tướng cướp? Nó dụ dỗ, thiện lương, nếu là hoàng đế gặp mặt cũng phải xiêu lòng. Làm vợ ăn cướp, không phải cũng trở thành cướp nữ hay sao? -Yên tâm đi...Tên cướp đó...khác người lắm. Cứ từ từ mà xem đi! Dưới trần, Thiệu Khải Đăng lại hôn...Lần này tay hấn đã kéo một mảnh xiêm áo của Nương Tiên tụt xuống vai...Cảm giác lạnh lạnh khiến nàng phản ứng: -Không... Tiếng kêu nguy hiểm...Mẫu thạch nhanh chóng chứng tỏ tác dụng.Hút Nương Tiên trở vào. Trong tay hấn, chỉ còn lại không khí...Và một mảnh xiêm áo trắng như tuyết. Bọn thuộc hạ run rẩy gào lên: -Yêu tinh! Trong khi vẻ mặt hấn sa sầm, đang định thần sắp xếp nhanh mọi việc. Mỹ nhân như ngọc...Vứt tan biến như không khí. Hấn nhớ lại. -Từ đâu tới? Nàng chỉ vào đá kia...Màu ngũ sắc kỳ lạ và nổi bật. Lòng hấn có chút gì đó băng khuâng...Một nỗi niềm nhẹ nhàng len vào tim: -Mang đá này về nhà...Tìm cho ta chàng trống, công la, càng ồn ào càng tốt, đánh liên tục bên đá...Tới khi nào ta bảo ngưng thì thôi. -Dạ...

6. Chương 6: Bại Hoại

Tiếng công chiêng, thanh la, trống quả thật rất ồn, khiến cho tảng đá cũng lắc lư. Cô gái nhỏ có lẽ cũng vô cùng khó chịu. Cả thiên đế cũng nhíu mày trước những tiếng ồn đó. Thật là đồ bại hoại, biết Nương Tiên ẩn thân trong đá nên mới giở mọi thủ đoạn dụ nó ra. Đột nhiên: -Ngưng đi! -Sơn vương...Đá lắc mạnh lắm rồi... -Các ngươi không thấy diệc tại sao?- Hấn bất giác sờ nhẹ lên tảng đá, giọng nhẹ đi- Mỹ nhân chắc cũng khó chịu lắm...Ta không muốn như vậy. Hấn thở dài, vuốt nhẹ lên tảng đá...Ánh mắt trong veo của nàng hiện ra trong đầu hấn. Tinh khiết và ngây ngô...Yêu tinh thì sao chứ? Ánh mắt tinh khôi như vậy, tìm nơi đâu giữa biển người? Thiệu Khải Đăng trong mắt một số người như một đứa trẻ không lớn. Vì hấn tính cách trẻ con, vui buồn bất chợt... Đôi khi hấn nhí nhảnh một cách...khác thường. Sợ bóng tối, không thích giết người. Hấn là tên cướp nghèo nhất nơi đây. Đơn giản vì Thiệu Khải Đăng không cướp của,sát

sinh , làm những trò tàn nhẫn. Mùi tanh của máu rất khó chịu. Đám thuộc hạ của hắn đa số đều còn rất trẻ. Chúng như chủ nhân của chúng vậy. Có phần ngây ngô và rất hồn nhiên. Tuy nhiên, chúng là hồn nhiên thật sự, còn hắn chỉ mượn cái lột đó để che đi bản mình. Con người thật bên trong lớp vỏ hồn nhiên đó. -Các người đi ngủ đi...Ta ở lại đây. -Sơn vương cẩn thận.... Yêu quái! -Ừ...Mắt mở không lên mà còn nhiều lời...Đi đi! Hắn nhắm mắt...Đầu tựa vào đá, và khẽ khàng nhắm mắt. Cảm giác thật dễ chịu. Không phải là chăn êm nệm ấm, song lại khiến Thiệu Khải Đăng có giấc ngủ thật ngon. Bây giờ đã thế, nếu được ôm người ngọc mà ngủ, có lẽ còn thoải mái đến dường nào. Đêm tĩnh lặng... Nương Tiên lộ đầu ra. Xung quanh thật yên tĩnh....Người đáng sợ kia...Đâu rồi? Kia kia...Nàng lại hoảng hốt núp vào...Mấy lần như vậy, nhưng hắn không có động tĩnh gì. Hình như hắn ngủ rồi. Không dậy đâu. Như Nương Tiên những ngày đông u ám cũng rút vào trong mẫu thạch, ngủ rất nhiều. Xung quanh có những thứ đồ thật mới lạ...Cái này là gì? Nàng sờ nhẹ vào chiếc bàn...Giường ngủ nữa. Là những thứ lần đầu trông thấy, trông thật lạ lẫm. Trên bàn còn có đặt một đĩa quả. Không cần tốn công hái. Nương Tiên đưa một quả lên miệng. -Ngọt quá! Bồng: -Rầm! Một tiếng động chát chúa vang lên bên tai. Nàng hoảng hốt quay đầu lại, dự định chạy vào trong mẫu thạch. -Á! Cảnh tượng trước mắt làm Nương Tiên kinh hoàng hét lên. Mẫu thạch của nàng đã bị người kia cầm chiếc búa to, chẻ nát. -Không... Nàng lao về hướng mẫu thạch, nhưng đã bị một bàn tay mạnh bạo kéo vào lòng...Một cảm xúc lạ lùng dâng lên. Nương Tiên chỉ biết bây giờ mình phải đánh, đánh cho cái gã này thật đau. Hắn đã phá nát mẫu thạch của nàng rồi: -Bại hoại...Người bại hoại- Một cái gì đó ấm nóng chảy trên má Nương Tiên- Phá mẫu thạch của tôi...Người ta sẽ bắt tôi...Không có chỗ ở...Bại hoại! Nàng đang khóc...Thiệu Khải Đăng đau lòng như cắt, nhưng hắn biết, muốn giữ nàng lại chỉ còn cách đó. Phá đi nơi nương tựa duy nhất của nàng. Biến mình thành chỗ dựa duy nhất của nàng. Là bại hoại thì đã sao?

Hắn ôm lấy người đẹp đang run rẩy trong lòng mình. Để mặc cho nàng đắm thính vào lồng ngực. Trông Thiệu Khải Đăng mảnh khảnh thế thôi nhưng cơ bắp lại rắn chắc, mà tay của nàng thì mềm như lụa, hắn thương tiếc nắm lấy, lo lắng nàng đau: -Có ta đây...Không ai hiếp đáp được nàng đâu. Dục vọng chiếm hữu? Thiệu Khải Đăng đối với cô gái trước mặt, đương nhiên cũng có khao khát. Nhưng đó không phải là tất cả. Để lâu dài, đương nhiên không được làm cho nàng sợ hãi. Phải từ từ... -Nương Tiên này... -..... -Khi ở trong mẫu thạch, nàng nghe thấy gì? -Không có nghe...Nhưng...ấm lắm! Mưa không bị ướt, cũng không bị thú dữ ăn hiếp. -Vậy nó giống như nhà nàng rồi- Hắn nhỏ nhẹ dỗ dành- Ta cũng có nhà. Nàng ở lại nhà ta đi, mưa không dột, thú dữ cũng không làm hại được nàng. Đôi mắt trong trẻo làm hắn say mê. Khuôn mặt đẹp vẫn còn vương nước mắt, đau thắt cả lòng: -Nhưng...tôi không quen người...Không... -Từ từ rồi sẽ quen- Hắn vuốt nhẹ lên má nàng, âu yếm-Ta làm hỏng của nàng một ngôi nhà nhưng ta có cả một ngôi nhà lớn....Chẳng qua là do ta ở một mình trong đây, buồn quá. Ta muốn có người ở chung. -Đâu phải có một mình người...Rất đông mà... -Bọn họ...-Hắn có chút lúng túng, rồi nhanh chóng tìm ra cách giải thích- Chúng đều là giống ta, không có thú vị như khi ở với nàng. Nàng rất đặc biệt. Một cô bé ngây thơ, đương nhiên được khen là thích. Đề cao vai trò của nàng như vậy, tự nhiên sẽ làm Nương Tiên thích thú hơn: -Tôi đặc biệt à? -Ừ.Rất đặc biệt, nhưng chỉ có đặc biệt với ta thôi. Nàng mà đi chỗ khác, người ta không xem nàng là đặc biệt, chúng sẽ mang nàng đi ra chợ bán...Bọn chúng cũng sẽ lột sạch quần áo nàng, bắt nàng làm việc như khổ sai. Có hiểu không? Thế gian rất nguy hiểm. Cha đã dặn vậy, bây giờ lại thêm người này nữa....Cha từng bảo loài người hung dữ, độc ác, thấy nàng là sẽ ” ăn” ngay...Tên này không như vậy. Hắn không có vẻ gì muốn ” ăn” nàng, còn chỉ cho Nương Tiên cách đề phòng, cho nàng chỗ ở nữa...Là người tốt, rất tốt. -Người không gạt tôi chứ? -Không có...Ở lại đây với ta, ta sẽ không bao giờ bỏ rơi hay lừa gạt nàng. Khi người ngọc gạt nhẹ đầu, lòng hắn dâng lên một niềm vui khôn tả...Nàng sẽ khôn lên, quan trọng bây giờ sau khi dụ dỗ, đó là làm sao để giữ nàng mãi mãi trong lòng mình...Thế giới của sơn tặc, một mỹ nữ như hoa như nàng chắc chắn sẽ không thoát khỏi mắt bọn chúng. Bản thân một kẻ lừa biếng như hắn, không khéo phải bắt đầu bước vào con đường tranh giành...Biết làm sao được, muốn đảm bảo chắc chắn một thứ nào đó, nhất định phải nắm trong tay quyền lực...Nếu không...Chuyện ngày xưa không phải đã là một bài học quá đáng cay sao? -Người đâu! -Dạ... -Dọn thêm sang phòng ta mền gối,từ nay Nương Tiên sẽ sống chung với ta... -Dạ... Cũng ngay lúc ấy, tên thuộc hạ bước vào: -Tâu sơn vương...Đại vương triệu tập các động...2 ngày nữa đều phải có mặt trên Ngọc Túy San. -Không đi...Bảo là ta sắp thành hôn, không tiện đến. Các người chuẩn bị sẵn sàng, ngày mai ta và Nương Tiên sẽ thành thân. -Tuân lệnh sơn vương... Cũng đã lâu lắm rồi, sơn vương không vui vậy. Động phủ cũng chẳng mấy khi có dịp vui chơi.

7. Chương 7: Thê Lực Của Đại Vương

Hôn lễ được tổ chức ngay...Nương Tiên được thay một chiếc áo đỏ, chuẩn bị bái tơ hồng. Nàng vùng vằng: -Áo này xấu quá. Không thích đâu... -Ngoan...Chúng ta đang chơi trò chơi mà. Nàng mặc áo này, mới có thể vào nhà với ta được. Đêm qua, hắn đã ôm mỹ nhân say giấc. Hương thơm trên người nàng, ru cho hắn một giấc mộng đẹp...Đã lâu lắm rồi không ngủ ngon như vậy. Nương Tiên cũng vô tư mà ngủ. Trời đang lạnh, quả nhiên rúc vào lòng hắn rất ấm. Nàng bắt đầu sợ, nếu hắn không cho nàng ôm mà ngủ nữa, không phải sẽ phải co ro trong trời lạnh sao? Nương Tiên sợ lạnh...Nếu còn bị đuổi ra khỏi nhà, sống chơ vơ một mình ngoài kia thì còn đáng sợ hơn. Không ít lần tò mò, nàng ló đầu ra ngắm cảnh đêm. Quả là đẹp, nhưng sau đó có một tiếng gầm rất to vang lên sát bên nàng. Con quái thú to đùng, người vằn vện lao tới. May là Nương Tiên nhanh chóng nép vào mẩu thạch. Con vật đó còn gầm rú lâu lắm, lấy chân đá vào trong, nàng chỉ biết nhắm nghiền mắt, đợi nó đi qua...Rất đáng sợ. Từ đó không bao giờ dám bước ra ngoài lúc ban đêm. -Đội cái này vào... Hắn đưa cho nàng một tấm khăn đỏ, phủ lên đầu. Lần này Nương Tiên kiên quyết từ chối: -Không đội...Không thấy đường đi...Ngộp nữa... -Không thích à? -Ừ...Không đội... -Ừ...Không đội thì không đội. Hắn vốn là cướp, cũng đâu cần để ý quá nhiều đến lễ nghi. Chẳng qua, hắn không muốn người đẹp của mình ủy khuất. Dù cha mẹ nàng không có, nhưng một lần khoác áo vu quy vẫn là hạnh phúc của thiếu nữ. Ăn nàng rồi chung sống, không phải là không được, song cũng cảm thấy có gì đó không công bằng. Sau hôn lễ này, Nương Tiên sẽ là nương tử của hắn, danh chính ngôn thuận ôm lấy nàng vẫn hay hơn. -Ra ngoài thôi... Nương Tiên ngoan ngoãn bước theo hắn...Cả sơn trại nhỏ ồ lên...Sơn vương đúng là khéo chọn. Mỹ nhân như hoa như ngọc, dù không trang điểm phấn son nhưng vẫn đẹp vô cùng. Đặc biệt là khi cười, mà nàng thì rất hay cười. Thấy mọi người thân thiện với mình, không ai muốn ăn mình, Nương Tiên rất vui vẻ, càng để ý kỹ hơn. Quả nhiên như lời hắn nói, ở đây ai cũng như hắn cả...Có nàng, mọi người vì vậy vui hơn. -Sơn vương...Mời người... -Phu nhân...Mời phu nhân... -Sơn vương...Hôm nay không say không về! -Sơn vương... Tiếng bọn thuộc hạ reo hò phấn khích...Bỗng dưng đằng sau có tiếng xôn xao. -Đại vương tới! Đại vương của Ngọc Tú san. Chúa của các động cướp quanh đây. Thiệu Khải Đăng là động chủ không mấy khi đi cướp bóc, nhưng hắn vẫn thường xuyên nộp cống vật...Tuy nhiên so về thực lực, Thiệu Khải Đăng không phải là nhân vật được chú ý quá nhiều nên đại vương đến đây, quả nhiên là một bất ngờ. Nhanh tay, Thiệu Khải Đăng kéo Nương Tiên ra sau lưng mình...Nhượng bộ cho nàng không đội khăn che mặt, thật là một sai lầm. Nhưng đã muộn...Đại vương đã nhìn thấy mỹ nhân. Con trai của hắn, công tử Đinh Bộ mắt sáng lên, không giấu giếm nổi cái nhìn si dại. Đại vương như gần như chôn chân tại chỗ, mắt không rời người ngọc diễm kiều... Thiệu Khải Đăng nhếch môi khinh bỉ...Thật ra thường thức nhan sắc của mỹ nhân thì tên đàn ông nào không vậy. Nhưng ý nghĩ trong đầu chúng, cướp thứ đã thuộc về thuộc hạ trong khi thường ngày rao giảng đạo đức, tình nghĩa, đúng là một lũ giả nghĩa giả nhân. Quả nhiên... -Thiệu tiểu tử...Ta có chuyện muốn bàn với ngươi... Trên thiên giới, thiên đế lòng nóng như lửa đốt...Cuộc trò chuyện đó rõ ràng bên tai, khiến máu như sôi lên, cơn tức giận bùng bùng phát hỏa: -Tiểu tử...Ta cho ngươi lên làm chúa của các động ở vùng này...Ngươi nhường mỹ nữ lại cho...cho con trai ta... Một cuộc mua bán, Thiệu Khải Đăng chỉ cười trong khi tên chúa cướp càng lúc càng không kiên nhẫn: -Ta cũng sẽ đền cho ngươi 10 mỹ nhân đẹp không thua kém...Chẳng qua là...con ta mới gặp đã yêu. Kẻ làm cha thì... Sau đó là cú đấm: -Nếu không nghe lời, cả động của ngươi tự biết hậu quả rồi. Chỉ cần ta không bảo hộ...Đám lính triều đình... Khốn nạn! Gọi là duyên kiếp trước không thể quản, nhưng hắn sắp bán rẻ Nương Tiên, quản được rồi. -Đi đâu? -Ta phải cứu con gái vàng con gái bạc của ta... -Không cần...Ta đã nói, tên cướp đó...không bình thường đâu...

8. Chương 8: Đằng Sau Những Nụ Cười

-Hay là như vậy...Đêm nay ta để ngươi hưởng dụng nàng thêm 1 lần cho đúng nghĩa tân hôn...Ngày mai ta mới mang nàng đi...Dù sao chắc ngươi cũng đã hưởng đủ nàng rồi...Phải không? Những tràng cười khả

ồ...Thiệu Khải Đăng cũng cười. Bất ngờ hấn vung tay lên: -Bốp! Gương mặt công tử yêu của đại vương lãnh trọn cái tát của hấn vì bất ngờ. Thiệu Khải Đăng sau khi ra tay, gương mặt chợt hiện ra nụ cười. Tay thuận vốn là tay trái cơ mà. Đánh bằng tay phải, sao mà mạnh hơn được... -Người... Đinh Bộ nhào tới...Thiệu Khải Đăng né người, chân gạt mạnh khiến hấn ta ngã sấp xuống đất. Trên tay là một thanh gỗ dài bịt sắt nhọn, ánh mắt Thiệu Khải Đăng trở nên thật dữ dội: -Người tưởng ta may mắn mà bỏ lên được cái ngai sơn vương này sao?Đồ công tử bột vô sỉ, khốn kiếp! Hấn họ Thiệu. Sơn vương cũ là họ Bàng... -Người bớt nóng đi.- Đinh Khải đại vương vội lên tiếng...Gã này, ra tay không kiêng dè, lá gan không nhỏ, quả thật ông ta đã quá xem thường hấn rồi- Chỉ là một đứa con gái thôi mà... -Đứa con gái? Ừ...Chỉ là một đứa con gái...Nhưng đó là nương tử của thuộc hạ mình. Đại vương...Cướp nương tử của thuộc hạ cho con trai, có đáng làm một đại vương thống lãnh 15 động không? Chiếc gậy sắt của hấn kêu rắc một tiếng...Phía đầu gậy bỗng bật ra một lưỡi kiếm nhỏ, mảnh như tơ nhưng sức sát thương thì không nhỏ một chút nào. -Người không cần kích động vậy- Đinh Khải xuống nước- Xem như ta sai...Nhưng người trái lại mệnhlệnh, không đến theo triệu tập. Muốn làm phản à? -Đại vương...Chuyện ông đưa con trai lên kế vị là chuyện của ông...Tôi không quan tâm tới việc đó, chỉ tổ mất thời gian. Vắng mặt tôi thì mọi chuyện vẫn được tổ chức đúng như ý định của nó thôi mà... -Kháng lệnh đại vương...người... -Đại vương nên nhớ...Thiệu Khải Đăng tôi chưa bao giờ đến xin xỏ ông một cái gì...Trước đây lão Bàng đúng là đến cầu cạnh ông thường xuyên nhưng tôi thì ...không đâu- Hấn rút cây lại, trao cho thuộc hạ- Ông có 14 động khác để cai quản, phần nộp hàng tháng của động tôi thì vẫn đủ. Chuyện còn lại không cần ông quản... -Người... Về giận dữ của ông ta đã không thể kiềm nén. Nhưng cũng do chủ quan, đi đến đây chỉ với vài người. Nếu gã thanh niên này thực sự liều mạng, thật là chẳng thể xem thường. -Không cần hù dọa tôi-Thiệu Khải Đăng cười khê- Không được bảo hộ của Ngọc Túy San, động phủ của tôi sẽ bị triều đình tiêu diệt à?... Trước khi bị tiêu diệt, tôi có nên mang chuyện ông và bọn triều đình cấu kết với nhau cho 14 động còn lại cùng biết không? Đại vương lại là tay sai hạng sang của triều đình, ông nghĩ...những người còn lại đủ vị tha để tha cho ông không hả? Đại vương! -Người...Thì ra người... -Tôi còn biết nhiều chuyện lắm- Giọng Thiệu Khải Đăng nhẹ như gió- Nhưng nước sông không phạm nước giếng. Ông làm đại vương của ông, tôi làm sơn vương trại nhỏ của tôi...Vợ của tôi, tôi dùng thế nào không cần cha con ông quản...Còn chuyện vừa gặp đã yêu của công tử cũng nên tự trách mình yêu không đúng người, đúng lúc...Thành thật cáo lỗi, nương tử đang chờ. Hôm nào rảnh rồi cùng chuyện phiếm với hai vị sau... Hấn đưa tay làm động tác tiễn khách...Nhìn theo hai cha con đại vương người hậm hực, kẻ tiu nghỉu bước đi, khinh bỉ không làm sao nói hết. Cướp bóc cũng phải có đạo đức của cướp bóc chứ. Đám thuộc hạ nhìn hấn đầy ngưỡng mộ. Ôi, sơn vương... -Phu nhân đã vào phòng chưa? -Rồi ạ...Vào “tròng”...à không...vào phòng rồi ạ! -Ừ...Mang rượu Nữ hồng quỳnh vào.... Tuy là hấn rất thích nhìn bộ dạng thẹn thùng của nàng nhưng đau đớn lần đầu của phụ nữ nghe nói rất khủng khiếp...Thiệu Khải Đăng cũng thoáng rung mình. Thực lòng mà nói, tuy là hấn cũng không phải là lần đầu, nhưng cũng không phải kinh nghiệm tràn đầy gì, tốt nhất là cứ phục rượu cho nàng say, sau đó từ từ hưởng thụ... Trên thiên giới, con vật cũng quay sang thần số phận, khó chịu: -Khúc sau là chuyện riêng tư...Khỏi xem nhé? -Ừ... Tay áo đỏ chót đặt lên vai thiên đế đang cứng đờ người: -Không sao....Gã con gái đi là vậy...Rồi sẽ quen thôi...Về nhà nhắm mắt ngủ một giấc đi, không nên làm phiền đôi trẻ... Thiên đế đơ ra...Không biết nên khóc hay cười....Con gái yêu ơi!

Số phận quả là khốn kiếp!

9. Chương 9: Lửa Bén Vào Rơm...cháy!

Con phượng hoàng sau khi đuổi hai vị khách kia đi, lại quyết định lén lút xem 1 mình. Haiz ya, nó vốn cũng có bạn tình, nhưng lâu rồi mà không làm ăn được gì...Người gian tà thế, chắc cũng có thể học hỏi được phương pháp dụ dỗ con cái.. Nhưng thất vọng tràn trề...Đã bước vào phòng tân hôn mà người đó chỉ ngồi nói chuyện với mỹ nhân trên giường...Chỉ nói thôi, 2 canh giờ cũng chỉ có nói chuyện...Chán quá! ...Thui, nhờ người không bằng tự mình làm. Sẽ đi tán tỉnh sau vậy. Phượng hoàng bé nhỏ đã lỡ đoạn quan trọng nhất. Thực ra không phải Thiệu Khải Đăng không nôn nóng. Người ngọc xinh đẹp như thế, lại vô tư ngồi chờ, thấy hấn là mỉm cười...Hấn hận, không thể đến bên, ăn nàng ngay vào bụng. -Áo này nóng quá....Trả áo cũ cho tôi... -Áo đã giặt rồi- Thiệu Khải Đăng không chớp mắt nhìn vào hỷ phục, đánh giá...Cổ áo truyền

thống nhưng cũng dễ xé. Chỉ cần tháo đai lưng nàng ra trước thôi mà. Hắn hỏi nàng về cuộc sống trước đây. Càng nghe nói, càng cảm thấy thương nàng. Quả là rất buồn chán... -Lại đây! Ngoan ngoan, nàng tiến tới bên hắn. Cả đêm ôm ấp nên khi hắn để nàng nằm trong ngực, Nương Tiên không có phản ứng gì. Tới lượt Thiệu Khải Đăng nghe chân tay mình lạnh toát...Sao lại nhìn hắn như vậy chứ? Làm cho cảm giác tội lỗi càng tăng lên. Như là mình đang dụ dỗ một tiểu nhi hài vậy...Nhưng không làm là không được. Nàng rất dễ là mồi ngon cho sói đói, lại dễ xiêu lòng. Con gái mà, chiếm được nàng, ít ra sau này nàng có thích ai khác cũng khó vượt qua mặc cảm đã có người chiếm tiện nghi lần thân thể mất rồi. -Nàng mặc áo này khó chịu à? -Ừ... -Ta giúp nàng cởi nó nhé... -Ừ...Có mấy cái rườm rà quá...Tôi không biết làm. Hắn nuốt nước miếng, cố để tay mình không sờ loạn...Da thịt mềm mại, trắng như tuyết đang dần lộ ra...Không nhịn được nữa, hắn ôm choàng lấy nàng: -Sao vậy...Còn cái này chưa cởi nè... Nàng vô tư chỉ vào yếm thắm trên người...Cổ họng Thiệu Khải Đăng khô khốc. Hành hạ tàn nhẫn thế này...Tay hắn vô thức chạm vào nàng, lần tìm nút thắt của tấm vải. Rơi xuống hoàn toàn...Hắn ngây ngất ngắm nhìn người đẹp khỏa thân trong lòng mình...Cặp đùi thon thả, thân thể hoàn hảo như một bức tượng điêu khắc kỳ công. -Làm...Người làm gì vậy? Cũng nóng sao? -Ừ... Hắn cũng đang tự thoát y phục của chính mình...Cảm giác bức bối vội vã khiến cởi hoài mà vẫn chưa xong... -Sao vậy? Tôi giúp cho... Nàng ngây ngô đặt tay lên phần lưng đầy mồ hôi của hắn...Không nén được, hắn cuống cuống xé áo, cúi xuống người nàng... Hôn... Liếm... Nàng kêu lên khi hắn cắn nhẹ ngực mình...Đau đau! -Đau... -Ừ...Không làm nàng đau nữa... Hắn di chuyển môi lên đôi môi đỏ mọng. Điều này nàng đã biết nên để yên không chống cự...Đôi mắt trong veo vẫn mở to nhìn hắn, ngây thơ đến nao lòng... Trời ạ! Mình đang lừa gạt trẻ con...Khổ nỗi trẻ con lại đẹp đến nỗi làm người lớn mê mẩn, không đoạt lấy khi còn thơ trẻ, quả là không đủ tự tin khi đứa bé ấy lớn lên...Thiệu Khải Đăng cắn nhẹ môi, hôn lần xuống dưới: -Nhật mà... Nàng kêu lên, mảy liễu khẽ nhăn khi hắn cứ tham lam trêu nhẹ hai quả anh đào...Cắn cắn, day day...không phải là muốn ăn nó chứ? -Không được ăn cái đó...Đau lắm! -Không có ăn-Thiệu Khải Đăng bật cười, nheo nhẹ mũi nàng- Đang dạy nàng đấy chứ! -Dạy làm gì?- Nàng bỗng nhớ ra một chuyện- Người ta gọi tôi là phu nhân. Tôi có hỏi thì bảo phu nhân là vợ của sơn vương. Người là chồng tôi...Vậy sao lại gọi là vợ chồng? -Vợ chồng là hai người thích nhau...Cùng sống với nhau... -Thích nhau? Nhưng tôi không có thích người... Tim hắn nhói lên...Nàng không thích ta, ta hiểu chứ...Nhưng mà vẫn cảm thấy xót xa...Cuộc đời, có lẽ không đi cướp sẽ không bao giờ có được những điều tốt đẹp cả... -Nhưng nàng có muốn sống chung với ta không? -Muốn...Tôi không muốn sống một mình... -Vậy...nàng phải tập thích ta...Ta sẽ chỉ cho nàng thể nào là thích, là yêu một người... -Ừm... Nàng nhoẻn miệng cười...Như hoa nở...Hắn lại không thể cầm lòng: -Nếu đau thì nói nhé...Ta sẽ chậm lại một chút. Đến lúc rồi...Cô bé ngây thơ nằm dưới thân hắn, lỏa lồ...Vẻ đẹp làm người ta chỉ biết đứng yên mà thưởng thức. Hôm nay thuộc về hắn, để hắn hưởng dụng, không chỉ một lần. -Ày da... Nàng không chịu nổi...Quả nhiên...Thân thể Nương Tiên không khác gì một con người...Lần đầu tiên của nàng cũng như con người vậy. Rất đau! -Đau quá à...Người làm gì vậy? Đau! Nàng giãy dụa, muốn vùng dậy...Người này...nặng quá. Đề lên nàng, cái đau này hình như khép chân lại thì bớt đau một chút...Nhưng người ta lại không cho nàng làm vậy,cứ dùng tay kéo chân của Nương Tiên ra. Cái gì đó lại đưa vào trong người, khiến Nương Tiên đau đến co rúm người...Trong khi đó, cảm giác sung sướng đến tê dại lại lan truyền khắp thân thể hắn. Mỹ nhân quả là một cực phẩm thế gian. Ăn một lần là muốn ăn hoài ...ăn mãi: -Ngoan...Một chút là hết thôi. Sẽ không đau nữa đâu, tiểu thê tử của ta... Hắn ôm chặt lấy nàng, điên cuồng rồi lại nhẹ nhàng ra vào...Cảm giác được bao bọc chặt chẽ khiến hắn không muốn dừng lại nữa... Cuối cùng, hắn thành công phóng xuất tinh lực trong cơ thể ngọc ngà...Cứ vậy điên cuồng suốt cả đêm... Mỹ nhân là của hắn...Là của hắn rồi! Thỏa mãn ôm xiết tấm thân mệt mỏi vào ngực, hắn lại ôn nhu lau đi những vết tích của ân ái khắp trên thân vóc mảnh mai...Nàng đẹp quá! Sau khi hoan ái lại càng thêm đẹp... Nương Tiên...Thạch Nương Tiên- tiên nữ sinh ra từ đá...Như một cái gì đó thật thân quen. Hắn bắt giấc thở dài...Lòng lại trở nên trĩu nặng....

10. Chương 10: Người Đã Làm Gì Tôi?

Thiệu Khải Đăng nhìn ốm yếu vậy nhưng thể lực thật tốt. Cả đêm ” nỗ lực làm việc”, vậy mà sáng dậy, Nương Tiên mới nhúc nhích, hắn đã động tình, muốn “làm” thêm nữa: -Không thích...Đau lắm! -Vợ chồng là phải như vậy.Rồi nàng sẽ quen mà. -Vợ chồng...Thế thì không làm vợ chồng đâu...-Nương Tiên đẩy ra khi

hắn ôm gác chân nàng lên vai, chuẩn bị ” làm tiếp”- Tôi muốn về chỗ đó...Không muốn ở với người... -Về đó sẽ bị thú dữ ăn thịt đấy- Biết nàng không có nơi nương tựa nào ngoài mẫu thạch, Thiệu Khải Đăng tiếp tục thực hiện chiến dịch hù dọa- Làm quen rồi nàng sẽ thích nữa là khác...Ngoan! Thích? Thích đâu không thấy chỉ thấy mỏi và khó chịu...Cái gì đó nóng và cứng cứ đâm vào người nàng, khiến Nương Tiên nhúu đôi mày liễu...Còn phải chịu đựng đến lúc nào đây? Cuối cùng Thiệu Khải Đăng cũng thỏa mãn buông tha Nương Tiên, bồng nàng vào phòng tắm. -Cái gì vậy? Vừa chạm vào nước, Nương Tiên giật mình co người lại ngay. Thiệu Khải Đăng bật cười, bồng nàng vào trong,thích thú khi nàng bám chặt lấy người hắn: -Đừng sợ...Là nước nóng thôi! Nàng chưa thấy thứ này bao giờ...Thứ này chứa nước, mà nước nóng, ngâm mình đúng là khác, nhưng cũng thật dễ chịu. -Thích không? -Thích... Nàng hồn nhiên tung tăng trong bồn tắm, thân hình mảnh mai không che lấp, phô bày trọn vẹn trước mặt hắn. Lại nuốt nước bọt...Tinh lực mình mà cứ dồi dào thế này, sợ một ngày sẽ chết trên giường mất. -Lại đây... Tay hắn lại sờ loạn khắp người nàng... Không được, phải mặc áo cho nàng. Thời gian còn dài, từ từ hưởng thụ. Hắn giúp nàng lau khô tóc, lau người rồi bồng nàng ra ngoài: -Muốn ở trong đó nữa. -Ra ngoài kẻo cảm lạnh đấy- Hắn bọc nàng vào tấm chăn lớn, dịu dàng- Đó gọi là tấm nước nóng, có thích không? -Thích lắm! -Chỉ cần đêm nào cũng cho ta ôm, ta hôn, ta sẽ cho nàng tắm nước nóng thường xuyên.- Hắn hôn nhẹ lên má Nương Tiên-Thôi, ta ra ngoài đi làm việc...Nàng ở trong phòng ngoan ngoan. Cũng trong lúc đó, có tiếng gõ cửa...Rồi tên thuộc hạ khép nép áp má vào cửa, trên tay là một mâm thức ăn, gọi khẽ: -Sơn vương... Vừa nhận lấy thức ăn, thấy ánh mắt tò mò của hắn, Thiệu Khải Đăng lừ mắt: -Biến! Gã thuộc hạ chạy mất...Nương Tiên nhìn mâm thức ăn trên tay hắn, háo hức: -Cái gì vậy? -Điểm tâm- Cười một cô vợ trong núi ra có điểm thú vị như thế, Thiệu Khải Đăng kiên nhẫn giải thích cho nàng- Đây là bánh ngọt...Đây là cháo và đây...- Hắn thăm rửa cái đũa thuộc hạ của mình..Rượu bổ dương! Cái đũa khốn kiếp này, không lẽ nghi đại vương của chúng phải cần thứ này mới ” làm ăn” được hay sao? -Dùng làm gì? -Để ăn...Nàng ăn đi! Đôi mắt ngây thơ nhìn hắn...Nhưng Nương Tiên không hỏi...Nàng không muốn trở thành kẻ cái gì cũng không biết. Dựa dẫm quá vào một thứ, tự nhiên có cảm giác không hay. -Ăn đi! Hắn cầm một cái bánh, đút vào miệng cho nàng...Nương Tiên đành mở miệng, ngậm nó vào. Vị ngọt ngọt, thanh thanh...Nàng nuốt vào...Cảm giác bụng đầy lên, rất ngộ... Nương Tiên lấy thêm một cái nữa. Nhìn cái miệng xinh xinh của nàng nhai bánh, lòng Thiệu Khải Đăng dâng lên cảm giác ngọt ngào. -Ăn hết rồi ăn luôn chén cháo này nhé...Lát nữa sẽ có người mang trang phục sạch cho nàng...Ta ra ngoài làm việc đây. -Ừm... Không nên được, Thiệu Khải Đăng lại cúi xuống. Vần ngô nghe như đêm qua, nhưng hương vị mỹ nhân làm ” anh hùng” lưu luyến không rời. Hắn vỗ nhẹ má nàng, âu yếm: -Ngoan ngoan nhé tiểu nương tử. Ta hứa, sẽ đối xử tốt với nàng. Cả đời này... Trên thiên giới, thiên đế cũng xiêu lòng chút chút vì những lời nói ấy...Tuy là cướp, tuy gian tà nhưng hắn đối xử tốt với Nương Tiên, thế thôi cũng được. Duyên nợ cứ để chúng trả cho hết, sau đó mang con gái về thiên giới, vứt bỏ hết nợ trần. Cuộc sống một con người cũng đâu có bao nhiêu năm... -Con hắc miêu đó...trước khi chết, đã thề với con gái người là đời đời kiếp kiếp...Ta cũng sẽ chờ, xem chuyện này diễn biến đến đâu. Thần số phận và con phượng hoàng khích khích trong một góc...Sắp xếp số phận hoài cũng chán, để cho chúng tự viết nên số phận của mình sẽ có nhiều chuyện để hóng hớt hơn là theo dõi một cuốn phim mà mình biết trước phần kết cuộc. Lâu rồi không vui thế cơ mà....HẾT

11. Chương 11: Chuyện “làm Ăn” Của Cướp

Trong động cướp lại có một thư phòng dày đặc sách. Lữ thuộc hạ không dám đụng tay vào đó. Thân phận chúng vô biên thô lỗ, có lần lỡ tay sắp xếp sai vị trí khiến sơn vương không tìm được cái cần tìm đã nổi trận lôi đình thịnh nộ. Mà sơn vương nổi giận thì cực kỳ đáng sợ. Người duy nhất bước được chân vào trong đó là Phạm sư gia. Cũng trạc tuổi sơn vương, nhưng khác với sơn vương tính cách thất thường, Phạm sư gia điềm đạm, nhẹ nhàng. Đúng là người có học có khác.

- Sơn vương!

- Ừ, doanh thu tháng này thế nào?

- Chúng ta cống cho lão đại vương theo quy định hằng tháng, còn lại khoảng 3 vạn lượng. Chi phí trong trại là Một vạn 200 lượng, các quan hệ khác là 1000 lượng... May áo mới 980 lượng, đám cưới của sơn vương hết 7000 lượng. Chi hết bao nhiêu, người tự tổng kết nhé!

- Ừ. Tháng qua có tìm thêm con mồi nào mới không?

- Nhắm được 2 con mồi, đang âm thầm thu thập thông tin, vài ngày nữa sẽ có kết quả!

Trước đây lão Bành còn làm tướng cướp, cướp bóc nhiều nhưng thu nhập hàng tháng chỉ khoảng hơn 5000 - 6000 lượng, còn Thiệu Khải Đăng không mặn mà với cướp bóc mà kiếm được không ít tiền. Vì sao? Hắn cũng đi cướp, nhưng không cướp của dân. Không phải tốt bụng gì mà là cướp thế đúng là chẳng được bao nhiêu, còn làm cho chúng sợ hãi dọn đi nơi khác. Đối tượng nhắm tới là tầng lớp nhiều tiền hơn, bọn nhà giàu, hay cao cấp hơn là bọn quan lại. Tiền của chúng kiếm dễ như đếm lá, chia lại cho hắn như một hình thức thỏa hiệp vẫn tốt hơn. Cướp chỉ được 1, 2 lần, ai mà mang tiền cho mình mãi. Nên phải nghĩ cách làm sao để chúng ngoan ngoãn nghe lời, tự động mang phẩm vật, tiền bạc cho hắn. Quan lại thì chân tay đa số là không sạch sẽ. Ăn để quá nên tên nào cũng muốn bám cái ghế của mình. Lũ nhà giàu thì nhiều tiền quá hay rửng mỡ, mèo mả gà đồng, nhiều trò khôn nạn khác để kiếm gái đẹp về, hay là nịnh bợ cầu quan tước. Kiếm được chứng cứ phạm tội của bọn chúng, càng độc đáo, càng xác thật càng tốt. Sau đó tiếp xúc, tiến hành “thương lượng”. Bọn chúng không muốn đầu nhưng phải ngoan ngoãn chấp nhận, nộp cho hắn một phần thu nhập trong tháng. Hiện tại khách hàng là khoảng 12 tên, sống dư giả cho cả trại suốt cả tháng trời. Cái gì cũng có cái giá của nó. Nhất định có cơ hội, chúng không bỏ qua. Nhưng chẳng sao, lấy tiền của người ta rồi, có hậu quả cũng là chuyện phải chấp nhận thôi.

- Sơn vương cưới vợ vui chứ?

- Ủ! Rất vui!

- Cũng có nghe đồn là phu nhân dịu dàng, ngây thơ, là cực phẩm đấy.

- Ta biết.

- Không nói nữa, số quân chúng ta đang mỏng, sơn vương tìm thêm một số vị trí nhé! Để phòng có biến.

- Ủ ta nhớ rồi. Cho ta mượn phần nói về lão ta.

- Phần nói về lão đại vương thì có khá nhiều. Lần trước cũng nói cho ngài nghe rồi.

- Chuyện đó lớn quá! Công bố lên là lão ta chết chắc. Kiếm chuyện nào đó nhẹ nhẹ hơn để khống chế. 14 động, cống vật hằng tháng không ít đâu.

Phạm Vĩnh Kỳ phì cười. Lão đại vương cũng không tha. Bản lĩnh thừa sức chiếm ngôi cao nhất của cướp cả vùng, nhưng do tính lười biếng, đúng hơn là vô trách nhiệm nên tỏ ra an phận trong vai trò một sơn vương nhỏ nhoi. Hôm nay muốn vùng lên, chắc là vì phu nhân. Hôm qua đã khiến lão đại vương mất mặt, không chiếm lợi thế, e rằng rắc rối to.

- Lão ấy thì cũng có chuyện liên quan tới quá khứ và bà vợ thứ ba nhưng nó cũng khá nghiêm trọng. Không biết...

- Ủ... Chuyện đó được đấy. Kể nghe xem!

12. Chương 12: Hồ Yêu

Phạm Vĩnh Kỳ nghiêm túc chờ đánh giá kế hoạch trong khi Thiệu Khải Đăng vẫn cười cợt như không. Bỗng nhiên, hắn hỏi:

- Kỳ Kỳ này...

- Ngài đừng gọi tôi bằng cái tên đó được không? - Phạm Vĩnh Kỳ chau mày, khó chịu - Tôi tên là gì?

- Tên đó ta đặt cho đệ mà. Nghe hay quá hả?

Tên tuổi? Cũng chỉ dùng để gọi. Bao lâu rồi, Phạm Vĩnh Kỳ không nhớ. Hắn vốn không có tên có tuổi, sống một mình chốn cùng cốc thâm sơn.

- Nghe nói phu nhân từ một hòn đá bước ra, Sơn vương đã đập nát hòn đá đó?

- Ủ!

- Có nghĩa có thể là yêu quái. Người không sợ sao?

Yêu quái? Thiệu Khải Đăng nhếch môi, cười nhẹ:

- Đệ không phải cũng là yêu quái đó sao? 3 năm nay, đệ chưa hề có ý phản bội ta mà.
- Vì người giúp tôi và con cháu kiếm ăn. Không có người thì...

3 năm trước, Phạm Vĩnh Kỳ vốn là một hồ yêu trên Túy Ngọc linh. Cả nhà hắn, 18 mạng, chỉ có mình hắn tu luyện thành tiên. Tỷ tỷ hắn, một bạch hồ chịu không nổi cực khổ vì thiếu ăn, làm liều hóa thành người, bắt chước các nữ hồ yêu quyến rũ người ta nhưng bị thiên lôi đánh chết. Từ đó, 18 sinh mạng nhỏ bé sống nương tựa vào nhau trên Túy Ngọc linh, không dám mơ mộng xuống trần gian, chung sống với con người. Theo lẽ thường, một hồ yêu nếu tu luyện thành tiên sẽ phải theo hầu một vị tiên trên thiên giới. Sau một ngàn năm hầu hạ, học pháp thuật sẽ được thăng là hồ tiên, sống cuộc sống an nhàn. Nhưng bản thân hắn, nếu theo hầu tiên trưởng thì lũ tiểu hồ bé nhỏ phải làm sao? Trong hang, chỉ có một hồ thụ (hồ ly già), những con hồ ly lớn vì bộ lông xinh đẹp trắng như tuyết đều đã lần lượt bị con người bắt lột da làm áo lông. Lũ trẻ khờ khạo chẳng biết gì, chỉ dám thập thò tìm những con thú nhỏ quanh hang, hắn làm sao nỡ lòng bỏ chúng ra đi, để bọn chúng tự sinh tự diệt. Người ta nói, hồ ly đa tình. Hồ ly là ngọn nguồn tai họa. Hồ ly tính mị, say mê sắc dục, quyến rũ người. Nhưng nếu người không mê đắm hồ ly thì hồ ly làm gì được. Hồ ly cũng chỉ là một sinh vật nhỏ nhoi của trời đất. Hồ ly cần được sống. Thế thôi. Phạm Vĩnh Kỳ không phải là một con hồ ly cao cả. Nhưng hắn không thể bỏ lại gia đình của hắn. Vậy thôi!

Hắn không lên thiên giới. Hắn cam phận làm một hồ yêu nơi rừng núi. Những bản lĩnh có được, chỉ dùng để che chở cho lũ hồ ly nhóc mỏng manh. Hắn hóa thành người. Chẳng để quyến dụ ai, người thì có thể không bị ai dòm ngó. Hắn dựng một ngôi nhà nhỏ, trồng rau, cuốc đất, mang ra thành đổi gà về nuôi dưỡng đàn hồ ly của mình. Hắn là trụ cột của 18 cái miệng ăn, trong khi thức ăn trong núi càng lúc càng vơi dần vì sự xuất hiện của lũ cướp ăn thì ít mà thích phá thì nhiều. Chúng săn gà rừng, chim muông khiến chúng bỏ đi nơi khác. Dù nỗ lực, Phạm Vĩnh Kỳ vẫn không sao kiếm đủ lương thực cho cả nhà. Rồi mùa đông sắp tới nữa. Vị tiên trưởng đáng lẽ sẽ thu nhận hắn phát hiện Phạm Vĩnh Kỳ không lên thiên giới đã dùng đòn nổi giận. Ông ta đến động phủ đòi trừng trị hắn. Sức yếu thế cô, nhưng Phạm Vĩnh Kỳ không thể bỏ lại gia đình của mình. Hắn đã quỳ xuống van xin ông ta song chỉ hoài công. 18 con hồ ly và một hồ yêu đã làm nên cái việc tày đình trong hang động. Phạm Vĩnh Kỳ dùng hồ hương nhân lúc ông ta không chú ý, khiến lão tiên trưởng hôn mê. Trên tay hắn là cái phát trần của tiên gia, chỉ có nó mới giết được tiên gia, khiến hắn hồn bay phách tán. Hồ yêu giết người thiên giới, tội lỗi tày trời. Nhưng hắn không hối hận. Tại sao ông ta muốn giết hắn thì được, còn hắn giết lại thì bị kết án chứ? Hắn và bảy hồ yêu đã quyết. Sống chết gì thì cũng một lần. Hình như chưa ai phát hiện ra điều ấy. Hắn và bảy hồ yêu từ đó sống yên ổn, cho tới khi thiếu thức ăn trầm trọng và gặp Thiệu Khải Đăng. Làm việc cho cướp, kiếm miếng ăn cũng là một phương tiện sinh tồn hợp lý.

- Tôi về.
- Mang gà về chưa?
- Rồi.
- Ta bảo bọn chúng nướng gà rồi.
- Cảm ơn sơn vương.
- Ủ! Ăn ngon miệng nhé!

13. Chương 13: Khẳng Định Chủ Quyền

Phạm Vĩnh Kỳ vừa đi khuất, Thiệu Khải Đăng liền quay về phòng. Trong chiếc áo màu tím nhạt, Nương Tiên ngồi trên giường, gương mặt ngầy thơ tỏ ra vẻ thỏa mãn vô cùng. Nhìn mái tóc ướt của nàng, hắn biết Nương Tiên lại vừa đi tắm.

- Lại tắm nước nóng à?
- Ừ, thoải mái lắm! Các tỷ tỷ còn bỏ hoa vào trong đó nữa. Thích ơ là thích! Nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì? - Thiệu Khải Đăng ôm nàng vào lòng, để Nương Tiên dựa vào ngực, nghịch những sợi tóc mượt mà. Không né tránh, nàng hồn nhiên bày tỏ:

- Hoa nhiều quá à. Tắm một chút mà bỏ nhiều hoa vậy, hoa sẽ đau lắm!

- Ngốc quá! - Cọ mũi vào má nàng, Thiệu Khải Đăng âu yếm - Nếu không sử dụng, hoa cũng chỉ là một thứ có sắc mà không có hương thôi. Nhưng nàng đừng tắm nhiều quá, bệnh đấy.

- Tắm thích ơi là thích. Cứ muốn tắm hoài.

- Tắm để sạch sẽ và dễ chịu hơn nhưng không nên lạm dụng nhiều - Hắc cười khẽ - Giờ đã là phu nhân của ta rồi, ta sẽ không đối xử tệ với nàng. Ở núi này tuy ta không quyền cao chức trọng gì nhưng bảo vệ nàng thì không có vấn đề gì. Nè, nghe dặn đây...

- Dặn gì?

- Muốn đi chơi cũng được song không được đi xa quá. Thấy người lạ là phải tránh mà này... - Tốt nhất là cứ nói thật với nàng, càng che giấu sau này có chuyện xảy ra không phải hậu quả sẽ càng thê thảm hơn sao? - Nàng là vợ ta, mà có hiểu vợ có nghĩa là gì không hả?

- Không hiểu lắm. Vợ chồng là ... cái kia - Nương Tiên thực sự khó chịu khi nhắc tới chuyện đó - Nhưng cái đó không thích lắm. Đau và mỏi lắm, tôi...

- Những lần sau là không đau nữa. Vợ chồng thì ai cũng phải vậy, mà còn phải làm thật thường xuyên nữa. Làm một lần thì phải làm tiếp nhiều lần nữa... Thậm chí - Hắc cười tà mị - Đêm nào cũng phải làm nếu không sẽ bị bệnh đấy.

Nương Tiên đối với những lời đó nửa tin nửa ngờ. Chuyện đó làm nàng rất mệt, nhất là hắc cứ buộc phải làm khi Nương Tiên đã mệt nhoài. Song, trong cái mớ ký ức hỗn loạn của nàng, từng có... có người ở cạnh bên Nương Tiên làm chuyện đó. Người nam thì giống hắc vậy đó, còn người nữ thì dường như rất đau đớn. Cô ta kêu khóc, sau đó không nghe gì nữa. Nương Tiên thấy sợ nên không dám nhìn nữa.

- Có người đã từng bên tôi làm vậy. Người nữ có lẽ rất đau, hét la rất to. Rồi sau đó không nghe nữa. Có lẽ không chịu làm vợ nên bị vứt lại. Họ vừa đi là cái con đáng sợ đó - Nàng đưa tay diễn tả - Nó xé thịt của người đó. Nếu tôi không nghe lời, người sẽ làm như vậy đúng không?

Thiệu Khải Đăng đau lòng. Hắc biết nàng đang nói đến điều gì. Người nàng nói tới có lẽ là một phụ nữ gặp cướp, bị chúng hãm hiếp, giết chết và thú dữ xé xác giữa rừng hoang. Nương Tiên của hắc, tiểu tiên nữ thì sao? Yếu đuối, mong manh, khờ khạo. Nếu không phải là hắc, nàng nhất định cũng bị một tên nào đó làm nhục. Mà Nương Tiên dù có bề ngoài xinh đẹp nhưng tâm tính đơn thuần, ngốc nghếch, kỹ xảo trên giường gần như chỉ là con số 0. Nàng chỉ là đối tượng phát tiết, chắc chắn bọn cướp cũng không thích mang về động một người chẳng biết gì.

- Ta sẽ không bao giờ làm vậy với nàng. Còn nàng, là vợ ta, chỉ là vợ của mình ta thôi. Không được cho gã nào là đàn ông chạm tới nàng. Không được cười với chúng, không được để chúng chạm vào nàng. Hiểu không?

Nương Tiên đưa mắt nhìn hắc rồi bồng gật đầu. Nàng cũng không thích ai chạm vào mình mà.

- Ngoan! Bây giờ tới tối không tắm nữa. Trước khi đi ngủ mới được tắm và... - Hắc thăm thì bên tai nàng - Tối nay ta cũng nóng. Ta muốn tắm cùng nàng. Chịu không?

- Được mà - Nương Tiên vui vẻ - Tôi có nói mà các tỷ ấy không chịu vào tắm chung. Thích lắm!

- Ủ... Nhớ nhé... không được để...

- Không được để ai chạm vào ngoài người - Nương Tiên cắt ngang, giọng trong trẻo - Tôi nhớ rồi...

- Nhớ là tốt! Nếu ta phát hiện ta nàng... nàng không nghe lời - Hắc cắn nhẹ tai nàng - Ta sẽ quăng nàng ra ngoài đồng, cho thú dữ ăn thịt. Hiểu không?

- Hiểu - Nương Tiên lấm lét nhìn hắc - Nhớ rồi...

- Ủ! Đi ra ngoài dạo với ta. Ta sẽ dẫn nàng đi xem nhiều chỗ...

- Ừ!

14. Chương 14: Tìm Thầy Cho Vợ

Nương Tiên xinh đẹp như tiên, nhưng như một đứa trẻ, đương nhiên phải tìm thầy để dạy rồi. Thiệu Khải Đăng là cướp, bề ngoài thanh nhã, thư sinh nhưng... chỉ biết có vài chữ. Ngoài tên của mình, hắn chỉ biết đọc và viết tên Túy ngọc linh, thêm tên của lão Bành. Vậy thôi! Dạy nàng thì hắn đương nhiên không dạy được. Cứ ở bên nàng là hắn lại muốn... muốn yêu nàng. Đêm qua nàng muốn được tắm nước nóng lâu, hắn vào tắm cũng không phản đối, thậm chí còn triền miên dưới nước. Cảm giác thật lạ! Nhưng thích thật. Lần sau làm tiếp. Đó là một lý do, lý do thứ hai là... không muốn mất mặt với nàng. Một ngày nào đó học hết chữ mà hắn biết, nàng mang chữ mới đi hỏi, hắn không biết, nàng còn coi phụ quân ra thể thống gì nữa. Còn nhờ Phạm sư gia dạy thì... Hắn ta là hồ ly, nàng là tiên đá, nói chung là cũng giống giống nhau. Phạm Vĩnh Kỳ lại đẹp trai sáng sủa, không phải là nghi ngờ nhưng ai mà biết được... Nương Tiên thích hắn ta thì sao? Phải kiếm người thôi!

Hắn lên tiếng gọi:

- Nè...

Một tên thuộc hạ phía bên ngoài chạy vội vào:

- Thưa sơn vương...

- Ở động ta có ai biết chữ không?

- Dạ có...

- Nữ có không?

- Dạ không! Các nữ tỳ đa số là thôn nữ, có ai biết chữ đâu ạ. À, hôm trước mấy trại khác dâng người lên đó. Có mấy mỹ nhân, chắc biết chữ...

- Không được!

Cái đám sơn sơn phần phần đó, quyến rũ người ta thì giỏi, dạy dỗ cái gì. Dạy hư phụ nhân yêu của hắn thì có. Nàng gốc gác, thuần khiết thế này mới đáng yêu.

- Vậy thì đi cướp người về...

- Cướp người ạ?

- Ừ. Không nên chọn cái lũ thư sinh đẹp trai. Kiếm tên nào biết chữ, yếu ớt, mong manh một chút cũng được.

Kiểu người như thế, Nương Tiên mới không thích. Vì đặt cạnh, rõ ràng hắn nổi bật hơn.

- Sơn vương ơi, thế thì trại mình có một đứa đó ạ.

- Là sao?

- Dạ, lần trước bắt được nó chung với một đám. Đám kia thì có người chuộc về, kiếm cũng được chút. Còn không chuộc nổi nghèo quá thì giữ lại trại làm việc. Có tên trông trọt giỏi, có thím nấu ăn ngon. Còn gã này thì không biết gì, yếu như sên, làm chuyện gì cũng hỏng. Được cái... Phạm sư gia cần người mài mực nên đưa hắn qua. Cũng được nửa tháng rồi.

Người của Phạm Vĩnh Kỳ à? Thế thì cũng phải mắc công một chút.

Hắn bảo tên thuộc hạ:

- Qua đó mượn người đi. Kêu một đứa sang kho hàng lựa cho phu nhân mấy bộ y phục mới. Hôm qua lão gì đó mới mang cống. Chắc nàng thích lắm!

- Dạ!

Bên trại của Phạm Vĩnh Kỳ, hần đang cho lũ hồ ly non ăn. Bọn chúng còn nhỏ, chỉ là những con hồ ly bình thường. Hần nhẹ nhàng vuốt bộ lông mềm mượt. Chúng thoải mái rúc đầu vào tay hần. Những sinh vật đáng yêu như thế này, nhưng thế gian lại ghét bỏ, lũ thợ săn thì vì bộ lông mà hủy diệt một sinh mạng nhỏ. Chúng cũng cần được sống, được tung tăng dưới ánh mặt trời.

- Phạm công tử...

Hần quay lại:

- Tiểu Khánh đây à?

Tiểu Khánh nhỏ bé trong bộ y phục rộng thùng thình. 2 tháng trước, hần nhìn thấy đôi mắt trong veo đó lẫn trong đám người bị cướp bắt về. Sợ hãi, đau đớn, hoảng loạn như một chú chim non, gọi cho hần đến nỗi đau của những con hồ ly trước cái chết treo lơ lửng từ tay bọn thợ săn. Hần đã cứu mang về, nói là cần người sai vặt. Tiểu Khánh thật ra là một cô gái nhỏ và lại là một cô gái xinh đẹp. Nàng giả nam trang, có lẽ là để thoát khỏi ánh mắt cú vọ của lũ háo sắc trên đường đi. Phạm Vĩnh Kỳ không quan tâm lý do, cũng không hỏi han gì đến lý do nàng làm vậy. Đây là những kẻ chơ vơ giữa biển người, giúp đỡ được thì cứ giúp. Nhưng thời gian trôi qua, hần lại từ từ thích nàng. Lũ hồ ly con cũng thích nàng. Khi Tiểu Khánh cho chúng ăn là chúng lại xôn xao có khi còn thích hơn lúc hần làm.

- Phạm công tử ơi! Có người của sơn vương tìm ngài... Nói là...

- Phạm sư gia ơi! - Tên thuộc hạ thô lỗ không đợi nổi tới khi thông báo xong, xăm xăm đi vào - Sơn vương mượn người đi dạy học.

- Mượn ai?

- Mượn... - Hần ta chỉ vào Tiểu Khánh - Mượn người này...

Ánh mắt Phạm Vĩnh Kỳ hơi thay đổi, nhưng vẫn hỏi:

- Để làm gì?

- Dạy học cho phu nhân ạ. Ngày chỉ Một- 2 canh giờ thôi!

Phạm Vĩnh Kỳ im lặng một chút rồi gật đầu:

- Cũng được. Chỉ Một- 2 canh giờ thôi. Nói với sơn vương là không dạy vào giờ sơn vương ở nhà. Vậy là được.

Tên thuộc hạ láu táu:

- Hiểu rồi! Nhưng mà sư gia an tâm. Sơn vương không có thích nam sủng... Nếu không...

Hần ta định nói “Nếu không là sư gia đã bị đầu tiên “. Nhưng may là kèm lại được. Phạm Vĩnh Kỳ biết hần ta hiểu lắm nhưng không nói gì, khoát tay:

- Vậy thì mai ta sẽ cho hần qua bên đó. Về đi!

15. Chương 15: Nữ Giả Nam Trang

Sáng hôm “trò gặp thầy”, tuy có nghe nói qua điều kiện Phạm Vĩnh Kỳ đưa ra, nhưng Thiệu Khải Đăng vẫn quyết định ở nhà xem. Không dạy vào giờ “sơn vương tại gia” nhưng cũng đâu có nói, lúc đó sơn vương phải đi vắng.

- Phu nhân ơi! Sư phụ đến...

- Ừ! Ta ra ngay...

Mấy hôm trước, nghe nói “đi học”, Nương Tiên rất ngạc nhiên, sau đó là thích thú. Thắc mắc gì không cần hỏi hẳn ta.

- Sư phụ kia à?

Trong một góc, Thiệu Khải Đăng nhìn ra. Thấy “thầy” hẩn hắt hàm, hỏi thuộc hạ:

- Dạ!

- Ở nhà Phạm Vĩnh Kỳ?

- Dạ!

Hẩn thở phào. Thì ra thầy dạy là con gái, thế thì sợ gì nữa nhưng lại có chút tò mò:

- Gã này ở dinh Phạm sư gia lâu chưa?

- 2 tháng trước ạ. Cũng không nhớ rõ nữa.

- Được rồi. Lui đi!

Nữ thì yên tâm, Nương Tiên có nắm tay nắm chân cũng không ngại. Nàng quá tự nhiên, vốn không hiểu thế thái cuộc đời này:

- Phạm sư gia ở bên nhà hử?

- Dạ...

- Ta qua đó chút. Các người lấy ít bánh ngọt mời khách đi!

- Sơn vương đi làm trễ đó.

- Lo ngắm mỹ nhân của đệ thôi.

Ánh mắt này, là ánh mắt giết người. Nó bén hơn cả dao cạo.

- Ta không có hứng thú với vợ bạn. Đệ yên tâm!

- Tiểu Khánh là người. Tôi là hồ yêu, sơn vương biết mà.

- Đồ ngọc - Thiệu Khải Đăng cốc đầu Phạm Vĩnh Kỳ - Gì là yêu, gì là người chứ. Đệ hoàn toàn như con người mà... Hay là...

Hẩn tỉnh quá chọc ghẹo Phạm Vĩnh Kỳ. Con hồ ly ngàn năm này hình như cũng còn “nguyên lành” thì phải, nhiều lúc rất ngây thơ:

- Đệ làm ta nghi ngờ cái... bản lĩnh giống đực của đệ đấy, hồ yêu...

Thật ra cũng không phải là không biết. Lúc xưa còn là hồ, có quan hệ bản năng với con cái. Nhưng cũng đã lâu, từ lúc tu luyện thành người, không có hứng thú với nhu cầu thân cận. Phí thời gian!

- Không phải là không có. Nhưng không thích làm với hồ ly, người thì phải mắc công dụ dỗ, rất là phí thời gian. Vả lại, tôi là hồ yêu mà, có yêu khí đấy, con người sẽ không chịu nổi.

- Cô gái đó ở với đệ không phải là một ngày, sợ gì chứ?

- Con của hai đứa sinh ra sẽ thuộc loài gì? Sơn vương có nghĩ tới điều đó không?

Đúng là... Hết chuyện này tới chuyện khác. Mà Phạm Vĩnh Kỳ lại nghĩ quá nhiều:

- Từ từ rồi có con. Mà ta nghĩ thế nào cũng là con mình, mình thích mình yêu là được. Người và hồ, có lẽ là nửa người nửa hồ...

- Sơn vương không biết. Con người không giải thích được cái gì, liền gọi cái đó là quái vật. Con tôi sẽ là quái vật nếu sống cùng với chúng nên tôi từng nghĩ sẽ không lấy con người.

- Thì đừng sống với chúng. Chỉ có hai người các người thôi!

- Phu nhân là đá, đương nhiên là không cần gia đình. Còn chúng tôi, một hang hồ 18 con, còn nàng cũng có không ít điều phải lo. Tốt nhất là để đó, chỉ cần sơn vương đừng đụng tới là được.

- Ta nghĩ thích người ta như vậy thì “tiến” tới đi... - Thiệu Khải Đăng hào hứng - Con người, phụ nữ thì coi trọng trinh tiết. Để ăn nàng trước, sau đó có xa nhau, nàng cũng tự động tìm về.

- Ăn nàng?

- Ủ! Ăn là chuyện kia kìa - Hắn làm hiệu tư thế hai người đang hòa hợp - Để dụ nàng như ta đã dụ Nương Tiên. Loài hồ ly vốn có sức quyến rũ mà.

- Nhưng làm thế không nên. Tôi không thích ép buộc người khác.

- Đừng cứng nhắc vậy. Cái này không gọi là ép buộc mà là “tận dụng ưu thế”. Nghe lời ta là không thiệt đâu.

Không phải Phạm Vĩnh Kỳ không hiểu, nhưng hắn thích giả ngu hơn. Sơn vương đôi khi như trẻ con, đâu có ai ngờ đứa trẻ con này, một ngày nọ chính là kẻ chủ mưu giết chết sơn vương cũ để giành lấy ngai bệ. Con người hắn ta vốn ghét bị ai uy hiếp, lão Bành trại chủ thì tay chân không được sạch sẽ, thích nam sủng. Năm đó Thiệu Khải Đăng dùng một mưu kế, dùng cái lão Bành mê mết để giết lão ta. Bài học rút ra, giết một người tốt nhất là giết cả dòng họ. Nếu có lưu luyến ai thì một là làm cho người đó không còn nhớ gì, cách 2 là giết chết luôn để tránh hậu quả...

- Ngày mai là ngày giỗ của Phàn Vinh. Thằng nhóc cũng trả được thù rồi. Sơn vương không cần bận tâm nữa.

- Ủ, thôi, hôm nay cũng dạy ta học chữ đi! Để về hỏi bảo bối của đệ là hôm nay dạy những gì, kéo Nương Tiên có hỏi thì ta biết đường mà nói.

Bướng bỉnh không học chữ, để rồi bây giờ, phải học chữ chỉ để không phải xấu hổ trước nương tử, thật là đáng thương thay! Nhìn dáng vẻ đó, Phạm Vĩnh Kỳ đành phải gật đầu:

- Ủ! Sơn vương thích học thì tôi dạy. Chỉ cần chăm chỉ một chút là được thôi mà.

16. Chương 16: Mùa Mờ Dạy Dốt Đặc

Tiểu Khánh nhi là một cô gái yếu đuối. Cách đề phòng tốt nhất kẻ xấu có thể làm hại nàng chính là không khơi lên vọng vọng cho họ. Nàng cố tình chọn một chiếc áo thùng thình, tóc tai thì để rối tung, tay chân cẩu thả. Cũng may chủ nhân là Phạm sư gia nên đám cướp cũng khá nể nang nàng, không làm khó.

- Phu nhân... Tôi...

- A... Sư phụ... - Nương Tiên reo lên - Nhưng mà... người có mùi giống tôi. Người cũng là nữ mà, sao lại mặc đồ này.

Tiểu Khánh chết đứng người. Biết phu nhân là yêu quái, nhưng không ngờ lại giỏi thế này. Cả Phạm sư gia còn không biết mà:

- Tôi... tôi... không... không phải...

- Mùi rõ ràng mà! - Nương Tiên cãi lại - Người lấy bằng quần cái kia, sao phải làm vậy. Tôi...

Người có thể qua mặt, yêu quái thì làm sao qua. Đành phải:

- Phu nhân... phu nhân ơi, nói nhỏ thôi... Tôi là nữ...

Thì ra là vậy. Nương Tiên gật đầu ra vẻ đã hiểu thì ra đó là cách đề phòng. Biết thế ban đầu giả trang như vậy, sẽ không bị người này hết kéo tới làm những chuyện không thích chút nào.

- Phải chi gặp tỷ sớm hơn. Giờ tôi bị người ta biết là nữ rồi. Tôi không thích cứ bị đề lên người, bị cái gì đó đâm vào trong người đâu. Đau, mỗi nữa...

Mặt Tiểu Khánh đỏ hồng. Đương nhiên nàng hiểu đó là chuyện gì. Phu nhân không biết, thấy mặt Tiểu Khánh đỏ thì lại đưa tay lên trán nàng, lo lắng:

- Tỷ sao vậy? Nóng quá à...

- Không sao... - Tiểu Khánh lập cập tìm cách tránh đề tài nhạy cảm này - Phu nhân đã học gì chưa?

- Chưa. Không biết gì hết.

Vậy cũng may. Tiểu Khánh thở phào. Dạy học chữ thì được. Nương Tiên thích thú khi cầm trong tay cây bút, viết lên mấy nét chữ đầu tiên. Viết sai, nàng bặm môi, háng háng ngồi viết lại, hết sức chăm chú.

- Hay quá ha! Tôi sẽ học như lời sư phụ dạy.

- Không dám... - Tiểu Khánh đáp lễ - Phu nhân nhớ ơn bài là được rồi.

- Tôi hỏi tỷ một câu được không?

- Hửm?

- Làm sao để không bị đau vậy nữa. Tôi không muốn...

Tiểu Khánh đỏ khóc đỏ cười. Phu nhân còn biết, tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm chuyện đó mà.

- Tôi... tôi không biết...

- Là sư phụ sao không biết?

- Vì...

- Không biết là không biết chứ sao? - Phạm Vĩnh Kỳ bước vào, vừa kịp nghe hai câu cuối của cả hai, không nén được cũng phải nhếch môi cười - Tiểu Khánh, về nhà thôi...

- Phạm sư gia ơi. Sư phụ không biết làm sao với việc đó. Có dịp người dạy cho nha.

Cô bé này... Phạm Vĩnh Kỳ rất muốn phá ra cười, nhưng hắn không muốn cô bé của mình thêm thẹn thùng thêm nữa, cuối cùng đành giải vây:

- Về thôi Tiểu Khánh!

- Vâng.

- Mai lại đến nha, Nói cho tôi biết cách đã được học đó!

Nàng khôn ngoan nhớ lời dặn, không được gọi là tỷ tỷ chốn đông người, nhưng không học được cách gọi mới, đành nói trống không.

- Hôm nay đã dạy gì?

- Dạy viết chữ ạ! - Nàng lùi hơi xa, trong khoảng cách an toàn, mặt vẫn đỏ ửng. Vĩnh Kỳ làm như không biết nàng đang rất ngại với mình, bỗng đứng nổi máu thích trêu đùa:

- Ta mới vai quá... Lại đây đắp vai cho ta một chút đi...

- Dạ!

Bàn tay trắng trẻo nhất định không phải làm việc nặng nhọc rồi. Lực đắp lại như gãi ngứa, càng khiến Phạm Vĩnh Kỳ buồn cười thêm.

- Được rồi! Uống với ta vài ly nhé, ta thêm uống rượu.

Tiểu Khánh suýt té xỉu. Nàng không biết uống rượu, nếu say mà... lộ thì sao?

- Sư gia ơi... Tôi...

- Quyết định thế rồi - Hấn quay sang nàng, làm như vô tình bắt lấy tay - Không uống cũng ngồi nhìn nhau uống. Vậy đi!

- Sư gia ơi! Tôi...

Hấn mới ngồi chưa ấm chỗ, mỹ nhân đã nằm gọn trong lòng... Thật là mềm mại. Tuy nhiên vẫn còn không ít lời nói ra nói vào. Đêm dài lắm mộng, có nên nghe lời sơn vương, ăn sạch sẽ nàng không?

17. Chương 17: Tự Trọng Của Hồ Ly - 16+

Nhưng cuối cùng Phạm Vĩnh Kỳ cũng buông mỹ nhân ra. Sơn vương khác hẳn. Người không có ai để lo lắng, có thể toàn tâm toàn ý lo cho phụ nhân. Còn Phạm Vĩnh Kỳ, một bầy hồ ly con nheo nhóc, thêm một nương tử, làm sao hẳn cam đoan lo được cho người ta chu toàn. Hơn nữa, người và yêu khác biệt. Một ngày nào đó, thiên đế phát hiện ra tội lỗi tà trời, không phải sẽ khiến nàng thành góa phụ sao?

- Tiểu Khánh này...

- Dạ?

- Hãy rời khỏi nơi này đi... Tìm một nơi nào đó mà sống vui vẻ. Ta cầu chúc cho người.

Tiểu Khánh ngơ ngẩn nhìn sư gia rời đi. Ở chung không bao lâu nhưng nàng cũng biết hẳn có nhiều tâm sự. Sư gia điềm đạm nhu hòa với sở thích nuôi hồ ly, chỉ là cái vỏ bề ngoài. Chiếc áo thùng thình lúc này bị hấn kéo ra một chút, khiến Tiểu Khánh đỏ mặt. Suýt chút nữa thì... Nhưng... nếu là hấn thì không... không sao. Từ lúc đó đến giờ, hấn là người duy nhất tốt với nàng. Cướp, người ta ai cũng sợ, nhưng có sống chung với cướp mới biết, họ cũng là những con người bình thường. Cướp ở đây không hung ác, không cường hiếp người, không giết người như ngóe, hơn cả nhiều hạng người tưởng là cao quý trong đời. Nếu là hấn thì... thì không sao. Tiểu Khánh hít một hơi dài. Thời buổi loạn lạc này, nàng cũng như một bông hoa trôi bồng bềnh trên nước lũ vậy, có những chuyện không khống chế được. Hấn là cướp, còn nàng cũng chỉ là một kẻ không nhà không chỗ tựa nương. Nàng có cảm tình với hấn, đáng cái quý giá nhất đời người cho hấn, sau này có... có biến cố gì cũng không hối hận. Ít ra mình đã không phải trải qua lần đầu với kẻ khốn kiếp, dâm tà:

- Phạm sư gia... Tôi...

Phạm Vĩnh Kỳ không khỏi giật mình. Lốp áo rộng thùng thình kia đã bị thoát ra... Cả người Tiểu Khánh đỏ bừng. Rõ ràng là đang run rẩy:

- Tôi... tôi là nữ nhi... Tôi...

Phạm Vĩnh Kỳ cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên từ dưới thân. Hấn là hồ ly, không lẽ lại vì con người mà động dục. Không hiểu nổi nữa rồi?

- Phạm sư gia!

Tiếng gọi yếu ớt như có ma lực. Tiểu Khánh cũng chỉ biết chôn chân tại chỗ. Nữ tử mà thoát y phục trước mắt đàn ông đã là can đảm và quyết tâm lắm. Giờ người đàn ông không có phản ứng gì? Không lẽ vì cho là nàng dâm đảng, khinh rẻ nàng sao? Nước mắt không nén được, tuôn rơi. Nó khiến Phạm Vĩnh Kỳ bối rối:

- Sao lại khóc? Khóc cái gì?

Bên trong hồ lão thổ dài. Kỳ nhi và con người. u cũng là duyên phận. Một luồng hồ hương thoảng tới, người thường không ngửi được nhưng hồ ly thì lại có tác dụng mãnh liệt. Nó là kích thích tố của con đực vào lúc động tình. Phạm Vĩnh Kỳ như mê muội, lý trí vụt biến mất. Hấn mất hoàn toàn khả năng khống chế, chỉ biết tiến tới gần người ngọc. Gạt nước mắt cho nàng, ôm lấy nàng, hôn lên bờ môi mộng đỏ của nàng. Bồng nàng về phía giường, nhẹ nhàng cúi xuống âu yếm nàng. Tiểu Khánh ngượng ngùng rồi cũng hé môi ra đón lấy đầu lưỡi của hấn, khuyến khích hấn hơn. Phạm Vĩnh Kỳ nghe lửa dục tình bùng cháy trong toàn thân mình. Hấn vùi đầu vào ngực nàng. Tiếng rên khe khẽ vang lên trong. Phạm Vĩnh Kỳ không chỉ là

một con hồ yêu ngàn năm tuổi. Hắn hoàn toàn là một gã đàn ông của loài người, khi mạnh mẽ khám phá trong thân thể ngà ngọc của người đẹp... Cơn đau xé ập tới... Rất đau... Nhưng kèm theo là cảm giác ngọt ngào khi hắn nhẹ nhàng đỡ dành lẫn âu yếm, khuyến khích Tiểu Khánh mở rộng ra đón chờ mình. Đê mê, nồng nàn. Tiểu Khánh thả người dâng hiến. Không như phu nhân nói, chỉ đau có phút đầu, rồi sau đó là cảm giác rất hạnh phúc. Mình đã dâng hiến cho người đáng được nhận, đó là lạc thú của ái ân.

18. Chương 18: Lòng Người Hay Lòng Hồ Là Độc Ác Hơn?

Sáng sớm, Tiểu Khánh tỉnh dậy thì Phạm Vĩnh Kỳ đã y phục chỉnh tề, trên tay là bát cháo nóng hổi:

- Nàng ăn đi!
- Phạm sư gia...
- Nàng ăn đi rồi nói chuyện.

Tiểu Khánh lăm lét nhìn hắn. Không phải là hắn nghi ngờ nàng cố tình quyến rũ mình, cho nàng là gái lăng lơ, chuẩn bị đuối nàng đi chứ?

- Sao không ăn?
- Người... người nói chuyện trước đi! Tôi ăn không nổi...

Nhìn gương mặt như hoa như ngọc đang mở to mắt nhìn mình, dáng vẻ thê lương đến vậy làm Phạm Vĩnh Kỳ không khỏi thở dài. Hắn sợ nàng nghe xong chuyện thì sẽ té xỉu đấy chứ. Miệt mài cả đêm, lại bị ảnh hưởng lớn như vậy, không khéo lại bệnh thì sao?

- Nàng xem nhé!

Hắn xoay mình. Đôi mắt của Tiểu Khánh mở to. Một nỗi kinh hãi không nói nên lời khi hắn biến mất... Trước mắt nàng là một con hồ ly lớn với bộ lông tuyệt đẹp. Nó đang nhìn nàng, ánh mắt ưu phiền. Rồi ra xa... Hồ ly cất tiếng nói:

- Ta không phải là người. Đêm qua ta đã làm điều không nên với nàng. Bây giờ nàng muốn gì, ta cũng sẽ cố gắng bồi hoàn cho nàng. Chỉ có chết là không được. Ta còn một đám hồ ly con phải nuôi. Khi chúng nó lớn hơn, ta sẽ mang mạng trả cho nàng.

Hồ ly... Phạm sư gia là hồ ly. Người không phải là người... Trái tim non nớt của Tiểu Khánh nhói lên. Nhưng không phải là người thì sao chứ? Từ khi lưu lạc đến giờ, chỉ có Phạm sư gia và những con người bị xưng là trộm cướp là quan tâm tới nàng. Còn những con người? Chính họ trong một đêm đã giết chết tỷ phu, tỷ tỷ, cả cha mẹ Tiểu Khánh. Chỉ vì tỷ tỷ quá đẹp mà lại chung tình với tỷ phu. Bọn họ cũng muốn Tiểu Khánh về làm thiếp nhưng cha mẹ không chịu. Tiểu Khánh chỉ mới có 16 tuổi, còn rất ngây ngô. Họ bắt chấp van xin của cha mẹ, cưỡng bức tỷ tỷ, sau đó còn giết hết cả nhà. Máu nhuộm cả mặt đất. Tiểu Khánh nhìn những người thân của mình lần lượt ngã xuống mà không dám kêu la. Nàng phải sống để tố cáo bọn chúng. Nhưng tố cáo thì đã sao? Bọn họ lại cũng cùng một giuộc. Chúng giả vờ hứa sẽ minh oan cho cả nhà nàng. Sau đó đêm tối phóng hỏa định giết luôn Tiểu Khánh. May là đêm đó vị lão gia giữ ngựa thương xót thân nàng, đã giúp Tiểu Khánh chạy trốn. Sư gia là hồ ly nhưng người lại hết sức bao bọc cho con cháu của mình. Người cũng cứu Tiểu Khánh một mạng. Lòng người và lòng hồ ly, lòng dạ nào là xấu xa hơn?

- Không sợ... Phạm sư gia - Nàng ôm lấy cổ hồ ly - Thiếp tên là Đồng Khiết Nhi. Người là hồ ly hay người cũng được, Khiết Nhi từ nay là người của người. Người đi đâu, Khiết Nhi theo đó.
- Khiết Nhi...

Một con hồ ly nặng gánh, lại còn lơ lửng trên đầu cái tội giết tiên gia. Nhưng hắn nữ nào bỏ rơi nàng. Duyên phận là gì không rõ, chỉ biết khi nói lên những lời ly biệt đó, Phạm Vĩnh Kỳ đã rất đau lòng:

- Đừng bỏ rơi thiếp!
- Ừ, ta không bỏ rơi nàng. Không bao giờ bỏ rơi nàng.

Đằng sau là tiếng kêu hân hoan của bấy hồ ly nhỏ. Lão hồ ly cũng khẽ mỉm cười. Con người tuy là kẻ thù của nòi giống họ nhưng cũng chỉ có con người mới mang đến hạnh phúc cho Phạm Vĩnh Kỳ - đứa con lai từ mối tình tuyệt đẹp giữa hồ tinh cùng với con người ngàn năm trước...

19. Chương 19: Không Giống Vậy, Chỉ Cảm Thấy...

- Sư phụ...

Nhìn thấy vẻ ngơ ngẩn của Đồng Khiết Nhi, Nương Tiên xua xua tay trước mặt nàng. Mãi không thấy phản ứng, nàng lay mạnh vai Khiết Nhi:

- Phu nhân...

- Sư phụ tỷ sao vậy?

- Không... không có gì...

Khiết Nhi giấu nụ cười hạnh phúc. Thật ra là hồ ly cũng không sao. Phạm sư gia rất tốt với nàng. Người không có ý định bỏ rơi nàng sau khi thỏa mãn, so với nhiều con người khác, đã là tốt lắm rồi!

- Sư phụ... tỷ... Người của tỷ...

Nương Tiên chợt reo lên khi nhìn thấy trên cổ của Khiết Nhi một dấu vết lạ. Đối chiếu lại, người nàng cũng có những dấu vết kia. Nhưng không ở trên cổ mà là ở dưới này...

- Phu nhân... Không có...

Mặt Khiết Nhi đỏ bừng. Xấu hổ của con người. Nhưng Nương Tiên không phải là người, nên nàng cũng không mấy để tâm tới vấn đề đó:

- Tôi cũng có mà... Nhưng nhiều hơn...

Câu nói của Nương Tiên càng khiến Khiết Nhi đỏ khấc đỏ cười. Giờ học còn dài, nàng không thể ngưng cuộc chuyện trò này được trong khi Nương Tiên vẫn vô tư:

- Sư phụ tỷ và Phạm sư gia đêm qua có thử không?

- Thử... thử gì?

- Chuyện hôm qua tôi nói với tỷ đó. Đau và mỏi lắm phải không?

Khiết Nhi không còn gì để nói. Chuyện riêng tư này... Người ta nghe được thì sao?

- Sư phụ tỷ cũng khó chịu lắm phải không? Tôi không thích nhưng nói thế nào người ta cũng không chịu... Tôi...

Khiết Nhi hít một hơi dài. Nàng quyết định phải nói lên cảm giác của mình. Phạm sư gia không giống... người ta. Nàng là tình nguyện với Phạm sư gia. Không nên để người có cảm giác Khiết Nhi miễn cưỡng:

- Thật ra... khi người ta yêu thích đối phương thì... không sao cả. Tôi là tình nguyện nên không có khó chịu.

- Tình nguyện là sao hả sư phụ tỷ?

- Tình nguyện là khi... khi phu nhân và người nào đó cùng yêu thích nhau. Tôi thấy sơn vương cũng rất yêu thích người.

- Phạm sư gia có nói với sư phụ tỷ là vợ chồng thì đêm nào cũng phải làm không? Nếu không sẽ bị bệnh đó!

Khiết Nhi ngơ ngác, lắc đầu:

- Không có. Tôi cũng chưa là vợ của Phạm sư gia. Tôi chỉ là...

Là gì? Khiết Nhi bỗng ngắc ngứ. Không biết cả hai là gì? Sư gia có như sơn vương, xem Khiết Nhi như sơn vương đối với phu nhân không nhỉ?

- Tiểu Khiết nhi. Chúng ta về thôi!

Phạm Vĩnh Kỳ đột ngột xuất hiện. Nương Tiên phản đối ngay:

- Mới học có chút xú à!

- Sơn vương và tôi có chuyện muốn nói với Tiểu Khiết nhi. Phu nhân cho mượn người nhé?

- Nói lại với người đó, tôi muốn ra ngoài chơi!

- Phu nhân không được đi xa. Hiện nay trại đang có chút rắc rối. Phu nhân cẩn thận nhé!

- Ủ...

Nương Tiên vui vẻ chạy ra ngoài chơi. Trong lúc đó, Phạm Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng nói với Khiết nhi:

- Đi thôi. Sơn vương bắt được một số người, nàng đến nhận dạng xem sao.

Trên thiên giới, thiên đế vội vàng xỏ chân vào giày. Phượng hoàng biến hóa thành một luồng khói mỏng, sau đó một thanh niên độ 24, 25 tuổi xuất hiện.

- Thiên đế...

- Sao lại hóa thành người?

- Thiên đế xuống trần cho tôi theo với. Chủ nhân lại đi dật chỉ rồi. Buồn quá!

Con phượng hoàng của thần số phận... Thiên đế bật cười. Hai thầy trò cũng thật nhiều trò:

- Xuống dưới đó, ta cũng bận việc, không có thời gian chơi với người.

- Cũng không cần người chơi với tôi. Tôi sẽ tự biến ra một số hình dạng - Nụ cười tà mị thoáng hiện trên môi - Chơi với con người vui hơn là chơi với thần tiên. Tôi sẽ tự biến mình thành một con chim què xấu xí. Biết đâu lại quơ được cô gái tốt bụng nào đó.

Thiên đế phát ổng tay áo, không đồng ý cũng như gạt đi. Trong chớp mắt đã biến thành một luồng gió. Có nhiều chuyện phải kiểm tra lại. Thời gian qua, kẻ làm thiên đế đã bỏ qua quá nhiều điều. Một con hồ yêu nặng gánh gia đình nghi cũng đáng thương. Đâu phải ai cũng thích làm thần tiên. Có lẽ phải đi một vòng để kiểm tra. Ai không thích cuộc sống này, cũng nên thành toàn cho họ. Là người hay yêu quái, là thần tiên hay quái thú, chỉ cần hạnh phúc là đã đủ rồi.

20. Chương 20: Tiếc Lăn Gặp Gỡ Đầu Tiên...

Nương Tiên đứng yên trước cảnh trời đất mênh mông. Nàng đã thay đổi, chỉ là không biết mình đã thay đổi ở điểm gì.

- Con gái...

Thiên đế cũng đã thay đổi. Ngày xưa không ngần ngại ôm tiểu nhi hài xinh đẹp này vào trong lòng. Bây giờ đã khác, thân là người làm cha, nữ nhi của mình xinh đẹp đến thế, lại có cảm giác buồn buồn. Nương Tiên bỗng bất thần quay lại, thiên đế phải dùng phép ẩn thân. Nếu để con gái thấy, sợ là không nỡ, lại muốn mang nàng về thiên giới. Con gái vàng, con gái bạc mà. Phía trong, Thiệu Khải Đăng đang dùng que cời than chơi trò chơi của riêng hắn. Ngay cả Đồng Khiết Nhi - nạn nhân trực tiếp cũng không chịu được. Nàng giấu mặt vào vai Phạm Vĩnh Kỳ, giọng run run:

- Sư gia...

- Sơn vương cũng nên dẹp cái que cời đó đi... Nhìn là muốn bệnh...

- Nên ta mới gọi tiểu muội đến xem chứ! - Hắc cười trong khi gã đàn ông kia giấy nãy, mặt tái nhợt chỉ biết yếu ớt phát ra những âm thanh đứt quãng:

- Tôi... tôi sợ lắm!

- Ngốc quá! - Phạm Vĩnh Kỳ âu yếm dỗ dành - Nàng chỉ cần xác nhận xem hắc có phải là kẻ đã giết cả nhà nàng lúc trước không thôi? Chuyện còn lại để cho sơn vương xử lý.

Đồng Khiết Nhi vẫn còn run rẩy. Nhưng nàng đã nhận ra, gương mặt đó, tuy khác đêm kinh hoàng nọ. Lúc đó hắc hệ sung sướng, rắn chắc, tàn bạo, còn bây giờ sưng húp thê thảm. Song, Khiết Nhi mãi mãi không quên.

- Là hắc... - Nàng bật khóc - Hắc đã cưỡng hiếp tỷ tỷ, giết tỷ phụ. Hắc sai người giết cha mẹ. Là hắc!

- Được rồi! Vậy thì không cần khách sáo nữa.

Thiệu Khải Đăng phẩy tay ra hiệu. Phạm Vĩnh Kỳ ôm Khiết Nhi mềm nhũn vì xúc động, hóa thành một làn khói, về phòng. Một chút hồ hương sẽ giúp nàng ngủ say hơn, không phải nhớ tới cơn ác mộng. Khi hắc quay lại, que cời sắt đã cháy xèo xèo trên da thịt phạm nhân. Thiệu Khải Đăng đang ngồi trên ghế, suy nghĩ gì đó:

- Sơn vương...

- Ủ! Làm gì tiếp theo nhỉ? Ta rất muốn hắc ta sống không bằng chết, nhưng tự tay ra tay thì lại dơ bẩn mình. Ta muốn giữ cho mình một tâm hồn trong sáng...

Lũ thuộc hạ không kèm được, khúc khích cười. Phạm Vĩnh Kỳ thì thở dài. Giết thì một đao cho xong, việc gì phải nghĩ ra nhiều trò hành hạ nhau như thế. Chúng ác độc, làm thế ta chẳng phải cũng tự hạ mình, trở thành giống chúng sao?

- Mang hắc ra ngoài giết đi!

Mệnh lệnh gọn lỏn nhưng khiến bọn thuộc hạ rùng mình. Giọng nói của sư gia nhẹ nhàng, ầm ập song khi ra lệnh khó ai dám cãi lại. Khác hắc sơn vương, bọn chúng còn dám trêu đùa.

- Dạ...

- Giết thế phải sớm quá không? - Khi tên đó bị kéo ra ngoài, Thiệu Khải Đăng tặc lưỡi - Ta còn muốn... .

- Hay ho gì ba cái trò đó! - Phạm Vĩnh Kỳ ngồi xuống cạnh bên - Còn tung tích tên quan đó, người đã tìm được chưa?

- Rồi! Hắc là Ngô Phạm - tri phủ Kỳ Châu.

- Triều đình này còn viên quan nào tốt không?

- Thật ra thì cái triều đình này không đến nỗi loạn lắm. Do chúng ta ở về dãy Nam, dân cư ít nên mới có tình trạng đó thôi. Mạn Bắc thì quan lại tốt hơn, ta nghe nói nhà vua mới lên ngôi cũng khá tốt. Hắc ổn định, thanh trừng một số ổ cướp lớn. Nghe nói sắp tới cũng sẽ đến đây, nên đại vương cũng lo một phần vì chuyện ấy.

- Thế thì người triều đình ta nên để triều đình tự xử. Tôi sẽ thu thập chứng cứ phạm tội của hắc đưa lại cho triều đình. Tạm thời đi vắng vài ngày. Sơn vương ở nhà một mình cẩn thận nhé...

- Đệ khéo lo! Đâu phải là lần đầu tiên ta ở một mình.

- Với phu nhân cũng vậy. Nàng ta là tiên đá, chưa hiểu việc đời, sơn vương không nên lúc nào cũng bắt người ta ở trên giường. Phải dành thời gian quan tâm, chăm chút. Chiếm được tiện nghi chỉ là thuận lợi, giữ được hết đời không dựa vào tần suất lên giường nhiều hay ít mà là ở cách người đi vào lòng người đó thế nào.

- Ủ... Đi đi... Đệ là hồ yêu mà nói nhiều còn hơn bà thím nữa... Ta biết rồi!

Trong một góc thiên đề thâm tiếc, sao gã hồ yêu này không gặp Nương Tiên sớm hơn nhỉ? Gả con gái cho hắc, ít ra sẽ an lòng hơn so với gã sơn vương tính khí thất thường này.

21. Chương 21: Không Chịu Thua

Cũng trong thời điểm đó, bên ngoài Nương Tiên cứ thơ thẩn. Nàng không muốn về nhà. Sự phụ tử có nói, nếu thật lòng thích nhau thì chuyện đó... không như nàng đã trải qua. Nhưng Nương Tiên không thích. Chưa ai làm vậy với nàng. Nàng ghét hẳn. Làm cái đó rất khó ngủ, mà hẳn cứ lúc thì dụ dỗ, lúc lại bắt buộc, khiến Nương Tiên khó chịu vô cùng. Nương Tiên không hay biết, mình đã đi vào một góc khuất của Túy ngọc lĩnh, khá xa nơi sơn trại. Cảnh vật đẹp như tranh vẽ, rất giống nơi trú ngụ trước đây của Nương Tiên. Nhưng nàng không thích nữa... Từ khi sống chung với người ấy, mới khiến tâm tình hỗn loạn như vậy:

- Người đẹp!

Một gương mặt, người lạ! Nhưng cũng không hẳn là lạ. Nương Tiên đã nhìn thấy hẳn rồi. Trong hôn lễ của nàng và Thiệu Khải Đăng.

- Ông đến đây làm gì? - Đầu nàng nhanh chóng hình dung lại cảnh tình ngày hôm đó. Thiệu Khải Đăng rất hung dữ nhưng đã che cho nàng. Ánh mắt của người kia rất đáng ghét. Hẳn không như cha hay ít nhất là Thiệu Khải Đăng, sư gia. Hẳn thấp hơn, cái dáng đi khòm khòm. Người thì quá nhiều thịt mỡ...

- Ta đã sai người rình ở đây suốt mấy ngày để chờ nàng rồi. Người đẹp!

Cái thân thể của hẳn nhìn ở góc độ nào cũng thấy thật thô tục. Hẳn là người. Hẳn cũng không khác gì người đó nhưng với Thiệu Khải Đăng, Nương Tiên không có phản ứng mạnh. Thứ nhất, hẳn là người “lần đầu tiên” làm chuyện ấy với nàng. Nương Tiên không biết, khi hẳn làm gì đó trên người mình lại khó chịu đến như vậy. Thứ hai, người Thiệu Khải Đăng gây nên khi hẳn nằm lên, nàng không có cảm giác không thoải mái. Còn người này. Hẳn mà đè lên người, chắc Nương Tiên sẽ càng đau hơn. Nàng không muốn.

- Tránh xa ra...

- Chiều ta một lần, ta sẽ cho nàng rất nhiều vàng. - Hẳn lấy từ tay áo ra những chuỗi ngọc lỏng lách rất đẹp - Nghe người đẹp! Ta thực sự muốn nàng...

Nương Tiên không do dự lắc đầu ngay. Nàng sợ hẳn, còn hẳn ta thì lại nghĩ Nương Tiên làm cao như tiểu thư khuê phòng thường làm. Không nói nhiều nữa, nơi đây rừng hoang thanh vắng. Không dụ được nàng thì ăn một chút cho đỡ “ghỉen” cũng tốt.

- Đến đây nào người đẹp...

Nương Tiên bỏ chạy. Tự nhiên bây giờ lại thấy, ngôi nhà đó, an toàn hơn. Nàng chạy thục mạng về nhà, theo sau là Đinh Bộ và lũ thuộc hạ. Bọn chúng bắt Nương Tiên như trở bàn tay, nhưng muốn đùa với nàng đôi chút:

- Cha ơi... Con sợ lắm... Cứu con!

Nàng đã bị hẳn ôm lấy. Mùi hơi thở hôi hám phả vào gương mặt thơ ngây. Vòng eo thon thả bị một cách tay ôm chặt. Nương Tiên ghét hẳn, hét thật to:

- Thả tôi ra... Ông hôi quá! Thả ra!

- Ta sẽ cho nàng thấy... Ta không hôi nữa... Rất... .

Thiên đế nghe tiếng gọi thảm thiết của Nương Tiên vội dùng phép vận chuyển tức hành tới ngay. Con gái yêu... Người sôi máu dùng dùng, khi Nương Tiên bị bắt trong vòng tay giặc. Nhưng chưa kịp làm gì cả thì Nương Tiên và những kẻ còn lại đều giật nảy mình. Một bóng người loang loáng. Nương Tiên hoảng sợ đến mù mịt đầu óc khi trước mắt nàng, tên vừa khổng chế Nương Tiên một bên má bị sưng đỏ. Hẳn ôm má, tay nói lỏng. Nương Tiên thừa dịp thoát ra. Một đôi tay đang giữ lấy nàng. Hoàn hồn, Nương Tiên sững sờ:

- Người là... Là...

- Có cần quên người thân cận nhất với mình nhanh như vậy không? - Thiệu Khải Đăng hừ mũi, hậm hực vì thì ra trong lòng nàng bấy lâu nay không hề có hẳn. Ngay cả hẳn là ai, nàng cũng phải mất thời gian để nhớ hay sao?

- Cứu tôi với!

Nương Tiên sợ hãi nép vào lòng hắn. Người kia đã định thần lại, đang ghé mắt lên, tuy chân có hơi lùi xuống, chuẩn bị chạy nhưng vẫn lưu manh:

- Lần trước là do cha ta không muốn làm lớn chuyện thôi. Thiệu Khải Đăng - hôm nay người không xen vào việc của bốn công tử được. Nương Tiên ta rất thích... Ta... .

Lại một cái tát tai nổ đom đóm mắt. Ánh mắt Thiệu Khải Đăng tuy vẫn bình thản nhưng đã có những tia máu đỏ ngầu.

- Nàng là nương tử của ta. Muốn cưỡng hiếp nàng, bắt cóc nàng đã là một tội ác đó Đỉnh công tử à. Mà đồ của ta, cha công tử chưa nói với người, ta chúa ghét ai chạm tới chẳng?

22. Chương 22: Kinh Ngạc

Một đám người vây quanh Thiệu Khải Đăng. Đỉnh Bộ tìm vào “đất giặc” lần này khôn ngoan hơn lần trước, hắn chọn nơi khá xa sơn trại. Thủ hạ mang theo toàn là những tay lực sĩ. So với dáng vóc mảnh khảnh của Thiệu Khải Đăng, đúng là một trời một vực. Để xem tên tiểu tử này làm sao mà đấu lại hắn đây? Trong đầu Đỉnh Bộ hiện lên sát ý - nhưng sau đó là một trò chơi độc đáo hơn. Hắn sẽ bắt Thiệu Khải Đăng nhìn Nương Tiên ân ái với mình. Nhục nhã ngày tân hôn hôm đó, gã mãi mãi không quên. Đọc được những ý nghĩ đó, máu nóng dồn khắp người thiên đế. Lũ hèn hạ, đáng khinh. Tay thiên đế nắm chặt lại. Nữ nhi không thể chịu ủy khuất. Người không nỡ nhìn những giọt nước mắt rơi trên mắt nàng. Mười mấy tên đồng loạt lao tới. Thiệu Khải Đăng lùi dần... lùi dần. Bỗng hắn quay về hướng Nương Tiên:

- Nàng có thích ta không?

Nương Tiên nín nhẹ tay áo hắn từ bao giờ. Đôi mắt trong veo ngược lên nhìn hắn, lắc nhẹ đầu. Một nụ cười gượng hiện lên trên khóe môi hắn, buồn buồn. Nương Tiên bỗng lên tiếng:

- Nhưng... bây giờ tôi thấy thích người hơn. Người là người tốt. Chỉ thua cha và sư phụ tỷ thôi! Hơn sư gia...

Thiệu Khải Đăng bật cười khẽ. Mấy người nàng hay gặp chỉ có thể, đứng thứ ba cũng như là gần chót rồi còn gì. Nhưng một tiếng thích kia nghe cũng thật êm tai.

- Được rồi... Có thích là được...

Hắn hôn nhẹ lên trán nàng. Thiên đế nhăn mặt, bây giờ là lúc nào mà còn sến thế không biết? Trong khi đó Đỉnh Bộ hả hê:

- Cứ thoải mái đi... Lát nữa...

Hắn mở to mắt kinh ngạc khi Thiệu Khải Đăng chăm chăm nhìn mình. Đôi mắt hắn đã biến thành màu xanh thẳm. Trong khi đó, Nương Tiên bỗng cảm thấy đầu choáng váng, rồi ngã vào lòng tay hắn. Thiệu Khải Đăng gần từng tiếng, giọng nhẹ như tơ:

- Đỉnh bại hoại, không phải ai cũng có dịp nhìn thấy cảnh này đâu. Khi nào cảm thấy có tên đáng chết lắm ta mới phải dùng, người vốn là hạng cóc ké, đáng lẽ không xứng. Nhưng ta không muốn bàn tay chó của người đụng tới Nương Tiên, cho người một cái chết thỏa đáng, khi xuống dưới biết cách đầu cáo, ai là kẻ giết người.

Thiên đế ngơ ngẩn trong lúc Thiệu Khải Đăng ra tay nhanh như chớp. Bàn tay hắn bật ra những móng vuốt bén nhọn. Chỉ một cử động, nó đã xuyên qua người Đỉnh Bộ, móc lấy tim hắn, lôi mạnh ra ngoài. Máu phun thành vòi trong khi quả tim vẫn còn đập. Người Đỉnh Bộ ngã xuống, giãy đành đạch. Gương mặt Thiệu Khải Đăng bình thản, nhìn bọn thuộc hạ hoảng sợ chạy tán loạn khắp nơi. Hắn hóa thành một đám khói đen, sau đó, từng tên từng tên ngã gục. Một tên yêu quái với khả năng giết người tàn bạo. Nhưng thiên đế không hề cảm nhận được yêu khí trên người hắn. Trông Thiệu Khải Đăng không khác con người

bình thường. Hắn là yêu quái nhưng lại ẩn mình được trong thế giới con người. Ngay cả hồ yêu cũng không phát hiện ra, sơn vương của mình là một yêu tinh cấp cao. Thật là... Trong lúc đó trên thiên giới, phượng hoàng đã quay về bên thần số phận:

- Chủ nhân thật là sáng tạo nha. Tạo tình huống kịch tính thế không biết... .

Thần số phận cũng ngơ ngác:

- Ta đâu có sắp xếp hắn là yêu quái. Thiệu Khải Đăng, 20 tuổi, là con người, sinh ra và chết như một con người mà... .

Thần số phận bắt đầu công cuộc... lục hồ sơ lưu trữ của mình. Bên cạnh, phượng hoàng cũng tham gia, tuy chẳng biết là chủ nhân của mình cần tìm gì:

- Tiểu phụng... Người làm cái gì vậy?

Đã muộn mất rồi. Khi thần số phận định thần nhìn lại, căn phòng lưu trữ nhỏ bé đã la liệt giấy tờ... Công trình sắp xếp cả mấy ngày trời. Trong khi đó, con phượng hoàng kia vẫn tỉnh queo, tiếp tục xốc xốc, lục lục:

- Giúp chủ nhân.

- Ủ. Lát nữa mình người dọn đó nhé! Để ngay lại đúng vị trí cũ cho ta.

- Chuyện đơn giản thôi mà. Đồ của chủ nhân của được mỗi cái bìa ngoài, bên trong cũng có sắp đặt thẳng thớm gì đâu. Tôi nói với chủ nhân rồi - Lưu cái đám giấy tờ này làm gì cho mệt. Ắn no chỉ có mỗi công việc là sắp xếp số phận cho người khác, không nhớ nổi thì làm thần số phận làm gì.

- Người nói không phải là không có lý - Thần số phận thở dài - Ta cũng muốn như vậy lắm. Tiếc là... Thế giới này có biết bao người, mà số phận mỗi người không giống nhau. Không chép ra, ta làm sao mà nhớ được để tránh xếp đặt trùng cơ chứ.

- Người cứ toàn gánh cái khổ vào mình. Theo tôi, cứ đặt cho bọn chúng số phận cơ bản là được, chuyện đời chúng tự chúng quyết định. Người không thể cái gì cũng làm sẵn cho chúng được. Bao nhiêu người như thế, sai lầm hay thế nào chẳng biết, khi có chuyện toàn đổ thừa cho chúng ta thôi. Tôi nghe cũng đầy tai rồi.

Về bức xúc của phượng hoàng khiến thần số phận bật cười. Biết sao được, cũng chẳng biết trách ai. Thôi thì cứ làm cho xong trách nhiệm của mình đã...

- Đây rồi... Thiệu Khải Đăng, quê ở Trà Kính. Sinh ra trong một gia đình nông dân nghèo, năm 6 tuổi thì bị bệnh dịch, cả nhà qua đời. Sau đó hắn lang thang hành khất, được thu nhận vào một gia đình làm quan, làm công cho họ. Năm 20 tuổi gặp gỡ tiền duyên kiếp trước của mình là tiên đá, sau đó nàng giúp đỡ hắn làm quan. Sau đó, tiên đá về trời, còn hắn lấy công chúa con vua, sống an nhàn tới năm 55 tuổi thì chết.

Số phận của một con người chỉ vồn vện qua vài dòng tóm tắt đó nhưng không phải là đã có rất nhiều khác biệt sao?

- Trong này, hắn đâu phải là ăn cướp. Sao bây giờ lại làm tướng cướp?

- Ta không biết. Lộn tùng phèo cả rồi.

- Còn ai trùng tên với hắn không?

- Có vài người. Thiệu Khải Đăng sống ở thời không 21, 28 tuổi, chưa vợ chưa con. Thiệu Khải Đăng sống ở thời không 19, 59 tuổi nè. Thiệu Khải Đăng sống ở thời không 34...

Thần số phận ngẩng lên:

- Thiệu Khải Đăng sống ở thời không 34... tuổi chưa rõ. Thân thể không rõ... Số phận không được định... Quá khứ tối đen...

Phượng hoàng chớp ngay cuốn sổ:

- Đây là thời không 16 mà. Thiệu Khải Đăng ở thời không 16...

Dáng điệu cũng vô cùng ngơ ngác, phượng hoàng nhìn lại chủ nhân của mình:

- Tình trạng của Thiệu Khải Đăng ở thời không 16, trong hiện tại là... đã chết. Vậy người dưới kia là Thiệu Khải Đăng nào?

23. Chương 23: Là Của Ta, Sao Lại Phải Để Người Sắp Xếp?

Thiên đế hiện lên bên giường của Nương Tiên. Con gái của ngài đang say giấc ngủ. Lòng ngổn ngang trăm mối. Từng tiếc nuối vì gã hồ yêu kia có nơi có chốn, nhưng bây giờ đã rõ người đang sống cùng con gái của ngài lại là một yêu quái cấp cao, khả năng giấu mình cực tốt, lại có cảm giác sợ hãi. Hắn quá bá đạo, quá ngang tàng, nếu một mai Nương Tiên không chịu đựng nổi, làm sao thoát khỏi hắn đây:

- Nương tử...

Bỗng dưng hắn cất tiếng gọi. Dịu dàng, tha thiết. Những ngón tay thon dài khẽ di chuyển trên gương mặt thanh tú của nàng. Hắn yêu nàng, nhìn không biết chán những đường nét của người ngọc. Bỗng chốc, hắn cúi xuống ôm ghì Nương Tiên vào ngực xiết chặt, không để nàng thoát ra. Nương Tiên trong cơn mê khẽ nhắm mắt, có lẽ là đau. Thiên đế xót con, định ra tay bảo hắn buông nàng ra ngay lập tức, nhưng lúc ấy sau lưng ngài có ai đó chạm vào:

- Thiên đế...

Là phượng hoàng. Hắn có vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

- Cái gì?

- Về nhà gấp, có chuyện bàn...

- Ta không rảnh nói chuyện phiếm với thầy trò ngươi.

- Chúng tôi cũng không rảnh. Về mà giải quyết chuyện của người kìa...

Nó hóa thành một cơn gió, bay đi mất.

Thiên đế đành lưu luyến nhìn con gái, rồi cũng tiếp bước theo sau. Thiệu Khải Đăng nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, đôi bàn tay lại ôn nhu săn sóc, vén từng sợi tóc cho nàng. Trên thiên giới, phượng hoàng nhẹ nhàng đáp xuống:

- Chủ nhân, Thiên đế về...

- Ừ! Tội phạm của chúng ta về...

Giọng nói chua như giấm. Thiên đế không khỏi ngạc nhiên:

- Cái gì hả?

- Mọi chuyện rối tung rối mù đều do ngươi và cái đám thuộc hạ khốn kiếp của ngươi - Thần số phận đã thay chiếc áo màu xanh dương. Mỗi lần thay áo là tình cảm thay đổi, áo xanh dương mấy ngàn năm không thêm mặc, hôm nay mặc, chứng tỏ là giận dữ cực điểm rồi:

- Tự mình xem đi...

Là cảnh dưới địa phủ. Hỗn loạn, một luồng khí đen mà có tiếng nói, đang hét ầm lên:

- Bồi thường gì chứ? Ta không cần. Trả đồ lại cho ta, đá của ta!

Lão diêm vương đang không ngừng nài nỉ:

- Ngươi không nên làm lớn chuyện. Đá của ngươi thiên đế đã mang về thiên giới rồi. Nó sẽ được sung sướng, còn có thể thành tiên nữa...

- Ai muốn thành tiên? Đá là của ta. Thành tiên hay không, không cần biết. Tiên đế là cái thứ gì chứ, sao lại lấy đồ của ta...

Phượng hoàng thầm thì:

- Dài dòng quá chủ nhân ơi, cho nhanh thêm Một chút đi...

- Không! Đồ của ta chưa có nâng cấp, xem hết đi!

Gương mặt của diêm vương lại hiện lên, choáng cả màn mây:

- Bồi thường cho người số phận tốt nhất. Nếu hòn đá đó thành tiên, tức là còn nghiệp duyên với người. Nàng ta sẽ tiếp tục Một đoạn duyên với kiếp khác của người. Sau đó, chúng ta cho người làm phò mã. Sung sướng cả cuộc đời.

- Không! Tại sao chỉ có một đoạn nghiệp duyên, nàng là của ta, của ta mãi chứ.

- Không được. Nàng ta là của thiên đế. Trừ khi có thiên đế đồng ý, người mới được...

- Đá là của ta. Không ai có quyền buộc ta làm thế này hay làm thế khác. Ta không thích ai xen vào, ta không làm phò mã. Không!

Làn khói đen trở nên mịn mù, bốc cao dưới địa phủ. Đám ma quỷ hốt hoảng nhào tới, dùng lưới bủa vây khắp chốn. Linh hồn màu đen bỗng đổi màu, đỏ như máu. Càng lúc càng mạnh, thổi tung mọi thứ, rồi tán loạn khắp nơi không làm sao gom lại được:

- Gom lại mau, gom hết nhanh lên!

- Không gom hết ạ. Là huyết hồn, thứ này không chế không nổi đâu. Không thả nó ra, nó có thể phá ban địa phủ, chúng ta không xây lại được đâu.

- Giờ làm sao?

- Thả nó ra thôi diêm đế. Chúng ta cử người theo sát nó, nhân lúc nó sơ hở mà bắt lại.

- Ủ, thả nó ra đi!

Thần số phận dừng lại, mắt sắc như cau:

- Bắt lại đó! Bắt mà để giờ hần trở thành Thiệu Khải Đăng vừa người vừa yêu. Ta mắc công sắp xếp số phận, để bây giờ nó thành thế đấy. Ta không biết, tự mà giải quyết đi nha.

Mọi chuyện đương nhiên cần phải làm, đó là làm rõ thân thế của Thiệu Khải Đăng. Hần là cái gì?

- Diêm đế, ta không thích nghe lời nói dối.

- Thật ra thì cũng không hần là nói dối, chỉ là không biết nói thế nào với ngài thôi. - Diêm đế thở dài, phẩy tay - Xin thiên đế xem ạ!

Lại thêm một màn hồi tưởng, nhưng xem thì vẫn phải xem rồi. Làn khói đỏ, sau khi từ địa phủ thoát ra, đã lang thang khắp nơi trên trần thế. Huyết hồn, vốn là kết tinh từ những linh hồn oán hận, có sức phá hoại mạnh mẽ. Nhưng huyết hồn này không quan tâm đến chuyện quấy phá cuộc sống của ai. Nó chỉ muốn tìm đường lên thiên giới, đòi lại đá của nó. Điều quan tâm nhất là đá, chỉ có đá:

- Đây là lần đầu tôi trông thấy một linh hồn cố chấp như vậy. Nó không màng chuyện nó là huyết hồn sẽ là mục tiêu thu thập của ma quỷ lần tiên gia, chỉ một lòng muốn lên thiên giới để gặp người thôi. Thật ra ban đầu cũng có ý sẽ bắt nó về, nhưng dần dần thì...

- Quên luôn chứ gì - Phượng hoàng chiêm vào - Làm diêm đế mà quản lý linh hồn kiểu đấy, không loạn mới là lạ.

- Làm như đám sắp xếp số phận của các người tốt lắm vậy - Diêm đế cũng không vừa - Xếp số xong là không buồn nhìn tới, bọn ta phải tìm chỗ cho hồn đầu thai, sau đó lại phải sắp xếp tiếp làm sao cho khớp với số phận các người cho. Công việc nhiều như núi, các người chỉ viết vồn vện ra mấy dòng, còn bọn ta phải tiến hành làm sao cho đồng bộ, không sai lệch số phận sắp xếp trước. Giỏi thì làm không sai sót gì đi...

- Tiểu phụng. Im đi, không được nhiều chuyện. Để ta!

Thần số phận bước tới thêm một bước:

- Người xem ta và tiểu phụng đi. Thế giới này chia ra biết bao nhiêu thời không, mỗi thời không bao nhiêu con người, bao nhiêu người phải sắp xếp số phận. Còn các người, dòm lại mình coi. Người có bao nhiêu thuộc hạ giúp sức, tham mưu, lại có biết bao dụng cụ hỗ trợ. Bọn ta nghĩ ra được nhiều đó đã là tốt lắm rồi. Người có giỏi thì lên mà nghĩ số phận như bọn ta đi!

- Thôi được rồi - Thiên đế thở dài - Cũng không trách ai được. Chẳng qua có lẽ là sai lầm của ta thôi. Ta không biết cách tôn trọng người khác. Có những thứ tưởng như rất tầm thường, nhưng lại là không thể thiếu với ai đó.

Ngày đó, thiên đế vô tư, không hiểu chính sự vô tư đó đã giết chết một sinh mạng, khiến sinh mạng đó sống trong oán hờn, chết trong tuyệt vọng và đau đớn. Cũng vì bản thân thiên đế mà diêm đế, thần số phận tạo ra một số mạng khiến một trái tim còn sống bị tan nát. Cho tái sinh và một mối duyên dang dở cùng tiên đá, sau đó bồi thường bằng ngôi vị phò mã/ Sao lại có thể nghĩ, quyền lực thay thế được tình yêu? Cảm xúc, đau thương. Tất cả chỉ là vì ta là thiên đế!

- Không cần phải quan tâm Thiệu Khải Đăng kia là thứ gì. Ta xin lỗi các người vì đã làm công việc của mọi người rồi tung lên. Ta sẽ gặp Thiệu Khải Đăng và Nương Tiên để nói chuyện. Số phận của hai người, để cho họ tự chọn lựa, chúng ta không xen vào nữa, được không?

24. Chương 24: Cha Vợ Gặp Con Rể - Cha!

Trong ký ức còn sót lại của Nương Tiên, cha vẫn như thế. Nàng không ngần ngại nhào vào vòng tay rộng mở của cha, đôi mắt trong veo ngược nhìn thiên đế, thật đáng yêu:

- Tiểu tiên... Nước...

Mắt Thiệu Khải Đăng như nổ đom đóm trước cảnh thân mật bất ngờ kia. Tính chiếm hữu quả là rất cao, thiên đế thở dài:

- Ta là cha của Nương Tiên.

Nhạc phụ? Thiệu Khải Đăng thầm quan sát. Chuyện kiếp trước, hắn vẫn còn nhớ. Đương nhiên là không có cảm tình với hai từ thiên đế Một chút nào:

- Đến đây làm gì?

- Ta có chuyện muốn nói với người.

- Nương Tiên là của ta. Người tạo ra nàng ấy nhưng lại quẳng nàng trong một xó rừng. Ta tìm được, dĩ nhiên là của ta rồi.

- Nương Tiên không phải là một món đồ vật. - Thiên đế nhìn con gái, xót xa khi so với vóc dáng tròn trịa khi mới xuống, nàng có ốm đi - Người phải lắng nghe tâm tư tình cảm của nó, xem nó có thích người không?

- Vậy ngày xưa khi thiên đế lấy đá của tôi đi, Thiên đế có hỏi đá, ở với mèo là sung sướng, hay ở với thiên đế thích hơn không?

Thiên đế cứng họng. Gã này ngang như cua, nhưng cái ngang của hắn không phải là không có lý:

- Ta thừa nhận là ta sai. Nên ta không muốn lập lại sai lầm đó lần nữa. Nương Tiên chưa sẵn sàng để làm một con người, một người vợ. Người yêu thích nó, hãy cho nó một thời gian nữa để nó học hỏi, khám phá thêm thế giới này. Giam cầm nó không phải là cách thể hiện người yêu nó, chỉ để thỏa mãn ý thích sở hữu của người thôi.

- Tôi làm vì bản thân tôi mà. Người ta sung sướng trong khi mình đau khổ, thế tại sao mình không được quyền sung sướng khi người ta đau khổ chứ...

- Người...

Quả là rất bướng bỉnh. Những con người thế này, thiên đế chưa từng gặp nên cũng không biết phải làm sao.

- Cha vợ đi thăm con gái như vậy được rồi. Cha vợ an tâm, tôi hứa sẽ không bạc đãi Nương Tiên. Tôi cũng không cưới vợ hai, vợ ba thị thiếp gì đó làm khổ nàng. Còn chuyện dạy dỗ nàng, thiết nghĩ không cần đâu. Dạy dỗ theo kiểu quăng nàng vào một xó, không cho tiếp xúc với bên ngoài thì dạy làm gì. Cuộc sống sẽ dạy cho nàng trưởng thành. Người không cần lo.

Thiên đế quả nhiên cụt lý. Thiên đế này cũng cần dạy dỗ lại thôi, ăn với nói thế thì làm sao mà hơn người ta được:

- Thiên đế của chúng ta hiền quá!

- Người tốt là vậy mà. Hắn có lỗi nên chỉ cần nhắc tới lỗi của hắn là hắn co vùi lại ngay. Thật là khổ quá đi mất!

- Nói thì nói, giận thì giận thế thôi chứ người làm sao mà bỏ lửng số phận của Thiệu Khải Đăng được. Tôi cũng muốn biết sao từ huyết hồn mà hắn lại thành nửa người nửa yêu thế này. Chuyện thật là hấp dẫn...

- Người chỉ nhiều chuyện là giỏi thôi. Hắn tồn tại theo kiểu nửa người nửa yêu, có lẽ là do hắn đã mượn xác con người để tiếp tục sống. Nếu xem rõ được quá trình mượn xác đó thì sẽ có cơ cho cái gã thiên đế hiền lành của chúng ta đòi lại uy phong cho mình. Thiên đế không giết sinh vật trên dương trần nhưng nếu sinh vật đó làm tổn hại tới người khác, hắn hoàn toàn có thể ra tay.

- Ý chủ nhân là nếu Thiệu Khải Đăng là do hại người cướp xác thì sẽ bị...

- Ủ. Muốn biết rõ thì đi hỏi Diêm đế thôi. Lúc này đang coi hay thì có người ra vẻ quân tử không thèm chấp, bây giờ chúng ta coi tiếp, xem diễn biến thế nào...

25. Chương 25: Càng Lúc Càng Không Hiểu Gì

Diêm đế này là Diêm đế dự bị. Diêm đế chính thức nghe nói là làm việc quá sức, đã xin thiên đế nghỉ ngơi một thời gian. Không cần đồng ý cũng nghỉ. Đạo này trên các thời không, thiên tai, bệnh tật, chiến tranh nhiều quá, chết càng ngày càng nhiều, khiến Diêm đế và lũ thuộc hạ thở không ra hơi:

- Mượn tiếp gương à?

- Ủ.

- Gương đó khó xem lắm. Ta cũng không rảnh giúp các ngươi điều khiển nó. Mà thiên đế đã nói không cần xem tiếp nữa mà.

- Ta muốn làm rõ một số chuyện thôi. Làm sao để coi hết, chỉ đi!

- Có vòng luân hồi thời gian - Diêm đế chỉ vào một dụng cụ hình bát quái nằm ở một xó - Thầy trò người có thể đến bất cứ nơi nào trong quá khứ. Nhưng phải hy sinh một chút. Hai thầy trò các ngươi sẽ bị biến thành một thứ gì thật vô dụng trong thời đại đó, khiến các người không thể can thiệp vào chuyện đang xảy ra. Chịu không?

- Ủ.

- Cái này chỉ xài được có 3 lần thôi. Một lần ta thử nghiệm trước, Một lần có người khác xài rồi. Các ngươi là lần thứ ba đó.

- Vậy nếu không quay về được thì sao? - Phượng hoàng bắt ngờ xen vào - Chết ở đó luôn hả?

- Cái đó ta không biết - Diêm đế nhún vai - Ta chưa thử tính năng đó mà.

Lại nhìn nhau rồi thần số phận xoa đầu phượng hoàng:

- Đừng lo. Chúng ta mà có gì sẽ không ai dự đoán, sắp xếp cho số phận người khác đâu.

- Nhưng chúng ta cũng đâu có viết số phận cho mình. - Phượng hoàng thở dài - Ai biết được.

- Giờ có đi không - Diêm đế gắt - Nhanh lên, ta còn một đống việc phải làm.

- Ủ, đi chứ!

Thần số phận nựng nhẹ má phượng hoàng:

- Không cần đi với ta đâu. Nếu ta không về nữa thì thay ta làm cho xong cái đống sổ sách đó. Thôi nhé!

- Người đừng nói cái kiểu đó - Trước ánh mắt hơi nhượng lên của Diêm đế, phượng hoàng đã hóa thành người - Không quản nổi đống sổ đó, định để tôi một mình à? Không chơi kiểu bỏ của chạy lấy người đó. Đi đâu tôi cũng theo, đề phòng người đào ngũ...

Thần số phận mỉm cười. Tiểu phụng hoàng, miệng lưỡi chua ngoa không kém gì ai. Nhưng từ khi chúng ta bắt đầu, đã không rời khỏi nhau, sắp xếp số phận cho bao người, nhưng số phận của mình ta lại để cho nó tới đâu thì tới. Đó cũng là một thứ đền đáp mà đất trời dành cho ta, như một mức lương trả cho công sức nghĩ ra hàng loạt số phận cho các sản phẩm tự nhiên ưu ái - con người!

- Không cần giữ cái giọng cũ nhèm ra thế. Đi thôi!

Một làn khói nhẹ. Đúng là tính kỹ, gió thì có thể tạo thành bão, có hại, còn khói, mà còn là sương khói nữa, làm gì được ai? Phượng hoàng bực bội:

- Giờ làm sao hả chủ nhân?

- Thì đợi chứ sao nữa. Hẳn đưa chúng ta về thời điểm này, không gian này chắc là có liên quan đến chuyện. Đứng cử động nhiều, tan thành hơi nước bây giờ.

- Người tôi cứ lỏng lẻo thế nào á chủ nhân. Khó chịu quá!

- Ráng chịu đi. Ai bảo cứ đòi theo.

Từ phía cuối rừng, bỗng nhiên xuất hiện một đám mây. À không, một đám bụi mù, đám khói màu đỏ, không phải là đỏ bình thường mà là đỏ như máu. Phượng hoàng chột rùng mình:

- Tôi thấy sợ sợ thế nào đó chủ nhân. Ghê ghê!

- Huyết hồn mà, ta nghe nói nó là thứ chứa toàn oán khí. Yên tâm đi, chúng ta là sương, chẳng phải lo. Hẳn cũng chẳng cần chúng ta làm gì nên cứ lơ lửng mà chờ đi!

Đám khói càng lúc càng gần. Mọi chú ý của hai thầy trò đều dồn vào nó. Nhưng giống như trêu cợt, nó không dừng cố định ở chỗ nào. Cứ lơ lửng, lúc thì trên ngọn cây, lúc lại sà trên mặt đất. Phượng hoàng thều thào với vẻ thú vị:

- Đẹp ghê!

- Hình như nó đang tìm cái gì đó. - Thần số phận trầm ngâm - Tới gần xem thử coi...

- Nó biết mình là sương yêu tinh thì sao? Huyết hồn là mạnh lắm, giờ lại chẳng chống cự được gì. Thôi đi chủ nhân, tôi chưa có con phượng hoàng con nào, còn chưa muốn hôn phi phách tán.

- Người thật là...

Cũng vào lúc đó, màn khói màu đỏ bỗng nhiên chuyển động dữ dội. Rồi nó tháo chạy. Một đám khói đỏ bốc lên cao, tốc độ bay nhanh vun vút, thoát cái đã không còn đọng lại. Thần số phận trong lớp sương khói rất muốn đuổi theo nhưng lúc vừa cất mình định bốc cao hơn thì cũng là lúc nhận ra, mình nặng như chì, không bốc lên cao được. Chưa kịp lên tiếng thì đã có một thứ gì đó hút mạnh, lôi hai thầy trò về. Lúc mở mắt thì cũng là khi nhận ra mình đang đứng ở nơi cũ, có khác chăng là có thiên đế cạnh bên:

- Sao lại kéo ta về? Chưa gì mà...

- Ta cũng chẳng muốn và không đủ tài kéo các ngươi về đâu - Diêm đế miễn cưỡng - Do thiên đế sợ các ngươi bị vạ lây thôi. Nhìn đi!

Trong màn nước mờ mịt, đám khói đỏ dần lộ diện, nó đang bị săn đuổi bởi một hồ lô vàng chói mắt. Một tiếng nổ mạnh, toàn bộ làn khói đã bị hút vào trong. Chiếc hồ lô bay về tay một đạo sĩ trông có vẻ tiên phong đạo cốt, đang vuốt râu với vẻ hài lòng:

- Ủa? Là sao?

- Chẳng hiểu gì hết!

- Lũ ngươi có phải sinh ra là không có não không? - Diêm đế gắt - Huyết hồn bị đạo sĩ thu chứ sao...

- Nhưng huyết hồn... là Thiệu Khải Đăng mà. Hắn bị thu rồi, sao lại trở thành... thành như thế này được?

- Thì có nguyên nhân chứ. Xem tiếp đi!

Thiên đế vốn không quan tâm tới quá trình Thiệu Khải Đăng từ yêu biến thành người nhưng nghĩ lại thì cũng đúng. Gả con mà tung tích thân thế rõ ràng, người làm cha làm sao mà có thể yên tâm? Huyết hồn là linh hồn vừa hung ác lại vừa hùng mạnh nhất trong thế giới các âm hồn. Nhưng diêm đế biết, không phải huyết hồn nào cũng vậy. Chỉ có những con người còn tham vọng mới biến huyết hồn trở nên độc ác nhẫn tâm. Còn những huyết hồn mang nặng nỗi lòng như Thiệu Khải Đăng, cùng lắm là quấy phá thôi chứ hẳn không làm hại tới người khác bao giờ. Huyết hồn mang đến sức mạnh, gia tăng đạo hạnh, khiến người ta gia tăng tu vi, mau chóng thành tiên. Đạo sĩ mang Huyết hồn về với suy nghĩ đó. Lũ đệ tử của ông ta thấy sư phụ trở về với chiến lợi phẩm không phải ai cũng vui mừng một cách vô tư cho thầy mình. Một mảnh khói đỏ so với công sức tu luyện kham khổ bao năm thật là cái giá quá hời. Vài ánh mắt đã rục lên âm mưu, tính toán. Thiên đế và thần số phận, phượng hoàng im lặng khi bỗng dưng có một tia khói nhỏ, đỏ chót xuất hiện tại làng. Nó lặng lẽ chui qua khe cửa, xâm nhập vào đạo quán. Diêm đế thở dài:

- Mọi chuyện đều có căn nguyên của nó. Huyết hồn không ác, nhưng nó cũng là một sinh vật, muốn tự bảo vệ mình thì phải thủ đoạn thôi.

26. Chương 26: Sinh Vật Nhỏ Cần Phải Sống - Huyết Hồn

Phần lớn Huyết hồn đã bị nhốt vào trong hồ lô, phần còn lại nhỏ đến mức đạo sĩ cũng không biết nó còn tồn tại. Tuy vậy, nó vẫn là một bộ phận của huyết hồn, mang đầy đủ bản chất của một linh hồn đầy oán hận. Không chỉ vậy, màu đỏ càng lúc càng chói mắt. Sự căm hận của một con mèo rừng hoang dã - bao lâu nay bắt buộc phải tinh khôn để sống giữa rừng già bây giờ biến nó trở nên tinh ranh với những toan tính ít ai ngờ được. Trong đêm tối tăm, nó len lỏi qua cửa sổ, tìm đến tên đệ tử lúc nào cũng mượn oai mượn vẻ của đại sư huynh. Một mảnh linh hồn tuy bé nhỏ song lại đủ sức giết chết linh hồn yếu ớt của con người, đặc biệt là những người đầu cứ luôn tính toán.

- Đại sư huynh...

- Vào đi!

- Dạ!

Tên đệ tử tên là Mâu Trường Thanh, đại sư huynh của đạo quán cũng như những huynh đệ khác lấy họ Mâu làm họ của mình. Đạo quán đa số là trẻ mồ côi, ai cũng khao khát tình thương, thêm một vòng tay yêu thương âu yếm. Thiên đế đã nghĩ vậy, nhưng người cũng chưa xót cảm nhận, ngài hoàn toàn không hiểu gì về đặc tính của một số con người.

- Uống canh đi đại sư huynh!

- Canh gì vậy?

- Dạ. Là táo đỏ, uống rất ngon ạ!

- Đệ rất vâng lời. - Mâu Trường Thanh vỗ nhẹ vai vị sư đệ - Khi nào ta đạt được nguyện vọng, ta sẽ không bạc đãi đệ đâu.

Từng ngách ký ức được lôi ra. Huyết hồn đã nắm suy nghĩ của ai đó thì nó sẽ lợi dụng triệt để chúng để tiếp tục tính toán của mình.

- Cảm ơn sư huynh. Nhưng mà...

- Nhưng mà sao?

- Huynh không giận, đệ mới dám nói.

- Đệ nói đi... Ta không giận...

- Vị trí quán chủ đó, liệu có thay đổi không huynh?

- Thay đổi à? - Mâu Trường Thanh sững người - Chắc là không đâu. Ngôi vị quán chủ đều là truyền như thế. Ta là đại sư huynh đương nhiên là sư phụ sẽ truyền chức lại cho ta rồi

- Biết là vậy, nhưng mà huynh cũng thấy rồi đó - Hắc nhãn từng chữ - Sư phụ đang ưu ái và thiên vị ai, theo như tình hình hiện giờ thì có khi chức quán chủ sẽ đổi chỗ trong giờ chót đấy.

Ánh mắt của hắc ta bây giờ hay là ánh mắt của huyết hồn? Nó lạnh như băng, khiến những kẻ nhìn thấy rùng mình:

- Huyết hồn là như vậy. - Thiên đế buột miệng trong tiếng thở dài - Cũng do... ..

- Thăm thía lỗi lầm của mình chứ gì? - Thần số phận cười mỉa - Chuyện bắt đầu từ lúc người “cướp” tảng đá khỏi tay nó. Người là ngọn nguồn tai họa... Người...

- Thôi mà - Phượng hoàng gắt lên - Để xem cho hết đã, đang gay cấn!

Phía dưới kia, huyết hồn đã thành công trong vai trò thuyết phục, thậm chí nó còn khiến vị đại sư huynh võ dũng ngồi ngồi kia lay động mãnh liệt. Ai bảo đời người là có hạn, trong khi lão đạo sĩ kia lại tu luyện quá lâu. Lão có thể sống tới hàng trăm năm đó chứ. Khi đó thì đừng nói là quán chủ, nguy cơ cả đời chỉ là một thứ công cụ cho người khác lợi dụng hiện quá rõ ràng trước mắt rồi:

- Đại sư huynh nghĩ xem. Sư phụ đã luyện tiên pháp, có hồ lô tiên kỳ diệu, bây giờ lại thu thập được huyết hồn chẳng phải là còn lâu mới chết hay sao?

- Vậy... Ta... ta nên làm gì?

Phượng hoàng giống như một chuyên gia, thoải mái bình luận:

- Thế mà cũng không biết. Vậy mà cũng bày đặt muốn làm quán chủ...

- Có nhiều loại người như vậy. - Thần số phận thêm vào - Tài không có, trí cũng không cao, nhưng đụng đến quyền lợi thì cuống lên. Mới có chỗ cho người khôn ngoan hơn lợi dụng chứ...

Huyết hồn có lẽ cũng trong tâm trạng những kẻ chứng kiến hiện giờ. Nhưng nó vốn không phải là người, nên thể hiện cảm xúc khinh bỉ vốn không phải việc nên làm. Nó chỉ biết, chỉ vài lời nói nữa, kế hoạch sẽ thành công:

- Nhân lúc sư phụ tu luyện thêm, huynh hãy đánh cắp huyết hồn. Ăn được nó, sức lực của huynh sẽ tăng gấp trăm lần. Lúc đó sư phụ cũng không làm gì được huynh. Chúng ta muốn có ngọc là có ngọc, muốn có vàng là sẽ có vàng. Không làm quán chủ cũng không sao, đúng không đại sư huynh?

27. Chương 27: Hạnh Phúc Của Lãng Quên

Kẻ bị xúi giục cuối cùng đã không thoát nổi cảm dỗ, đánh cắp hồ lô tiên, mở nắp để mong độc chiếm huyết hồn. Ngụ ngốc! Huyết hồn vốn là một linh hồn đầy oán hận, hồ lô tiên là vật của tiên gia, đáng lẽ chỉ vài ngày nữa, huyết hồn sẽ tiêu tán thành khí, kết tụ dần thành đan dược, tăng tu vi cho ai ăn nó. Bây giờ ra khỏi đó, tuy bị thương tổn nặng nề song huyết hồn vẫn là huyết hồn. Chỉ một đòn đã khiến kẻ muốn chiếm đoạt mình ngã lộn dưới đất. Nó đã giết người. Tại sao con người muốn bắt, muốn hại nó thì được, còn nó khi hại con người lại phải băn khoăn chứ? Người là mạng, nó không là mạng hay sao? Mảnh huyết hồn rời ra nhanh chóng hợp lại cùng chủ thể... . Có thể cử động một chút nhưng thân xác mỗi mảy, đạo sĩ mà phát hiện ra, bị đánh thành hồn phi phách tán là hoàn toàn có thể. Cũng trong lúc đó, nó cảm nhận được có một thứ gì đó đang cử động quanh đó... Một thứ gì đó... Tuy yếu ớt nhưng nó cũng muốn sống, muốn đến mãnh liệt, cố giành giật từng hơi từng phút tồn tại trên đời. Dưới một gốc đa cổ thụ là một thứ đồ hỗn đang quấy khóc. Nó cử động, có sự sống, nhưng rất mỏng manh. Một đứa bé... Không biết có thể gọi nó thế không? Vì từ dưới lên, nó giống con người. Chân tay có, thân hình cũng hoàn thiện. Bộ phận giữa hai chân rõ ràng là con trai. Tuy nhiên, chân tay dù có nhưng không đủ 5 ngón như người. Những thứ đáng lẽ là ngón tay dính chặt vào nhau, có ngón rõ ràng chỉ là một cục thịt. Gương mặt có miệng, song chỉ có hai lỗ phì phò ngay vị trí của mũi. Miệng là một đường dài, còn kéo thêm hai đường rãnh. Mắt chỉ là hai lỗ hồng cứ giương lên sau mỗi tiếng óe óe nửa giống khóc, nửa giống như đang cười. Loài người cho đó là quái thai. Có lẽ vì vậy nên đã vứt bỏ nó, họ tưởng với khí trời này, chốn hoang sơ đó, nó sẽ nhanh chóng lìa đời. Họ đã đánh giá thấp sức sống của những thứ quái lạ. Quái thai đó không chết, nó muốn sống và đang cố níu lấy sự sống.

Huyết hồn cũng muốn tồn tại, chúng gặp nhau vì thế. Nó quanh quẩn quanh đó một chút rồi toàn bộ làn khói đỏ chồm xuống, phủ kín thân hình bé nhỏ còn chưa cất rốn. Huyết hồn đã chọn một nơi ẩn náu nơi cơ thể con người. Phía trên, phượng hoàng gật gù:

- Sống được thật vui quá! Chủ nhân... - Nó quay sang thần số phận - Từ nay tôi không hóa thành tro bụi nữa đâu, phải trân trọng từng phút giây được sống chứ.

Phượng hoàng nhỏ vốn có một cuộc sống khác thường. Chỉ cần nổi giận, nó sẽ biến thành một đồng tro. Tần suất nổi giận ngày xưa lại dày đặc nên chuyện này diễn ra như cơm bữa. Chỉ có lần tai nạn đã diễn ra. Chủ nhân bẽ bộn của nó hôm đó bỗng nhiên nổi hứng muốn dọn dẹp. Người quét lên đồng tro của phượng hoàng, mang đổ xuống sông. May là người cũng vụng về, trên đường ra sông thì bị vấp té, đổ lại một ít tro cốt trên cỏ, trặc chân đi không nổi. Phượng hoàng cũng tách ra, vật vã tìm cách giải thích cho thần số phận. May là cuối cùng không bị đổ hết ra sông, trôi mất xác. Nhớ chuyện cũ, Thần số phận lắc đầu, hờ hững với câu hỏi của phượng hoàng:

- Tùỵ người...

Thiên đế nghe giọng mình run run:

- Đứa bé đó là Thiệu Khải Đăng?

Người bấm đốt ngón tay rồi thở dài:

- Đúng là Thiệu Khải Đăng. Nhưng hắn không tuân theo quy định của thiên giới. Hắn tự sinh tự diệt, tự mình tồn tại trên thế gian này...

Ánh mắt lại nhìn về hướng phượng hoàng, giọng nhỏ đến mức chỉ mình người nghe được:

- Như người vậy Tiểu Phượng. Nhưng hắn đau khổ hơn người. Hắn vẫn còn nhớ tới quá khứ, không như người, đã lãng quên tất cả rồi!

28. Chương 28: Đường Nhiên Là... Đã Không Quên

Tiểu phượng hoàng nghe rất rõ câu nói đó. Lãng quên là một may mắn, tiếc thay là... nó không quên. Chủ nhân là một chủ nhân tốt. Khi người chạm bàn tay lên nó, phượng hoàng có cảm giác rất ấm áp. Là loài chim hát hay nhất thiên hạ thì sao chứ, vốn cũng cần được yêu thương. Nó đã dụi đầu vào tay người để cảm nhận hơi ấm. Người là người quyết định vận mệnh cho mọi thứ, nhưng cũng chính người là kẻ cô đơn nhất thế gian này. Người se duyên cho người ta, người tạo ra những bước quanh định mệnh. Nhưng cũng chính người với cuộc sống bất tử, lãng quên thời gian chậm rãi trôi. Người sống chỉ vì người khác. Thế nhưng khi gặp bất hạnh và đau đớn, người ta đều oán trách người. Thật là tội nghiệp! Có lẽ vì cô đơn nên người nhìn thấy cái gì đó có khả năng tiếp nhận mình thì đều đón lấy. Tiểu Phượng là một con chim phượng hoàng nhưng lại là một con chim phượng hoàng không thích hót. Nó kiêu hãnh, lạnh lùng trong cái thế giới toàn những phượng hoàng cao quý của nó. Nó không thích các con phượng hoàng khác, nó thích loài người. Nó thích kiếp sống của con người, bởi nó từng được sống với con người. Đó là một cô gái xinh đẹp, thiên kiều bá mị hay là một thư sinh yêu thích cái đẹp, biết thưởng thức vẻ đẹp tuyệt vời của phượng hoàng? Tất cả đều không phải. Người đó là hai ông bà lão nghèo, sống bên một căn lều rách. Ông lão rất yêu thương vợ của mình. Ông nhặt được phượng hoàng trong một buổi chiều vào rừng nhặt củi. Phượng hoàng ham chơi rời nhà quá lâu. Ánh mắt trời thiêu đốt trên bộ lông chưa hoàn thiện của nó. Không thể bay, nếu không có ông lão đem xuống chắc chắn lũ thú rừng kia không để ý tới phượng hoàng có khác biệt gì với những cầm thú khác. Nó sẽ chết, chết khi chưa muốn chết. Ông lão chính là ân nhân cứu mạng của nó rồi. Phượng hoàng không thể sống mãi với loài người. Nó phải về. Bộ lông đã cứng cáp hơn, bắt đầu có pháp thuật, bắt đầu có thể sử dụng quyền lực. Nó tặng cho ông bà lão một chiếc lông thiêng có thể giúp ông bà sống tốt hơn. Rồi sau đó về thiên giới. Khi quay trở lại, chẳng có mấy lâu mà cảnh vật đã hoang tàn. Ông bà lão, trên giường là một bộ xương, xa hơn là một bộ xương khác. Chiếc lông phượng hoàng với phép thuật hóa ra tiền bạc, hóa ra lại là thứ kích thích lòng tham của con người. Hai con người đơn giản đó đã bị chiếc lông phượng hoàng hại chết. Bọn cướp gần đó đã phát hiện ra bí mật kỳ diệu của chiếc lông và sát hại họ. Sau đó chúng mang báu vật trở về. Khi kích động phượng hoàng rất đáng sợ, nó đã dùng lửa thiêu sống cả trại cướp. Hơn 200 mạng người. Tội ác tàn độc, sau đó là ngọn lửa lan cháy khắp làng. Hàng trăm ngôi nhà chìm trong biển lửa. Phượng hoàng không hề sợ hãi. Nó nhìn ngọn lửa và những con người vùng vẫy tuyệt vọng trong lửa đỏ, không cứu một ai cả. Làng xóm vốn không xa nhau mấy, tại sao khi hai ân nhân nó kêu cứu đã không ai đến mà giúp họ. Bọn cướp đáng sợ nhưng không có nhiều người. Lũ người kia liên kết lại, chẳng phải đã chống được chúng hay sao? Oán khí ngập tràn không khí. Diêm đế đã ra lệnh truy nã nó. Dòng dõi phượng hoàng ngại liên lụy cũng không bênh vực. Đại phượng hoàng còn đích thân tham gia đoàn truy đuổi. Nó thọ trọng thương, nằm chờ vợ giữa rừng núi thẳm. Sức tàn lực kiệt, và gặp chủ nhân...

Người đã mang nó xuống gặp diêm đế. Sau khi thương lượng với bọn dân làng chết oan, hứa hẹn đền bù số phận tốt ở kiếp sau cho họ, Tiểu Phượng trở thành tên nó. Con phượng hoàng vô tư lự, chủ nhân cũng nghĩ, với vài pháp thuật lại có thể xóa đi đoạn ký ức nặng nề. Phượng hoàng không quên, chỉ là giả vờ không nhớ mà thôi. Nó bắt chột hóa thành một con tiểu phượng hoàng bé nhỏ, dụi đầu cọ vào tay chủ nhân:

- Chủ nhân!

29. Chương 29: Dễ Thương

Thần số phận khẽ mỉm cười, tát khẽ vào đầu của phượng hoàng:

- Đồ... không bình thường. Không phải ở nhà đâu, không cần làm nũng.

- Ồ... Cứ tự nhiên - Diêm đế cười nhẹ - Con chó ngao nhà ta nuôi cũng hay như vậy. Động vật đều thế mà.

Phượng hoàng như bị ghen trong họng. Nó là loài chim đẹp nhất thiên hạ, sao có thể so sánh với con chó ngao cục mịch đáng tởm đó được. Nó đã quyết, từ nay... trừ khi ở nhà, còn không sẽ không bao giờ tỏ tình cảm với chủ nhân:

- Giờ người tính sao ạ. Chủ nhân?

- Còn tính sao nữa - Thần số phận lắc đầu - Khúc sau thì ta không có hứng thú xem. Chỉ cần biết hần vừa là yêu quái vừa là người thì được. Chúng ta về thôi Tiểu Phụng, để cho hần tự quyết định số phận của mình vậy.

- Dạ.

Tiểu Phụng nhún mình vài cái. Nó chợt lớn dần ra. Có thể là nguyên thể là như vậy. Bản thân nó trở nên to lớn, khuỷu chân xuống cho thần số phận ngồi lên:

- Mình về nhà thôi chủ nhân ơi!

Diêm đế không mặn mà gì với việc tiễn hai thầy trò nhà hần. Khi bước lại kính, định cất đi thì ông ta chợt khựng lại. Màn mây quan sát đã biến thành màu đỏ. Đỏ như máu:

- Huyết đàm!

Trong truyền thuyết, huyết đàm là một đầm nước được tạo nên bởi 2 dòng máu khác biệt nhau. Một tượng trưng cho dòng máu tinh khiết và trong sạch của thế gian, một kết tinh từ oán thù. Một chính một tà đặt bên nhau, thiên đế đời trước có dụng ý về một sự tương sinh tương khắc. Có dòng máu thiện khắc chế, dòng máu điên cuồng sẽ không tác quái tác quái. Ngược lại, dòng máu thiện cũng được sức mạnh của dòng máu ác chở che, bảo vệ. Huyết đàm nhờ thế mà tồn tại qua hàng nghìn năm.

Nhưng nó đã khô cạn không còn một giọt. Và giữa đầm máu đỏ tươi ấy, một kẻ cũng vừa mới đứng lên. Gương mặt thanh tú, mày kiếm, dáng vóc thư sinh. Hần là Thiệu Khải Đăng của bây giờ. Hần đã làm khô cạn dòng máu kỳ diệu của đất trời đó, Diêm đế càng lúc càng cảm thấy mơ hồ. Dù hần có năng lực của huyết hồn đi chăng nữa, cũng không thể khiến báu vật của thiên địa cạn khô trong một thời gian ngắn. Nghe nói, huyết đàm và dòng máu tự nhiên của nó, không ai được nhúng vào trừ thiên đế đời trước. Tại sao Thiệu Khải Đăng lại có thể tắm mình trong đó? Năng lực của hần bây giờ trở nên vô cùng mạnh mẽ, tất cả đều là do năng lực của Huyết đàm sao?

- Người đâu?

- Dạ?

- Mời thiên đế xuống đây ngay, ta có chuyện muốn nói cùng ngài. Đi nhanh lên!

Hiếm khi diêm đế có vẻ hốt hoảng và vội vàng như vậy, lũ thuộc hạ của hần biết chuyện không nên chậm trễ, vội vã chạy đi ngay. Trong lúc đó, nhân vật chính vẫn đang nhàn nhã nghịch tóc Nương Tiên, tay di chuyển các quân cờ trong một trò chơi cùng lũ lâu la ham vui:

- Sơn vương, phía ngoài có rất nhiều người kéo đến. Có đại vương nữa, người muốn gặp sơn vương.

- Ừm!

Thiệu Khải Đăng từ tốn quay sang Nương Tiên, giọng đầy âu yếm:

- Nhìn này giờ, biết chơi không?

- Biết chút chút.

- Ở lại chơi giùm ta nhé. Đừng để thua nghe chưa?

- Ừm!

Nàng hồn nhiên gật đầu. Bẹo nhẹ má hồng, Thiệu Khải Đăng đứng dậy, cười bảo tên thuộc hạ cũng đang “máu” chơi cờ:

- Không được ăn hiếp phu nhân đấy, khi ta về mà người thắng nàng thì sẽ bị phạt chơi liên tục 20 ván... một mình.

Tên thuộc hạ cũng tươi cười đáp lại:

- Sơn vương cứ yên tâm đi đi ạ. Khi ngài về, có lẽ phu nhân cũng đã thua đúng 20 ván cờ rồi.

Thiệu Khải Đăng cười ha hả. Đám thuộc hạ này, dễ dãi mãi, chúng quen thói làm lờn. Nhưng như thế càng thấy chúng dễ thương. Mà hắn lại thích những cái gì đó dễ thương, khờ dại để thấy mình cũng rất dễ thương.

30. Chương 30: Sợ Hãi

Thiệu Khải Đăng bước ra ngoài. Một đám người đờ đờ sát khí đang chờ hắn. Đinh Khải cũng không còn giữ vẻ thản nhiên thường ngày:

- Đại vương!

- Con ta đâu? Đinh Bộ... Con ta đâu?

Một người cha mất con. Thiệu Khải Đăng vốn có tính hay quên và lần này cũng thế. Hắn ngẩn ra một lát rồi mới nhớ ra:

- Đinh công tử à?

- Đừng nói là không biết - Tên hầu cận Đinh Bộ bước ra, đồng dặc - Công tử nói là đến đây chờ người... Người đã đi...

- À... - Tiểu Mỗ, một trong những thuộc hạ trung thành nhất của Thiệu Khải Đăng lên tiếng - Công tử đến chỗ chúng tôi làm gì? Sao không báo cho sơn vương hay người trong động chúng tôi biết. Đến không báo, thì giờ mất tích cũng rằng mà chịu chứ...

- Người...

Đinh Khải gần từng tiếng, tay chỉ thẳng vào mặt Thiệu Khải Đăng:

- Con ta đâu? Trả lời ngay, nó đâu?

Đang lúc ấy, bỗng dừng một tên thuộc hạ khác của ông ta chạy vào, hốt hải:

- Đại vương ơi, thuộc hạ tìm thấy cái này.

Trên tay hắn ta là một mảnh áo. Chiếc áo với chủ vàng thêu hoa của Đinh Bộ rất nổi bật, hơn nữa đây lại là kiệt tác được chế tạo dâng lên hoàng đế mà Đinh Bộ cướp được từ dân Lạc Hề, nổi tiếng với tài chế tạo thủ công quý giá.

- Người tìm được, tìm ở đâu?

- Sau hậu sơn ạ.

- Công tử... vậy còn công tử đâu?

- Không biết ạ. Chỉ thấy mảnh áo này vướng vào trong bụi cỏ.

Thiệu Khải Đăng mới sực nhớ ra, trên Túy Ngọc Lĩnh này có khá nhiều thú dữ. Hổ cũng có, gấu cũng có. Lúc đó hắn đang giận nên ra tay có phần tàn độc, có lẽ mùi máu đã dẫn dụ tới bọn thú rừng:

- Đi tìm... Đi tìm công tử mau. - Đinh Khải hét lên - Dù có san bằng nơi này ta cũng phải tìm cho được con ta.

Thiệu Khải Đăng đột ngột ngắt lời:

- Đại vương... Đây không phải là nơi của ngài. Nhà của tôi, muốn xét là xét sao?

Thiệu Khải Đăng cũng là một trong những tên cướp dưới quyền cứng đầu. Thích thì làm, không thích thì dù thế nào cũng sẽ không làm. Nhưng hắn chưa hề làm trái lệnh Đinh Khải. Bây giờ ngược lại, càng như dầu đổ vào lửa, bốc cháy cao hơn:

- Người... Nhất định người đã làm gì nó. - Ông ta hét lên - Con ta mà có mệnh hệ gì thì các người... Ta sẽ...

- Sẽ san bằng Túy Ngọc lĩnh đúng không - Thiệu Khải Đăng khoanh tay, nhàn nhả - Đại vương, ta này giờ là nhường nhịn ông lắm rồi. Vào nhà không xin phép thì thôi, còn tự ý lực xét trong địa phận của tôi. Bây giờ tôi không được vui, ông về đi. Hôm nào đi rồi tính.

Mặt của Đinh Khải tái đi. Tên này, thật là quá đáng lắm rồi. Trong khi đó Thiệu Khải Đăng khẽ phất tay, định lui vào trong. Giết con trai rồi, hắn không muốn giết thêm người cha nữa. Một bàn tay ra hiệu. Cả đám người kia lao vào chỗ người Thiệu Khải Đăng đang đứng. Chỉ có hơn chục người theo hắn ra đây, trong khi người đi theo Đinh Khải toàn là những kẻ lực lưỡng khỏe mạnh, lại giỏi võ công. Thoáng chốc đã vây hắn vào giữa:

- Đại vương, tôi không muốn xung đột trong lúc này. Hiện nay tôi đang rất căng thẳng, không muốn lợi dụng tình huống đó để mà tìm người giải khuây. Ông dẫn người của mình về đi!

- Người nói nghe dễ dàng quá - Đinh Khải cười khẩy - Hôm nay nếu không tìm được con ta, ta sẽ phá tan nơi này. Con của ta đâu?

Gương mặt Thiệu Khải Đăng cũng thay đổi, không còn vẻ trêu đùa lúc nãy nữa:

- Hắn chết rồi. Ta giết hắn và đám thuộc hạ của hắn rồi. Nhưng ta quên mất chuyện nơi này còn thú dữ, bỏ xác chúng lại đó, xem ra bọn thú đã có một bữa ăn no. Cũng tốt, chúng sẽ không cần tìm thức ăn trong vài ngày. Đinh công tử xem như làm được việc có ích cuối cùng.

Đinh Khải như phát cuồng trước những lời nói đó. Dù thật hay không cũng vậy. Hôm nay Thiệu Khải Đăng phải chết, chết một cách thê thảm nhất. Bọn người hùng hổ như ác quỷ xông vào. Phía bên trong, bọn thuộc hạ của Thiệu Khải Đăng cũng vội vã xông ra tiếp ứng cho hắn. Nhưng Đinh Khải đã dự liệu trước. Túy ngọc lĩnh chỉ có hơn 300 người, ông ta mang theo 500 tên cướp khát máu và tàn nhẫn nhất. Từng tên, sẽ lần lượt làm bia cho chúng chém giết thỏa thuê.

- Sơn vương...

Đa số lũ thuộc hạ của Thiệu Khải Đăng đều còn trẻ. Chủ sao tớ vậy. Thiệu Khải Đăng không cướp bóc, không chém giết nên lũ thuộc hạ của hắn cũng như sơn vương của mình. Hằng ngày chúng vào rừng kiếm những thứ là lạ về cho sơn vương, còn lại thời gian ăn chơi là nhiều. Võ nghệ thì không khi nào tập luyện:

- Sơn vương ơi... Em sợ quá!

Tiểu Máo mếu máo khi chúng xông tới. Thiệu Khải Đăng phì cười:

- Sợ thì chạy đi. Chúng sẽ giết các ngươi đấy...

- Không... Sợ thì sợ, nhưng... không đi!

Không ai bỏ chạy cả. Tuy chúng rất sợ song vẫn làm thành vòng tròn che Thiệu Khải Đăng ở giữa.

Phàn Thúc - người lớn tuổi nhất trại, nhẹ giọng:

- Người chạy đi sơn vương!

- Sao lại phải chạy?

- Bọn thuộc hạ chết thì chỉ một đao thôi. Nhưng người thì khác, chúng sẽ hành hạ người chết từ từ. Tôi nghe đồn chúng thích lột từng miếng thịt của người ta ra, sau đó mổ bụng sống để nạn nhân mất máu từ từ mà chết.

Những gương mặt non nớt kinh hãi song tay gươm lại chặt hơn. Mím môi, Tiểu Máo nói với Thiệu Khải Đăng:

- Chúng tôi không cho phụ nhân ra ngoài. Bên trong Tiểu Sơn và Mao Thất đang bảo vệ cho phụ nhân, người dẫn phụ nhân chạy đi. Xinh đẹp như phụ nhân, lão đại vương không tha đâu...

Thiệu Khải Đăng cười nhẹ. Trong lòng hắn trào lên cảm giác ấm áp, những kẻ này quả nhiên không chọn nhầm người. Hắn sẽ không để một ai xung quanh mình bỏ mạng. Bảo vệ họ, cho họ cuộc sống an ổn, còn quan trọng hơn quyền cao chức trọng của một đại vương.

- Dừng lại.

Tiếng Thiệu Khải Đăng vang lên như sấm. Những kẻ đang lao tới cũng khựng lại, lũ thuộc hạ mím môi mím lợi kia cũng ngơ ngác nhìn chủ tử của mình:

- Lui lại hết cho ta.

Cũng trong lúc ấy, Nương Tiên đã chạy ra ngoài động. Tiếng người hò reo, đao kiếm, khiến nàng lo lắng. Kể chơi cờ kia nữa, hắn đã bắn loạn đến đặt sai vị trí của quân cờ. Bàn tay Thiệu Khải Đăng đã bật ra móng vuốt, toàn thân hắn chợt trở nên đỏ rực, đôi mắt, một vết đỏ trên trán. Nhanh hơn một tia chớp, Đinh Khải chỉ cảm thấy bụng mình lạnh lạnh. Một cái gì đó vừa bị bứt ra, cảm giác đau còn chưa kéo tới, máu từ ổ bụng đã tuôn ra xối xả. Trên tay Thiệu Khải Đăng là trái tim của ông ta. Như đứa con, nó bị bóc ra khi vẫn còn đập. Máu đỏ cả một khoảng đất trống, hỗn hợp giữa nội tạng và máu nhầy nhụa đổ xuống theo thân hình của Đinh Khải:

- Người...

Những ánh mắt ngơ ngác và kinh hoàng. Nương Tiên chết lặng bởi cảnh tượng trước mắt. Nó quá đáng sợ, khiến nàng phải thét lên:

- Á!

Cũng trong lúc ấy, Thiệu Khải Đăng nhanh chóng ra tay. Một luồng khí mãnh liệt xô tới những thân người như những viên pháo tốt, chúng nổ tung, phát ra tiếp lục bụi càng lúc càng lớn. Máu bắn tung tóe, lên cây, lẫn đất, lên cả những con người ngây ngốc đang gờng mắt đứng nhìn. Một mảnh xác bắn về phía Nương Tiên. Nàng cứng người, mắt nhắm ghìen, khuỵu chân xuống đất.

- Bộp...

Trên tay Thiệu Khải Đăng là miếng thịt nhầy nhụa. Mùi máu tanh nồng bốc lên khắp nơi, khiến Nương Tiêm lợm giọng. Nàng hoảng hốt lùi dần khi Thiệu Khải Đăng tiến tới gần mình:

- Không... Đi đi... Không!

31. Chương 31: Khác Biệt Giữa Yêu Và Tiên Nữ

Tiếng hét thất thanh của Nương Tiên lại vang lên trong đêm thanh vắng. Nàng cứ nhắm mắt lại là hình dung cảnh đó, rất rõ ràng, máu và thịt lẫn lộn, khủng khiếp:

- Giờ ngài tính sao, sơn vương?

Phạm Vĩnh Kỳ về trễ, nhưng lại nghe lũ thuộc hạ ca ngợi sơn vương lên tận mây xanh. Chấp vớ các sự kiện, hắn hiểu ra Thiệu Khải Đăng là một yêu quái cấp cao, có thể là huyết hồn trong truyền thuyết:

- Không phải huyết hồn.

-

- Ta là Huyết Ma...

Tam giới từ lâu cũng tồn tại một truyền thuyết về một ma vương giấu mình trong bóng tối. Mang màu đỏ của máu, bản thân chỉ thích chém giết. Huyết Ma vốn không có thực thể, cũng không ai biết nó có từ đâu? Huyết Ma này lại có tình cảm. Nhìn cái cách hắn âu yếm chăm sóc Nương Tiên cũng đã hiểu. Hắn thực sự quan tâm tới cô gái đó, đúng hơn là yêu thật lòng:

- Nếu ngài là Huyết Ma, ân oán của ngài sẽ chất chồng. Nương Tiên không chịu được cảnh đó. Hay là ngài xóa bỏ ký ức của nàng đi!

Công phu xóa ký ức này không khó. Nhưng Thiệu Khải Đăng chỉ cười buồn:

- Xóa ký ức là làm cho người đó chẳng nhớ gì chuyện xảy ra không khó. Nhưng xóa đi đồng nghĩa với nàng sẽ quên ta, quên đi những kỷ niệm của hai người. Ta không làm thế được.

Hắn bước vào phòng. Thấy hắn, Nương Tiên như thấy ma. Nàng càng kinh sợ:

- Đi đi... Tôi sợ lắm... Đi đi!

Nàng đã thấy toàn thân hắn nhuộm máu. Mùi tanh tươi khiến nàng nôn mửa, khủng khiếp:

- Nàng là nương tử của ta... Phòng của ta, ta đi đâu nữa chứ?

Thiệu Khải Đăng vụt thay đổi. Hắn nhẹ nhàng chăm chút Nương Tiên nhưng nàng lại không đón nhận sự chăm sóc đó. Nhìn thấy hắn là thấy lại cảnh tượng đó. Hắn đưa tay lau máu, xiêm y ngập ngụa mùi tanh:

- Nếu không đi thì tôi sẽ đi. Tôi sợ mùi máu trên người ông lắm. Ông độc ác, ông xẻ thịt người ta, ông...

Bất chợt đôi vai nhỏ nhắn của Nương Tiên bị nắm chặt. Đôi mắt Thiệu Khải Đăng trở thành màu đỏ như máu. Hắn gầm gọng:

- Xẻ thịt thì sao chứ? Hắn muốn chiếm nàng, muốn đâm người khốn kiếp đó làm nhục nàng trước mặt ta. Ta bảo vệ mình, bảo vệ nơi này, ta không sai...

Nương Tiên không hiểu thế nào là đúng, và sao lại là sai? Nhưng nàng không quên được cảnh hắn giết người, không quên được cảnh máu bắn tung tóe khắp nơi kinh hoàng đó:

- Ông không sai... Nhưng tôi sợ ông... Tôi không muốn ông đến gần tôi... Vậy thôi!

Nương Tiên đẩy hắn ra. Thiệu Khải Đăng đã trở nên điên cuồng, không kiểm soát được. Mà hắn cũng không muốn ai kiểm soát mình. Không nói không rằng, hắn cúi xuống ôm lấy Nương Tiên chặt hơn, một tay thì xé áo nàng.

- Á! Không thích. Buông ra...

Sư phụ tỷ nói, khi yêu thương nhau mới trần trụi mà ôm lấy nhau, mà chịu đựng mệt mỏi. Nương Tiên tuy những lần trước rất mệt, rất mệt khi hắn cởi y phục nàng, cùng nàng va chạm xác thịt nhưng nàng không bài xích, không oán ghét hắn, cứ để cho hắn làm. Hôm nay, Nương Tiên sợ hãi hắn, không muốn Thiệu Khải Đăng chạm vào mình.

- Không buông thì sao?

Y phục chỉ còn một vài mảnh mỏng manh nhưng đã nói không thích là không thích. Nương Tiên cố sức chống cự, còn Thiệu Khải Đăng cơn thú tính đã lấn át lý trí rồi:

- Bốp!

Phạm Vĩnh Kỳ không nói không rằng, kéo lấy thân hình chỉ còn một mảnh tiết khố của Thiệu Khải Đăng ra. Nương Tiên vùng khỏi hắn, chạy vào lòng của Khiết Nhi. Thiệu Khải Đăng sau phút bất ngờ, gầm lên giận dữ:

- Đệ...

- Làm thế có ích gì? Ngài yêu một cô gái hay chỉ cần một cô gái hầu hạ ngài, ngay cả khi người ta không thích ngài?

Thiệu Khải Đăng khựng lại. Nếu lúc này tiến hơn, có lẽ Nương Tiên sẽ ghét hắn hơn. May là cũng còn chút trí khôn trước lời nhắc nhở của thuộc hạ:

- Được rồi... Ta sai... Ta sẽ không cưỡng hiếp nàng...

Tay Thiệu Khải Đăng ẩn hiện một vết đỏ. Bất ngờ, hắn chộp lấy tay Nương Tiên, nắm chặt. Nàng nhăn mặt, không ai thấy, vết đỏ đã thấp thoáng trên da thịt của nàng:

- Nhốt phu nhân lại. Ngoài ta ra, không ai được đến gần nàng...

32. Chương 32: Trốn Đi

- Sư gia...

Bọn thuộc hạ xanh mặt trước sự giận dữ của Thiệu Khải Đăng. Đã quen với một sơn vương tếu táo hay bông đùa, đối với người mặt mày nghiêm trọng, dần nia đá chén, đụng chố đá mèo kia, bọn họ không biết phải nên làm thế nào.

- Đi ra ngoài đi!

Phạm Vĩnh Kỳ cũng lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt đó. Thiệu Khải Đăng vô tư lười biếng, đúng hơn chỉ là một cái lớp vỏ bọc. Thực sự hần bá đạo, ngang tàng. Tuy nhiên, cái gì quá cũng không tốt:

- Sơn vương, còn người của Đình đại vương thì...

- Giết hết bọn chúng cho ta. Những cái gì liên quan tới Đình Bộ, giết sạch, đốt sạch. Ta không muốn thấy chúng.

- Chuyện giết để trừ hậu họa thì tôi không can thiệp. - Phạm Vĩnh Kỳ vẫn bình tĩnh - Nhưng nếu vì họ là thuộc hạ của đại vương mà ngài trút giận lên họ thì ngài hèn lắm, sơn vương của tôi à!

- Đệ...

Bàn tay đầy móng vuốt của Thiệu Khải Đăng lại bật ra. Cổ của Phạm Vĩnh Kỳ bị bóp chặt. Hoảng hốt, Khiết Nhi kêu lên:

- Không... Đừng...

Vẫn đôi mắt bình lặng như nước, Phạm Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng:

- Bóp mạnh hơn một chút, ngài sẽ không phải nghe những lời trái tai gai mắt nữa. Nhưng, ngài cũng sẽ mất hết, chỉ còn là một bạo chúa mà thôi.

Thiệu Khải Đăng dừng tay. Một chút thần thờ trong mắt hần. Tại sao hần không làm Huyết Ma cao cao tại thượng? Năng lực của Huyết Ma đủ làm chủ ma giới. Đó là vì hần sợ, sợ nỗi cô đơn tột cùng trong máu. Kinh nghiệm làm một Huyết Ma bao năm tháng rút dần thành bài học, càng trên đỉnh cao quyền lực, cũng là lúc không còn một thứ gì ngoài nó trong cuộc sống của mình. Làm con người, hần mới bắt đầu cảm thấy cuộc sống có chút ánh sáng. Lũ con người Huyết Ma từng khinh thường, không ngờ lại mang đến cho hần những niềm vui không ngờ được. Phàn Vinh, đám thuộc hạ lắm lời nhưng trung thành. Cuộc sống có nhiều sắc màu hơn, cảm giác vô cùng vui vẻ. Tận cùng ký ức, mảnh huyết hồn thu thập được cũng chứa những hoài niệm ngọt ngào về một con mèo và một viên đá. Cảm giác hạnh phúc, bình dị nhưng cũng là thứ duy nhất Huyết Ma hần, chưa từng cảm thấy bao giờ. Hần tát nhẹ má Phạm Vĩnh Kỳ:

- Đệ sẽ không bao giờ bỏ rơi ta chứ, Hồ ly lai tạp?

Phạm Vĩnh Kỳ khẽ thở dài:

- Có những mối quan hệ dẫn vào là không thoát ra được. Ngài và tôi là thế đó, Sơn vương...

Phượng hoàng trên thiên giới ngẫm nghĩ mà thấm câu này. Có những mối quan hệ, tưởng là hời hợt nhưng thực tế lại vô cùng sâu sắc, nó trở thành máu thịt để một khi nào đó chợt nhớ lại, ta thấy mình thật may mắn vì có nó trong đời:

- Chủ nhân...

Con phượng hoàng con như đang nũng nịu. Cử chỉ khiến thần số phận bật cười:

- Con phượng hoàng nhóc này... nhột...

Thiên đế thì không rời căn phòng có bóng dáng cô con gái nhỏ. Nương Tiên đang tức tưởi. Tiếng khóc của nàng xé nát lòng người cha hết mực thương con:

- Thả tôi ra... Thả ra!

Nương Tiên bỗng nhiên nhào đến cửa sổ... Nàng là tiên đá nhưng không biết bay. Chỉ là một đứa trẻ. Cửa sổ cách mặt đất không ít, nhưng là nơi duy nhất Nương Tiên có thể bước ra thế giới bên ngoài. Nàng không nghĩ nhiều, đôi chân ngọc thò ra, tay bám vào cánh cửa, phía dưới là mặt đất, Nương Tiên buông mình. Nàng là đá, nhưng hiện tại vốn đang trong tình trạng một con người. Khoảng cách đến mặt đất cùng lực

va chạm không khiến nàng chết được, song bị thương là điều không thể tránh khỏi. Không chần chừ nữa, Thiên đế phóng vút đi! Thiệu Khải Đăng đến trễ hơn một bước, Nương Tiên đã không còn ở đó. Cửa sổ vẫn còn mở toang. Một chiếc hài của nàng nằm chơ vơ trên nền đất:

- Khốn kiếp...

Phạm Vĩnh Kỳ và Khiết Nhi cũng theo sau:

- Sơn vương...

- Nhất định là hấn ta rồi. Nương Tiên là nương tử của ta. Muốn chạy trốn khỏi ta, đừng hòng!

- Ngài muốn làm gì?

- đương nhiên là lên thiên giới đòi nàng lại. Đệ nghĩ ta sẽ làm gì?

- Người ta là cha của phu nhân. Ngài đối xử không tốt với phu nhân. Cha mang con về, âu cũng là điều hợp lý mà.

- Ta đối xử không tốt? Không tốt ở chỗ nào?

Phạm Vĩnh Kỳ lắc đầu. Không thể bỏ rơi sơn vương được:

- Ngài đi lên đó cũng được nhưng phải mang tôi theo. Biết đâu tôi có thể giúp gì cho ngài.

- Không được... - Thiệu Khải Đăng dứt khoát - Đệ là kẻ duy nhất ở đây biết pháp thuật. Đệ ở nhà. Lão Đình Khải kia tuy chết nhưng thuộc hạ vẫn còn. Tụy ngọc linh không thể có chuyện gì được. Chuyện của ta, tự ta sẽ giải quyết.

Phượng hoàng nhìn qua màn mây, đôi mắt ánh lên sự ái mộ cuồng nhiệt. Thật là oai quá đi mất... Ủng hộ... Ủng hộ...

- Rầm!

- Cái gì vậy?

Cổng thiên giới bất ngờ bị đổ sập. Thần số phận và phượng hoàng giật mình chồm dậy. Từ cửa, Thiệu Khải Đăng xầm xầm đi vào. Toàn thân hấn đã chuyển màu đỏ rực. Đôi mắt đỏ quạch, một vết đỏ nằm trên trán, khiến vẻ kinh dị trong mắt phượng hoàng tăng lên. Nó nép sát hơn vào lòng chủ nhân:

- Chủ nhân, ghê quá!

- Hấn là Huyết Ma. Xem ra kỳ này thiên đế của chúng ta rắc rối to rồi...

Thần số phận nhớ đến cuộc chiến nghìn năm trước, giữa thiên đế tiền nhiệm và Huyết Ma. Tồn bao nhiêu công sức mới nhất được hấn ở huyết đầm. Hôm nay trở thành Thiệu Khải Đăng, ắt hấn sau đó là một câu chuyện dài. Tiếc là hiện giờ, chuyện dài đó là không nên kể:

- Thiên đế đâu?

- Không có nhà.

Trên tay Thiệu Khải Đăng có thêm một dấu chớp nháy. Nó bỗng dưng tắt phụt, đôi mắt đỏ quạch của hấn long lên:

- Nếu lão không về. Ta phá tung cái thiên giới này. Từng người từng người một sẽ bị xé thịt phanh da, cho đến khi lập lại cảnh tượng của 1000 năm trước. Về đây mau!

Tiếng hét của hấn dường như dành riêng cho thiên đế. Một bóng trắng mờ mờ bỗng hiện lên. Thiên đế thanh nhã, thoát tục đã trở về nhưng là về chỉ có một mình:

- Nương Tiên đâu?

- Nương Tiên không muốn ở với người. Ta đã đưa nó khỏi nơi này, nếu không có sự đồng ý của ta, người đừng hòng tìm được.

33. Chương 33: Người Có Duyên Nợ, Vốn Chẳng Phải Người

- Người...

Thiệu Khải Đăng không phải mẫu người biết kềm chế. Môi run run, hần giận đến run người. Nhưng vốn đến đây để đòi người, đó lại là cha của Nương Tiên, vốn không nên làm to chuyện:

- Ngày xưa, người chỉ là một tên nhóc con miệng còn hôi sữa. Thế mà ngày nay trở thành cha vợ. Vậy nói đi, điều kiện gì người mới chịu trả Nương Tiên lại cho ta?

Chân gác chữ ngũ, Thiệu Khải Đăng ngồi trên ghế. Phụng hoàng thấy sóng yên bể lặng, vội tìm cách tỏ lòng hâm mộ. Hóa thành một tiểu đồng nhỏ, nó lót tót chạy đi rót trà cho hần uống.

- Nương Tiên vốn không muốn ở với người. - Thiên đế nhẹ giọng - Cường cầu cũng là vô ích. ta không bao giờ mang nàng trả lại cho người đâu.

Ly trà đập mạnh xuống bàn. Nhưng Thiệu Khải Đăng vẫn ngồi yên. Hần chợt hỏi:

- Vì ta thô lỗ... Vì ta giết người. Dù đó là để bảo vệ nàng sao?

Con người... Thiên giới... Nương Tiên là tiên đá. Nàng thanh khiết, trong sáng, không thể cùng một Huyết Ma độc ác như hần nên duyên?

- Cha vợ, tuy thời gian ta sống với Nương Tiên không dài, nhưng người có thể thấy, ta đối xử với nàng thế nào. Ta không bạc đãi nàng. Tuy ta thừa nhận mình đã ức hiếp, lừa gạt nàng, lợi dụng sự ngây thơ đó mà chiếm đoạt nàng. Nhưng người cũng thừa nhận, khi sống cùng nhau, ta luôn thương yêu trân trọng Nương Tiên. Ta không bỏ rơi nàng. Không như người... Một mình suốt bao nhiêu năm để Nương Tiên nơi rừng sâu hoang dã...

Thiên đế chấn động cả người bởi lời kết tội đó. Bỏ Nương Tiên nơi đó, nhưng có phút giây nào nguy hiểm là không bỏ sót. Thật ra là...

- Nương Tiên từng kể với ta, có một lần nàng trông thấy cảnh một thiếu nữ bị người ta cưỡng bức cho tới chết, sau đó thú dữ xé xác. Trong tiềm thức của nàng, xé xác đồng nghĩa với thú dữ. Nàng sợ thú dữ, nhìn thấy ta làm thế, nàng nghĩ ta là thú dữ, tránh xa ta... Nhưng cũng chính nàng thừa nhận, ta tốt. Ta đã ở bên nàng khi nàng nguy hiểm. Còn thiên đế người, quyền cao chức trọng, pháp thuật cao cường, thế mà tại sao tận mắt thấy ta lừa gạt, mang nàng về làm vợ đã không ngăn cản? Nếu lúc đó người xuất hiện, ta vốn không thích dính dáng tới họ nhà người, có lẽ ta sẽ thả Nương Tiên đi. Để bây giờ, ta đã quá si mê nàng, người mang nàng đi giấu, người có nghĩ, thiên đế ngày trước hy sinh cả mạng sống cũng không kèm giữ nổi ta, một thiên đế nhóc con như người, đủ sức ngăn cản ta sao hả?

Thiệu Khải Đăng không còn là hần thường ngày nữa. Cái giọng âm trầm, nhẹ nhàng như gió nhưng chứa đầy đe dọa này là của Huyết Ma. Bao nhiêu thời gian lặng lẽ, bây giờ không có lý do gì tiếp tục nhẫn nhịn nữa. Thiên đế vốn hiền lành, thuần khiết, thần số phận bắt đầu lo - hần không đủ bản lĩnh đối đầu với Thiệu Khải Đăng:

- Ta để Nương Tiên theo người đi, vốn là vì ta nghĩ, nàng và ta thiếu người một đoạn duyên nợ. Ngày xưa ta lấy một viên đá, khiến con mèo ôm hận mà chết, trở thành huyết hồn âm u không tan. Nhưng giờ ta đã hiểu, người vốn không phải huyết hồn, người có ký ức của huyết hồn là do người đã hấp thu nó vào mình. Người là Huyết Ma. Đoạn duyên Nương Tiên có, chỉ là có với huyết hồn - nàng và người không là gì cả. Nàng không yêu người, không thích người. Ta chỉ làm theo mong muốn của con gái mình. Thế có gì là sai?

Giỏi, giỏi lắm! - Thần số phận khen thầm trong bụng. Khiến Huyết Ma nhú mày, không nói gì chẳng phải là chuyện đơn giản. Thiên đế hiền lành của họ, cuối cùng đã có tiến bộ về mặt... cãi lý với kẻ ngang bướng này rồi.

- Người cha thật tốt. Thế thì ta cũng không cần biết đúng sai gì cả. Ta sẽ quay lại với chính mình. Ngày xưa thiên đế đòi trước muốn tiêu diệt ta không phải không có lý do của hần. Ta muốn xưng bá nhân - thần

- ma tam giới, muốn thế thì ta phải giết người, đập lên những kẻ cản đường ta. Thế giới này không còn Nương Tiên nữa, ta cũng không còn gì lưu luyến. Người phải biết tâm lý những kẻ liều mạng chứ. Khi không còn gì quan trọng nữa, buồn chán, chém giết phá hoại là phương pháp giảm căng thẳng tốt nhất. Ta vốn ghét buồn tẻ, Thiên đế người cũng nên hiểu cho ta.

Móng vuốt đã bật ra. Huyết Ma giỏi nhất là giết người. Trách nhiệm của thiên đế và tình thương của một người cha, kẻ kia sẽ chọn lựa thế nào? Thần số phận thấp thoáng nụ cười. Cuộc thương lượng này đang bước dần vào giai đoạn cực kỳ hấp dẫn.

34. Chương 34: Thương Lượng

Cuối cùng thiên đế cũng không thể nào làm căng được. Trách nhiệm với chúng sinh thiên hạ, khiến người đành phải thương lượng:

- Ta không trả Nương Tiên về cho người được nhưng ta cũng không thể để người giết người.

- Điều đó là không được rồi. - Thiệu Khải Đăng nhếch môi - Ta tính tình thất thường, khi vui khi buồn. Có Nương Tiên thì dạy học cho nàng, ngắm nàng, ôm ấp vuốt ve nàng thích hơn là giết người. Không có nàng thì giết người vui hơn nằm một chỗ.

- Ta đã thả Nương Tiên ở một thời không khác, người không tìm thấy nàng đâu.

Trước đây Huyết Ma đã để lại trên người Nương Tiên một ấn ký. Nó sẽ khiến hắn tìm thấy nàng bất cứ nơi đâu. Nhưng pháp thuật đó chỉ có tác dụng khi hai bên. Ở chung một thời không. Bây giờ nó là vô dụng.

- Ta có phương pháp này. Hai người xem thế nào nhé?

Thần số phận bước lên một bước. Tuy không tán thành nhưng cũng không ai phản đối, đều im lặng:

- Nương Tiên không chấp nhận Thiệu Khải Đăng là vì nàng không thích hắn. Thế thì bây giờ thiên đế chỉ cho hắn đến với thời không mà Nương Tiên đang sống. Ở đó hắn sẽ tự tìm nàng và làm cách nào để nàng không chạy khỏi tay hắn nữa. Được thì hắn hoàn thành ý nguyện, còn không, cũng do hai bên không có duyên có nợ với nhau.

Thiên đế và Thiệu Khải Đăng cùng im lặng. Cách này không phải là không tốt nhưng mà...

- Được... Ta chấp nhận!

Thiệu Khải Đăng vẫn chưa có phản ứng gì:

- Sao hả, huyết... À không... Thiệu đại gia?

Thiệu Khải Đăng có thể phá hủy cả thế gian. Nhưng phá hoại hết thì sao chứ, đâu có thể mang Nương Tiên trở lại bên mình? Mà dù có đoạt được nàng về thì nàng sẽ lại chạy trốn... Vốn đang rất sợ hắn mà.

- Được rồi... Ta đồng ý!

Thiên đế đột ngột lên tiếng

- Trước khi dẫn người đến thời không đó, ta cũng phải tháo gỡ cho xong một chuyện. Người đã thu nhận mảnh huyết hồn đó, cũng nên để nó đi đầu thai. Ta nợ nó, Nương Tiên cũng vậy. Ta cũng sẽ để cho nó tái sinh trong thời không Nương Tiên đang sống, để hai bên trả cho hết những liên quan. Sau này, nếu người không thể chinh phục Nương Tiên, con bé cũng thanh thản mà tu luyện trên thiên giới.

35. Chương 35: Một Nửa Linh Hồn

Thiệu Khải Đăng sững lại... Huyết Ma và huyết hồn, chỉ là duyên nợ với một mà thôi.

- Người cho ta chọn lựa chứ?

-

Trước sự chờ đợi và háo hức của cặp thầy trò ham vui thần số phận, Thiệu Khải Đăng đứng dậy:

- Ta sẽ về nhà và làm sơn vương của ta vậy. Ta không trả huyết hồn.

Ngày đó, Huyết Ma sống trong huyết đầm với một cuộc sống bình thản vô tư lự. Không có thân xác cũng tốt, hần vốn cũng chán mùi máu tanh nồng. Cho đến một ngày, cái gã xấu xí như ma quỷ kia mò đến. Hần đau thương vật vã đến đây vì một niềm tin:

- Bước xuống huyết đầm, người sẽ bị hút vào nó đấy. Về đi!

Thiệu Khải Đăng - Huyết Ma cao cao tại thượng, sau cả ngàn năm giam mình nơi đó, cũng đã hiền đi rất là nhiều:

- Tôi muốn thử một lần. Chết cũng được...

- Người cũng đâu có xấu xí lắm - Huyết Ma cười cợt - Hơn nữa, hình như người là sơn tặc mà. Cướp thì cần quái gì phải đẹp.

- Tôi không cần đẹp. Tôi muốn... muốn trả thù.

Sơn tặc cũng có thù hận sao? Huyết Ma tò mò, nhìn vào bên trong hần.

Làng xóm ghét bỏ hần, cho hần là ma quỷ. Hần chui rúc lùm cây bụi cỏ, chỉ có người cha nuôi là không sợ hần. Ông vẫn yêu thương hần. Những đêm dài giá rét mưa tạt, ông đã dùng thân mình che cho hần khỏi mưa gió, nhường cho hần manh áo rách tươm. Trong mắt ông, hần rất toàn vẹn. Ông cười rạng rỡ khi hần bập bẹ gọi cha. Càng lớn, hần càng xấu xí nhưng ông không vì sự xấu xí đó mà xấu hổ với mọi người. Ông sẵn sàng cầm gậy trúc hươ lên, xua đám người trêu chọc hần. Hần ra đi làm sơn tặc, cũng chỉ để ông không mang thêm gánh nặng. Hần muốn kiếm thật nhiều tiền để nuôi ông, không để ông đói. Làng - những con người nhìn rất bình dị và hiền lành đó, không cho ông và hần một bát thuốc hay một chén cơm nhỏ đỡ lòng. Đám sơn tặc kia thì có. Rồi một ngày nọ, hần bị bắt khi làm cướp. Ông lại vật vã, lê tấm thân van xin cho hần. Tuy hần chưa cướp của gì nhiều, chỉ là vài bao gạo của một cửa hàng gạo rất to. Hần đền tội - cũng đáng. Nhưng người cha già của hần có tội tình gì. Ông chỉ không có tiền lo lót vào thăm con đại. Một bát cơm muốn cho con cũng không cho được dù thân già đã quỳ trước công đường cả ngày trời. Ông kiệt sức... Và chết. Phút cuối cùng ngã quỵ, chỉ mong mang được bát cơm đó cho con.

- Người muốn trả thù cho cha mình à?

- Phải. Tôi yếu đuối, không làm được gì cả. Nhưng mấy ngày trước có người nói, trong người tôi - Hần vạch áo, để lộ một dấu đỏ trên ngực - Tôi có năng lực tiềm ẩn. Chỉ cần đến huyết đầm ngâm mình xuống.

- À...

Thì ra hần vốn bị huyết hồn nhập xác. Xuống huyết đầm làm vật dẫn, khi hấp thu cực điểm, ai đó sẽ thừa cơ hút nguyên thần của hần, tăng cường tu vi.

- Cũng hay đấy nhỉ. - Huyết Ma lười biếng lên tiếng - Thế thì ta lấy thân xác và linh hồn người vậy. Ta sẽ giúp người trả thù. Ta vốn không có ký ức, người tồn tại trong ta, xem như những ký ức đó sẽ khiến ta cảm thấy những điều tốt đẹp, khiến ta bớt chán đời hơn.

Nói như thế, nhưng thật lòng, trong giây phút đó, Huyết Ma đã chán cuộc sống trong huyết đầm. Buồn tẻ, vô vị. Nhưng thoát khỏi nó rồi, hần sẽ làm gì tiếp theo? Như ngày xưa thích thú chém giết, luyện công năng cao năng lực bản thân để rồi những đêm dài nhìn mặt trăng lên, quay đầu nhìn lại, chỉ có mình đối diện với mình? Chán lắm! Bây giờ đang có cơ hội thay đổi. Một con người, bên trong là một huyết hồn bé nhỏ. Thu nạp bọn chúng, mượn xác con người để có một cuộc sống khác lạ một chút, âu cũng là ý hay.

- Tôi rất muốn trả thù. Nhưng thành ma quỷ, giết người thì... tôi không...

Gã thanh niên - huyết hồn vẫn còn do dự. Phía dưới, Huyết Ma lười nhác trở mình:

- Thế thì thôi vậy. Người lên đi. Huyết đầm không phải là nơi thích vào là vào. Nó sẽ có hại cho người đấy!

Cũng không còn nhớ sau đó, tại sao lại nhập thành một thể với huyết hồn? Nhưng khi bên trong hắc, cảm nhận được những đau thương lẫn hạnh phúc bình dị con người đó đã từng trải qua, Huyết Ma rất thích. Hắc cũng có ký ức, cũng có một thời được người khác yêu thương. Tách rời huyết hồn, tức là tách rời phần ký ức ấm áp ấy. Hắc không muốn. Nương Tiên hắc yêu thích cuồng nhiệt, còn huyết hồn là một mảnh linh hồn quan trọng, không thể mang cái này đổi chác cái kia.

- Ta sẽ tự đi tìm những thời không khác để chui vào. Còn không thì đợi. Một ngày nào đó, thiên đế người sẽ mang nàng về thiên giới. Cái gì thì ta không có, chứ thời gian rồi rã, ta có nhiều lắm. Yên tâm!

Mảnh huyết hồn trong lòng hắc cũng nằm yên không rung động nữa. Thật ra từ khi cùng Huyết Ma hợp cùng một thể, nó đã cùng hắc trải qua những ngày tháng vui vẻ. Cuộc sống an nhàn tự tại, không ràng buộc, cảm nhận được những môi thân tình ấm áp, huyết hồn nó - cũng đã nguôi thù hận rất nhiều rồi:

- Ta về!

Cuộc thương lượng bất thành à? Huyết Ma yên ổn thì không sao, buồn bã - ai biết được hắc không vung tay, đánh chết một hai người nào đó, đỡ buồn. Nhận ra cái đá chân làm hiệu của thần số phận, thiên đế không cam tâm, nhưng cũng không phải là không hiểu. Thở dài, người lên tiếng:

- Đứng lại...

- Sao?

- Ta đã mang nàng đến thời không 21. Đó là một thế giới hoàn toàn khác với chúng ta. Người đến đó, không được quấy phá người ở đây. Nếu Nương Tiên không chấp nhận người, cũng không được ép uống con bé. Người hứa với ta không?

Huyết Ma dừng lại. Có thể chứ?

- Được... ta hứa... .

- Nếu người không giữ lời, ta sẽ hóa Nương Tiên lại thành đá, tiếp tục tu luyện ngàn năm, để con bé trở thành đá tiên không tình cảm. Thiệu công tử, mong người nhớ cho.

36. Chương 36: Thời Không 21 - Dọn Nhà

Thiệu Khải Đăng về sơn trại khi trời đã chiều. Bọn thuộc hạ đang ăn cơm chiều. Hắc thích cơm gia đình nên cho bày mấy nồi cơm to ra một cái bàn dài, múc từng tô cho cả bọn, vừa ăn vừa thoải mái trêu đùa nhau, cảm giác rất vui.

- Sơn vương về!

Bình thường là một lũ chạy ra chào đón, nhưng mấy ngày nay hắc quạu quọ, cau có, mở miệng ra là gắt gỏng khiến bọn chúng không dám chạy ra mừng, chỉ đứng dậy mà gọi:

- Sơn vương!

Phạm Vĩnh Kỳ bước ra, cười với hắc, Thiệu Khải Đăng nhẹ nhàng:

- Vào thông báo với bọn chúng, ăn xong vào gặp ta.

Trong thư phòng, Thiệu Khải Đăng đang ngồi. Lũ thuộc hạ nhí nhố có vẻ rụt rè sau lưng Phạm Vĩnh Kỳ. Không vòng vo nhiều lời, hắc đi thẳng vào vấn đề:

- Ta sắp đi xa...

- Sơn vương...

Cả lũ lại xôn xao. Nhưng Phạm Vĩnh Kỳ chỉ cần đưa tay lên là hết thấy đều im lặng:

- Người đi tìm phu nhân?

- Ừ. Nhưng nàng không có ở đây. Nàng đang ở thời không 21. Ta đã nghe nói sơ về nơi đó, là một nơi không hề quen thuộc. Ở đó cướp bóc sẽ bị xử tử hình, ai cũng phải có bằng cấp. Nói chung là không rành lắm...

Những tiếng xôn xao, dù nhỏ hơn. Rồi Phàn thúc bước ra:

- Chúng nó đều muốn đi theo người đẩy sơn vương.

- Dạ, tôi đi...

- Tôi cũng đi nữa...

- Em...

- Sơn vương... Cho tôi đi...

Thiệu Khải Đăng bật cười. Đám nhóc này...

- Chúng ta không biết gì về nơi đó cả.

- Tới đó thì sẽ biết thôi ạ.

- Có thể sẽ rất nguy hiểm.

- Không sao ạ. Một đám không lẽ không đối phó được. Cùng lắm là chết thôi...

- Đúng đó...

- Có thể sẽ bị đối!

- Có tay có chân mà sơn vương. Nơi nào mà không sống được. Ở đâu mà chẳng có việc để làm, quan trọng là có làm không thôi.

Khóe môi Thiệu Khải Đăng hơi nhếch lên. Hắn đánh giá không sai, đám người này, vốn đã là một phần trong đời hắn, thật ầm ập:

- Vào trong thu xếp hành lý đi. Nhà của mình thì không cho ai ở cả. hững thứ thu thập được mang đi đánh cú chót, bảo bọn khách hàng nộp tiền gấp đôi. Gom tiền bạc thôi, những thứ khác đốt sạch. Sau đó, tên nào mà ác ít thì tha cho chúng, ác quá mang chúng cứ nộp triều đình. Làm phước sẽ được phước...

- Dạ!

Cả bọn xăng xái tỏa đi làm việc. Còn lại hai người, Thiệu Khải Đăng quay sang Phạm Vĩnh Kỳ:

- Sao? Đi không?

- Tôi có chọn lựa khác sao?

- Đệ đừng tỏ ra cái thói như buộc phải đi đó. Bồn phận và trách nhiệm gì đó quăng qua một bên đi. Làm người, ta thấy đừng nên cố quá!

Phạm Vĩnh Kỳ khẽ cười. Thật lòng là hắn muốn. Cuộc sống nơi này vốn có gì mà lưu luyến đâu. Thiệu Khải Đăng là bằng hữu, vốn đã xem như thế lâu rồi, làm sao yên tâm để bằng hữu thích thì làm, không thích thì thôi kia đơn độc ở thế giới xa lạ đó.

- Được rồi! Tôi rất muốn theo người, sơn vương ạ! Hãy cho tôi được theo người...

37. Chương 37: Phương Thức Làm Ăn

Trước khung cảnh xa lạ, cả đám người ngơ ngác nhìn. Nhà cửa đó sao? Những thứ cao ngất, chắc chắn chắn ngang. Trên đường thì những vật to ngang voi qua lại như mắc cửi, nhiều tiếng động điếc tai. Cả đám đành tập trung ở một chỗ, chờ Phạm Vĩnh Kỳ đi dò xét về:

- Phạm sư gia...

Dáng Phạm Vĩnh Kỳ vừa thấp thoáng là tiếng í ới vang vọng cả một đoạn đường. Quay phim cổ trang sao? Không ít người xì xào, không ngớt nhìn bọn hắn. Khi Phạm Vĩnh Kỳ bước đến, có không ít cô gái ngẩn người. Đẹp trai quá!

- Sao lại ăn mặc như vậy?

Phạm Vĩnh Kỳ còn xách theo rất nhiều quần áo. Hắn từ tốn:

- Đi theo tôi...

Thời không 21 này có nhiều điều mới lạ, thời gian tìm hiểu không nhiều nhưng Phạm Vĩnh Kỳ cũng tương đối nắm được nhiều chuyện. Đến khi cả đám yên vị trong một khách sạn, hắn mới thông thả:

- Mọi người có mặt đủ chưa?

- Dạ, đủ rồi! - Tiểu Mao cười khùng khục - Có Tiểu Cương đang trong kia thôi ạ. Lúc này bấm một cái nó phụt ra rất nhiều nước, Tiểu Cương không dám tắm, nhưng bây giờ thì mê mệt rồi...

- Đó là vòi hoa sen! - Phạm Vĩnh Kỳ thông thả - Những tiện nghi ở đây từ từ khám phá sau. Mọi người chú ý nghe tôi dặn dò một chút đây. Không khí trở nên yên tĩnh tuyệt đối. Thiệu Khải Đăng lặng lẽ lắng nghe:

- Thời không 21 này chủ yếu sử dụng một loại giấy. - Hắn móc từ trong túi ra những tờ tiền - Trao đổi hàng hóa chủ yếu là nhờ nó.

Cả đám cầm lấy tiền, tò mò xem xét. Phạm Vĩnh Kỳ lại tiếp lời:

- Nơi này không có cướp công khai, nhưng theo tôi được biết, hình thức giống vậy là xã hội đen và các băng nhóm. Bọn chúng không sợ ai cả, thỉnh thoảng cũng bị bắt nhưng vẫn hoạt động được.

- Thế là giống chúng ta...

- Hơi giống thôi. Chúng ta khi nào thiếu mới đi cướp. Chúng thì ngoài cướp ra còn làm ăn phi pháp, không chế khá nhiều người.

- Ừm...

- Chúng ta mang theo khá nhiều vàng, nên đó cũng là thứ tốt. Lúc này tôi đã bán đi một nén nhỏ và mua đồ đạc cho mọi người. Số người của chúng ta khá đông, không thể cứ ở khách sạn mãi được. Trước mắt là ổn định chỗ ăn chỗ ở, sau đó là ổn định cuộc sống. Có ổn định mới rảnh rỗi thời gian mà đi tìm phu nhân.

- Ừ! Thế thì chúng ta quay lại con đường cũ vậy. Đám xã hội đen nào đó, để thăm dò xem đám nào là nổi và có uy nhất ở đây, chúng ta sẽ đánh chiếm, biến chúng thành người của mình. Ổn định xong chỗ ăn chỗ ngủ...

- Sơn vương giỏi quá! Hoan hô!

- Không được! - Phạm Vĩnh Kỳ xua tay - Hắc bang không đơn thuần chỉ là một băng cướp. Chúng còn nhiều liên kết khác, thế lực bao trùm. Tôi và sơn vương thì không ngại, chỉ lo cho mọi người. Chúng ta cũng không được làm hại gì cho người ở thời không này, nếu không thiên đế không để yên đâu.

Lại một hồi im lặng. Rồi Phàn thúc lên tiếng:

- Thế thì chúng ta sẽ lựa chọn một bang hội tàn ác nhất, mạnh nhất để tấn công. Thời nào cũng vậy, cái ác cũng bị ghét nhiều. Chúng ta tìm lỗ hổng của chúng mà triệt hạ dần dần, khi thế lực chúng giảm sút hạ gục một đòn.

- Ta thấy thế này... - Thiệu Khải Đăng nhếch môi - Để tìm hiểu cho kỹ cái bọn đứng sau chúng, thế lực chúng có được là nhờ đây? Con người thời nào cũng vậy, đều có điểm yếu. Lợi dụng điểm yếu đó thu lợi thế, chúng ta không sợ chúng phản phé nửa chừng. Khi đó muốn chúng làm gì mà chẳng được.

Kinh nghiệm những ngày sống trong bóng tối đã khiến Huyết Ma quá hiểu, quy luật của cuộc đời này. Có những người cần ôn nhu để họ thương yêu mình, nhưng cũng có những kẻ không nhẫn tâm, không đáp chúng lên, chúng sẽ đập lại ta, vùi dập ta gấp nhiều lần ta làm với chúng. Trong cuộc chiến tranh giành quyền tồn tại, ai để người kia nắm được điểm yếu là đã thua rồi...

Những người theo Thiệu Khải Đăng đến đây, đa số đều là cô nhi. Tất cả có khoảng hơn 100 người, trung bình mỗi người một phòng, cái khách sạn nhỏ đó gần như không còn chỗ trống. Trung bình 3,4 người/phòng, ngay cả Thiệu Khải Đăng cũng ở chung với Tiểu Mảo, Tiểu Cương. Chỉ có Phạm Vĩnh Kỳ được ưu ái, cùng Khiết Nhi ở chung một chỗ. Nàng cũng lạ lẫm nhìn ngắm hết cái này đến cái khác, bên ban công ngắm không biết chán ánh đèn được thắp sáng trong đêm:

- Vào trong đi, trời lạnh lắm!

Phạm Vĩnh Kỳ khoác lên vai nàng chiếc áo. Nơi này hào nhoáng, khác hẳn núi rừng yên tĩnh của hẻm. Trong một môi trường xa lạ, muốn thích nghi được, sẽ phải có rất nhiều nỗ lực và thời gian:

- Thích nơi này không?

- Có nhiều cái mới và lạ... Nhưng... - Nàng ngã đầu vào vai Phạm Vĩnh Kỳ - Thiếp không quen mấy. Thiếp sợ...

- Ở nơi nào cũng vậy. Miễn là lòng không thay đổi thì ở rừng núi hay nơi phồn hoa đô hội, tất cả vẫn như lúc ban đầu thôi.

Khiết Nhi im lặng, nép sát hơn vào lòng Phạm Vĩnh Kỳ. Ở đâu cũng được, chỉ cần ở cạnh bên người, bao giờ nàng cũng có cảm giác thật yên tâm:

- Ngày mai ta và sơn vương sẽ tìm chỗ cho nàng và đám hồ ly con ở tạm. Chúng ta đi sắp xếp công việc, ổn định chỗ cho mọi người.

- Dạ...

Nơi mà cả bọn dọn vào ở là một tòa nhà cũ kỹ nằm ở phía Bắc thành phố. Theo người hầu phòng nơi khách sạn bọn hẻm trú ngụ, nơi đây rất thuận tiện cho đại gia đình bọn hẻm. Đúng là rất to, đếm đi đếm lại cũng hơn mấy chục phòng, lại không sống gần khu dân cư, thỉnh thoảng mới có vài người qua lại. Giá thì không đắt lắm, Phàn thúc rành rẽ về chuyện đàm phán, đâu mấy khi mua bán mà chịu thiệt. Tuy nhiên, ngoài dự đoán, nhà mua được với giá khá hời, chủ nhà không cần thương lượng dài dòng đã bằng lòng bán ngay, trong khi giá chưa quá một nửa lúc đầu:

- Sơn vương, mấy cái này để đâu?

Đám nhóc rất thích mấy thứ đồ hiện đại đó, cứ vác về nhà. Nào là nệm giường, nào là đèn, nào là ti vi - thứ phát hình mà Thiệu Khải Đăng cũng mê mẩn mấy ngày qua. Tuy nhiên, Phạm Vĩnh Kỳ lại thật lạnh lùng:

- Mang những thứ đó bỏ vào kho đi.

- Sư gia... Mấy thứ này đẹp lắm... Lấp lánh... lấp lánh...

- Mấy thứ này phải có điện mới hoạt động được. Nhà chúng ta làm gì có điện.

- Điện?

Lại là những tiếng nhao nhao:

- Làm sao... làm sao để có điện ạ?

- Cướp về được không Phạm sư gia?

- Đúng đó... Đúng đó... ở đâu? Bọn tôi đi cướp...

- Vùng này không có điện. Ngày mai ta sẽ vào thành phố tìm cách. Các người bớt ồn ào đi!

Lũ nhóc hồ ly được ở chỗ mới, cứ xôn xao chí chít cả lên. Khiết Nhi tươi cười, nói với vào trong:

- Thiếp vào trong phòng tiểu hồ chút nhé!

- Ủ...

Bên trong, Phạm Vĩnh Kỳ và Thiệu Khải Đăng đang bàn chi tiết về việc “làm ăn” mới:

- Theo thông tin tìm hiểu được thì nơi này có 2 bang phái lớn. Phía Đắc Bang chủ yếu là đầu tư bất động sản, chi phối thương nghiệp. Còn Bình Nhất Bang thì kinh doanh Bar, thậm chí còn buôn bán ma túy - là một loại thuốc độc bị cấm nhưng cho lợi nhuận cao ở thế giới này. Hai bên đều có tài lực khá lớn... Ngài định...
- Đầu tư bất động sản thì ta không biết. Nó ác hơn cái kia à?
- Không. Bình Nhất Bang nổi tiếng ngang ngược, lại khiến nhiều gia đình tán gia bại sản nên...
- Thế thì ta chiếm Đắc Bang đi. Sau đó khiến cho bọn kia ăn không ngon, ngủ không yên. Chơi thế mới là vui chứ!

38. Chương 38: Làm Ăn

Ở thế giới nào cũng vậy, thói hư tật xấu ai nấy đều có. Hơn nhau ở chỗ, nắm bắt và tận dụng thế nào. Quan càng cao, sẽ chia thành 2 dạng. Một là nghèo rớt mồng tơi, hai là giàu nứt đổ đổ vách nhưng lại... giả nghèo. Quan nào biệt thự nhà lầu, xe hơi phủ phê là quan đó gốc. Nhà ta đầy tiền đầy của nhưng không cứ ngỡ không phải là tiền là của ta. Ngân hàng trong nước không gửi, mở tài khoản nước ngoài, đó mới là một dạng đầu tư tốt. Phạm Vĩnh Kỳ là hồ ly, đương nhiên khả năng khác người. Dò xét và âm thầm thu thập những thứ người ta muốn giấu, là sở trường của loại động vật không có cơ bắp, chỉ sống được bằng luân lách và vận dụng cái đầu.

- Phan đại nhân đã giúp chúng ta ngăn chặn một số đầu tư của Đắc Bang. Những hạng mục bọn họ phụ trách đều xảy ra vấn đề tham nhũng vật tư. Hôm trước một công trình họ xây dựng đã bị đổ sập. Chính quyền vào cuộc điều tra rất quyết liệt.
 - Công trình bị sập đó không làm chết ai chứ?
 - Không. Đó là trường tiểu học, ngày nghỉ nên không có học sinh. Hơn nữa, chuyện nó bị ăn bớt vật tư là thật, tôi chỉ làm cho nó sập nhanh hơn thôi...
 - Ủ! Có người chết là làm ảnh hưởng đến người khác, tên thiên đế lại viện cớ dẫn Nương Tiên qua thời không khác. Lại phải đi tìm...
 - Vâng!
 - Đệ bắn tin cho Đắc Bang đi. Gieo cho chúng nghi ngờ thủ phạm và Bình Nhất Bang. Hai hổ đánh nhau, chúng ta ngồi xem, con nào chết thì tốt, con nào bị thương nặng thì tóm nó sau.
- Phạm Vĩnh Kỳ đã nghĩ ra một số biện pháp, nhưng hắn không thích kiểu ném đá giấu tay này. Hồ ly cũng có cái kiêu hãnh của hồ ly chứ:
- Gốc ạ, chúng ta chỉ thúc đẩy quá trình tiến nhanh hơn. Một rừng vốn không thể có 2 cọp, chẳng qua là bây giờ chưa là lúc thích hợp để con cọp nào đó vùng lên thôi. Ta cá với đệ, trước sự sa sút của Đắc Bang, Bình Nhất Bang cũng sẽ gỡ trò. Chúng ta nhân dịp đó đốt thêm dầu, nhà nào mà không cháy?
- Phạm Vĩnh Kỳ cũng phải lắc đầu. Nhưng cũng phải công nhận, đó là một phương pháp rất hay, nhất là khi bọn hắn so với hai bên kia quá chênh lệch:
- Sơn vương...
 - Hửm?
 - Người đi học đi...
 - Sao lại phải đi học?

- Tôi đã dò và biết được. Cách đây một thành phố có một cô gái hình dáng rất giống phu nhân - Hấn đưa ra một tấm poster - Là người mẫu nghiệp dư mới nổi, theo tôi biết thì người săn lùng ngôi sao nhìn thấy cô ấy trên phố, sau đó mời chụp ảnh quảng cáo loại nước thiên nhiên này. Điều kỳ lạ là sau đó cô ấy không đóng thêm quảng cáo nào. Tôi đã đến công ty phát hiện ra cô ấy để xem. Hồ sơ tên là Úc Thạch Tiên, 20 tuổi, đang là sinh viên. Gia cảnh cô ấy bình thường, sẽ dĩ nhiên đóng quảng cáo là bởi cần tiền đóng học phí. Sơn vương định thế nào, có cần đến tận nơi để kiểm tra không?

Gương mặt Thiệu Khải Đăng không chút biến đổi, dường như là không có bất ngờ:

- Thật ra chuyện đó ta biết rồi.

Thiệu Khải Đăng nhẹ nhàng nhấn từng tiếng. Trước vẻ ngạc nhiên của Phạm Vĩnh Kỳ, hấn nhẹ nhàng:

- Ta có để lại trên người Nương Tiên một ấn ký. Chỉ cần chung một thời không, nàng ở đâu ta đều biết cả.

- Vậy tại sao... ?

- Ta làm việc gì cũng phải toàn tâm toàn ý. - Thiệu Khải Đăng cười nhẹ - Nhất định ta sẽ đi tìm Nương Tiên khi thích hợp. Còn bây giờ ta còn việc với một đám lóc nhóc này... - Hấn thở dài - Chúng rất ngây thơ và đáng thương nhưng lại dám theo ta đến cái nơi xa lạ này, không chăm lo cho chúng, sơn vương ta liệu có ra gì hả?

Đó là điểm khác biệt của Thiệu Khải Đăng đối với những kẻ mạnh khác. Đối với những kẻ không liên quan, hấn bất chấp thủ đoạn, nhưng đã là thuộc hạ của hấn, sự ràng buộc sẽ biến thành bổn phận, khiến hấn lo nghĩ suốt một thời gian:

- Thế thì tôi sẽ cố gắng giúp ngài hoàn thành chuyện nhanh hơn. Nói gì thì nói, trong thời đại này, con gái xinh đẹp như phu nhân là phải cẩn thận giữ gìn. Có khi gặp lại, nàng đã là của người khác rồi.

Thiệu Khải Đăng im lặng. Thật ra tính chiếm hữu của hấn cao, kèm theo đó là tính độc chiếm cũng cao không kém. Ấn ký của Huyết Ma ngoài việc đảm bảo nơi ở của Nương Tiên luôn được theo dõi còn có tác động như một liều thuốc độc đối với những gã đàn ông nào xảy ra quan hệ với nàng. Giây phút hấn ta, nếu được cùng Nương Tiên lên tiên cảnh cũng là lúc hấn ta phải từ bỏ cuộc đời này. Nói cách khác, giống như cái khóa trình tiết thời trung cổ, đó là phương pháp khiến người đàn ông luôn đảm bảo, người phụ nữ đó chỉ có duy nhất là mình. Pháp thuật này có hai mặt. Thứ nhất, nàng nếu cùng người đàn ông khác thì gã đó sẽ không toàn mạng, còn hấn, nếu nảy sinh quan hệ cùng phụ nữ khác, cũng sẽ thương tổn nguyên khí nặng nề. Pháp thuật này không biết nguồn gốc từ đâu, nhưng cũng chứng tỏ Huyết Ma là một sinh vật chung thủy, giống đực hay giống cái phạm lỗi đều bị trừng phạt như nhau. Song, khi “tình địch” bị trừng phạt, không phải mình cũng đã thiệt thòi rồi sao? Hấn giật mình, bởi ý tưởng nảy ra thành hình đó...

- Không chừng phải nghe lời đệ thật rồi Phạm sư gia ạ! Song song giải quyết cả hai chuyện, không thể để quá muộn màng rồi mới mó tay vào. Ta đi gặp Nương Tiên.

- Ngài không được làm cho phu nhân sợ. - Phạm Vĩnh Kỳ kéo áo hấn lại - Phu nhân bây giờ có khả năng đã có một cuộc sống mới. Ngài chỉ còn cách tìm cách tiếp cận cô ấy dần dần. Cô ấy là sinh viên, ngài cũng phải đi học. Tệ nhất cũng phải biết chữ rồi mới hợp thức hóa thân phận của ngài sau. Hiểu chứ ạ?

39. Chương 39: Úc Thạch Tiên - Thạch Nương Tiên: Đã Là Một Cuộc Sống Khác

- Rằm!

Cô nữ sinh tròn mắt nhìn cô gái trước mặt mình. Nụ cười tỏa sáng, trên tay là chiếc giỏ xách vừa bị giật của mình. Cô chỉ biết lắp bắp:

- Cám... cám ơn!

- Không có gì...

Thạch Tiên co chân đạp vào tên móc túi đang nằm sóng xoài dưới đất, oai phong:

- Có tay có chân, không tự làm việc kiếm ăn mà đi cướp giật. Tui bắt ông lên cảnh sát. Đi!

Quay lại nhìn cô gái đang nhìn mình ngưỡng mộ, Thạch Tiên phẩy tay:

- Không có gì đâu. Lần sau chị nhớ cẩn thận là được...

Úc Thạch Tiên, 20 tuổi - từ Thạch Nương Tiên ngây thơ, khờ khạo đã biến đổi rất nhiều. Đó là do thiên đế rút kinh nghiệm, quyết định xóa hết mọi ký ức không vui của nàng, còn tái tạo thêm ký ức mới, cho Thạch Tiên cuộc sống này. Ở thế giới này, nàng có cha có mẹ. Đó là hai người đã mất con gái sau một tai nạn giao thông. Tuổi già cô quạnh, đột nhiên một ngày trước cửa có một cô gái xinh đẹp nằm bất động. Khi tỉnh dậy, tiếng đầu tiên mà cô gọi, chính là “Mẹ ơi! Ba ơi!”. Cô bé lại rất ngoan, hồn nhiên, ngây thơ, hoạt bát cứ như một thiên thần nhỏ. Gia đình họ Úc cho là sự đền bù của trời dành cho họ. Bao nhiêu tiền của dành dụm được, hai ông bà đã mang ra làm giấy tờ lai lịch lại cho cô bé, chuyển nhà tới một nơi không ai biết họ để sinh sống, cho Thạch Tiên một cuộc sống không liên quan tới quá khứ, không nhớ mình là ai:

- Tiểu Tiên nữ...

- Sư huynh...

Thạch Tiên reo lên khi âm thanh quen thuộc ấy vang lên. Đến đây được một năm, cô xin ba mẹ cho đi học võ. Tại lớp Không thủ đạo, sư huynh Văn Thiện Tùng đã rất quan tâm tới Thạch Tiên. Tình cảm nảy sinh dần dần, cô nghiêm nhiên trở thành một người bạn gái được cưng chiều. Tâm tính Thạch Tiên đơn thuần nhưng lại rất truyền thống. Quan hệ cả hai dù đã tiến triển khá tốt song những cử chỉ thân mật lại khiến cô rùng mình hét lên. Tôn trọng cái thuần khiết ấy, Thiện Tùng cũng nén lòng. Anh đợi cô tốt nghiệp đại học, đi làm kiếm tiền mua nhà cho ba mẹ, có tiền cho ba mẹ dưỡng già, năm 26 tuổi sẽ kết hôn, cùng anh sống cuộc đời vô tư lự. Thiên đế thật sự mong mỏi, điều giản dị đó có thể thành hiện thực. Nhìn đứa con gái yêu thương tươi cười vui vẻ đến vậy, chỉ mong có thể dùng quyền lực và thân phận, tách nó trọn đời ra khỏi cái bóng của Huyết Ma. Nhưng những hình ảnh ngày xưa lại được gương yêu chiếu hiện. Huyết Ma nhàn rỗi, cô độc thực hiện những cuộc tắm máu. Hắn thích giết thì giết, không cần lý do, không cần quan tâm đến đúng sai. Bây giờ, hắn lại biết quan tâm tới một đám hỗn độn con người, lại vì một tiên đá mà chấp nhận vượt thời không, thương lượng cùng thiên đế. Huyết Ma đã thay đổi, thiên đế không thể quá đáng, khiến hắn giận dữ mà không kèm chế được lòng.

- Chuyện Huyết Ma không cần để ý tới nữa. - Thần số phận mỉm cười - Lo những chuyện khác đúng trách nhiệm của mình đi. Làm thiên đế vốn là một gánh nặng mà. - Người chột thở dài - Hèn gì lão thiên đế cũ vội vã chết sớm để người lên thay. Đổi mạng phong ấn Huyết Ma, ta bắt đầu nghi ngờ, hay là hắn mượn có đó mà chuồn khỏi trách nhiệm nhỉ?

40. Chương 40: Gặp Gỡ Lần Thứ... N Nhưng Vẫn Là Cảm Giác Xa Lạ

Sáng sớm, Thạch Tiên ăn sáng xong, nhanh chóng dắt chiếc xe đạp của mình ra:

- Thưa ba mẹ, con đi học...

Từ trong nhà bếp, bà Úc nói vọng ra:

- Con có mang theo điện thoại chưa?

- Dạ, có rồi.

Ông Úc:

- Trưa nhớ ăn hết cơm.

- Dạ...

Phần cơm được chuẩn bị của Thạch Tiên là phần cơm của yêu thương. Có gà, có tôm, có rau. Ngày nào cha cũng vào bếp sớm chuẩn bị đồ ăn cho con gái yêu. Thạch Tiên ngày nào cũng ăn hết tới hạt cơm cuối cùng. Đã là tình yêu thì ít hay nhiều đều phải ăn cho hết.

- Hôm nay buổi trưa có show làm thêm ở A Kiều. Hôm nay cũng là ngày lãnh lương.

Thạch Tiên vừa đạp xe vừa cười. Có tiền sẽ mua một chiếc vòng cổ cho mình, một chiếc áo cho mẹ, mua thêm áo ấm cho cha. Cuộc đời thật là hạnh phúc. Đạp xe qua tới cái ngõ gần trường, bỗng nhiên Thạch Tiên nghe tiếng xôn xao. Cô dừng lại, lần theo tiếng động: Không phải mình cô nghe thấy. Có rất nhiều người nghe tiếng, đã đứng thành một vòng tròn khá xa nơi xảy ra chuyện. Một đám người, khoảng trên 10 người đang vây lấy một ... à không... hai người... Một nam một nữ. Tiếng cười hô hố vang lên:

- Cô em đẹp thế, đi với thằng nửa nam nửa nữ này làm gì cho phí đời. Theo anh...

Cô gái đang nép sau lưng chàng trai, tay níu lấy tay người, trông rất đáng thương. Thạch Tiên nghe máu nóng bốc lên đầu, cả đám người như thế mà để người ta bị hiếp đáp, chỉ dám đứng nhìn.

- Đây... Mấy người...

Trong số người xem đó có cô bạn thân Tiểu Hàm. Thấy Thạch Tiên lăm lăm định xông vào, vội kéo cô lại:

- Tiểu tiên nữ... Dừng...

- Hàm Hàm...

- Đó là bọn của Đồng gia trong trường. Chúng ngang ngược lắm, huống gì... - Mối Tiểu Hàm dài ra - Đối tượng bọn nó chọn là con nhỏ đáng ghét đó. Cũng đáng, cho chừa cái tội kiêu căng.

Họ đang nói tới cô gái kia. Gương mặt xinh đẹp, đáng vẻ như người mẫu mới chuyển từ đại học Đông Đô về. Tuy nhiên tính tình kiêu ngạo, không thèm nói chuyện với ai. Mới nhập học một tuần đã dám quăng trả lại quà tặng của đại ca Đồng. Đúng là gan trời. Đám nữ sinh đứng ngoài không khỏi thỏa mãn đứng nhìn. Gì chứ đại ca Đồng mà tức giận, đừng nói một con nhãi nhép, mười đứa cũng chết không kịp ân hận. Trong lúc đó, bàn tay cô gái kéo tay chàng trai, thực chất không phải vì sợ hãi, mà là sợ gã con trai không kèm chế được mình:

- Sơn vương... Dừng...

- Để cho cái đám này xông vô xâu xé muối hử? Rồi ta tan nát với gã Phạm sư gia đó hử?

Đó là Thiệu Khải Đăng và Khiết Nhi. Sau một vài ngày tiếp thu kiến thức cơ bản, Phạm Vĩnh Kỳ với tài xoay xở của mình đã xếp cho họ vào học nơi đây. Khiết Nhi cũng thích đi học. Vào lớp người ta vây quanh nàng nhưng Khiết Nhi không dám nói chuyện với ai. Nàng vốn không biết gì, chỉ sợ sẩy là lộ khuyết điểm. Bản thân cũng đã có Phạm sư gia, người khác đẹp trai, giàu có thế nào không cần biết, trọn đời Khiết Nhi chỉ có một người.

- Nhưng người quá tay là người ta chết hết đó. Thôi đi, đông người như vậy, không ai dám làm gì chúng ta đâu.

- Muội đừng nghĩ ai cũng như muội vậy. Cả đám này đều toàn mùi ganh tỵ và hèn nhát, chúng chỉ đứng xem chúng ta thê thảm thế nào thôi.

Ngay lúc đó một tiếng hét thất thanh vang lên, xé toạt sự im lặng:

- Nè... cả đám người ăn hiếp người ta. Còn mấy người nữa, đứng im mà xem. Các người có phải là người không vậy?

Mọi sự chú ý đều dồn về tiếng hét. Khiết Nhi khê khàng:

- Sơn vương ơi! Đó là phu nhân... Phu nhân đấy phải không?

- Ủ!

Thiệu Khải Đăng ngây ngốc nhìn, Tiểu Nương Tiên... Tiểu nương tử. Một thời gian không gặp, nàng vẫn môi hồng răng trắng, thân ngà ngọc. Chỉ là mái tóc dài, mái tóc dài mà hấn thích thú vuốt ve giờ đầu mắt,

Nương Tiên cắt tóc ngang vai. Vẻ mặt và đôi mắt trong trẻo ngày nào vừa quen vừa lạ. Quen là vì nó vẫn quá đẹp. Lạ, lạ là vì nó linh hoạt hơn, không chỉ là chờ đợi câu trả lời cho muôn vàn câu hỏi “Tại sao?” ngày xưa nữa.

- Mẹ nó... Đứa nào?

Một tên lên tiếng hỏi. Đồng đại ca cũng quay lại. Con bé này... Tên đàn em đứng sau thì thào:

- Đại ca... Con nhỏ này là bồ của Văn sư phụ đó.

- Tao biết... Tao nhớ mà...

Làm sao mà không nhớ được. Ngày mới phát hiện ra vẻ đẹp khác người của Thạch Tiên, hắn đã không dằn lòng được, buông lời trêu ghẹo. Con nhóc học được vài miếng võ đánh lại hắn. Không đề phòng nên hắn bị thua, quay qua thì con nhóc đã co giò chạy. Tức tốc đuổi theo, hắn va phạm Văn sư phụ và bị... một trận đòn. Sau đó Văn sư phụ trở thành bồ của người đẹp, đương nhiên là vuốt mặt phải nể mũi, đành nhắm mắt bỏ qua. Nhưng hôm nay con nhỏ đột ngột xen vào chuyện tốt lành của hắn thế này, đương nhiên là không thể nương tay được nữa:

- Biến! Chuyện này không mượn cô xen vào...

- Anh...

Thạch Tiên chưa nói hết câu thì Đồng đại ca đã phát tay. Cả đám hùng hổ xông vào. Mười tên là ít. Thạch Tiên dù thời gian qua tiến bộ không ít nhưng làm sao có thể mọc ra ba đầu sáu tay, can thiệp cho kịp. Huống gì sau lưng cô lại bị vướng hai chướng ngại. Hai người này, biết điểm yếu, đám người kia cứ nhắm vào Thiệu Khải Đăng và Khiết Nhi mà đánh, đặc biệt là Khiết Nhi. Người đẹp như hoa, ít ra cũng sơ mũi được cái gì đó chứ:

- Dừng tay!

Một tiếng quát khiến mọi người ở đó đều giật mình. Khi định thần, cả đám hét lên:

- Thầy... hiệu trưởng...

Bên cạnh thầy là một người có vóc dáng cao gầy, mảnh khảnh. Quần tây, áo sơ mi gọn gàng. Đẹp trai chói mắt, lại thêm phong thái thoát tục, khiến những cô gái có mặt ở hiện trường đều không khỏi xôn xao:

- Bày trò đánh nhau nữa. Tất cả lên phòng tôi ngay...

Thiệu Khải Đăng vẫn ngây ngốc đứng yên. Nương Tiên của hắn, mùi thơm này, hương thơm tự nhiên của thân thể, ngửi một lần là như ngất như ngây. Trong khi đó, Thạch Tiên quay lại. Thấy hắn đứng yên, cô cứ tưởng là do sợ hãi quá độ nên lay nhẹ vai Thiệu Khải Đăng, giọng nhẹ nhàng:

- Không cần phải sợ quá đâu. Bọn chúng bị bắt lên phòng hiệu trưởng rồi. Cứ theo tôi là được.

Tại phòng hiệu trưởng, đương nhiên chuyện sau đó giải quyết theo hướng dĩ hòa di quý. Đồng đại ca thì là con của phó chủ tịch trường, hiệu trưởng cũng không muốn xen vào, làm mất lòng người. Còn hai người bị hại lại là người nhà của thầy Phạm.

- Vâng. Đây là vợ của tôi, còn đây là...

Thầy hiệu trưởng và Thạch Tiên đều ngạc nhiên, nhưng không đến nỗi sững sốt. Thạch Tiên gật gù, có lẽ vì vậy bạn gái này mới không muốn tiếp xúc nhiều với người ngoài. Có gia đình làm sao như đám lấu tấu bọn cô được. Người kia thì...

- Anh hai...

Phạm Vĩnh Kỳ bất ngờ bị ôm, không nói được gì. Khiết Nhi thì trước bộ dạng yếu đuối bất ngờ của Thiệu Khải Đăng chỉ biết đứng yên, hai tay đan vào nhau, ngượng ngập. Trong lúc đó, Thiệu Khải Đăng bỗng nhiên khóc ồ ồ:

- Em... em sợ lắm. May là có bạn học kia giúp đỡ. Bọn chúng thật là hung dữ lắm anh hai ơi!

Tát nước theo mưa, Phạm Vĩnh Kỳ dù chưa hiểu rõ lắm ý đồ của Thiệu Khải Đăng cũng nhanh chóng phối hợp. Vỗ nhẹ vai hắn, Phạm Vĩnh Kỳ khẽ đẩy Thiệu Khải Đăng ra, cười nhẹ:

- Đây là em trai của tôi. Tính tình nó có chút nhút nhát, lại chậm hiểu nên học hành không giỏi. Từ nay mong mọi người giúp đỡ cho.

41. Chương 41: Những Thân Phận Mới

Phạm Vĩnh Kỳ nói thế không phải là không có lý do. So với Khiết Nhi đã biết chữ, Thiệu Khải Đăng không biết gì nên quá trình học vất vả hơn. Ngày xưa thì cho là việc học không cần thiết (Huyết Ma thì học chữ làm gì), bây giờ không học cũng không được. Có mục tiêu, hắn cố gắng hơn một chút. Cuối cùng nói chung là kết quả không đến nỗi tệ, trình độ như một học sinh tiểu học (đúng hơn là học sinh lớp 1), hắn vào trường làm sinh viên. Phạm Vĩnh Kỳ thở dài - nếu có một cuộc kiểm tra trình độ sinh viên, đại học này mất mặt vì Thiệu sinh viên là cái chắc. Phạm Vĩnh Kỳ một bước thành thơ, ba bước thành bài luận, ngoại hình sáng láng, việc tìm cho mình một thân phận cao quý, trở thành thầy dạy học không khó khăn một chút nào. Môn hắn phụ trách là bộ môn tâm lý. Từ phòng hiệu trưởng bước ra, Khiết Nhi bất giác nắm lấy tay Thạch Tiên, nhỏ giọng:

- Phu... À không... Bạn học Thạch, bạn có thể giúp tôi một việc không?

Sau khi nghe xong lý do, Thạch Tiên vỗ vai Khiết Nhi, giọng thông cảm:

- Mình hiểu rồi. Bạn yên tâm, không nói, không nói!

Đúng là thầy giáo Phạm rất đẹp trai. Cô đã thấy lũ bạn của mình ngây ngốc cỡ nào. Là vợ thầy, bọn chúng mà biết được, có lẽ Khiết Nhi sẽ không có một ngày yên ổn:

- Cảm ơn bạn học, cảm ơn.

Đâu có gì gọi là kiêu căng. Khiết Nhi cười, để lộ má lúm đồng tiền, đáng yêu chết được:

- Tôi tên Úc Thạch Tiên. Mọi người đều gọi là Tiểu tiên nữ. Còn bạn? Bạn tên gì?

- Tôi là Khiết Nhi. Gọi là Tiểu Khiết cũng được.

Cũng trong lúc đó, Thiệu Khải Đăng và Phạm Vĩnh Kỳ cứ im lặng bước về nhà. Vào trong, Thiệu Khải Đăng ngồi lên chiếc tràng kỷ êm ơ là êm, Phạm Vĩnh Kỳ nhàn nhã bước vào:

- Ngài định tiếp cận phu nhân theo kiểu “giả vờ yếu đuối” à?

- Mang nàng về lên giường thì dễ quá rồi. Nhưng cũng không phải là cách hay, Nương Tiên sẽ chẳng chịu ở mãi với ta.

- Tôi nghe nói, phu nhân đã có bạn trai rồi.

- Cũng không sao. Ta sẽ có chút ngăn chặn với tên bạn trai đó. Nàng chạy cứ chạy, nhưng khi đã đã quyết tâm bắt lại, nàng mãi mãi không thoát đâu. Lần này ta quyết định, bắt nàng và tóm cả tâm. Thế mới lâu dài được.

Phạm Vĩnh Kỳ phì cười. Lần này quyết tâm lớn dữ rồi. Được thôi, để sơn vương đeo theo phu nhân, hạn chế sức phá hoại cũng là điều tốt:

- Này, chuyện Đắc bang và cái bang gì đó sao rồi?

- Đã làm một số trò. Hiện nay công việc cả hai đều bị ảnh hưởng nhiều, nhưng chủ yếu là do chúng tự gây rắc rối cho nhau. Dự định sẽ tạo tiếp ra một cái cơ và đổ thêm một chút dầu. Chúng tổn thất, chúng ta sẽ lợi dụng lúc đó mà thu lợi.

- Ủ, theo ta, đệ vừa đâm vừa xoa tên quan chức nào lớn nhất mà chúng ta đang khống chế đó. Tung tin một trong hai phía giữ một số hình ảnh trụy lạc của hắn. Quan chức thế giới này khổ nhĩ, ăn vụng cũng sợ bị người ta bắt. Chẳng bù cho đám quan lại ở thời đại chúng ta. Ăn công khai, đêm nào không danh kỷ cũng mỹ nhân hầu hạ. Thế mà vẫn an lành đó thôi.

- Bọn ở thời đại này là thế. Xưa không có điều kiện ăn chơi thì nén lại, giờ vừa được chơi, lại vừa được lợi, thác loạn chút có là gì. Nhờ những người như bọn chúng, đám mưu kế của chúng ta mới có cơ hội mà thành công chứ.

Thiệu Khải Đăng không nói gì, lặng lẽ uống trà. Chợt hần hỏi:

- Đệ sắp xếp một chút được không?

- Chuyện gì?

- Ngày mai, đệ sắp xếp cho ta và tên Đồng đại ca gì đó gặp mặt. Sau đó là tên bạn trai của nương tử cũng đến. Ta có một màn diễn, muốn cho nương tử của ta xem.

Phạm Vĩnh Kỳ nhún vai, lùi xuống dưới sắp xếp. Tha lỗi cho tôi phụ nhân nhé, nhưng phải có trò vui với người, sơn vương mới không có thời gian phá phách chuyện khác thôi. Hy sinh một mình nàng để tạo phước và yên ổn cho ngàn người khác, cũng là một điều phúc phải làm.

Buổi sáng, Thiệu Khải Đăng quần áo chỉnh tề, đang đứng trước gương. Mái tóc ngắn này, lúc đầu thì nhìn không quen, bây giờ nhìn hoài cũng thấy nó đẹp.

- Sao rồi?

- Cũng có một chút sắp xếp rồi ạ. - Phạm Vĩnh Kỳ nhẹ giọng - Theo ý người...

- Ừm.

Hần chợt quay lại:

- Cho ta cái títt títt mà đệ hay xài đi!

Điện thoại di động - Phạm Vĩnh Kỳ thở dài. Đã là cái thứ 8 rồi:

- Người dùng điện thoại 8 ngày là 8 cái. Thực ra người đã làm gì với nó?

- Cái đó chơi rất vui. Ta thích nó, nhưng nó sử dụng chán quá, làm hoài không hoạt động nên ta quăng cái đó xuống ao cả rồi.

Sử dụng của người là làm thế nào? Phạm Vĩnh Kỳ lại thở dài, có lẽ lại quá tay bề làm đồ chơi. Thật hết nói:

- Người nên giữ thì sau này mới có thể liên lạc với người khác. - Trao cho hắn chiếc điện thoại mới, Phạm Vĩnh Kỳ cẩn thận dặn dò - Không nên bề mạnh tay. Khi nào thấy có cái gì lạ thì mang về cho tôi xem. Hiểu chứ?

- Hiểu rồi...

Hần thản nhiên đáp lời. Hai người cùng bước khỏi nhà. Vừa ra tới cổng, đã có câu hỏi:

- Ta thấy người ta đi trên một thứ rất tiện dụng. Chúng ta mua một cái đi...

- Đó là xe hơi. - Phạm Vĩnh Kỳ lại phải giải thích - Đi bộ vừa rèn luyện sức khỏe vừa tiết kiệm. Số vàng chúng ta mang tới đây không nhiều lắm, mua nhà cửa, lo thân phận cho tất cả cũng tốn khá nhiều. Chuyện của Đắc Bang, rồi ăn uống, quần áo mỗi ngày nữa. Trong nhà chỉ có mình tôi đi làm, không...

- Đệ làm ta có cảm giác mình vô dụng thật. - Đến lượt Thiệu Khải Đăng thở dài. Tay hắn đặt lên vai Phạm Vĩnh Kỳ, như một sự chia sẻ - Đệ yên tâm. Sau khi có kết quả bước đầu, đầu óc ta yên ổn hơn sẽ phụ đệ kiếm tiền.

Phạm Vĩnh Kỳ cười nhẹ, không đáp. Như thế này cũng tạm, tới khi ngài có trách nhiệm hơn, lúc ấy có lẽ chúng ta sẽ phải tạm biệt những ngày tháng yên tĩnh do những tính toán không biết được của ngài rồi. Cả hai dừng lại trước cổng trường. Thiệu Khải Đăng khẽ nhếch môi:

- Tới đây được rồi. Cứ như sắp xếp mà làm nhé!

Bộ dạng tự tin biến mất. Thiệu Khải Đăng lách qua mọi người với dáng vẻ vội vã, mắt cắm dưới đất. Hôm qua luyện phim, thấy dáng điệu mấy kẻ khờ khạo đều là như thế. Phim truyền hình thật là có ích.

- Rầm!

Đúng như dự đoán. Gã hồ ly có một loại mê hương có thể dẫn dụ người muốn gặp đến nơi chỉ định. Gã Đồng đại ca kia, dĩ nhiên là phải đứng ở nơi cần phải đứng rồi.

- Mày... .

Đồng đại ca nhận ra thủ phạm. Gương mặt Thiệu Khải Đăng nhắc hẳn nhớ đến chuyện hôm trước. Cơn tức giận lại sôi lên. Nhưng... Phạm sư gia cũng có chút mặt mũi ở nơi này. Hắn không thể đánh mình ở nơi này... chui vào một góc. Quả nhiên!

- Dem nó đi!

Thiệu Khải Đăng bị một tên trong đám của Đồng đại ca tóm đi theo hẳn. Mê hương lan tỏa trong không khí sẽ khiến hắn tìm đến nơi mà hắn... sẽ phải đến. Cũng là vừa lúc Khiết Nhi trông thấy cảnh vừa rồi. Nàng ngây thơ, lại sợ đổ máu. Sơn vương mà nổi giận thì sẽ có chết người. Chỉ có... có phu nhân là ngăn chặn được. Nàng vội vã chạy đi tìm. Thiệu Khải Đăng chỉ cần có thể, cờ đã đến tay, phát thế nào cho khéo mà thôi.

42. Chương 42: Hai Người - Hai Cách Nhìn

- Cho mày chết nè!

Trong một góc, cả đám lâu la xông vào, vừa đâm vừa đá. Nơi này không cần phải đóng kịch nữa rồi.

- Bốp!

Lạnh lùng từng tên từng tên bị tung lên. Chân Thiệu Khải Đăng giơ lên cao, hôm qua xem trò chơi đá qua đá lại một trái bóng rất vui, giờ lấy người thay bóng mới thấy, đá bóng thật thích hơn. Người vừa nặng vừa khó điều khiển hướng.

- Á!

- Á!

Hai rồi ba thân người ngã dúm dục vào nhau. Thiệu Khải Đăng phủi tay, giọng lạnh lùng:

- Biến!

-

Ánh mắt đó, sức mạnh đó như nhìn thấy quỷ, cả đám co giò chạy. Chạy thật nhanh. Còn lại Đồng đại ca đứng lại vì bất ngờ. Chân không cất lên nổi:

- Sao hả? Đá thêm vài cú nữa đi. Chân người dài thế cơ mà, sao không đá?

Thiệu Khải Đăng đến sát bên họ Đồng. Lòng tự nhủ: “Mặt của mình có vết sưng, mắt bầm tím, vậy là đủ rồi.”

- Bốp!

Chân Thiệu Khải Đăng đạp mạnh vào người Đồng đại ca. Hắn vừa khụy xuống, chân còn lại của Thiệu Khải Đăng đỡ ngay lấy hắn. Nhắm ở vị trí không thể không nhìn thấy bằng mắt thường, hắn lại mạnh chân hơn:

- Á!

- Đây!

Đúng lúc, môi họ Thiệu nhếch lên. Tiếng của người hùng, là sư huynh, người trong mộng của vợ. Hắn chứng kiến toàn bộ cảnh kia. Thiệu Khải Đăng đạp cú đá vào bụng của Đồng đại ca, gã kia khụy xuống.

- Thôi đi... Anh kia... Không được... Dừng tay!

Từ khoảng cách khá xa, Văn Thiện Tùng hét lên. Đánh đến như vậy, người kia có thể chết. Đương nhiên không thể làm ngơ. Cũng trong lúc đó, mùi hương nhẹ thoảng qua mũi Thiệu Khải Đăng. Hắn chợt mỉm cười với Văn sư huynh, nụ cười tà mị rồi bất ngờ ngồi thụp xuống. Một làn khí nhẹ thổi qua mũi của Đồng đại ca. Con đầu biến mất, hắn tỉnh táo lại ngay và dĩ nhiên không bỏ lỡ thời cơ, trả đòn cho kẻ dám xúc phạm mình:

- Cứu tôi với, cứu tôi.

Cục diện thay đổi bất ngờ làm Văn Thiện Tùng ngẩn ra. Anh ta đứng yên, cách chỗ xảy ra việc khoảng chưa tới 5 mét. Thạch Tiên và Khiết Nhi đang chạy đến:

- Đây... Buông người ta ra... Anh...

Thiệu Khải Đăng hai tay ôm lấy đầu, dáng vẻ vô cùng khổ sở. Mặt bầm, máu rỉ ra từ khóe miệng:

- Bạn học Úc... Làm ơn... Làm ơn cứu tôi với.

Úc Thạch Tiên phóng cả người tới trong một đòn chân cực đẹp. Gã họ Đồng vốn cũng không phải hạng xoàng, hướng hồ gã lại được Thiệu Khải Đăng tiếp thêm một chút ma khí trong người, phản công ngay bằng một cú đá trực diện. Hai lực chạm nhau, Thạch Tiên bị té ngã. Trong tình thế đó, Văn Thiện Tùng đành phải ra tay, bẻ ngoặt hai tay Đồng đại ca ra sau. Nhìn Thạch Tiên, hắn hỏi nhanh:

- Em không sao chứ?

- Không sao.

Cô quay sang Thiệu Khải Đăng và chợt phì cười. Người này thật là nhát quá đi, tay ôm đầu, co rúm người chịu đựng:

- Không sao đâu. Hắn ta...

Tay cô đột nhiên bị kéo lại:

- Hắn gạt em đấy. - Văn Thiện Tùng buông giọng - Tuy anh không biết mục đích của hắn là gì nhưng rõ ràng là không lương thiện. Lúc này hắn ta còn đập lại người kia.

Thạch Tiên nhìn Đồng Tầm. Anh có sao không, người này bị đánh đến thế cơ mà? Sao lại bênh vực gã Đồng đại ca hung hăng đó?

- Đừng để anh ta đến gần tôi. Lúc này tôi thấy hai người này nói chuyện với nhau. Họ đánh tôi. Cứu tôi với. cứu tôi với bạn học Úc ơi!

Thiệu Khải Đăng bất thành linh ôm lấy chân Thạch Tiên, mặt quay về hướng Văn Thiện Tùng. Một nụ cười thoáng nhẹ qua, trông rất là gian xảo, chỉ để cho anh ta thấy mà thôi. Văn Thiện Tùng đương nhiên là không tin gã lão xược này được. Nhưng mà, Tiểu tiên nữ đáng yêu thuần khiết của anh lại cho rằng đó là một kẻ rất đáng thương. Tay người đẹp anh chỉ mới nắm được có mấy lần, ôm còn chưa được ôm, thế mà cái gã kia, không chỉ ôm mà còn ôm chặt nữa. Nhưng phải nén lại, nén thật chặt lại. Giận tới đâu cũng phải nén lại, không được...

- Rầm!

Bàn cờ bị ném vào tường vỡ tan hoang:

- Cái gì vậy hả?

Tiếng động khiến người trong nhà chạy ủa ra. Thấy cảnh tượng đó, Văn Thiện Tâm - anh trai của anh gào to:

- Làm gì vậy? Bị khủng à?

Văn Thiện Tú thì hiền lành và nhỏ nhẹ hơn:

- Nhà thì chất bóp bao năm mới đủ tiền mua. Bộ cờ đó là của cha đấy. Mày không mua được cho cha, đừng có phá hoại.
 - Nhưng tôi tức lắm.
 - Tức mà tức chuyện gì?
 - Có một thằng, hần...
 - Ve vãn con bồ mày à?
 - Hần ôm Tiểu tiên nữ.
 - Ai bảo mày không ôm?
 - Nó giữ gìn tình yêu thanh khiết mà.
 - Hay là nó sợ? - Văn Thiện Tú bình thản - Trong lúc say đắm nhất, lỗ miệng nuốt bồ vào bụng luôn. Trong nhà đứa tham ăn nhất là nó mà.
 -
 - Tao thấy mày cũng nên buông tha cho con bé đó đi tìm người phù hợp đi mày. - Thiện Tâm phẩy tay - Rắn mà đòi yêu người, tao còn nghe nó nói với cha là nó muốn cưới con bé đó về làm vợ nữa kìa. Đêm tân hôn nuốt chửng người ta vào bụng thay cho rượu giao bôi hử?
- Đây là một gia đình rắn. Tồn tại hàng nghìn năm, cuối cùng cũng đến được nơi này. Bốn cha con, không có rắn mẹ bởi một chuyện xa xưa không nên kể, Văn Thiện Tùng lại động lòng, yêu một con người. Đó là phiên toái của nhà họ Văn, nhưng cũng chẳng biết làm sao. Thôi kệ!
- Tôi sẽ vạch mặt gã đó cho Tiểu tiên nữ thấy.
 - Kệ mày.
- Hai người anh không quan tâm lắm đến thằng em của mình nữa, lại nói chuyện:
- Gà nở chưa?
 - Nở được 2 con rồi.
 - Hôm trước sao mày không chôm nhiều nhiều về? Có 2 con, sao mà nuôi?
 - Mày làm như tao giỏi lắm à. Trứng cái nào cũng giống nhau, sao tao biết cái nào nở, cái nào không nở chứ?
 - Mai tao đi chôm cho, còn thằng kia - Thiện Tâm quay sang Thiện Tùng - Mai mày lãnh lương dạy võ phải không? Đi ra chợ mua 4 con gà cho cha. Tối ông ấy về luyện thuốc gì đó đấy.
 - Sao mấy người không mua?
 - Tao ghét ra ngoài. Thằng này ở nhà chơi với gà. Mày là út, mày phải mua gà chứ.

43. Chương 43: Trong Thế Giới Con Người

Văn Thiện Tùng chỉ mới thành người khoảng 20 năm, tuổi con người có lẽ là 20 tuổi. Mơ mộng, tràn đầy sức sống, trong khi hai người anh đã trải qua không biết bao nhiêu cái trăm năm trong cuộc đời. “Rắn già, rắn lột”. Rắn là loài động vật máu lạnh. Nhưng có lẽ ít người biết, rắn rất khép kín. Rắn không thích giao tiếp với thế giới bên ngoài. Có lắm người bảo, lòng dạ độc ác như rắn rết. Lòng rắn có gì mà độc ác? Rắn đầu tính toán, đầu cần tranh đua gì. Rắn cũng như những loài vật khác, muốn được sống, thế thôi! Thời gian trôi qua, những con rắn già muốn tồn tại phải hóa thành người. Loài người đã tràn khắp nơi. Chúng thông minh, tham vọng. Để có một cuộc sống an ổn, rắn phải giống người. Nói chuyện bằng ngôn ngữ loài người, hòa nhập nhưng không hòa tan. Rắn cũng vẫn là rắn, không tham lam, không mơ mộng cuộc sống giàu sang để rồi cứ khư khư giữ cửa. Đủ ăn, đủ mặc, thế là quá tốt rồi.

- Con gà này dễ thương quá!

- Nuôi nó đi. Mai mốt sẽ đẻ ra trứng, ăn trứng ngon hơn ăn gà.

Thiện Tâm đặt con gà nhỏ trong lòng bàn tay. Nó mổ mổ vào tay hắn, hơi nhồn nhột:

- Lại sắp tới mùa đông rồi.

- Năm nay lạnh., chắc phải ngủ đông thôi.

- Cũng sắp tới lúc lột da rồi.

Những câu chuyện không đầu, không đuôi, hai anh em giết thời gian từ ngày này qua ngày khác. Rắn không phải là một sinh vật bất tử, trước thời điểm quan trọng luôn cảm thấy có chút lo lắng. Với hai anh em, chỉ là chút thôi. Bởi họ biết, thời điểm ấy sẽ có người bên cạnh che chở, giám sát mình. Không phải lo lắng bị tấn công bất ngờ hay phản bội.

- Thiện Tùng nó lớn rồi nhỉ?

Thiện Tú cười nhẹ. Lòng lại có chút nhói đau.

Hỏi lòng rắn lòng người, lòng nào sâu hiểm. Đã bày cuộc chia ly thì than khóc để làm gì?

Ký ức bỗng nhiên quay trở lại. Thiện Tú nhẹ nhàng:

- Cha lại đi thăm dì rồi phải không?

- Chắc là vậy?

- Thiện Tùng biết không nhỉ? Cha của chúng ta không như ba đứa. Cha của chúng ta, vốn là một con người?

Thiện Tâm sống lại trong một chút. Lâu lắm rồi, dường như hắn cũng không còn nhớ, người đàn ông đó, vốn là một con người thực sự. Ông đã chăm sóc chúng trong những ngày thơ ấu, không vì gì cả, chỉ vì ông yêu thương chúng. Thế thôi.

- Không cần phải cho nó biết. Người hay rắn, cùng loài hay không đâu quan trọng. Cha yêu thương chúng ta và chúng ta cũng yêu thương ông ấy. Máu thịt nhiều khi còn không có được tình cảm đó. Thiện Tùng còn rất nhỏ, từ từ biết chuyện cũng chưa muộn đâu.

- Cha, gà nè cha!

Khệ nệ mang về 4 con gà, Văn Thiện Tùng đưa cho người đàn ông đang lúi húi trong bếp, tò mò:

- Cha làm gì với mấy con gà này ạ?

- À, cha làm món gà xé cho các anh con. Bọn nó...

- Hôm qua các anh lại chui vào nhà người ta ăn trộm gà đó cha. Trộm được...

- Cha thấy mấy hôm trước rồi. - Ông dịu dàng - Hai anh em tội nó trộm trứng gà về ấp, rồi lại nở ra gà con. Thế nào cũng thấy dễ thương mà để nuôi, lớn lên để trứng, sau đó lại không ăn và cho ấp tiếp. Cha biết tính bọn nó mà, có bao giờ thích ăn thứ mà mình nuôi đâu.

Ông có một nụ cười rất ấm áp. Bao nhiêu lần nhìn thấy mà Văn Thiện Tùng vẫn cứ thích nhìn, nhìn mãi:

- Cha cười đẹp lắm cha ơi!

- Thằng nhóc này...

Ông cũng nhìn nó. Đã lớn tới mức này rồi.

- Tôi van thúc, đứa trẻ này thúc hãy mang nó đi một nơi thật xa mà sống. Nó... nó không nên sống trong hận thù của thế giới này. Nó không nên biết, mẹ của nó đã bị chính cha của nó hại. Tôi van thúc, thúc và muội. Hãy đi đi!

Chúng ta đến từ một thời điểm khác. Tỷ tỷ với chút phép thuật cuối cùng đó, đã xé toang thời không mù mịt, đưa ông và đứa con yêu quý đến một nơi, không ai có thể tìm thấy hai người. Thanh Thanh của ông đáng lẽ cũng đã đi cùng. Nhưng nàng vì thâm tình với tỷ tỷ đã ở lại. Gương mặt xinh đẹp nhòa lệ, đôi môi hồng mấp máy:

- Hẹn kiếp sau... Lĩnh ca...

Kiếp sau? Trái tim ông từng cơn, từng cơn lại đau buốt. Ngay từ khi yêu nàng, sau đó biết nàng cùng tỷ tỷ của nàng là rắn, ông đúng là rất kinh ngạc. Nhưng sau đó không có gì nữa cả. Rắn thì sao chứ? Nàng đối xử với chồng trọn đạo, dịu dàng, hiền thực, còn hơn cả nhiều con người khác. Đại huynh tiếc là không nghĩ như vậy. Một mối tình đã dang dở. Ngay phút tỷ tỷ khàn giọng gọi người chồng vì sợ yêu ma quyến rũ đã lạnh lùng quay lưng trước nỗi thống khổ của nương tử đang mang thai, ông không hối hận, nguyện với lòng khi tỷ sinh con sẽ nhận nuôi nó, không dạy nó như cha, khinh thường kẻ không cùng giống loài song lại có chân tình.

- Cha...

Thiện Tú từ đầu lò đầu vào bếp, lên tiếng gọi:

- Có người tìm cha.

- Ủm.

Suy nghĩ và hồi tưởng chấm dứt, ông bước ra ngoài. Văn Thiện Tú nhìn thấy em trai đang say sưa bấm điện thoại, tò mò:

- Gọi cho bồ hả?

- Ủ. Hôm nay em hẹn đi ăn... Cô ấy...

Gương mặt đang hớn hở, tươi như hoa bỗng nhiên cau lại. Vẻ hào hứng biến thành thảm hại, Thiện Tú nhún vai:

- Rồi... Xong...

Gương mặt méo xệch, nhưng ánh mắt thì phùng phùng lửa giận:

- Cái thằng đó... Lại giở trò... Thật là...

- Gì?

- Cái thằng đang bám theo Tiểu tiên nữ của em đó. Hôm nay em và Tiểu tiên nữ hẹn đi chơi, nhưng cô ấy, cô ấy đang đường đến chỗ hẹn thì bỗng nhiên gặp hắc ta lẫn đùng ra xui. Tiểu tiên nữ không nỡ bỏ hắc ta lại một mình, đành phải đưa hắc ta đi bệnh viện. Nhưng em biết chắc là làm bộ. Gã đó mà bệnh hoạn cái gì, em phải đến đó coi, vạch mặt hắc ta.

Không cần anh trai phản ứng gì, Văn Thiện Tùng đã phóng vụt đi. Nó đúng là càng lớn càng giống người. Rắn thì có khi nào đi nhanh được như thế. Mà cũng càng lúc thấy nó giống con nít. Ai đời, phản ứng kiểu đó, gặp cáo già là coi như thua chắc, lại còn có thể bị mang tiếng là người nhỏ mọn, xét nét. Khờ ơ là khờ. Mà khờ thì... cũng kệ. Chuyện yêu đương vướng vào rất phiền phức, không có thời gian mà cũng chẳng rảnh rỗi thời gian để xen vào chuyện “đám trẻ”. Rắn không còn hứng thú tình dục như Thiện Tú ăn xong lại ngủ, đó mới là lạc thú trong đời.

44. Chương 44: Tình Địch

Khi Văn Thiện Tùng đến nơi thì thấy bên giường bệnh, gã kia thêm thiếp, còn Tiểu tiên nữ của hắc ta đang ngồi bên cạnh, vẻ mặt rất khản trương:

- Sư huynh...

- Tiểu tiên nữ... Em...

- Sư huynh coi chừng anh ấy giùm. Em đi hỏi bác sĩ về tình trạng của anh ấy.

Hắn mà bị gì? Bụng tức anh ách nhưng Thiện Tùng chưa kịp nói gì thì Thạch Tiên đã chạy vụt đi. Không kiên nhẫn nữa, bàn chân đá mạnh vào thành giường:

- Ê... Dậy đi!

Hắn ta vẫn nằm im, thiêm thiếp... .

Lại thêm một cú đá... Lần này là lực mạnh hơn:

- Ê...

- Rằm!

Cũng trong lúc ấy, Thạch Tiên và bác sĩ trở lại phòng. Thấy cảnh tượng đó, bác sĩ vội kêu lên:

- Này anh kia, anh làm gì vậy? Bệnh nhân cần nghỉ ngơi.

Thạch Tiên cũng hoảng hốt:

- Sư huynh, anh làm gì vậy? Người ta bị bệnh mà.

- Bệnh gì chứ? - Thiện Tùng bức bối - Hắn giả vờ thì có, Tiểu tiên nữ à, em đừng tin.

- Nếu anh còn làm phiền bệnh nhân, tôi buộc lòng phải mời anh ra ngoài. - Vị bác sĩ nghiêm khắc - Còn cô, cô là người nhà của bệnh nhân?

- Không... - Thạch Tiên xua tay - Tôi chỉ là bạn... bạn cùng trường thôi. Bác sĩ...

Trong lúc đó bỗng Thiệu Khải Đăng khe khẽ trở người. Khóe mắt bắt chợt lặn xuống một dòng nước mắt:

- Nương Tiên... nàng... Sao lại bỏ ta... Nương Tiên?

Nương Tiên? Cái tên xa lạ nhưng bỗng nhiên khiến lòng Thạch Tiên có chút băng khuâng. Dường như... lạ mà cũng quen, quen lắm. Bác sĩ thở dài:

- Bệnh nhân bị hạ huyết áp khá nặng. Thân thể suy yếu, cần phải tĩnh dưỡng nhiều. Cô nên liên lạc với người nhà để...

Cũng trong lúc ấy, cửa phòng lại một lần nữa bật mở. Phạm Vĩnh Kỳ và Khiết Nhi bước vào:

- Xin lỗi bác sĩ... Chúng tôi là người nhà của bệnh nhân Thiệu Khải Đăng.

Sơn vương nằm đó, Phạm Vĩnh Kỳ thở dài. Không có vẻ gì là giả vờ, trên khóe mắt vẫn còn nước. Cái tên Nương Tiên đang gọi đó, hoàn toàn là từ tận đáy lòng.

- Thầy Phạm. Thầy đến rồi thì em xin phép... em phải về.

Bất ngờ, bàn tay Thạch Tiên bị nắm chặt. Miệng Thiệu Khải Đăng lại vang lên tiếng gọi:

- Nương Tiên... Nương tử... Đừng...

Rõ ràng... Rõ ràng là lợi dụng mà. Mắt Văn Thiện Tùng nóng lên. Ngay lập tức kéo Thạch Tiên ra, chân đá mạnh lần nữa vào thành giường, nơi Thiệu Khải Đăng đang thiêm thiếp:

- Lần này thì hết chối. Đồ lợi dụng nè.

Cái nắm tay lúc này, bỗng nhiên như một ngọn lửa, đốt bùng lên trong lòng Thạch Tiên một cảm giác... Rất lạ như đã từng trải qua. Bàn tay này, cảm xúc đó. Quen thuộc? Không hẳn. Nhưng cũng không phải là mới gặp lần đầu.

- Sư huynh...

- Này... anh... không được làm vậy với bệnh nhân. Mời anh ra ngoài.

Phạm Vĩnh Kỳ nhìn gã con trai trước mặt với vẻ thương xót. Một đứa con lai giữa người và rắn. Trái tim hắn, nồng nhiệt và tinh khiết, còn hơn cả một con người. Thiệu Khải Đăng chậm rãi mở mắt. Thật sự cũng không phải là giả vờ. Hắn đã bao lâu rồi không được ngủ. Trong giấc mơ của hắn, Nương Tiên với đôi mắt trong veo nhìn hắn. Nàng nằm trong lòng hắn, ngoan ngoãn hôn hắn. Không phải là vẻ thụ động đáng ghét

đó, cũng không phải là... là Nương Tiên sợ sệt tránh xa hấn của ngày hôm đó. Hấn đã làm nàng sợ. Nhưng thực lòng, chỉ là vì muốn bảo vệ nàng. Trước nàng, chưa có ý thức phải bảo vệ cái gì đó nhỏ bé và mong manh đến thế. Hấn không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ cô đơn và buồn chán. Nương Tiên thấp sáng trong lòng Huyết Ma một ngọn lửa ấm áp, để rồi khi nàng rời đi, hấn mới nhận ra, không phải mấy ngàn năm nay là không khao khát, chẳng qua là chưa có gì đó xứng đáng để khao khát chiếm hữu mà thôi.

- Cảm ơn nàng đã đến. Giờ nàng về đi, ta muốn ở một mình.

Có vẻ khác lạ, may Phạm Vĩnh Kỳ khẽ nhướn lên. Sơn vương ít khi nghiêm túc. Nhưng đã nghiêm túc, có nghĩa là vấn đề không thể xem thường:

- Có lẽ bệnh nhân muốn nghỉ ngơi. – Bác sĩ nhẹ nhàng - Mời tất cả ra ngoài. Còn người nhà theo tôi đến phòng bệnh nhé?

45. Chương 45: Hấn Nghiêm Túc, Ta Lại Thấy Sợ

- Bão sắp tới...

Phượng hoàng lẳng xăng dọn đồ đạc lại gọn gàng trong một góc, trong khi thần số phận cũng bận bịu xem lại đồng sách vở của mình. Cái nào mới thì mang theo, cái nào mấy thế kỷ thì loại bớt. Nhưng loại cũng không được, rủi cần đối chiếu thì sao?

- Ôm hết cái mớ này theo à?

- Ừ!

- Không nổi đâu.

- Ta biết chứ.

- Thế ngài bỏ lại nhà đi. Nếu không may bị cháy rụi cũng không phải lỗi của mình, chúng ta đâu phải... ?

Đương nhiên là có mục tiêu tiếp theo. Còn dang dở câu nói, phượng hoàng reo lên:

- Hiểu rồi.

- Hiểu thì tốt.

- Vậy để vô thu dọn quần áo đã. Tuy thỉnh thoảng tôi mới hóa thành người nhưng quần áo có thật vẫn tốt hơn là quần áo tạo ra từ pháp thuật. Không ham.

Nó chạy đi, cũng trong lúc Thiên đế quay về:

- Tiểu phụng sao vậy?

- À, phụ dọn đồ đấy mà.

- Dọn đồ? Dọn làm gì?

- Có nhiều thứ quan trọng, bắt buộc không thể bỏ lại nên nhân lúc rảnh rỗi, làm trước cho chắc. - Thần số phận nhú đôi mày rậm, thần nhiên. Câu trả lời mập mờ đó càng khiến thiên đế thắc mắc:

- Nhưng đang yên bình như vậy... Đâu có gì...

- Ngài không quan sát tên tiểu tử đó sao? Hấn đột nhiên nghiêm túc. Tôi sợ...

- Hấn? Huyết Ma à?

- Ừm. Hấn là một tên thích đùa, đột nhiên nghiêm túc, đó là một dấu hiệu bất thường. Trước khi bão lớn đất trời thường yên tĩnh mà - Thần số phận thở dài - Ngài cũng nên...

Cũng trong lúc đó, một tiểu tiên hốt hải chạy vào. Chuyện có lẽ rất gấp, hấn vừa đi vừa thở:

- Bẩm thiên đế... Có... có người đến cửa thiên giới. Hắn rất hung dữ, nhất định phải gặp được người. Chúng tôi không can nổi.

Nhún vai, thần số phận nhìn thiên đế với vẻ mặt “Ta nói đúng không?” Thiên giới tuy an bình mãi cũng chán, nhưng quen sống trong hòa bình rồi, một sự đảo lộn sẽ mang đến không ít bất tiện. Trước thái độ đó, thiên đế điềm tĩnh:

- Để hắn vào. Ta sẽ đến gặp hắn.

Thỏa hiệp hay thương lượng? Có thể lại là một cuộc đấu nhau tàn khốc như thiên đế đời trước đã làm. Hắn vốn cũng là một kẻ từng từng. Ngày chia tay, khi trao cho hắn ly rượu cuối cùng, gã thiên đế đó đã đưa tay và nhẹ lên má thần số phận, giọng cười vẫn giòn tan, dù đã làm mất ai đấy cay cay:

- Ta vô trách nhiệm nhiều rồi, thử có một lần có trách nhiệm xem sao. Thôi nào, cười lên, để sau lần này còn tinh thần mà mắng chửi người ta nữa chứ.

Mãi mãi không còn nữa. Hắn tan biến như không khí như chưa từng tồn tại. Thiên đế là thần tiên, là tối cao. Phải chăng khi mất đi sẽ hòa tan cùng trời đất, sẽ trở thành bất tử với cuộc đời? Không biết. Huyết Ma bị phong ấn, và thiên đế, cũng chỉ còn lại một mảnh ảo mộng. Tiếng cười ấy, không còn bao giờ nghe thấy nữa rồi:

- Chủ nhân?

Tiếng của phượng hoàng đánh thức thần số phận. Kể từ ngày đó, trách nhiệm của ta tăng lên nhiều lắm. Thiên đế mới tuy khác người, rất chăm chỉ làm việc. Ta không phải nhiều khi mắng chửi, cầu nhau nữa, song cảm giác hạnh phúc, vui vẻ cũng không còn cảm nhận được mấy khi... Người biến mất, cũng như cách người đã tồn tại vậy. Vô trách nhiệm... vô trách nhiệm lắm biết không?

- Không có gì. Hãy cố mà để ý. Khi nào có mùi gây hắn, dọn những thứ quan trọng chạy trước. Đừng lo cho ta.

Thiên đế đương nhiên đối với gương mặt tối sầm của Thiệu Khải Đăng không thể không lo lắng. Huyết Ma - vốn là tâm tính bất thường mà:

- Người trả ký ức lại cho Nương Tiên đi. Ta không thích, không thích năng của bây giờ.

Nói thế nào nhỉ? Vẫn là đôi mắt trong veo đó, song lại không khiến hắn mê đắm như lần đầu mới gặp. Nương Tiên vẫn ngây thơ thuần khiết, nhưng cảm giác... Quan trọng là cảm giác, chẳng còn như phút đầu tiên. Nhìn vào năng của hiện tại, những quan tâm lo lắng đó, bỗng là Thiệu Khải Đăng có cảm giác xấu hổ. Hắn gạt năng, lợi dụng năng. Tội tệ... Lúc trước cũng là gạt gẫm, song có bao giờ thấy hổ thẹn thế này đâu.

- Đương nhiên làm sao mà giống được. Nương Tiên ngày xưa là một tờ giấy trắng, ngây ngô không biết gì. Nương Tiên của hiện tại là một con người với hỷ nộ ái ố. Con bé đã thành người. Đó là chuyện đương nhiên. Người không thể buộc nó thơ dại mãi, còn nếu như không chấp nhận, người có thể buông tay.

Buông tay? Thiệu Khải Đăng bắt chợt sờ tay lên trán. Bàn tay nàng mát lạnh, đã sờ đúng chỗ này.

- Anh ơi... Anh không sao chứ? Anh ơi!

Nếu là Nương Tiên ngày ấy, ngây ngô không biết, có lẽ nàng chỉ tròn mắt nhìn hắn. Chỉ nhìn hắn mà thôi. Bây giờ nàng quan tâm, lo sợ cho hắn, vô tư, không tính toán, thế mà cứ làm Thiệu sơn vương bứt rứt không an:

- Người có thể lừa gạt con bé, có thể chiếm đoạt thân xác nó. Nhưng nếu người không giữ được tâm nó, nó cũng sẽ không bao giờ ở lại bên người. Ngày xưa Nương Tiên vô tư thuần khiết, bây giờ Úc Thạch Tiên vẫn trong sáng, nhưng lại có suy nghĩ và cảm xúc. Đó mới là một cuộc chinh phục công bằng.

Thiệu Khải Đăng đã hiểu. Giữ được tâm của con người rất khó, không chỉ bằng thủ đoạn mà còn cả trái tim. Cái đó thì hắn có. Hắn vốn cũng rất yêu Nương Tiên. Thủ đoạn hay không chẳng quan trọng, mỗi người đều có một cách khác nhau. Quan trọng là sau khi đạt được, phải luôn trân trọng nó:

- Cám ơn người. Ta nhẹ người rồi. Ta biết phải làm thế nào rồi.

Đúng là quay như chong chóng mà. Thiên đế, phượng hoàng vừa mới ra cũng đều chùng hững. Đúng như thần số phận nói, gã này chẳng biết đường nào mà lần. Tính tình của hắn, thất thường, mới buồn đó rồi lại hồn nhiên đó.

- Lâu lắm rồi ta quên - Thiệu Khải Đăng thả mình xuống thiên giới, trong gió vẫn còn sót lại tiếng cười - Trước khi bị phong ấn, lão thiên đế trước có nhờ ta nhắn lại: “Trách nhiệm vốn là một mối, nhưng có trách nhiệm để mà sống, cũng là một hạnh phúc trong đời. Cảm ơn đại loại gì đó nữa tới Tiểu Tà Tà. Lâu quá rồi, ta không nhớ rõ”.

Câu cuối cùng khiến hai kẻ kia ngẩn ngơ nhưng lại khiến thần số phận quay mặt đi, giấu đôi mắt cay xè và con tim bỗng nhói lên đau buốt. Hạnh phúc của kẻ vô trách nhiệm lại là trách nhiệm. Chỉ chịu một lần là đủ. Nhiệm vụ của hắn với chức vụ thiên đế coi như hoàn tất. Nhưng còn kẻ hay cầu nhàu này, mãi mãi hắn chỉ là một kẻ vô trách nhiệm mà thôi. Thiệu Khải Đăng đáp mình xuống một góc trường, kéo sụp mũ che đầu xuống, hắn cúi đi trong dòng sinh viên đổ về lớp học. Kiểu đi cứ dòm xuống đất, biểu hiện của những kẻ thiếu tự tin.

- Rầm...

Lại đụng một ai đó. Thiệu Khải Đăng chuẩn bị gương mặt vô tội ngược lên nhìn hắn. Đóng kịch mà. Phải đóng cho khéo chứ:

- Mày...

Oan gia ngõ hẹp. Là hắn ta... Thiệu Khải Đăng cười thầm trong bụng. Văn Thiện Tùng, khi giận dữ trông cũng rất dễ thương:

- Thầy Văn... Em xin lỗi... Em xin lỗi thầy...

Hắn cúi đầu lia lịa. Cử chỉ đó khiến bàn tay đang nắm áo của Thiện Tùng cũng lỏng đi. Ngạc nhiên mà:

- Gì vậy?

Thiện Tú cũng đến trường sáng nay. Cha làm món bánh gạo, bảo mang cho Thiện Tùng một ít. Thiện Tâm là anh cả, đương nhiên là sẽ không đi.

- Chuyện gì vậy?

Phạm Vĩnh Kỳ cũng vừa tới. Đám đông sinh viên vây quanh một chỗ, nhìn là biết có chuyện rồi.

- A...

Vừa nhìn thấy nhau, cả hai đều giật mình sửng sốt. Hồ ly và rắn, không ngờ lại có thể gặp nhau tại nơi này.

46. Chương 46: Rắn Và Hồ

Gã hồ ly có trách nhiệm nặng nề với gia đình. Gã rắn có sở thích nuôi gà. Bao lâu rồi không nhớ, Phạm Vĩnh Kỳ không thể nén lòng trước cảnh lũ hồ ly con đói khát đã đi trộm gà. Hôm đó gã rắn thành tinh kia cũng đi trộm trứng. Hai con vật, chung một mục đích đã có một cuộc xô xát, mà nguyên nhân là từ những con gà. Hôm nay gặp lại, trong lớp bọc những con người:

- Tiểu hồ...

Bất thành linh Thiện Tú ôm lấy người Phạm Vĩnh Kỳ, cử chỉ vô cùng thân thiết. Phạm Vĩnh Kỳ cũng cứng người vì bất ngờ. Anh không thích rắn, cảm giác trơn trượt đó rất khó chịu.

- Bạn cũ gặp lại... Không mừng à?

Phạm Vĩnh Kỳ đẩy hẳn ra. Quay sang Thiện Tùng và bao cặp mắt đang nhìn mình không chớp, Thiện Tú mỉm cười:

- Bạn cũ tốt của anh... Là...

- Không cần phải giới thiệu. Chuyện gì mà mọi người tụ tập ở đây vậy?

Đám đông ồ lên, rồi vội vã giải tán. Vài cô gái còn quay lại quyến luyến nhìn Phạm Vĩnh Kỳ. Hồ ly có khác, con đực mà cũng mịn hoặc như thế. Còn mình? Thiện Tú thở dài. Không mấy khi chăm chút nhan sắc, tóc tai thì xát xơ, răn cũng không ưa nổi, nói gì người.

- Đi hết rồi, không cần đóng kịch nữa. Các người thật ra muốn gì?

Trong một quán nước tương đối vắng vẻ, bốn người ngồi đối diện với nhau. Văn Thiện Tùng là người lên tiếng trước:

- Nói hẳn ta tránh xa Tiểu tiên nữ ra. Cô ấy là bạn gái của ta.

- Tức cười. - Thiệu Khải Đăng cười khẩy - Tiểu tiên nữ nào là của người? Nàng là của ta... Là...

Hắn ngừng lời kịp lúc. Gã răn lai người này dường như không biết Tiểu tiên là đá tiên. Gia đình hẳn cũng vậy. Không thể tạo thuận lợi cho đôi trẻ được. Hẳn đã chiếm cảm tình của nàng, không thể nắm thêm một lợi điểm nữa:

- Tiểu tiên nữ không thích người. Cô ấy thích ta.

- Chưa thích chứ không phải là không thích.

- Chơi đùa như người là không được. Giả vờ yếu đuối. Tiểu tiên nữ bị người lừa nhưng ta thì không đâu. Đồ... đồ... .

Giáo dục tốt quá. Thiện Tú thở dài. Chửi bậy mà cũng không chửi được. Thế làm sao mà đủ sức độ với người ta chứ.

- Dùng thủ đoạn cũng là một khả năng. Ta không cưỡng bức, không bắt cóc. Ta làm thế nào để nàng yêu ta là được. - Thiệu Khải Đăng buồn buồn nghịch nghịch móng vuốt mới bật ra - Người là tình địch, ta làm thế nào loại bỏ người cũng là kế ta. Đã giành giật mà còn đòi dùng trò quân tử. Xem ra người sống quá lâu với những người tốt rồi, đồ răn...

Có dấu hiệu sẽ thốt ra câu nói cấm kỵ, Thiện Tú vội vã cắt ngang:

- Được rồi. Cứ như vậy đi. Hai bên dùng cách thế nào không biết, chỉ cần lấy được lòng cô gái ấy là được. Thôi, nhà ai nấy về. Chuyện ai nấy lo.

Có vấn đề!. Thiệu Khải Đăng là một con cáo già đúng nghĩa, đời nào bỏ qua bất kỳ sơ hở nào của đối phương.

47. Chương 47: Cáo Già Đuôi Càng Lúc Càng Dài

- Đệ có để ý tên răn đó đang cố che giấu gì không?

Thiệu Khải Đăng chợt hỏi, Sơn vương cũng đã nhận ra, Phạm Vĩnh Kỳ không thể lờ đi được:

- Thân phận của tên Văn Thiện Tùng. Hẳn không muốn chúng ta cho tên kia biết, hẳn ta vốn là con lai của răn và loài người.

- Ừ. Thế đệ này, ta và Nương Tiên nếu sinh con, con của chúng ta sẽ là con lai của loài gì nhỉ?

Phạm Vĩnh Kỳ không khỏi phì cười. Sơn vương, đôi khi không biết là thật hay giả vờ, ngây ngô như một đứa trẻ. Rất đáng yêu.

- Con của đệ và Khiết nhi thì chắc là nhân hồ rồi. Haiz, con lai của những thứ khác giống với con người đều đẹp cả. Nếu là con gái, ta đặt hàng trước cho con trai của ta nhé.

Phạm Vĩnh Kỳ không nói gì nhưng lòng thầm nghĩ. Con của người, như phu nhân còn đỡ, còn giống người thì một con hồ ly như tôi thì chết cũng không mang con gái gả vào cửa nhà người.

- Chuyện ở Đắc Bang thế nào rồi?

Mấy tuần nay, Phạm Vĩnh Kỳ giờ trò không ít. Đắc bang và Bình nhất bang cũng đã diễn ra tình trạng “bằng mặt không bằng lòng”, nhưng phải cố nhường nhịn nhau bởi cùng một mối lo chung là sự mạnh tay của chính quyền trong công cuộc “tảo thanh” những tập đoàn tội phạm. Hôm qua Phạm Vĩnh Kỳ cũng mang một ít tin mật về giao dịch của Đắc bang tiết lộ cho cảnh sát. Vụ làm ăn bị lộ. Đại ca Đắc bang suýt bị bắt, số đàn em mất mạng hay bị bắt là khá nhiều. Đương nhiên, mọi nghi vấn đều dồn vào Bình nhất bang. Theo tin Phạm Vĩnh Kỳ nhận được, hôm qua một sát thủ đã được triệu tập gấp. Mục tiêu là ông trùm của Bình nhất bang - Diệp Vũ Tường.

- Hấp dẫn nhỉ? Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?

- Thật ra để cho chúng tự đâm chém nhau cũng không phải là một ý kiến tồi. Nhưng tôi lại nghĩ khác. Sau một thời gian xem xét, tôi vẫn cảm thấy khả năng của mình đối với việc quản lý một băng nhóm xã hội đen ở xã hội hiện đại này là chưa đủ. Tôi nghĩ, Diệp Vũ Tường sẽ giúp được cho chúng ta. Thậm chí là rất nhiều.

- Đệ muốn... ?

- Chúng ta sẽ tiến hành ở cả hai bên. - Phạm Vĩnh Kỳ nghiêm túc - Một mặt, chúng ta tiếp tục tuần hồ sơ phạm tội của Đắc bang cho cảnh sát, mặt khác ta ra tay cứu Diệp Vũ Tường, sau đó âm thầm đưa bằng chứng Đắc bang mưu sát ra cho hắn. Theo tôi điều tra thêm, Đắc bang và Bình nhất bang vốn có chung một “cội”. Đó là Long môn - một tổ chức ngầm nổi tiếng. Đắc bang do con trai của Long chủ - Long Hoàng Khai điều hành, bây giờ người kế tục là Long Thế Xương. Bình nhất bang được giao cho con rể Long Hoàng Khai, Diệp Minh quản lý. Người này tính tình điềm đạm, chỉ tập trung phát triển Bình nhất bang về các mặt kinh tế, đầu tư thao túng thị trường. Còn Đắc bang là xã hội đen truyền thống, tàn ác, không việc xấu gì là không làm. Diệp Minh nhiều lần ngăn cản một số việc làm không tốt của Long Thế Xương, đó là lý do Đắc bang muốn triệt tiêu Bình nhất bang. Sau đó một mình một chợ, điều hàng nơi này.

Chuyện thật là rắc rối. Thiệu Khải Đăng im lặng một chút rồi quyết định:

- Thế cứ theo ý đệ mà làm. Còn việc của Diệp Vũ Tường ta nghĩ nên thêm thêm một chút kịch tính. Để cho tên Long gì đó dính cái thứ kia vào đầu hắn..Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chúng ta xuất hiện, làm một màn “anh hùng cứu anh hùng”.

48. Chương 48: Anh Hùng Lại Phải Cứu Anh Hùng

- Hắt... xì...

Thiệu Khải Đăng vẫn chưa cải thiện được cái mũi mẫn cảm của mình. Mà dường như khi đến thế giới này nó càng ngày càng tệ. Có lẽ do thời xưa hắn ít tiếp xúc với mỹ nhân có điều kiện dùng phấn thơm, còn trong nơi này các cô gái người nào cũng dùng nước hoa, mùi hương đó có ở khắp nơi. Càng ngửi càng khó chịu:

- Người bệnh à?

- Không...

Khiết nhi lo lắng khi thấy sơn vương mặt mũi đỏ gay. Phạm Vĩnh Kỳ im lặng đặt túi xách xuống, lấy ra một lọ thuốc nhỏ:

- Thuốc chống dị ứng. Người dùng thường xuyên một chút khi ra đường.
- Thuốc mới mua à?
- Không. Tôi tìm được một ít dược liệu, chế thành thuốc. Ngài dùng đi, cũng khá công dụng đấy.
- Ủ.

Thiệu Khải Đăng cầm lấy thuốc. Thật là tồi tệ, pháp thuật cao cường thì sao chứ. Trời đất không sợ, lại sợ căn bệnh dị ứng này. Không lẽ lại...

- Ngài không định đi phá hết các chỗ sản xuất nước hoa đấy chứ?
- Đệ hiểu ta quá. Cái mùi gì vừa nồng vừa gắt, thua xa nước thơm ở nơi chúng ta sống.
- Đó là nước thơm lấy từ tự nhiên mà. Bây giờ người ta dùng tự nhiên thì ít, nhân tạo thì nhiều. Giờ những gì thuộc về tự nhiên mới là quý nhất. Như kim cương vậy, kim cương tự nhiên luôn đắt gấp mấy lần kim cương nhân tạo, dù nó chẳng đẹp bằng.
- Con gái luôn thích kim cương phải không?
- Một số thôi. Phụ nhân vốn là đá tiên. Dù không nhớ gì về quá khứ nhưng bản chất tự nhiên vẫn được giữ gìn, không mang kim cương mà chỉnh phục được đâu. Một người phụ nữ bị kim cương làm mờ mắt, sơn vương cũng đâu có thích, đúng không?

Thiệu Khải Đăng cười. Thuốc đúng là có công hiệu, không khó chịu khi nghe cái mùi đó như lúc nãy nữa.

- Sơn vương này...
 - Hửm?
 - Tối nay Đắc Bang sẽ cho người đi xử Diệp Vũ Tường. Sơn vương có thích tham gia không?
- Thiệu Khải Đăng lạ lẫm nhìn Phạm Vĩnh Kỳ. Hắn ta vốn không thích mình đi gây chuyện mà. Tại sao... .?
- Ta chưa có hứng thú. Tự dưng bây giờ lại thích làm một kẻ hiền lành, vô tư lự, vô hại đến mức vô dụng. Ta chưa từng được ai thương hại, giờ muốn thử xem sao.

Thật là Phạm Vĩnh Kỳ không nói gì nữa. Chuyện sơn vương muốn làm sẽ làm, không muốn thì ép mãi cũng sẽ không bao giờ làm.

- Thế thì tôi đi một mình vậy. Tối nay 9h tại kho hàng thành tây, nếu người thích thì cứ đến chơi.
- Phạm...
- Gọi ta là Vĩnh Kỳ đi. Nàng và ta đã như vậy rồi, không còn có gì phải ngại nữa.

Phạm Vĩnh Kỳ âu yếm hôn lên trán Khiết nhi. Nàng thật ngoan, dịu dàng chăm chút hắn. Đó là cử chỉ xuất phát từ yêu thương, đương nhiên là hết sức ngọt ngào.

- Chàng... chàng ra ngoài phải cẩn thận nha. Thiếp... thiếp lo lắm.
- Yên tâm đi. Không sao đâu.

Tuy Phạm Vĩnh Kỳ có phép thuật nhưng thế giới này có sủng. Khiết nhi cứ sợ, có người nào đó mạnh tay thì...

- Vĩnh Kỳ, chàng...
- Đừng lo quá. Nàng ngoan ngoãn ở nhà đợi. Ta sẽ về nhanh thôi mà.
- Dạ.

Phạm Vĩnh Kỳ xoay người bước ra ngoài. Phút chốc đã như một làn gió.

Ngay lúc ấy, hắn cảm nhận được trong không khí có mùi rất quen thuộc. Là mùi của đồng loại. Kèm theo sau đó là sát khí, sát khí tràn ngập khắp nơi. Thời đại này cũng có hồ ly. Thậm chí là một lão hồ ly, pháp thuật cao cường. Và hắn ta đang ở cái nơi mà Phạm Vĩnh Kỳ phải tới.

- Đoàn...

Tiếng súng chát chúa vang lên. Phạm Vĩnh Kỳ chỉ còn kịp nhìn thấy những viên đạn loang loáng bay trong không khí. Hai bên đang bắn nhau. Nhưng phía Bình nhất bang, tỉ lệ bắn trúng rất hiếm. Đắc bang thì thành công như là tuyệt đối. Phía Bình nhất bang chỉ còn lại có 3 người. Hai đang đứng che chắn cho một thanh niên, độ ngoài 25 - 26 tuổi.

- Diệp thiếu gia, chịu chết đi.

Người chỉ huy cho cuộc tập kích này quả nhiên là một con hồ ly già ngàn tuổi. Nó làm sát thủ trong thế giới con người à?

- Dừng tay.

Quả là công tử được lớn lên trong hào môn. Bất lợi như lúc này cũng không lo sợ, bây giờ có người can thiệp cũng không tỏ ra vẻ hân hoan. Gương mặt thản nhiên như đá. Diệp Vũ Tường chỉ nhìn anh trong một thoáng. Im lặng bao trùm trong chốc lát với những người có mặt. Sau đó là tiếng huýt sáo trên chóc của đối thủ khi Phạm Vĩnh Kỳ đến chỉ có một mình, dáng vóc lại thư sinh. Đã bắt tay vào làm việc, đương nhiên là phải làm tới cùng. Phạm Vĩnh Kỳ là vậy, đã trở thành thói quen rồi.

- Đoàn...

Phạm Vĩnh Kỳ lùi xuống. Lực tấn công mạnh mẽ, ma lực này đúng là quá mạnh. Với một hồ ly có lối tu tiên như Phạm Vĩnh Kỳ, lại trải qua hoan hợp cùng loài người, ma pháp cũng giảm sút đi nhiều.

- Đúng là đồ hồ ly con.

Lão hồ ly già cười khẩy. Một đòn tiếp, như sóng cuộn cuộn thổi. Trong không khí chợt xuất hiện hàng trăm chiếc lông hồ bạch, theo truyền thuyết, nếu một con hồ ly trưởng thành gặp một bậc tiền bối năng lực cao cường hơn, khi nó trúng phải lông hồ bạch, không chỉ mất toàn bộ năng lực, còn phải trả giá bằng tự do cả đời mình, trở thành nô lệ.

- A...

Một luồng huyết khí cuộn cuộn thổi tới. Ngay khi con hồ ly già tưởng chiến thắng đã nằm gọn trong tay. Năng lực quả nhiên hùng mạnh:

- Muốn đụng tới người của ta. Đi chết đi.

Bây giờ Phạm Vĩnh Kỳ mới có cảm giác mình đang được che chở. Xuất hiện rất đúng lúc. Luồng khí đỏ rực tan dần. Huyết Ma - Thiệu Khải Đăng quả nhiên lảng vảng gần đây. Chết cũng không bỏ cái tật khoái đi theo người khác một cách âm thầm.

- Hồ ly già à?

- Sơn vương.

- Được rồi!

Đẹp những ánh mắt đang sưng ra nhìn họ. Chỉ có gã thiếu gia kia. Ánh mắt kia không tỏ ra ngạc nhiên, cũng không hoảng sợ. Lạ lùng nhỉ? Chuyện đó tính sau. Thiệu Khải Đăng vung tay. Những người có mặt, trừ hai con hồ ly thì tất cả đều ngã xuống, hôn mê:

- Ta cũng chỉ muốn sống thôi.

- Ta biết. Ta thì muốn ở đây. Xem như người xui xẻo vậy.

Ra tay luôn nhanh như vậy, không để người ta có thời gian ngăn cản, không nói dài dòng, đó là phong cách của sơn vương. Cũng rất là tàn khốc, không cho cơ hội để níu kéo, van xin. Trên tay Thiệu Khải Đăng nhuộm đầy máu. Dưới chân là những mảnh thịt vụn tung tóe. Vài sợi lông của hồ yêu vẫn còn vương trong không khí. Ngay cả nguyên thần cũng đã bị diệt. Không để cho ai có cơ hội, không để lại một mối nguy hiểm nào dù là nhỏ nhất. Đó mới là Huyết Ma, sát thủ lợi hại nhất của tam giới. Kể sinh ra từ oán ý, từ tham vọng, từ những gì xấu xa nhất trong đời.

- Có sao không? Máu chảy rồi kìa. Đồ hồ ly...

Hắn đứng yên khi sơn vương ấy tắt cả chạy đến. Đôi tay vụng về, loay hoay băng vết thương cho Phạm Vĩnh Kỳ.

- Đệ phải luyện thêm rồi. Ta nghĩ không chỉ có một tên hồ yêu trong thế giới này. Nó phức tạp hơn thời chúng ta sống, nên ta nghĩ, yêu quái cũng sẽ nhiều hơn.

Thiệu Khải Đăng lại đến bên chỗ Diệp Vũ Tường:

- Tên này, chúng ta cấy vào đầu hắn một chút ký ức giả. Cứ theo kế hoạch mà làm. Hắn sẽ là dây trói chúng ta, giúp chúng ta... à... à... giúp chúng ta...

- Không chế Đắc bang, Bình nhất bang - Phạm Vĩnh Kỳ cười nhẹ - Là câu nói chứ không phải dây trói. Chúng ta mang anh ta và mấy người kia về thôi.

Lúc này Phạm Vĩnh Kỳ cũng để ý đến thái độ của gã công tử này. Cũng có ngạc nhiên nhưng chỉ là một chút, sau đó là sự tỉnh táo đến lạnh lùng. Mấu người gặp việc không loạn này có thể hợp tác được. Từ từ mà tính toán, vốn mới là sở trường của Phạm Vĩnh Kỳ.

49. Chương 49: Chuyện Bất Ngờ

Khi Diệp Vũ Tường mở mắt, trước mặt là hai người xa lạ. Một số ký ức giả đã được cấy vào đầu, sẽ giải thích lý do vì sao hắn ta lại ở đây:

-

Không nói lời nào, chỉ là một cái khoát tay, nhưng cũng đủ cho Phạm Vĩnh Kỳ hiểu. Hắn không chỉ là không muốn uống nước, mà còn là không muốn dài dòng:

- Muốn gì?

- Hửm?

Thiệu Khải Đăng cũng xen vào câu chuyện. Vẻ háo hức của hắn, khiến Phạm Vĩnh Kỳ cũng không khỏi buồn cười:

- Người ra ngoài đi sơn vương. Tôi...

- Không cần. Có hắn cũng được.

Thái độ của Diệp Vũ Tường không chỉ khiến hai người cùng có mặt ngạc nhiên mà thiên đế và phụng hoàng cũng để tâm theo dõi:

- Hắn ta là con gì vậy thiên đế?

- Gì hả?

- Con gì ạ?

- Không. - Hắn là người...

Thiên đế chợt dừng lời. Trước đây cũng đâu có nhìn ra Thiệu Khải Đăng là Huyết Ma. Yêu ma càng cao cấp, cách giấu mình sẽ kín đáo hơn. Song, hắn ta lại suýt chết vì những kẻ ma pháp không được xem là quá cao cường. Không thể nào như vậy:

- Muốn hỏi gì?

- Các người muốn gì?

Nói chuyện gọn lỏn thế. Nhưng Phạm Vĩnh Kỳ lại rất thích. Thẳng thắn vào thẳng vấn đề:

- Ta muốn các người hợp tác, tiêu diệt Đắc Bang. Sau đó mỗi người một phần.

Diệp Vũ Tường cười khẩy:

- Các người có gì mà đòi hợp tác? Chủ yếu là Bình nhất bang của ta phải bỏ của bỏ người. Còn nếu tính tới cái ơn cứu mạng thì chuyện nào ra chuyện ấy.

- Ngoài Đắc Bang ra, ta có một số thông tin khó tìm về các quan chức cấp cao, có thể ảnh hưởng đến việc làm ăn sau này của các người. Sao, có hứng thú không?

Diệp Vũ Tường im lặng một chút, rồi mới lên tiếng, giọng nhẹ đi khá nhiều:

- Các người đã biết gì?

- Để thuận lợi mua bán vũ khí và ma túy, Đắc bang đã hợp tác với một số “ông lớn” của thành phố. Chỉ cần mang chút ít “quà đặc biệt” đi biếu họ, nhất định việc làm ăn của Đắc bang sẽ gặp rắc rối lớn khi không có người chống sau lưng.

- Hơn nữa, hắn cũng cho người giết người mà. Không hạ bọn chúng sớm, đầu người coi chừng...

Diệp Vũ Tường vẫn im lặng. Chuyện này phải suy tính kỹ càng, không manh động. Huống gì thế lực của Đắc bang vốn không phải tầm thường. Cũng trong lúc đó, một tên thuộc hạ của hắn vội vã bước vào:

- Thiếu gia...

- Chuyện gì?

- Không xong rồi. Phu nhân đã bị bắt. Chiếc xe chở phu nhân bị phát nổ, may là bà đã xuống xe trước đó nên không sao.

- Cái gì?

Gương mặt tĩnh lặng như nước bỗng chốc thay đổi. Đôi mắt long lên, dữ tợn, sát khí tràn ngập không gian:

- Là ai làm?

- Tên sát thủ đã bị cảnh sát bắt. Chúng ta không tiện lộ diện bắt hắn. Nhưng hắn thuộc tập đoàn sát thủ Đẳng gia. Hiện hắn đang...

- Ngay lập tức cho người tìm cách vào tù giết chết hắn. Không cho chết ngay, hành hạ chết từ từ.

- Dạ.

Hắn quay sang Thiệu Khải Đăng và Phạm Vĩnh Kỳ. Như đóng phim vậy, lúc này còn dữ tợn, giờ lại rất lạnh lùng:

- Ta muốn hợp tác.

Đột ngột vậy. Phạm Vĩnh Kỳ bỗng nhiên giật mình khi Diệp Vũ Tường lên tiếng:

- Ở đây không tiện. Về nhà ta rồi nói tiếp, tên bạch hồ kia.

Thiệu Khải Đăng cười cười. Tuy chưa nhận ra nó thuộc loài gì nhưng cũng thú vị lắm đây. Thời đại nào cũng thế, những loài thú muốn sống thì phải hóa thành người. Đó là quy luật tự nhiên để được sống tiếp, có vậy thôi.

- Mẹ...

Bất chấp căn phòng có nhiều người, Diệp Vũ Tường vẫn vùi đầu vào lòng người phụ nữ đang nằm trên giường. Gương mặt tái nhợt, xanh xao đang khẽ nở nụ cười trấn an hắn:

- Mẹ không sao... Không sao đâu con.

Diệp Minh cũng thở phào. Nghe tin vợ mình bị ám sát, ông giết bắn cả người. Bà vốn là người hiền lành, dịu dàng, làm sao gây thù chuốc oán với ai? Quả bom đó nhất định là nhắm vào cha con ông.

- Mẹ...

Diệp Vũ Tường thận trọng kiểm tra người mẹ. Một vết trầy lớn nơi chân cũng làm hắn xót xa.

- Còn đau không mẹ?

- Không. Mẹ không đau, không đau nữa đâu con.

Hai kẻ chưa từng được trải qua cảm giác có một người mẹ thì ngẩn ra trong phút chốc. Trong ký ức, Phạm Vĩnh Kỳ mang máng nhớ, hình như mình cũng đã từng được ai như thế âu yếm ôm vào lòng. Không đâu, hẳn là hồ ly. Mẹ của hắn cũng là một con hồ ly thôi. Mà hồ ly là loài vật, thương yêu đến đâu cũng làm sao có cử chỉ âu yếm như người.

- Em không sao chứ?

Nhìn chồng bằng ánh mắt ấm áp, bà khẽ lắc đầu:

- Em không sao.

Đôi mắt đen của Diệp Vũ Tường bỗng trở nên sẫm màu. Hắn đứng dậy, dứt khoát:

- Con sang phòng bên có chút chuyện. Mẹ nằm nghỉ nhé!

Chỉ còn có 3 người, Thiệu Khải Đăng cũng không nén tò mò nữa:

- Người là gì vậy?

- Ta là người.

- Là người? Không phải - Thiệu Khải Đăng nhếch môi - Người chỉ là một thứ người vay mượn. Người đang mượn thân xác và thân phận của người khác để sống. Ta nói đúng không, Thi Quý?

Vẫn ánh mắt lạnh lẽo nhưng Thiệu Khải Đăng biết, lòng Thi Quý đã có biến chuyển. Chẳng qua hắn vốn là vậy, xác chết thì làm sao có cảm xúc như người thường:

- Nói chuyện dư thừa. Đã biết rồi còn hỏi làm gì nữa. Ta không quan tâm tới một tên Huyết Ma bỏ thói quen giết chóc và một con hồ ly tinh nửa mùa, thế thì các người cần gì biết ta là ai.

Thiệu Khải Đăng không cười nữa. Thi Quý, vốn cũng là một sinh vật khác thường. Nhưng khác với Huyết Ma, hắn tồn tại nhờ sự sống của con người. Biểu tượng của chết chóc, Thi Quý đến đây là nơi đó la liệt những cái xác biết đi. Ngày trước cũng từng va chạm, Thiệu Khải Đăng cần con người để đùa cợt còn Thi Quý thì dùng những cái xác người làm bữa ăn. Một bên không muốn kết thúc sớm, một bên lại muốn thỏa mãn cơn thèm khát. Thế là va chạm với nhau.

- Cần biết chứ. Trong cái thành phố này ta quan tâm tới một số người mà Thi Quý người đến đâu thì người chết đến đó. Ta không muốn cô ấy chết.

- Thế thì người an tâm. Thi Quý ta không thích người chết nữa. Sự sống có cái đẹp của nó. Mà ta lại thích thưởng thức cái đẹp.

Mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó. Thiên để lại nhìn vào kính, tìm nguyên nhân Thi Quý không hại còn muốn hại người. Mọi chuyện đều có khởi nguồn của nó.

Chuyện kể...

Đã lâu lắm rồi có một con Thi Quý sống trong một khu rừng, nó đã hại chết rất nhiều người đến gần bên nó. Mùi vị từ những tảng thịt đang dần tan rã của họ rất thơm ngon. Nó làm hắn no bụng. Cho đến một ngày, món ăn mới là một đứa trẻ 6,7 tuổi bỗng được đưa đến trong khu rừng đó. Cùng đi có hai người rất hung dữ, rất dữ tợn. Bọn chúng không màng van xin của đứa nhỏ, cắt một lóng tay của nó mang đi. Đứa bé là con nhà giàu. Sau đó chúng trở lại, mang theo rất nhiều tiền. Nhưng đứa nhỏ đã thấy mặt chúng.

- Đùng...

Một phát súng. Bọn chúng hả hê, bày ra ăn nhậu, mang về hai cô gái trẻ đẹp vui vẻ, quần quýt cả đêm. Cả 4 đều là mối của Thi Quý. Ăn xong hắn toan đi ngủ. Cũng trong lúc đó, có tiếng kêu van yếu ớt của một ai đó. Một người đàn bà... Lại có thêm nhiều người nữa. Họ tìm thấy một chiếc nón của đứa bé, vết máu và đôi giày của nó. Xác thì đã bị vùi ở đâu rồi, tìm không thấy. Thế nên người đàn bà vẫn hy vọng. Cô ta nước mắt ràn rụa, van xin người ta tìm con cho mình. Tới khi không còn hy vọng, ai cũng ra về, cô ta lại tắt tá cả đêm trong sương lạnh, miệng gào thét:

- Vũ Tường ơi...

Ngày nào cô ta cũng đến. Có lúc ngất xỉu trong rừng. Nước mắt nhiều đến nỗi không khóc được nữa. Thi Quỷ đói bụng. Nhưng nó không ăn cô ta. Nó lặng lẽ nhìn cô ta. Cô ta trượt chân ngã xuống một hố bẫy cũ của đám thợ săn còn sót lại trong rừng. Trong cơn mê mê tỉnh tỉnh, ai đó chạm vào má cô ta:

- Vũ Tường.

Cái gì đó chảy ra, ấm nóng. Khi cô ta tỉnh lại, trước mắt là...

- Vũ Tường...

- Vũ Tường... .

Cô ta chỉ có một Vũ Tường. Nhưng lại rất ấm. Cảm giác dễ chịu còn hơn những bữa ăn no. Thi Quỷ là Diệp Vũ Tường... Cũng trong lúc đó, Phạm Vĩnh Kỳ lên tiếng:

- Ngài không ra tay chống cự vì ngài vốn là Thi Quỷ. Ngài đã chết, có thể nào cũng không nằm xuống được đúng không?

50. Chương 50: Hợp Tác

- Thi Quỷ là gì?

Thiên đế cũng không biết. Suốt thời gian đảm nhận ngài vị thiên đế, người chưa từng nghe tới loài yêu quái nào có tên này.

- Đó là một sinh vật cổ xưa.

Thần số phận trầm ngâm hẳn. Vào lúc thiên đế cũ còn tại vị, Huyết Ma và Thi Quỷ là những biểu tượng của chết chóc. Nơi nào có bọn họ, nơi đó chỉ toàn là máu. Công việc ngày xưa của thiên đế khó khăn và gian nan, bởi 2 loài sinh vật này đều sở hữu khả năng phi thường vượt bậc. Để không chế Thi Quỷ, thiên đế đã đánh đổi một nửa pháp thuật, còn với Huyết Ma là cả mạng sống của mình. Thiên đế hiện tại tưởng là may mắn, bởi 2 sinh vật này đang trong giai đoạn “mềm yếu hóa”. Tuy nhiên, chính sự mềm yếu đó mới là thử thách không nhỏ. Bọn họ - liệu có mãi “mềm yếu” thế này không?

- Ta muốn rõ hơn về Thi Quỷ. Hẳn...

- Thật ra ta cũng không hiểu gì lắm về hẳn. Những nơi hẳn từng đi qua đều không có ai sống sót. Hẳn thích cái chết từ từ, thích nhìn người ta đi tới tột cùng sợ hãi.

Ấn tượng về một ngôi làng bị chọn làm nạn nhân. Thi Quỷ đã khiến cho những con người bình thường trở nên hỗn loạn. Điên cuồng, mắt đỏ ngầu nhìn nhau với sự nghi ngờ. Con giết cha, chồng hại vợ bởi nghi ngờ đối phương đã bị Thi Quỷ chiếm thân xác, đang chờ chờ hãm hại mình. Khi thiên đế đến, làng mạc tươi đẹp chỉ còn la liệt xác. Thi Quỷ đứng trước một đứa trẻ, còn sống đang ôm chặt lấy bà của nó, gào thét trong hoảng loạn “Bà tôi bị Thi Quỷ nhập xác, bà tôi là người, là người mà!”. Trên người cậu bé còn có vết dao đâm, máu đang chảy. Thi Quỷ không giết hai bà cháu đó, nó chỉ đứng đó nhìn đứa bé khóc, đứng hàng giờ. Nếu thiên đế không đến, có lẽ nó sẽ còn đứng mãi ở đó mà nhìn.

- Thế bây giờ nên làm gì?

- Không làm gì cả. - Thần số phận nhẹ nhàng - Cứ đứng im mà xem. Cũng là một dịp cho người quan sát thêm về cuộc sống này. Làm thiên đế, càng biết nhiều càng tốt.

Phía dưới, Thiệu Khải Đăng ngồi trên ghế, thản nhiên:

- Muốn hợp tác à?

- Người thích đùa cợt với con người, còn ta thì muốn mọi chuyện tiến hành nhanh lẹ. Thói xấu của ta là khi ra tay sẽ không ai sống được, trong khi bọn kia không xứng được chết như vậy. Hiện tại lại không có thời gian dùng chút thủ đoạn cũ.

- Ta hiểu rồi.

- Tên khốn kiếp Long Thế Xương đó rất mong muốn cái ngôi vị lãnh đạo tập đoàn Long môn, chúng ta sẽ có chút kế hoạch nhỏ dành cho hắn. Cần đến năng lực của người đầy yêu hờ.

- Được rồi...

Không muốn cũng không được, Phạm Vĩnh Kỳ đành phải bước lên.

- Ta cần người dùng khả năng tạo ảo giác của mình, diễn cho chúng xem một màn kịch nhỏ. Ta muốn Long môn không chỉ không dung hấn mà còn cho người truy sát hấn, sống không được chết cũng không xong.

- Ta có một đám thuộc hạ. - Thiệu Khải Đăng lên tiếng - Ta cần chúng được sống vui vẻ.

- Được thôi. Sau khi thành công, ta sẽ giao cho người cai quản hết vùng này. Thuộc hạ của người sẽ được sống an ổn, sung sướng.

- Không chỉ vậy. Ta không quen thuộc thế giới này. Ta muốn người thay ta quản lý mọi chuyện, nhưng vẫn phải đảm bảo ăn mặc cho đám nhóc nhỏ của ta. Đây là thế giới của người, người sẽ hiểu nhiều hơn bọn ta.

Im lặng... Rồi sau đó gật đầu:

- Được thôi. Vậy thì bây giờ cứ làm theo kế hoạch đi. Ta muốn những nguy cơ gây nguy hiểm cho mẹ ta phải biến khỏi thế gian này, càng nhanh càng tốt.

51. Chương 51: Trả Thù Của Thi Quỷ - Không Cần Biết Làm Gì!

- Người sẽ hợp tác với Thi Quỷ sao? Sinh vật ấy...

- Thật ra thì cũng không có ý định đó trước. Ta cũng chẳng biết hắn thế nào - Thiệu Khải Đăng cười khê - Nhưng giờ thì yên tâm rồi?

- Yên tâm vì hắn cũng có điểm yếu sao?

- Thật ra sợ nhất là những thứ không có gì để mất. Lúc trước gặp, tuy là cũng muốn so thử tài cao thấp với hắn, nhưng lúc đó còn gã thiên đề cũ, hơn nữa ta... - Giọng hắn bỗng nhỏ hẳn xuống, có vẻ xấu hổ - Ta cũng không muốn bị chết sớm. Lo đánh nhau với Thi Quỷ, ai biết được thiên đề thỉnh linh xuất hiện, lúc đó chết là chắc. Thôi thì hắn thích xác chết, ta lại chán cuộc sống buồn tẻ, không ai xen vào chuyện của ai.

Đúng là tính toán của những kẻ chỉ có một mình. Ma quỷ độc ác thế nào, Phạm Vĩnh Kỳ chưa thấy, chỉ biết đa số đều không có nhiều tham vọng, đều mong được sống, vì sự sống mà hành động, vậy thôi.

- Người nghĩ Thi Quỷ sẽ...

- Hắn ta cần khả năng gây ảo giác của đệ thì đệ chỉ cần quan tâm tới chuyện đó thôi. Mọi chuyện sẽ được thực hiện đúng theo những gì nó cần làm. Ai mạnh hơn thì thực hiện được đúng theo ý mình.

- Quy luật của sức mạnh sao?

- Không biết... Ta chỉ thấy vậy.

- Vậy chuyện của phu nhân?

- Chuyện đó thì không biết. Ta và con rấn lại đó ai là kẻ mạnh, cần phải xem ai dùng đúng phương pháp hơn.

Hắn cười khanh khách rồi bước nhanh về phía trước. Theo sau, Phạm Vĩnh Kỳ rất muốn tập cái tính “hồn nhiên” đó, tiếc là lòng cứ mãi suy nghĩ, nỗi lo lắng thì càng lúc càng đầy, muốn quên cũng không làm sao quên được.

- Đã nói với đệ rồi. Suy nghĩ nhiều làm gì cho mệt óc. Đệ cứ mang nặng cái trách nhiệm đó, biết khi nào...
Đang nói thì bỗng dừng lời. Phía trước là Úc Thạch Tiên:

- Em chào thầy ạ!

Phạm Vĩnh Kỳ lịch sự đáp lại bằng một nụ cười và cái gật đầu khẽ. Thiệu Khải Đăng rõ ràng là bối rối. Chỉ với phu nhân, mới có biểu cảm đó, hay vì sơn vương đóng kịch quá hay:

- Bạn học Thiệu. Bạn ổn rồi chứ?

- Ổn rồi... Cảm ơn.

Lời nói nhẹ nhàng, bên trong còn có cả sự mềm mại và yếu đuối. Thay đổi nhanh quá, có khi nếu không biết thân phận sẽ nghĩ sơn vương là con hồ ly già dày dạn kinh nghiệm:

- Tôi đi trước. Em có thể dẫn Tiểu Khải Đăng đi đến hội trường số 7 không?

- Được ạ.

- Vậy thì cảm ơn em. Giúp giùm tôi nhé!

- Dạ.

Đi bên nhau, cả hai không nói gì. Nhưng tim của Thiệu Khải Đăng thì lại nhảy lên, đập loạn xạ:

- Bạn học Thiệu...

- Hửm?

- Tôi giảng đường số 7 rồi.

- Còn... Úc...

- Tôi hôm nay không đi học. Tôi chỉ đến mượn sách thôi.

Mượn sách? Sao hần lại không biết sớm hơn?

Sẽ... Mặt Thiệu Khải Đăng thoáng chốc bí xị. Chữ cũng chỉ mới học, đọc chưa thật thông thạo. Nàng mà hỏi, biết gì mà trả lời.

- Bạn học Thiệu có thích đọc sách không?

- Không.

- Bạn Thiệu nên đọc đi. Rất có ích.

- Ừ.

Bàn tay nàng mềm mại xốc lại chiếc ba lô. Gương mặt trắng mịn bây giờ phơn phớt thêm một chút hồng, trông hết sức đáng yêu. Như thế này... làm sao mà chịu nổi đây.

- Bạn vào đi. Hội trường thứ bảy là ở đây rồi.

- Tôi... tôi muốn đến hội trường khác. Hội trường...

- Không có hội trường khác nữa đâu.

- Bạn... đồng học Úc sẽ ở đâu?

- À, - Nàng lại cười, tươi như một đóa hoa mới nở - Tôi đang ở chỗ của ba mẹ mình.

- Vậy à?

- Bạn vào đi - Thạch Tiên ngạc nhiên nhìn tên bạn học nhút nhát cứ đứng mãi ở cửa mà không vào - Tôi phải đi...

- À... Ừ... không...

Thạch Tiên đã vẫy tay với hấn rồi vội vã rời khỏi thật nhanh. Còn lại một mình, Thiệu Khải Đăng cứ tựa người vào vách mà mỉm cười. Đáng yêu, tuy không giống như lúc trước, nhưng bây giờ những lời dễ thương đó khiến hấn cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, miệng thỉnh thoảng lại nhoẻn ra cười. Đám đông đi qua lại, ai cũng tò mò nhìn hấn, lạ lẫm. Nhưng đang trong tâm trạng vui vẻ, Thiệu Khải Đăng không còn cảm nhận gì tới thế giới xung quanh, cứ đứng yên một chỗ mà cười.

- Mẹ... Uống sữa nhé mẹ?

Diệp Vũ Tường quanh quẩn bên bà. Bà rất thương yêu những người thân của mình. Long Thế Xương vốn là cậu ruột, nhưng cũng chính ông ta không màng tình thân ruột thịt, muốn thu tóm quyền lực. Mẹ bị thương, mẹ chảy máu. Mẹ có thể sẽ chết. Không bao giờ có thể gặp lại được mẹ nữa.

- Tại sao lại như vậy, tại sao chứ?

Bà nấc lên trong đau đớn. Tin tức mới vừa nghe từ lúc sáng. Em trai bà, vì muốn tranh giành ngôi vị môn chủ Long môn mà đã ám sát cha. Đứa em hiền lành đó, có lẽ nào...

- Chị ba!

Nó leo đèo theo bà khắp nơi. Có chuyện gì cũng về tâm sự với bà. Tại sao bây giờ lại nó lại có thể âm mưu giết cha ruột của mình? Nhất định là có nhầm lẫn nào đó, bà không tin. Nhất định không tin!

- Mẹ...

Bà càng khóc, Diệp Vũ Tường càng khó chịu. Chân tay như thừa thãi, không biết phải làm sao.

- Nín đi em.

Diệp Minh nhẹ nhàng ôm vợ vào lòng. Ông cầm lấy ly sữa trong tay con trai, nhẹ nhàng:

- Em uống một chút đi. Chuyện của cậu ấy anh sẽ điều tra rõ. Không sao đâu.

Vẫn đôi mắt đẹp ngày nào làm ông xao xuyến, bà bao năm rồi vẫn vậy, là một bông hoa tinh khiết trong cõi đời này. Diệp Vũ Tường nhìn gương mặt mẹ đã có chút sắc hồng hơn. Hấn cười, nụ cười vui vẻ hiếm hoi mà Diệp Minh chợt thấy.

- Mình ra ngoài đi con. Để mẹ nghỉ.

Bàn tay của Diệp Vũ Tường luôn luôn lạnh. Nó làm cho ông có cảm giác rờn rợn. Đã bao lâu rồi ông không chạm vào rồi. Từ cái ngày Thế Hoa sung sướng gào lên trong điện thoại: “Anh ơi! Em tìm được con rồi!”. Làm sao mà tìm được, khi ông đã nhặt được một bàn tay cụt một ngón. Bàn tay đó với chiếc bớt hình trái tim nhỏ xíu mà ông xem là bí mật của riêng mình, của một người cha. Đứa trẻ được tìm thấy, rất giống Vũ Tường nhưng đôi tay nó còn nguyên vẹn. À không, cụt một ngón, song ông tin chắc nó không phải là Vũ Tường. Vũ Tường của ông rất tươi tắn. Nó hay cười, tinh nghịch, hồn nhiên, lăng xăng chạy nhảy khắp nơi không biết mệt. Khi nó cười, đôi mắt nhắm lại, nụ cười đặc biệt rạng rỡ. Đứa bé này lại rất lạnh. Nó chỉ thích ngồi yên một chỗ. Ánh nhìn của nó luôn là ánh nhìn không cảm xúc. Với ông, cũng luôn rất hồ hững. Một đứa trẻ dù có trải qua cú sốc lớn, cũng sẽ không biến đổi như thế. Có thể hoảng loạn nhưng không chai đá. Đứa trẻ này không có cảm xúc chứ không đơn thuần là “sợ quá mà hóa dại” như chẩn đoán của bác sĩ không có thực tài. Nó không phải là con ông. Điều đó ông biết, và ông tin vợ ông cũng biết. Nhưng bà ấy lại là một người mẹ, bản năng của một người mẹ khiến bà yêu thương nó như thể đó là con ruột của mình.

- Chuyện đó là con làm, đúng không?

- Ông ta suýt hại chết mẹ.

- Mẹ con rất thương em của mình.

- Không sao. Rồi cũng sẽ quên thôi.

- Không tha được sao?

- Rồi lại đặt bom hay sát thủ? Con và ba có trúng cũng không sao. Nhưng mẹ sẽ bị...

Lần này thì không nói gì được nữa. Ông đành thở dài.

- Tha được thì cũng nên tha.

- Không tha được.

Hắn bỏ vào trong, để lại người cha ngổn ngang trăm mối. Đôi lúc ông trách mình đã không dứt khoát. Ban đầu là vì sợ vợ bị tổn thương, sau này là sợ sự thay đổi. Ông cũng dần dần quen với sự có mặt của nó trong nhà mình. Những nụ cười rạng rỡ, những lúc cha con chơi trò chơi không còn nữa, song ông lại được một chiếc khăn đột ngột vắt ngang đầu khi bị sốt. Đứa bé ấy lạnh lùng và hờ hững, nhưng cũng không phải vì bản thân ông cũng lạnh lùng, hờ hững với nó hay sao?

52. Chương 52: Cuộc Gặp Gỡ Giữa Hai Thứ Đá

Có ai đi tìm người mà không biết người đó tên là gì không? Đó là trường hợp của Diệp Vũ Tường. Vốn ít nói chuyện, vốn ngôn ngữ để trò chuyện với người khác của hắn không tốt lắm. Điều đó khiến cuộc tìm người tại trường đại học trở nên cực kỳ khó khăn:

- Anh tìm ai ạ?

Biết chắc là kẻ mình muốn tìm ở đây, Diệp Vũ Tường chọn cách đứng ngay trước cổng trường, đợi từng người đi ra và dòm mặt. Đối diện với ánh mắt lạnh băng của hắn, những người bị quan sát không khỏi cảm thấy rùng mình. Tuy nhiên, chiếc xe Rolls - Royce Phantom và gương mặt thanh tú của hắn cũng thu hút không ít ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ước ao. Con gái. Diệp Vũ Tường hơi lùi về đằng sau một chút. Hắn không thích con gái. Phiền phức, nhiều vấn đề. Từ nhỏ tới giờ có rất nhiều người vây quanh song chỉ khiến Diệp Vũ Tường càng thêm chán ghét.

- Làm cao.

Tiêu Oanh luôn tự cho mình là hoa khôi. Cô xinh đẹp tuy nhiên trót lại sinh ra trong một gia đình nghèo. Ma tước hóa phượng hoàng luôn là ước mơ của cô, Tiêu Oanh tuy miệng không nói ra, nhưng cũng luôn tìm kiếm những cơ hội đổi đời. Hôm nay đã phần nào nhìn thấy qua gã đàn ông trước mặt. Mạnh mẽ, chệch bai, nhưng sau khi quay lưng Tiêu Oanh cũng có không ít tủi thân. Gã không thêm liếc nhìn cô, dù chỉ là một cái.

- Khịt...

Có mùi của cái gã đó. Diệp Vũ Tường đã phát hiện ra. Nó nhàn nhạt, mờ mờ, lại pha trộn cùng một mùi thơm khác. Chúng phát ra từ cô gái đang đi tới phía đằng kia:

- Này...

Úc Thạch Tiên đang trò chuyện vui vẻ thì chợt có cảm giác ai đó đang ngáng đường. Người đàn ông kia, hoàn toàn không biết:

- Hắn ta đâu?

- Anh... anh hỏi ai?

- Hắn ta đâu?

Cô gái này không chỉ có mùi của hắn. Cái mùi đó còn thâm nhập rất sâu vào bên trong cô ta. Theo kinh nghiệm, điều này chỉ xảy ra khi hai người đã có quan hệ cá nhân tương giao. Cô gái này là người phụ nữ của hắn.

- Anh muốn tìm ai? Tôi...

- Hắn ta đâu?

Diệp Vũ Tường bỗng nắm cổ áo của Úc Thạch Tiên. Về dữ tợn của hắn khiến Thạch Tiên cũng bất giác run lấy bầy. Bạn cùng đi của cô là Hà Tuyền vội vã kêu lên:

- Anh kia... Đừng làm vậy...

- Anh... anh là ai?

Đã ngửi được mùi vị của hân ta. Diệp Vũ Tường không khách sáo, xô Thạch Tiên ngã chúi về phía trước. Mất đà, cô ngã nhào xuống đất, đau điếng:

- A!

Nhìn thấy người ngọc ngã nhào, Thiệu Khải Đăng suýt chút là hóa nguyên hình, hiện đến bên nàng, xuýt xoa vết thương rồi đỡ dành âu yếm. Tiếc là chuyện như thế chỉ tồn tại trong mơ:

- Em không sao chứ?

Gã hồ ly họ Phạm. Tuy đã có Khiết nhi nhưng vẫn là đàn ông. Hắn lại chạm vào Nương Tiên, người mà trọn đời Thiệu Khải Đăng chỉ muốn nàng thuộc về một mình mình:

- Dạ... - Thạch Tiên xoa nhẹ lòng bàn tay đỏ ửng, rướm máu - Cảm ơn thầy Phạm, em không sao ạ.

Ánh mắt hồ hững nhìn chuyện ba người trước mặt, Diệp Vũ Tường gọi to:

- Hai tên đó, đừng hòng trốn. Ra đây gặp ta mau!

- Làm ơn tha cho tôi... Tha cho tôi!

Diệp Vũ Tường không hiểu gì trước việc đang xảy ra. Cái gã Huyết Ma kia bỗng nhiên quỳ xuống dưới chân, nín lấy chân hắn mà khóc la thảm thiết.

Thoảng bên tai là giọng nói nhẹ như sương khói, chỉ có mình hắn nghe được:

- Ta đóng kịch giúp ngươi rồi. Đóng lại giúp ta đi.

Nhưng đóng thế nào? Diệp Vũ Tường bối rối nhìn kẻ than khóc vật vờ dưới chân mình. Sau phút kinh ngạc, Thạch Tiên liền hỏi:

- Bạn đồng học Thiệu. Bạn làm gì mà phải van xin anh ta vậy? Bạn đứng lên đi!

Định bịa ra câu chuyện gia đình thiếu nợ, bị xã hội đen truy sát thật lâm ly nhưng đôi mắt Thiệu Khải Đăng chợt dừng lại trên mặt Diệp Vũ Tường. Hân anh tuấn, tiêu sái, lại giàu có, chưa người yêu, ai biết được một lúc nào đó không cùng Nương Tiên quen biết, nảy sinh tình cảm. Triệt tiêu mọi nguy hiểm, ngay khi nó vừa mới bắt đầu:

- Lần trước tôi làm thêm trong Bar. Anh ta gặp tôi trong đó. Anh ta nói thích tôi. Nhưng tôi không có thích đàn ông. Từ đó anh ta cứ theo đuổi hoài. Không tha cho tôi.

- Người...

Diệp Vũ Tường nheo đôi mắt đen, tay nắm chặt. Sơn vương đã chạm tới tự tôn của người ta rồi.

- Hung dữ quá... Tôi sợ...

Thiệu Khải Đăng nép vội sau lưng Úc Thạch Tiên. Bao nhiêu người nghe ồn liên vây quanh. Không để người gây thêm chuyện, Phạm Vĩnh Kỳ nắm tay Diệp Vũ Tường kéo lại.

- Ta ra kia nói chuyện. Nơi đây là chỗ đông người.

Diệp Vũ Tường không quên mục đích của mình. Đột nhiên bị cho một đòn mà không hiểu vì sao, cơn giận dữ trào dâng khiến hắn cũng vô cùng ngạc nhiên khi nghĩ lại. Thi Quỷ xưa nay không nhiều tình cảm, nay lại biết giận dữ. Mình đã thay đổi, đổi thay rất nhiều rồi.

53. Chương 53: Màn Kịch Mới

- Ngài đến tìm chúng tôi vì chuyện gì?

Diệp Vũ Tường đã bình tĩnh trở lại. Giọng lạnh như băng:

- Ta đã xong việc của ta. Giữ lời hứa, ta sẽ giao cho các người một số thứ mà các người cần.

-

- Khu Đông thành phố, từ nay sẽ là địa bàn của các người. Làm ăn thế nào là tùy...
- Cảm ơn ngài.
- Không cần khách sáo. Có qua có lại thôi mà.

Ánh mắt của Diệp Vũ Tường lướt qua chỗ Thiệu Khải Đăng. Hắn đang được cô gái kia, có lẽ là an ủi. Giọng bỗng nhẹ như ru:

- Làm thế thì được gì. Ăn được thì ăn ngay, bày ra nhiều trò làm gì cho phiền phức.

Dõi theo hắn, Phạm Vĩnh Kỳ bật cười:

- Đó gọi là yêu. Không chỉ lấy người, còn phải lấy cả tâm mới có thể thiên trường địa cửu. Sơn vương rất thích cô gái ấy.
- Thích thì cứ nói thích. Gạt nàng ta, khi biết chuyện, chẳng phải lại càng dang dở hơn sao?

Hắn lạnh nhạt rời đi. Phạm Vĩnh Kỳ vẫn đứng yên tại chỗ. Dẫu biết không thể tồn tại trên lừa dối nhưng cảm tình là một thứ dị thường. Đúng - sai, phải làm thế nào không để người ngoài cuộc xen vào mà nhận xét. Sơn vương chọn phương thức đó để chiếm lấy mỹ nhân cũng là chọn lựa của sơn vương, sướng khổ buồn đau không ai có thể thay người quyết định. Trong lúc đó Thiệu Khải Đăng hóa thân rất ngọt vào vai diễn đáng thương của mình:

- Bạn học Thiệu à. Nếu người đó đáng sợ như vậy, bạn báo cảnh sát đi! Mà không lẽ thầy Phạm không can thiệp gì sao?
- Chúng tôi nợ anh ta rất nhiều. - Thiệu Khải Đăng thở dài, nhớ tới một bộ phim tình cảm nào đó mình đã xem trên tivi - Chị dâu tôi đó, bị ung thư, anh ta cho tôi mượn tiền điều trị nên...
- Ừ.

Tình nghĩa như vậy, chẳng trách nào thầy Phạm lại... Mà cũng có nhiều người biến thái ghê, tình yêu kiểu ép buộc, khiến người ta chạy dài như thế sao gọi là tình yêu chân thật được.

- Bạn học Úc à...
- Vâng?
- Bạn giúp tôi một việc được không?
- Việc gì?
- Việc này... .
- Bạn nói đi - Thấy hắn có vẻ ngại ngần, Thạch Tiên hỏi ngay - Đừng ngại...
- Bạn... bạn làm... làm bạn gái của tôi. Chỉ đóng kịch thôi. Làm ơn giúp tôi với nhé?
- Bạn học Thiệu à... Không được đâu.

Tuy là rất tội nghiệp nhưng Thạch Tiên không phải là mẫu người mang chuyện tình cảm ra đùa. Cô thương hại Thiệu Khải Đăng song không thể vì sự thương hại đó mà làm khác được:

- Không sao đâu. Mình hiểu mà.

Gương mặt ỉu xiu, đầy lo lắng nhưng bên trong là một quyết tâm. So với nương tử ngây ngô và khờ dại trước đây, Nương Tiên trong thời hiện đại có chính kiến, có suy nghĩ. Lấy được tâm nàng không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng như vậy lại thích hơn. Chúng khiến Thiệu Khải Đăng phải làm việc cái đầu. Kể này không được thì dùng kế khác.

- Thưa ba mẹ... Con mới về!

Ông bà Úc thở phào khi thấy Thạch Tiên dừng trước cửa. Mỗi lần cô ra ngoài, họ đều lo sợ. Cô con gái ngoan ngoãn và đáng yêu như thế, nếu không còn nữa, ông bà biết phải làm sao?

- Con ăn uống gì chưa?

- Dạ...

Thạch Tiên bước vào nhà và ngẩn ra khi thấy tình trạng bên trong. Hỗn độn, đồ đạc la liệt, chông chênh. Cửa kính thì nát vụn:

- Lại bọn khốn nạn đó hả ba mẹ?

- Ủ...

Ông bà Úc nhìn nhau. Thạch Tiên nghe máu nóng dồn lên mặt. Đám khốn nạn đó cấu kết cùng một “đại gia” bất động sản trong khu vực này. Bọn họ dự định xây lên một khu giải trí hiện đại. Những nhà xung quanh đa số đều bán nhà cho bọn chúng dù cái giá đưa ra thấp hơn rất nhiều so với giá thị trường. Nhà của Thạch Tiên là nơi duy nhất không chịu bán nhà. Một phần cũng do chỗ này là nơi hai người đã gắn bó lâu năm, lý do khác lớn hơn là ông bà vẫn mong chờ đứa con gái ruột quay về. Nếu bỏ đi, không chừng sau này, nó về không biết phải tìm họ ở đâu. Không người thân, đó là điều đau khổ nhất.

- Báo cảnh sát đi ba mẹ.

- Không được đâu con. Con biết bọn chúng mà.

Lần trước họ báo cảnh sát. Vài tên trong bọn chúng bị bắt. Sau đó thả về, sự phá hoại của chúng càng tăng lên gấp bội. Đồn cảnh sát của làng cũng liên tục bị tấn công. Cảnh sát cũng dần không quan tâm đến nữa:

- Hay là... bán đi anh! - Bà Úc thở dài - Em sợ...

- Không được đâu em... Anh và em đều biết, vì sao mình ở lại đây mà.

Ở lại trong sự chịu đựng. Thạch Tiên cảm thấy mình vô dụng khi không thể bảo vệ được ba mẹ, để hai người từng tuổi này mà còn phải chịu khổ sở. Bàn tay cô nắm chặt. Chặt hơn!

Trong lúc đó, Thiệu Khải Đăng đang đến nơi “nhậm chức”.

- Các anh em... Đây là anh Thiệu. Từ nay sẽ là người đứng đầu khu Đông của chúng ta.

Đám thuộc hạ của Thiệu Khải Đăng cũng là cướp, nhưng nhìn đám người này lại có cảm giác sợ. Người nào người nấy đều lực lưỡng. “Khí chất” toát ra là hung dữ, khiến người ta lạnh người bởi những đôi mắt vằn tia máu, chất chứa sự bạo tàn:

- Anh Thu, anh Thiệu này, em không phục. Người ở đâu không biết, nhờ quen với ông chủ mà lên làm trùm khu Đông. Như thế làm sao công bằng được.

A Huy - người được phân công “kèm giữ” cũng không tán thành việc đưa Thiệu Khải Đăng lên nắm quyền cho lắm. Nghe đồn hần ta vốn là “cục cưng” của ông chủ. Đúng là thời “điểm đen” lên làm vua. Khó trách các anh em phản nộ.

- Thế giới này vốn chẳng có công bằng.

Nhanh như một tia chớp, Thiệu Khải Đăng đã đứng trước mặt người vừa lên tiếng phản đối. Bàn tay mảnh mai của hần - những ngón thon dài, nhưng lại rất mạnh mẽ, thoáng chốc đã siết lấy cổ người kia. Ánh mắt ẩn hiện tia giễu cợt:

- Xã hội đen mà muốn công bằng. Sao mày không đi làm cảnh sát đi!

Phạm Vĩnh Kỳ không can thiệp. Sơn vương sẽ có cách chứng tỏ uy thế của mình. Thiệu Khải Đăng chỉ dùng một phần nhỏ sức lực của mình. Hần cũng biết, tạo uy thế thì tạo, nhưng không được quá tay. Giết người, đối với đám “anh em” tương lai không hề tốt:

- Anh hai, thả nó ra đi!

A Cường đang ho sặc sụa, mồm há ra vì thiếu không khí. Chiều cao 1,90 m của hần bây giờ không giúp gì trong phần giành lợi thế, ngược lại còn khiến người khác hoảng hốt về sức mạnh của đối thủ. Tay Thiệu Khải Đăng đang dần nhấc hần ta lên khỏi mặt đất, như nhấc một con vật, hoàn toàn không có biểu hiện nào là dùng sức. Một cái xô nhẹ. A Cường ngã chổng chơ dưới đất. Thiệu Khải Đăng thông thả bước vào trong. Lần này đám người đã dạt ra hai bên, người hơi co lại khi ánh mắt hần quét qua, lạnh lẽo:

- Nào... điếm qua công việc của chúng ta nào.

Khu Đông là một khu trước đây thuộc về thế lực của Long Thế Xương. Sòng bạc, bảo kê, ma túy, mại dâm - tất cả đều có đủ, mang đến lợi nhuận khổng lồ nhưng đồng thời cũng đi kèm với nó là bao máu tươi và nước mắt. Đó cũng là lý do khiến người của khu Đông toàn loại sử dụng sức mạnh, tàn bạo, không nề tình ai.

- Chiều nay sẽ có một đợt hàng từ Sing qua. Là loại 1, hảo hạng...

Cái này thì Thiệu Khải Đăng biết. Xem phim rất có ích, nhất là phim xã hội đen.

- Hủy đi. Tất cả hàng cũng vậy. Mang hủy hết.

Tiếng xôn xao vang lên. Tuy biết chủ mới thuộc dạng làm ăn “sạch sẽ” hơn nhưng hủy hết ma túy, các hợp đồng làm ăn phi pháp trước, khu Đông làm sao mà tồn tại được đây.

- Anh hai. Chuyện đó là không thể được - Khúc Huy bước ra - Nếu không có số ma túy đó, chúng ta sẽ rất khó khăn. Anh em cần phải sống.

- Mà không thấy là sống trên nó quá nguy hiểm sao? Mình có hàng tốt thì dễ bị ganh tị. Hàng xấu thì ế khách. Chưa kể là nếu bị bên nào đó giở trò thì coi như toi. Mạng đem ra đổi đám bột đó, đáng sao?

Long Thế Xương ngày xưa làm việc trên lợi nhuận. Máu đổ xuống bao nhiêu không cần biết. Mang lại được tiền, thế thôi. Thiệu Khải Đăng không nói đến tiền, lại quan tâm đến máu đã đổ xuống vì đồng tiền đấy. Đó là khác biệt của hai người. Dường như đám người đó cũng đã nhận ra. Giọng Khúc Huy nhẹ đi đôi chút:

- Nhưng anh em sống nhờ nó rất nhiều. Không có nó thì...

- Khu Đông này không chỉ có nguồn thu đó chứ?

- Còn vũ trường, một số hợp đồng giết mướn và thỉnh thoảng có vài vụ tể riêng kiếm chác bằng bắt cóc tổng tiền. Nhưng nguồn thu đó không ổn định...

- Những cái gì có thể liên quan tới mạng người thì rút lui hết cả đi. Chúng ta sẽ tập trung vào công việc mới. Kiếm tiền không nguy hiểm.

Có việc kiếm tiền nào là không nguy hiểm đâu? Cả đám hơn nghìn người khu Đông ngẩn ngơ nhìn nhau. Phạm Vĩnh Kỳ chỉ khẽ mỉm cười. Nơi này xa lạ so với quá khứ, song các phương tiện kiếm tiền thì lại dồi dào hơn. Người ta có quá nhiều bí mật phải che giấu, luôn muốn trưng ra trước mặt công chúng gương mặt thánh thiện và trong sáng, trong khi mình lại nhơ bẩn đen xì. Đó là kho tàng để những kẻ như Thiệu Khải Đăng - cướp cao cấp đánh vào mà thu lợi. Bọn người khu Đông ngẩn ra trước những gì hắn nói. Loại khách hàng không bao giờ dám ngưng giao dịch. Loại khách hàng có thể khai thác mãi, đến khi nào chúng còn giá trị. Loại “khách hàng” cầm giận ta, nhưng không bao giờ dám phản bội lại ta.

- Anh hai à... Liệu... liệu có làm được không?

Khúc Huy nín thở hỏi nhanh. Không cần đổ máu mà nguồn lợi vẫn dồi dào, đương nhiên là quá tốt... nhưng mà...

- Được mà. Khi người ta có quá nhiều thứ cần phải giấu, người ta sẽ làm mọi cách để không ai biết đến nó. Chúng ta cất giấu giùm cho họ, họ phải trả thù lao. Đó là lẽ công bằng mà.

Thiệu Khải Đăng là một tên cướp lười biếng. Hắn không thích danh vọng, chẳng màng địa vị. Cái hắn cần là no đủ. Nhưng điều hắn quan tâm lại là những kẻ ở bên mình. Chỉ cần họ trở thành “vật của Thiệu Khải Đăng”, hắn sẽ bảo vệ họ, che chở họ bằng mọi giá. Chính nguyên nhân đó đã khiến những tên thuộc hạ của hắn ở thế giới cũ thà bán mạng cũng cố giữ cho sơn vương được an toàn. Thế giới hiện đại này, có lẽ Thiệu đại ca cũng sẽ tiếp tục được đón nhận như vậy đó.

54. Chương 54: Từng Bước Chinh Phục

Sáng sớm, Thiệu Khải Đăng đã có mặt trước cổng trường. Từ xa, Thạch Tiên cũng mới xuống xe buýt:

- Bạn học Úc...

- Bạn học Thiệu...

Vẫn là kiểu xưng hô khách sáo như vậy. Hôm qua Thiệu Khải Đăng mới xem phim truyền hình. Một cảnh tượng thật lãng mạn. Người con gái cảm động đến ngất ngây khi người con trai quỳ xuống, tặng cho cô một bó hoa hồng. Hắn thì sẽ không quỳ, nhưng hoa thì sẽ có:

- Tặng bạn...

Là một bó hoa hồng vàng tuyệt đẹp. Thạch Tiên có chút bối rối bởi những ánh mắt tò mò lẫn trêu chọc của mọi người nhưng cô không nỡ làm người kia mất mặt. Vả lại, hoa cũng rất đẹp mà:

- Cảm ơn bạn học Thiệu...

- Không có gì...

Nương Tiên của hắn là một cô gái lương thiện. Lúc xưa thì không thấy rõ, bây giờ rõ ràng là nàng có “nhân tính” hơn rất nhiều người:

- Tôi không tặng hoa tùy tiện đâu. Thích ai thì tôi mới tặng.

Lời thú nhân bất ngờ của hắn khiến Thạch Tiên không khỏi bối rối. Cô cũng không biết nói gì, chỉ biết gượng cười:

- Tôi thích bạn lắm...

Cái lối tỏ tình thẳng thọt này đã là lịch sự lắm với Thiệu Khải Đăng rồi. Đêm qua trăn trở, hắn nhớ da diết mùi thơm trên da thịt nàng. Cái thói thường là thế... Haiz ya, đã ăn một lần rồi, thậm chí là từng có một thời gian đêm nào cũng được vùi vào lòng người ngọc. Bây giờ phải nén lại mà thương mà nhớ. Làm sao mà chịu nổi đây cơ chứ?

- Cảm ơn bạn... Nhưng mà...

- Không sao! - Hắn biết Thạch Tiên muốn nói gì. Đau lắm, không cần phải nói ra đâu - Tôi thích bạn, bạn... không thích tôi cũng chẳng sao cả.

Lại một anh chàng si tình bị từ chối. Hiểu Mai, bạn thân của Thạch Tiên nghĩ thế. Nếu hai cô gái biết, trong cái đầu tưởng chừng khờ khạo kia, lại đang không ngừng sắp xếp kế hoạch, một phương pháp làm sao vừa chiếm lại nàng, vừa lấy trọn tâm hồn để nàng không rời mình được nữa? Một cách hữu hiệu nhất. Nhưng gã Thi Quỷ đó, liệu có chịu phối hợp không?

- Tôi phải vào học rồi. Chào bạn học Thiệu nhé!

- Chào bạn.

Cười ngơ ngê đưa tiễn nàng, nhưng đằng sau là một nỗi uất ức cần nơi xả. Cái gã rần rã mùa kia cũng đang từ phía cổng trường đi ra. Hai người họ gặp nhau, cười cười nói nói:

- Khốn kiếp...

Hắn dứt tay vào túi quần và đi thẳng. Đến góc khuất trong trường, giận dữ hét lên:

- Ra đây mau... Lấp ló là tao giết.

Là đám vệ sĩ được cử theo bảo vệ. Thời gian “ổn định” và tổ chức lại cơ cấu tổ chức dù không dài nhưng cũng mang đến nhiều thành công nhất định. Kèm theo đó là không ít kẻ “gặm bồ hòn làm ngọt”. Khúc Huy nghe không ít tin tức, cái mạng Thiệu Khải Đăng được trả giá tới cả triệu tệ. Số sát thủ tung ra có lẽ không chỉ có vài người.

- Anh hai.

Ngày xưa là sơn vương, bây giờ gọi anh hai nghe nó dễ chịu hơn. Thiệu Khải Đăng không nói gì, lẳng lặng tựa người vào tường:

- Về đi!

- Anh hai. Anh Huy không cho. Anh ấy lo anh hai bị nguy hiểm.

Sao không là khu Tây, khu Bắc nào mà lại là khu Đông. Đã có Phạm Vĩnh Kỳ, còn thêm một Khúc Huy. Người đầu mà chu đáo tới phát sợ: Điện thoại reo. Thiệu Khải Đăng bực bội đưa ĐTDD lên tai:

- Gì?

- Anh hai đi học xong nhớ về đúng giờ. Hôm nay...

- Tao không về đâu. Mày tự đi họp một mình đi!

Thật không biết là người lớn hay trẻ con nữa. Khúc Huy mỉm cười, trao điện thoại cho Phạm Vĩnh Kỳ:

- Sơn vương...

- Hửm?

- Về đi nhé. Không thể không có mặt ngài đâu.

Chỉ nói tới đó rồi Phạm Vĩnh Kỳ tắt máy. Khu Đông có nhiều người rất thú vị, ở Khúc Huy tìm được cảm giác được chia sẻ. Trách nhiệm quản lý sơn vương sở hữu sức mạnh vô hình mạnh mẽ nhưng tính cách thất thường bây giờ không phải chỉ có một mình mình nữa.

- Ông chủ lớn giận dữ lắm.

- Chuyện chúng ta làm à?

- Động đến một số người tai to mặt lớn vốn có mối quan hệ với ông chủ. Chuyện làm ăn là vậy mà. Động đến người này có thể làm thương tổn tới người khác. Mà khi bị động chạm quyền lợi, có nhiều phiền phức xảy ra.

Khúc Huy lặng lẽ kết luận. Đằng sau đó có một chút ngao ngán, cảm thán về thể thái nhân tình. Phạm Vĩnh Kỳ chợt nhớ ra, Khúc Huy là người có học lực rất cao ở đây. Tốt nghiệp ở Mỹ, nghe nói từng xuất thân trong gia đình danh giá, không biết sao lại đến nông nổi này. Cũng trong lúc đó điện thoại của hắn rung lên:

- Alo...

- Hai người bảo đảm người này không cần theo ta nữa - Thiệu Khải Đăng cười khê trong máy - Ta đang tìm nơi trú ẩn, bọn chúng có mặt, không khiến ta thoải mái hơn đâu.

Phạm Vĩnh Kỳ bấm phím tắt, quay sang Khúc Huy:

- Bảo người theo bảo vệ về đi. Sơn vương không phải là dạng người cần bảo vệ đâu. Chỉ nên cử người theo canh chừng người gây chuyện thôi.

55. Chương 55: Thủ Đoạn - Chuyện Đường Nhiên

- Bực mình quá đi!

Lơ lửng trên không trung để tránh cả hai đám người đang theo dõi mình, Thiệu Khải Đăng càng lúc càng cảm nhận cái vị buồn chán của cuộc sống này. Thật sự muốn một lần, một lần được ôm người ngọc vào lòng. Hít thật sâu mùi hương trên da thịt của nàng. Ngoài nàng ra, cuộc sống này hắn có gì nữa? Đám thuộc hạ và ngôi nhà đó... Phiền phức? Không... Không hề phiền phức, tuy là hắn cứ luôn miệng mắng chửi bọn nhóc kia. Hắn sẽ đau lòng lắm nếu một ngày nào đó, bên mình không còn lũ ồn ào đó nữa. Lại đến bên

một thân cây cổ thụ. Ánh nắng sáng ảm áp khiến Thiệu Khải Đăng cảm thấy dễ chịu. Khuôn viên trường Đại học có khá nhiều cây to như vậy cũng hay. Phía dưới gốc cây chợt có tiếng động. Hấn giật mình. Đang bực mình mà gặp bị làm phiền thì... Là nàng, mỹ nhân hấn thương nhớ. Bên cạnh còn có một đám người, là tên đại ca gì đó đang vây nàng vào giữa:

- Anh muốn cái gì?

- Cô em... Cứ làm bộ anh hùng hoài không chán hả?

Đồng đại ca lừng lững tiến tới. Con nhóc này thật đáng giận. Lần trước xen vào chuyện Khiết Nhi không nói, lần này thêm em Tâm Uyển nữa. Đừng hòng hấn tha cho. Thầy Văn thì sao chứ? Một tên thầy dạy võ nhãi nhép, làm sao mà địch nổi Đồng đại ca nổi tiếng có gia đình là xã hội đen nổi bật ở vùng này.

- Anh...

Tâm Uyển là một cô gái yếu đuối. Vì gia đình nghèo khó khăn, không có tiền trả nợ nên mới phải vào làm trong quán bar. Thế mà gã cầm thú này ý thế buộc Tâm Uyển tiếp khách. Lúc này cô thấy Tâm Uyển van xin hấn ta rất thảm thiết, vậy mà hấn và đám người đó không chút nể tình, còn lôi cô ấy đi. Quên cả sợ, Thạch Tiên quyết định can thiệp. Để rồi Tâm Uyển thì chạy thoát, còn cô thì bị vây hãm tại đây.

- Nó bỏ chạy thì cô em thay. Trông cũng xinh đẹp rạng ngời lắm, nếu là xử nữ thì giá sẽ cao hơn con bé kia.

Máu nóng trên mặt Thiệu Khải Đăng bùng bùng. Người ngọc của hấn, ngoài hấn ra, ai dám chạm vào nàng? Trong lúc đó, một ý tưởng chợt lóe lên:

- Các người làm gì làm gì vậy?

Thiệu Khải Đăng đã xuống đất từ khi nào không biết. Không phải chưa biết tới sự lợi hại của hấn. Đồng đại ca e dè, lùi ra sau. Cũng trong lúc đó, Văn Thiện Tùng cũng từ trong chạy vội ra. Chuyện của Thạch Tiên, hấn ta cũng vừa nghe người ta nói lại. Mối Thiệu Khải Đăng khế nhếch lên một nụ cười. Ánh mắt tối lại, điểm qua tia tính toán. Coi như người xui xẻo, làm tình địch của một kẻ như ta. Tay hấn phát lên, rất nhẹ, đầu óc Đồng đại ca bỗng trở nên mờ mịt, không còn không chế được. Bỗng cảm thấy cái tên trước mặt kia sao mà đáng ghét đến thế này:

- Đánh chết nó cho tao...

Cả đám xông vào. Chân thì đá, chân thì thụi liên tục vào người Thiệu Khải Đăng. Hấn gục xuống trong đôi mắt kinh hoàng của Thạch Tiên. Cô cũng vội vã lao vào, dùng hết sức đá đồng đẹp tây, kéo hấn ra khỏi lũ người say máu.

Máu! - Hấn bị đánh đến huyết khí tuôn trào nhưng vẫn vòng tay ôm chặt lấy Thạch Tiên, bề ngoài nhìn vào thì thật cảm động, như là dùng thân mình che chở cho mỹ nhân, kỳ thật tay không yên phận ôm chặt lấy nàng, mũi hít thật sâu mùi hương da thịt. Thạch Tiên nghe rõ tiếng đầm đá, nhìn thấy hấn học máu. Cô kêu lên hoảng loạn:

- Dừng tay lại... Dừng tay...

Cô đã nhìn thấy Văn Thiện Tùng. Đang khắp khởi mừng, thì bỗng ngỡ ngàng. Hấn dừng lại một chút thôi, rồi đột nhiên... đột nhiên bỏ chạy. Người cô yêu đã bỏ rơi cô...

- Rầm...

Nước mắt Thạch Tiên lăn dài trong hoảng loạn khi Thiệu Khải Đăng trước mắt cô bỗng nhiên quy xuống. Tên nào đó trong cơn hăng máu đã cầm một khúc cây dài đập lên đầu hấn, máu tuôn ướt đầm bàn tay của Thạch Tiên. Một đám người ăn mặc chạy ủa tới nơi, vội vã đưa Thiệu Khải Đăng đi cấp cứu. Đồng đại ca cũng bị bọn họ bắt đi. Anh hai của Hắc bang khu Đông lại bị đánh thương thể đến mức này, đương nhiên là không thể xem là chuyện nhỏ. Điện thoại của Khúc Huy rung lên. Dòng tin nhắn ngắn ngủi. Tổng quản Long môn cũng gần như cùng lúc nhận thông tin:

- Đại ca khu Đông của cậu bị đánh thương tích nặng phải vào bệnh viện. Người đánh là một thằng nhóc tép riu có gia đình "làm việc" trong khu Tây. Cậu nghĩ một thằng nhãi nhép mà hấn ta cũng không giải quyết được, làm sao anh em nể sợ, làm sao quản lý cả khu Đông rộng lớn ấy được.

Khúc Huy cũng vô cùng lo lắng. Anh hai, tuy không mấy lần ra tay nhưng bản lĩnh vốn cũng không phải tầm thường. Sao lại ra nông nổi này chứ? Lão đại tổng quản nghe nói có một số quan hệ thân thiết trước đây với ông trùm Long Thế Xương, bây giờ ông ta bị lật đổ, người lên thay là Diệp Vũ Tường, đương nhiên những người đối chọi không bỏ lỡ khả năng tác động đến ông trùm mới còn quá trẻ này rồi. Vậy mà Diệp Vũ Tường vẫn bình tĩnh như không:

- Thiệu Khải Đăng có bản lĩnh thế nào, khu Đông anh em đều biết. - Hắn quay sang phía người khu Đông đang đứng, giọng nhẹ nhàng nhưng vẫn mang cái lạnh chết người - Có ai phản đối anh ta làm lãnh đạo ở đó không?

Im lặng... Thời gian qua dù không dài nhưng những gì Thiệu Khải Đăng làm được khiến khu Đông vừa đảm bảo được số doanh thu “không sụt giảm”, lại không có anh em nào bị chết hay cảnh sát bắt là một thành công rất lớn. Tay có lỏng hơn cây súng, không phải chuẩn bị trước tâm lý “sinh ly tử biệt” với người nhà, quả là một hạnh phúc mà họ khi dần thân vào nơi này không hề nghĩ đến sẽ có một ngày thành hiện thực. Khúc Huy từ tốn bước ra:

- Khu Đông không có ý kiến gì về anh Thiệu. Anh ấy xứng đáng.

Tiếng nói của gần như là “tổng quản” khu Đông khiến không ai nói gì thêm nữa. Nén cái tức giận vào trong, tổng quản Hướng của các khu cười gằn:

- Thế thì các người cầu nguyện cho người xứng đáng đó không bị gì đi. Nghe nói thương thế là vô cùng nghiêm trọng.

Không nghe được nhịp tim. Vì Huyết Ma làm gì có tim. Là một sinh vật cổ, vốn kết tụ từ oán hận và dã tâm, vốn là không nên tồn tại tình cảm. Thế mà hắn ta lại có tình. Yêu thật là đáng sợ. Thà chết, Thi Quỷ cũng sẽ không vướng vào yêu. Khúc Huy vội vã đến bệnh viện sau khi rời cuộc họp. Đến nơi thì đã thấy Phạm Vĩnh Kỳ vẫn nhàn nhã, gương mặt không có chút lo lắng.

- Sao rồi?

Qua lớp kính, hắn nhìn thấy đại ca đầy chai nhợ, đang nằm bất động trên giường. Một cô gái lạ ngồi thu lu trên băng ghế dài, một cô khác thì nắm chặt tay, mắt đỏ quạch:

- Bác sĩ, anh ấy thế nào?

- Bệnh nhân tim không nghe nhịp. Kỳ lạ là điện não đồ vẫn hoạt động. - Bác sĩ bối rối, không biết phải nói thế nào - Chúng tôi cũng không biết giải thích trường hợp này như thế nào.

Khúc Huy là người bình thường nên không hiểu, chứ Phạm Vĩnh Kỳ thì đã không còn gì để nói nữa rồi. Bày ra nhiều trò như thế, nghĩ cũng tội nghiệp cho Đồng đại ca và Văn Thiện Tùng. Vướng vào mối quan hệ với sơn vương, đầu óc người toàn những ý tưởng “không đoán được là gì”, cuộc đời của họ cũng sẽ toàn giông tố.

56. Chương 56: Cuộc Thương Lượng Hăm Dọa

Thạch Tiên rất ân hận. Vì mình mà người ta mới thê thảm thế này. Điện thoại có tin nhắn:

- Tiểu tiên nữ, em không sao chứ?

- Tại sao lúc đó anh lại bỏ chạy?

Văn Thiện Tùng có miệng mà không làm sao nói được. Hắn cũng không hiểu, tại sao lúc đó như có một lực vô hình nào đó rất mạnh đẩy người đi, khiến trong mắt bạn gái, bây giờ mình trở thành một thằng hèn.

- Mà không được đến đó nữa.

Văn Thiện Tú lên tiếng, giọng nghiêm khắc hơn thường lệ:

- Nhưng mà tôi...

- Mày biết thân mày là cái gì không? - Văn Thiện Tú cay độc - Mày chỉ là một con rắn non yếu ớt. Mày có bò, okie, rồi mày định thế nào với cô bồ đó? Cưới người ta? Nói cho người ta biết mày là rắn. Cô ta hoảng hốt bỏ chạy. Thất tình, oán hận, trả thù đời, gây tội nghiệt, bị trời phạt, có đúng không?

Sự thật bao giờ cũng đau đớn gấp vạn lần mơ mộng. Đã 20 tuổi, đối diện đi kẻ nửa người nửa yêu quái. Mày là như thế, người cũng chỉ là một nửa, yêu quái cũng vậy, tới tuổi trưởng thành mày sẽ thấy mình vô cùng đau đớn khi nhận ra sự thật. Mình cũng chỉ là một con yêu học đòi muốn làm người:

- Tôi...

- Ta muốn thương lượng...

Một luồng khí cực mạnh bỗng nhiên xuất hiện. Khí thế bức người. Dấu ấn màu đỏ trên mặt. Kể từ khi tam giới kinh hoàng:

- Huyết Ma!

Văn Thiện Tú và anh trai đều từng nghe đến kẻ này, nhưng đây là lần đầu tiên được gặp:

- Người là...

- Không phải là rắn...

Văn Thiện Tùng đã nhận ra hắn. Tên đáng ghét. Chuyện kia nhất định là do hắn làm ra:

- Là mày... Mày...

- Thô lỗ quá đi mất! - Thiệu Khải Đăng cười cười, không đợi ai mời, ngồi ngay xuống ghế. Cả nhà Văn Thiện Tùng đều đã ra ngoài - Ta đến đây là có chuyện cần thương lượng... Chuyện là...

- Không có chuyện gì cần thương lượng với mày cả. Mày...

- Suyt! - Thiệu Khải Đăng đưa tay lên môi, cười tà mị - Mày không có, nhưng cha mẹ mày có - Bàn tay bắt ngờ chộp vào cổ Văn Thiện Tùng - Đồ nhãi ranh. Cầm miệng lại, chuyện người lớn bàn, không có chỗ cho con nít xen vào.

Hắn đẩy mạnh một chút, Văn Thiện Tùng đã lảo đảo té nhào.

- Ngài muốn gì?

Văn Hồng Linh tuy không biết Huyết Ma là gì nhưng ông đã thấy không ít chuyện lạ trong đời. Thái độ của Thiện Tú, Thiện Tâm cho ông biết, đây không phải là một yêu quái bình thường:

- Thăng nhóc con ông, ta không muốn nó bám theo Thạch Tiên nữa.

- Thạch Tiên?

Thiện Tú xen vào:

- Là bạn gái của Thiện Tùng.

Con trai đã có bạn gái. Ông Văn hơi ngần người rồi cương quyết:

- Chuyện của đám trẻ, hãy để đám trẻ quyết định. Chúng ta không xen vào, ngài và tôi...

- Đương nhiên là người lớn không xen vào chuyện con nít - Thiệu Khải Đăng cười nhẹ - Thạch Tiên là người của ta. Trong người nàng đã có ma chủ của ta. Chỉ cần nàng hoan hợp với kẻ khác, người đó sẽ học máu mà chết. Trẻ con bây giờ thiếu kiềm chế. Thạch Tiên thì... ta tin tưởng ở phẩm giá của nàng. Nhưng con trai của ông là rắn nửa mùa mới lớn, hứng thú dục tình hừng hực. Ta không muốn xảy ra chuyện, người ngọc của ta, hắn dám động một ngón tay vào, đừng nói là... cả nhà rắn người... Cả mẹ của hắn, Bạch xà và vợ của người - Giọng Thiệu Khải Đăng càng lúc càng lạnh lại - Cũng sẽ chôn chung trong huyết lạnh, vạn kiếp không được siêu sinh.

Ông Văn lặng người còn Thiện Tùng thì chết sững. Hắn nhào tới bên cha:

- Cha... sao... sao lại có Bạch xà gì ở đây? Vợ của cha... Thanh xà gì đó... Tại sao... Con không hiểu... Tại sao vậy cha?

- À... à... - Thiệu Khải Đăng cười gian xảo - Hình như ngươi chưa biết gì cả đúng không? Đi theo ta, ta sẽ cho ngươi biết...

- Không được! - Văn Hồng Linh hét lên - Không được để...

- Giấu làm gì? Thằng nhóc cũng cần phải biết, nó là ai, ai đã hy sinh cho nó được “phẳng phoi” mà yêu đương chứ.

Khi Thiệu Khải Đăng vừa biến đi thì trước mắt có ai đó ngăn lại. Lực cản khá lớn, không phải tầm thường:

- Ngươi đừng nên làm rối tung mọi chuyện lên nữa.

Thiên đế vẫn nho nhã, nhẹ nhàng nhưng trong giọng nói đã có vẻ tức giận. Thiệu Khải Đăng thản nhiên:

- Thế nào gọi là làm rối tung mọi chuyện? Ta chỉ cho hần biết sự thật, vậy là sai sao?

- Ngươi đã vi phạm luật trong cuộc chơi rồi. Ngươi dùng pháp thuật, và pháp thuật đó gây tổn hại đến người khác. Ngươi lừa gạt Nương Tiên...

Thiệu Khải Đăng im lặng. Rồi trong sự chờ đợi và trông mong vào một phản ứng hấp dẫn của hai thầy trò số phận, hần bật cười, cười sảng sặc:

- Nói về vi phạm luật chơi, ai là người đặt ra luật chơi đó? Là thiên đế... với tư cách gì? Cha của Nương Tiên, người muốn bảo vệ cho con gái mình. Nhưng bảo vệ nàng khỏi một Huyết Ma tàn bạo, tiếp theo lại mang nàng đến một bi kịch khác còn thê thảm hơn nhiều.

- Ngươi... .

- Ngươi không thể không biết, cái gã này là gì? Hần ta là một con rắn nửa mùa. Thứ con lai giữa rắn và người. Pháp thuật nhỏ nhoi, trẻ người non dạ, hành động tùy tiện. Nương Tiên sẽ hạnh phúc với hần sao?

-

- Ngươi xóa sạch ký ức của Nương Tiên là không dùng pháp thuật sao? Trước khi xóa bỏ ký ức của nàng, ngươi có hỏi nàng muốn xóa hay không? Ngươi thấy nàng sợ ta, nàng muốn lánh xa ta, nhưng ngươi có hỏi nàng, vì sao nàng lại nhìn thấy cảnh tượng mà nàng không nên thấy hay không?

Hần còn nhớ rõ, trong lúc đó đã dẫn Nương Tiên ở lại bên trong, có người cùng nàng chơi cờ. Nàng chạy ra cùng lúc với việc hần ra tay giết Đinh Khải. Tức là nàng không phải vì tò mò trước cảnh ồn ào mà chạy ra. Nàng là vì lo cho hần. Trong lòng nàng, vẫn có vị trí của Thiệu Khải Đăng.

- Ta...

- Thiên đế cũng có sai lầm. Ngươi từng vì yêu thích một tảng đá mà gây ra đau khổ cho một con mèo, sau đó dẫn tới đảo lộn địa phủ, sinh ra huyết hồn. Hôm nay đừng xen vào chuyện của thiên hạ nữa. Để nhân gian chúng ta tự quyết định một lần đi!

Đây là lý lẽ gì không biết? Rõ ràng cũng có lý nhưng vẫn làm người ta lộn cợn. Còn có cái gì chưa đúng, nhưng là không biết nó là gì?

- Đi thôi, tên nhóc. Không có nhiều thời gian để ngẩn ra đâu.

57. Chương 57: Từ Bỏ Những Thơ Ngây - Điều Kiện

Thiên đế cũng tự mình thấy, ngài đã đánh giá Huyết Ma quá thấp. Hần không chỉ biết nhiều chuyện mà năng lực còn vượt qua ngoài sự tưởng tượng. Hần đã kéo Văn Thiên Tùng đi qua dòng xoáy thời gian quay ngược về quá khứ, nơi mà mọi chuyện xảy ra. Mẹ Văn Thiên Tùng là một con rắn tinh xinh đẹp - Bạch xà, khi đến trần thế sửa tên là Bạch Trân Nương. Cha của hần là Hứa Tiên, một thư sinh nghèo. Cuộc gặp gỡ với Bạch xà đã mang đến cho chàng không ít phiền phức. Bị giam bởi Bạch xà nghe bảo, không có tiền thì không thể làm hôn lễ, đã đột nhập vào kho bạc của vua mang ra một số vàng. Sau đó cũng nhờ Bạch

Trần Nương tìm mọi cách cứu gỡ, Hứa Tiên được cứu ra ngoài, được một thời gian thì cả hai làm lễ cưới. Sống với nhau cũng bình thường, ấm êm hạnh phúc. Song trong ngày lễ Đoan Ngọ, Bạch xà quá chén, hiện nguyên hình. Hứa Tiên thấy trên giường là một con rắn lớn thay vì vợ, hoảng hốt, kinh sợ đã hồn lìa khỏi xác. Bạch xà yêu chồng, tìm thuốc cứu chồng. Hứa Tiên sống lại. Yêu và người thực sự là có một khoảng cách lớn. Trong lòng Hứa Tiên không còn tình yêu nữa. Bỏ mặc Bạch xà với cái thai 5 tháng, hắn tìm lên chùa lớn, để tóc tu hành, mong hết nghiệp duyên. Văn Hồng Lĩnh là anh em kết nghĩa với Hứa Tiên. Con người sôi nổi. Khi biết Thanh xà - Tiểu Thanh nương tử của mình là rắn, hắn cũng rất sợ. Cũng bị “sốc” nhưng khi Thanh xà ngã quỵ dưới mưa lạnh lúc đi tìm hắn. Nàng khóc, hắn ôm nàng vào lòng. Thân vóc đó gầy đi nhiều. Chợt nhớ đến những đêm học khuya bên ánh bạch lập, nàng ngồi vá cho hắn chiếc áo đã sờn, gương mặt hai người ngời lên hạnh phúc. Rắn thì sao chứ? Tiểu Thanh là một nương tử khó tìm trên cõi thế gian này. Rắn mà nàng có tình có nghĩa, Rắn mà biết thủy biết chung, thế thì còn hơn làm người bội bạc, nhìn người đầu ấp tay gối quần quai trong cơn đau đớn. Bạch xà có lẽ lửa yêu thương cũng đã không còn cháy rực trước người chồng mặc nàng than khóc vẫn lạnh lùng ngồi tọa thiền trên chiếc bồ đoàn, bên cạnh vị cao tăng. Oán hận khiến nàng dùng pháp thuật, muốn cả ngôi chùa chìm trong nước lũ dâng cao. Song, bởi pháp lực thua sút, đành phải thất thủ. Tuy vậy, bao mạng người đã theo cơn tức giận đó mà xuống Diêm La điện. Vị cao tăng giận dữ tội độ, trừng phạt nàng giam trong Lôi Phong tháp, trọn kiếp này không được ra ngoài. Phu quân của nàng ân hận, nhưng đã muộn màng. Trái tim của Bạch xà đã tan nát. Bây giờ nàng lại ghê sợ con người đó. Nàng không muốn giọt máu của mình sống trong sự dục dãi của một con người có thể lạnh lùng nhìn vợ với cái bào thai lẫn lộn khấn cầu. Nàng giao con cho Hồng Lĩnh, không phải vì hận:

- Ngay khi nghe tiếng con chào đời, tội của chàng, thiếp đã không còn muốn nhớ nữa. Nhưng giao con cho chàng thì... xin lỗi... thiếp muốn con của mình sống trong yêu thương, được lớn lên với sự bao dung của một con người xứng đáng là người.

Nó không thể sống ở nơi này. Nó phải quên đi, cắt đứt liên hệ với một người mẹ là rắn, một người cha lạnh lùng, hối hận muộn màng. Dồn hết sức, nàng đẩy họ đi. Những người cần hạnh phúc, có thể mang hạnh phúc đến cho con nàng.

- Hồng Lĩnh ca... Muội xin lỗi... Muội không thể bỏ Bạch tỷ. Tha thứ cho muội...

Tiểu Thanh đã khóc nghẹn. Đôi tay ngà biến thành nhọn hoắt cắm vào tay Hồng Lĩnh, để ông phải buông tay. Nàng quay lại với Bạch xà, chấp nhận bị trừng phạt chung với chị. Mỗi năm Văn Hồng Lĩnh đều đến nơi ông đã bị đẩy đến, mong là một lần cũng được, trong nơi đó, được nhìn thấy Tiểu Thanh - một con rắn nhỏ thiện lương của riêng mình. Má của Văn Thiện Tùng ướt đầm, mắt cay xè:

- Mẹ của tôi... Mẹ tôi...

- Chúng ta thương lượng nhé. Người bỏ qua Nương Tiên, ta giúp người gặp mẹ. Người đoạn tình với Nương Tiên, ta cứu bà ta khỏi nơi giam cầm đó, mang bà ta đến gặp người. Ta cũng sẽ khuyến mãi thêm cuộc gặp gỡ gia đình, cha mẹ và người. Ông lão Hồng Lĩnh kia cùng với nương tử của ông ta nữa.

Chương 54 - P2: Hưởng thụ những dịu dàng

Lôi Văn Thiện Tùng đi, sau đó trả hắn về để suy nghĩ thêm, Thiệu Khải Đăng quay về bệnh viện. Ái chà chà, đi vội quá quên để lại vài nhịp tim sinh học, chắc là hù người ta chết người rồi:

- A...

Trước mắt hắn là khuôn mặt thanh tú với bóng mắt thâm quầng của người ngọc. Nàng là vì hắn mà mắt mới thế sao?

- Bạn học Thiệu. Bạn tỉnh rồi.

- Ủ! Tôi tỉnh rồi.

Sau đó là gì nữa hắn không cần biết. Đám bác sĩ chạy ù tới, gấp gấp gấp gấp. Hắn chỉ cần biết Nương Tiên không rời khỏi mình là đủ. Nàng đứng cạnh hắn, nhìn Thiệu Khải Đăng với vẻ lo lắng vô cùng:

- Thật là lạ. Chuyện vậy mà...

Lạ lạ cái gì? Hắn hơi nhú mồm nhưng sức nhớ ra, con người thường không chịu được điều mình không biết. Bị đánh đau vậy, có lẽ phải thương tích đầy mình.

- Có một cục máu đông...

Cuối cùng bác sĩ cũng thở phào vì tìm ra điểm không dị thường của ca bệnh. Hai bên đều vui vẻ.

- Bác sĩ, tình hình sao rồi?

- Có một cục máu đông ở chỗ này của bệnh nhân - Bs chỉ vào vùng ám đen... Nhưng nó không ổn định, thường di chuyển. Không thể phẫu thuật lấy nó ra trong lúc này được.

- Vậy phải làm sao ạ? Nó có... có nguy hiểm không BS?

- Đương nhiên là có. Lại không biết nó có thể vỡ ra khi nào. Đòi hỏi phải có người ở cạnh bệnh nhân chăm sóc, cho đến khi ổn định, chúng tôi mới có thể tiến hành ca mổ.

Hoàn hảo. Trong lòng Thiệu Khải Đăng tràn ngập ý cười. Hắn liếc khế Phạm Vĩnh Kỳ. Đương nhiên con hồ yêu ngàn năm này quá rõ tính tình của hắn. Đổng kịch cũng rất khéo, tỏ vẻ lo lắng, bước đến cạnh Thạch Tiên:

- Em có thể giúp thầy không?

- Dạ...

- Theo dõi Tiểu Đăng thì cần có người túc trực sớm hôm, còn thầy phải đi dạy, còn cô... - Hắn quay sang Khiết nhi - Cũng còn đi học. Em có thể giúp thầy trông chừng Tiểu Đăng ban ngày.

Tên hồ ly chết tiệt. Cả đêm lẫn ngày chứ. Sao lại chỉ có ban ngày?

Thạch Tiên khó xử nhìn hắn. Vì mình mới phải ra nông nổi này. Bác sĩ cũng có nói nếu tái phát đột ngột mà không có người trông thì nguy mất. Nhà cũng có ba mẹ, có thể coi chừng:

- Dạ... Thầy cứ để bạn ấy đến ở nhà em.

Thiệu Khải Đăng muốn hét lên còn Thiên để lần Phạm Vĩnh Kỳ thì ngao ngán thở dài. Phạm Vĩnh Kỳ biết, sắp tới mình sẽ không có thời gian yên tĩnh, việc đang nhiều. Khúc Huy thì không giấu được vẻ ngạc nhiên:

- Phạm thư ký này...

- Hửm?

- Chúng ta có bao nhiêu người như thế, lo gì không chăm sóc được cho anh hai. Sao lại phải?

- Chuyện đó không cần phải lo. - Phạm Vĩnh Kỳ cười nhẹ - Chúng ta cùng làm việc, không phải là nhanh chóng hơn là đợi anh hai dầm tới việc hay sao?

Khúc Huy cũng cười. Hai bên làm việc khá ăn ý. Phạm Vĩnh Kỳ điềm đạm chín chắn, như là sự trái ngược của Thiệu Khải Đăng. Nhưng làm việc thì nhanh gọn, dứt khoát, là một thiên tài quản lý.

- Nghĩ cũng phải.

Bên trong phòng bệnh, lần đầu tiên Thiệu Khải Đăng cảm thấy sự kiên trì gần cả nửa năm ở thế giới này của mình không uổng phí một chút nào. Người ngọc dịu dàng kê đầu lên cho hắn, giọng thánh thót dịu dàng:

- Bạn còn đau đầu không?

- Không đau...

- Có muốn uống nước không?

- Muốn...

Người ngọc không dùng hương liệu gì cả nhưng toàn thân lại toát lên một mùi hương hấp dẫn vô cùng. Nếu không vì đại cuộc lâu dài hắn đã chồm lên, “ăn tươi” nàng tại chỗ:

- Bạn uống đi!

- Gọi tôi là Thiệu đi, Thiệu Khải Đăng, Tiểu Đăng, Đăng Đăng hay Đăng gì cũng được. Miễn đừng là bạn học Thiệu nữa.

Mặt Thạch Tiên đỏ như cà chua chín. Cô khó xử vì biết bạn học này thích mình nhưng mà... về si dại không che giấu ấy có chút gì đó... đáng yêu. Thạch Tiên không ghét, song cũng... cũng thật khó nói. Kỳ lạ lắm!

- Bạn học Thiệu à, tôi...

- Không uống thuốc đâu! - Hấn bấu môi, giận dỗi - Thuốc đắng lắm...

Cử chỉ khiến Thạch Tiên buồn cười. Rồi cô cũng ngượng ngùng:

- Tiểu Đăng, bạn Tiểu Đăng uống thuốc nhé, uống mới mau lành bệnh được.

58. Chương 58: Cảm Giác Quen Thuộc

- Bạn vào nhà đi!

Đã nói trước với cha mẹ nên ông bà Úc rất nhiệt tình chuẩn bị phòng cho hấn. Đáp lại sự tận tình đó, Thiệu Khải Đăng đóng vai một kẻ hiền lành ngoan ngoãn rất đạt. Tuy nhiên, tất cả đều là “thỏ” từ phim truyền hình nên khi đem áp dụng ngoài đời thực, không nói ra, nhưng đúng là có chút khó coi:

- Cháu chào “bá mẫu”

- Cháu chào bá bá...

Ông bà Úc cũng mỉm cười. Ông Úc hôn hấn:

- Cháu mệt thì cứ nằm nghỉ nhé...

Thạch Tiên đã vào trong. Khi trở ra, trên vai cô là một chiếc ba lô nhỏ:

- Thưa ba mẹ... Con đi học.

- Ủ. Con đi đi. Trưa nhớ ăn nhiều cơm nhé!

- Dạ.

- Úc, bạn đi học à?

- Ủ. Mình có nhờ mẹ pha sữa và nấu cháo cho bạn ăn rồi. Bye nha!

Gương mặt Thiệu Khải Đăng ỉu xiu. Vốn là muốn người ngọc ở bên mình lâu hơn nhưng nàng lại bỏ mình nằm một xó với ông bà già. Haiz, chuyện đời thật ra vô thường, không phải muốn là được.

- Rằm!

Thiệu Khải Đăng đang nằm cũng phải bật người dậy. Tiếng động? Người ngọc mới đi ra đằng trước thôi mà.

- Tiểu Tiên...

Trước mắt hấn là cảnh cánh cửa kính bị đổ nát. Thạch Tiên đang cầm cúi lấy đồ gom mảnh vụn. Trên gương mặt xinh đẹp là nỗi uất ức, môi mím chặt:

- Con... con có sao không? Thạch...

Lại thêm một cái rằm nữa. Vật gì đó xuyên qua lớp cửa gỗ, ghim vào vách tường trước nhà.

- Đoànang...

Một vật gì đó phát nổ. Bụi... không, Khói mù trời. Thạch Tiên và 2 ông bà lão ho sặc sụa. Thiệu Khải Đăng nhanh tay kéo nàng vào trong ngực mình. Không xuất phát từ lợi dụng. Lòng hấn nhói đau khi Tiểu Tiên trong lòng mình phải chịu đựng khổ sở, hành hạ thể này. Ám quá! Vùng ngực này gọi lại cho Thạch Tiên cảm giác quen thuộc. Cô không biết. Con người mình hay cười là nhút nhát và yếu đuối, lại có vùng ngực rắn rỏi và an lành đến vậy làm cô có cảm giác được chở che. Nhưng nhớ tới ba mẹ, cô vội vàng gọi to:

- Ba mẹ? Ba mẹ đâu rồi?

Lại thêm cái gì đó đang chọi vào nhà. Thạch Tiên cảm giác... nó lao thẳng về phía mình. Nhưng, lại có gì đó chặn lại, vỡ ra. Có tiếng động mà. Khói tan hết, trước mặt Thạch Tiên là một khối đỏ. Người Thiệu Khải Đăng đầy máu, máu bết từ tóc nhỏ xuống người:

- Đăng... Bạn sao vậy? ... Đăng...

Sự hoảng hốt này... Tiếng Đăng trong tự nguyện đó thật đáng giá. Thiệu Khải Đăng nở một nụ cười sung sướng đến ngất ngây:

- Không phải là máu người. Máu động vật, Tiểu Tiên đừng lo.

Cái thứ chất lỏng sền sệt này coi vậy chứ thật khó tẩy rửa. Nó bám chặt trên tóc hấn. Thạch Tiên bất đắc dĩ phải nghỉ học, ba mẹ già cả không thể nào giúp hấn gội đầu. Cô đành phải...

- Bạn ngồi xuống đi.

- Ừ.

Bây giờ đừng nói là ngồi, bảo hấn nằm luôn cũng được.

- Bạn... bạn mặc áo vào đi!

Mặt của Thạch Tiên đỏ như gấc. Cô là lần đầu nhìn thấy thân thể cởi trần của đàn ông mà.

- Ừ.

Gội đầu mà mặc áo. Thạch Tiên tuy biết yêu cầu của mình rất kỳ cục nhưng... biết làm sao được. Đôi bàn tay nhỏ bé lấy dầu gội, dịu dàng chà lên tóc Thiệu Khải Đăng. Hấn nhắm mắt, nghe ngọt ngào tận tim mình. Thạch Tiên nhẹ nhàng xả nước. Cả bọn người độc ác đó, để tuổi hết đồng máu đó không biết đã giết bao nhiêu con vật. Vách tường nhầy nhụa máu, bọn chúng muốn cả nhà Thạch Tiên đi cho sớm mà.

- Xin lỗi bạn nha...

- Hửm?

- Chắc bạn phải đến nơi khác ở thôi. - Thạch Tiên ái ngại nhìn hấn - Nhà tôi, bạn thấy rồi đó... Không được...

Hạ n từng nói với cô, ai yêu bạn học Thiệu này sẽ thâm hiểm lắm. Hấn ta như một đứa trẻ vậy, con người thì mềm yếu, đựng chuyện là hổng. Thạch Tiên cũng cười như nắc nẻ khi con bé nhái lại hành động, cử chỉ của Thiệu Khải Đăng. Song, những lần tiếp xúc gần gũi, con người yếu đuối ấy toàn mang thân mình che chở cho cô. Cảm động. Đăng sau đó là một cảm giác khác nữa, Thạch Tiên cũng không hiểu, tại sao khi ở bên hấn, cô lại thấy mình như được ai đó sẵn sàng che chở. Rất tin tưởng, rất an toàn. Thiệu Khải Đăng bất ngờ chụp lấy tay Thạch Tiên:

- Không đi đâu hết. Đuổi tôi cũng sẽ không đi!

59. Chương 59: Phiên Phức

- Mẹ kiếp!Ồn ào...

Tại sao chứ? Hấn chỉ muốn ngủ thôi mà. Người vừa lên tiếng là một thanh niên. Tóc hấn khá dài, trên người khoác một chiếc áo đơn bạc. Nghe tiếng hấn gào, một cô gái vội vã chạy ra:

- Anh...

Gương mặt thanh tú xa lạ. Đầu hấn quay chòng mòng một chút rồi sức nhớ ra:

- Là cô à?

Hấn sống dưới lòng đất này đã lâu. Nói chung là khoảng mấy trăm năm. Lên trên đó mặt trời chói lóa hết sức khó chịu. Hấn không thích ánh mặt trời. Nhưng đồ ăn của loài người thì rất ngon. Những lúc hiếm hoi thức dậy, hấn hay chờ buổi tối để lên trên đó mua thực phẩm, những thứ mình thích. Mỗi năm tính ra ngủ khoảng 11 tháng, còn một tháng thức dậy để ăn. 3 năm trước, trong một lần như thế, hấn đã cứu cô gái này. Chẳng là nhà của cô ta cất ngay trên nhà của hấn. Hai bên làm hàng xóm khá hòa thuận. Người hàng xóm phía trên chẳng mấy may hay biết, phía dưới mình còn có một kẻ độc thân đang sinh sống. Đêm đó cô gái này đi về nhà, mới tới cổng nhà thì đã bị một lũ nào định bắt cóc. Đã kéo được cô lên xe hơi nhưng cũng trong lúc đó, hấn về. Tiện tay cứu, rồi cũng sức nhớ ra, mấy hôm trước mới cứu được một con chó lang thang. Hấn ngủ rồi, ai mà chăm sóc nó?

- Cảm ơn anh...

Úc Huệ Lâm vừa hoàn hồn thì đã bị hấn mang đi. Cô chống cự thế nào cũng không được. Cắn vào vai hấn, không ngờ khơi mào tức giận. Hấn đã...

- Mẹ ơi!

Một giọng nói ngọt lúu ngọt lịu. Bên ngoài một đứa bé hơn 2 tuổi chạy vào:

- Mẹ...

Hấn ngơ ngác nhìn cả hai. Úc Huệ Lâm mặt tái mét. Đứa trẻ giương đôi mắt trong veo lên nhìn hấn. Nhìn thấy quen quen:

- Nó giống ta quá. Con ta à?

Huệ Lâm không biết nói gì. Đêm đó, hấn đã ép buộc cô, thật sự Huệ Lâm rất sợ nhưng chống cự có thể bị giết. Nhớ đến các vụ cưỡng hiếp gần đây bởi nạn nhân làm thủ phạm điên cuồng, cô đành xuôi tay, phải sống. Cô còn cha mẹ phải phụng dưỡng. Hai người đều đã già rồi.

“Làm” xong, hấn lăn ra ngủ. Gom góp, mặc lại chiếc áo rách nát, Huệ Lâm định bỏ chạy, nhưng cô hoảng hốt nhận ra ngoài căn phòng đó, xung quanh đều tối đen như mực. Ban đầu cứ ngỡ là ban đêm, Huệ Lâm đành nấp vào trong một xó chờ đợi trời sáng. Song, bình minh không bao giờ đến, và cái gã khốn kiếp ấy vẫn ngủ, dù cô sau đó trong cơn hoảng loạn đã lay hấn dậy, không biết bao lần. Nơi này ngoài cô ra có 3 con chó, 3 con mèo, một số gà, ngỗng, một cặp cự đà. Mọi thứ trong nhà vô cùng bẽ bộn, thức ăn la liệt khắp nơi. Huệ Lâm đã sống với những thứ đó. Gà may mà cũng tới lúc đẻ trứng. Nuôi gà bằng những thức ăn quá hạn để lâu ngày. Huệ Lâm đã khóc hết nước mắt, gã đàn ông đó vẫn ngủ. Vừa là cơn ác mộng, vừa là niềm hy vọng. Chỉ có gã biết, đây là đâu và làm sao trở lại nhà. 3 tháng sau, Huệ Lâm nhận ra cơ thể của mình có một sự thay đổi khác thường. Cô đã mang thai. Cái thai lớn dần trong nước mắt của mẹ nó. Rồi trong cơn quẫn quai chuẩn bị cho con chào đời, khi đau đớn nhất, hình như có ai đã nắm lại tay cô. Huệ Lâm cắn vào bắp vai người đó, đến khi tỉnh lại con thì khóc ngặt, gã đàn ông kia không còn nằm chỗ cũ, trên vai hấn là vết cắn còn rất mới. Đứa trẻ đã tiếp thêm sức mạnh cho Huệ Lâm tiếp tục sống. Nó đáng yêu, không mấy khi quấy khóc nhưng lại rất quẩn mẹ. Tiểu thiên thần của Huệ Lâm.

- Lăn trước hình như là lúc nàng sinh con ta có dậy. Ngủ lâu hơn trước có lẽ là do dùng sức.

Hấn dang rộng vòng tay, tươi cười với đứa bé:

- Lại đây với cha nào...

Đứa bé càng nép sâu sau lưng mẹ nó. Còn Hiếu Lâm thì lùi ra sau, che chở lấy con:

- Rầm...

- Mẹ kiếp! - Quay sang hai mẹ con đang ôm lấy nhau, hấn cười cười - Hai mẹ con đừng sợ, có chồng tính dậy rồi, sẽ không làm cho hai người phải chịu ồn ào đâu.

Như một làn sương khói, hấn trở lên mặt đất. Nó đã trở thành một bãi chiến trường thực sự. Cửa đóng kín, bên trong là những tiếng thở dài. Chẳng những hấn bị làm phiền, còn có cha mẹ vợ nữa. Đúng là không

thể làm ngơ được. Khi quay trở lại, Huệ Lâm vẫn ôm con ngồi trên giường, thu lu chờ đợi. Thấy hấn, cô lại hơi lùi lại một chút, nhưng không có ý định tránh né:

- Phía trên là nhà của cha mẹ vợ đấy.

Đôi mắt với tia nhìn dè dặt biến chuyển, linh động hơn. Quên cả sợ, nàng vội vã:

- Thật sao? Ba mẹ tôi... Ba mẹ tôi có khỏe không?

- Có nghĩa là nàng thừa nhận, nàng là vợ của ta sao?

Mặt Huệ Lâm đỏ lên. Người đàn ông này là gì? Một... quái vật? Nhưng đã sinh con với hấn, đương nhiên không thể nói là không quan tâm:

- Anh đưa tôi lên đó đi! Tôi muốn gặp cha mẹ tôi...

- Ta cũng muốn lắm. - Hấn cười nhẹ - Nhưng không được đâu người đẹp. Ta không thích sống chung với loài người.

- Vậy tại sao... anh lại... Tôi là...

- Đương nhiên ta biết nàng là người. - Một cái kéo nhẹ, hai mẹ con đã nằm trong lòng hấn - Nhưng nàng là người rất đặc biệt. Ta thích nàng... Ta yêu nàng.

Là hàng xóm thì thường có tình cảm. Hấn nhìn thấy nàng từ nhỏ đến lớn. Khi đi học là một cô bé ngoan, lớn lên vẫn ngoan hiền và dịu dàng. Bị bỏ đá cũng bởi quá ngoan ngoãn. Lần đầu tiên cũng là thuộc về một kẻ “ăn cướp” bất ngờ như hấn, đâm ra tự thấy phải có trách nhiệm. Trách nhiệm một cách tự nguyện:

- Cha mẹ nàng đang gặp rắc rối. Ta sẽ trả ơn cho họ đã sinh ra một cô gái dịu dàng như nàng. Đẹp đi bọn làm ồn đó sau đó tính tiếp. Nhưng thả nàng về thì không bao giờ đâu vợ ạ!

Cũng trong lúc đó, trên mặt đất Thiệu Khải Đăng cũng đang toan tính một số việc. Gia đình Nương Tiên đang gặp rắc rối. Giải quyết giúp nàng không khó. Song sau đó thì sao? Nàng chỉ xem mình là người ơn là cùng. Đâu có thể nhân đó mà kiếm một chút lợi ích.

- Ngài lại toan tính gì nữa?

Phạm Vĩnh Kỳ thừa biết. Khi sơn vương trầm ngâm như thế là có chuyện lớn rồi.

- Chuyện ở nhà Nương Tiên đấy.

- Ừ.

- Theo đệ thì sao?

- Bên đó là địa bàn của khu Tây. Theo tôi biết thì chúng định xây sông bạc ở đó, nhà của phu nhân là nhà duy nhất không chịu dọn ra khỏi. Thuyết phục đủ cách không được nên chúng mới giở trò.

- Ừm.

- Ngài định thế nào?

- Ta cũng không biết nữa. Hai ông bà già cứ bị hành hạ mãi thì cũng tội. Song, khi đó thì Nương Tiên mới chịu xuống tựa vào ta. Nàng sẽ ở nhà với ta, không cần vội vã đi học mà bỏ ta ở nhà một mình. Thật là khó xử.

- Tùy ngài thôi. Khúc Huy đang chờ tôi, tôi sang đó bàn chút việc.

Tay Thiệu Khải Đăng nhịp nhịp xuống bàn. Sau đó còn rút một bông cúc, bắt đầu xé. Giúp... Không giúp... Giúp... không giúp... Haiz, làm người thật khổ, làm người đang yêu càng khổ hơn.

- Không giúp. Giúp thì rắc rối sẽ hết. Tiểu Tiên sẽ đi học. Rắc rối còn, ta sẽ mượn cớ là không yên lòng mà đến ăn đêm nằm chờ ở nhà nàng. Có ta ở đó, sao mà chuyện xấu gì xảy ra được chứ.

60. Chương 60: Bất Chấp Thủ Đoạn, Đó Mới Là Đàn Ông

- Rằm...

Đứa trẻ đang mơ màng ngủ thì giật nảy mình. Nó chúi đầu vào lòng mẹ, không khóc... nhưng lại run rẩy, trông rất đáng thương:

- Hai mẹ con có sao không?

Hắn gần như có mặt ngay lập tức. Trên vai là một túi nặng, linh kinh đồ ăn thức uống. Vỗ về con, Huệ Lâm gượng cười:

- Không sao. Tiếng động đó làm con giật mình.

- Chắc lại cái bọn đó nữa.

- Có nghĩa là... ba mẹ tôi...

- Ừ. Bọn họ hay bị bọn chúng làm phiền lắm. Chúng muốn ba mẹ nàng dọn khỏi nơi này, bán nhà cho chúng.

- Anh làm ơn... - Huệ Lâm khẩn khoản - Giúp ba mẹ tôi. Tôi không thể nhìn ba mẹ sống trong khổ sở như vậy. Làm ơn...

Chuyện đó vốn không có gì khó. Hắn cũng không thích chuyện nơi này sẽ bị biến thành casino.Ồ ào chết được, làm sao mà ngủ. Chưa kể con cái sẽ bị ảnh hưởng, trở nên bạo lực và không ngoan ngoãn. Nhưng không thể dễ dàng cho nàng biết được. Nàng hiểu thảo, lấy điều đó để áp bức nàng một chút cũng tốt.

- Ta giúp ba mẹ nàng. Nàng ở lại luôn với ta nhé?

- Hiện nay tôi có cơ hội nào để chạy thoát sao?

- Không. - Hắn ôm lấy vai Huệ Lâm, hơi thở nóng rực phả qua gáy cô, mơn trớn - Là cam tâm tình nguyện kia. Có cơ hội cũng không chạy trốn, hứa không?

Huệ Lâm nhắm mắt. Thân cô xem như đã định một kiếp. Từ nhỏ ba mẹ nuôi dạy trong khuôn khổ. Sinh con cho người ta, muốn hay không cũng phải nhận đó là chồng. Tuy nhiên... cuộc sống một mình nơi này, đối với người lớn là không sao. Nhưng trẻ con thì...

- Tôi không chạy trốn. Song anh cũng phải cho Tiểu Lạc đi học. Con chúng ta không thể sống một mình cho đến khi trưởng thành được. Con cần dạy dỗ, cần tiếp xúc với người khác. Tôi không muốn con mình trở thành một kẻ “ếch ngồi đáy giếng”, không hiểu gì cuộc sống quanh nó.

Hắn cũng nhìn đứa con đang giương đôi mắt trong veo tò mò nhìn cha mẹ. Nó giống hắn quá, đẹp như thiên thần. Kiểu này lên trần là con gái xếp hàng từng đàn. Hắn cũng làm cha, trách nhiệm làm cha đương nhiên không thể để con mình không biết gì thú vui cuộc sống. Nhưng với cái lối ngủ 11 tháng, thức một tháng này, thả mẹ con nàng ra, nàng đi luôn không về, lúc đó biết phải làm sao?

- Cũng thật khó xử. - Hắn chợt cười, phát tay. Đứa bé đang tỉnh táo bỗng nhiên cụp mắt, ngã vào trong lòng mẹ - Thôi đi ngủ. Từ từ tính sau.

Hắn đột nhiên hôn Huệ Lâm, bàn tay thuần thực nhanh chóng cởi bỏ lớp áo đơn bạc trên người nàng. Thân thể thật hấp dẫn người khác, nhất là sau khi làm mẹ. Nếu được mặc lên những chiếc áo đẹp thì sẽ càng lộ lầy hơn. Hắn nén tiếng thở dài. Hình như mình cũng đang buộc gông vào người. Yêu một con người - hạnh phúc nhưng cũng thật là mạo hiểm. Cùng lúc đó, phía trên Thiệu Khải Đăng đang giúp Thạch Tiên dọn chỗ kính bị bể. Trời đang mùa đông, kính không thể không thay để tránh giá rét vào nhà. Song thay rồi lại bị đập. Thạch Tiên cũng đã báo cảnh sát. Tuy nhiên nơi xã hội đen nắm pháp kỷ như nơi này, cảnh sát chỉ có thể nói một câu nghe mãi nhằm tai “Không có chứng cứ, chúng tôi không làm gì khác được”.

- Đăng à... Bạn về đi... cảm ơn bạn...

- Không... Bọn chúng quay lại thì sao? Có đàn ông cũng đỡ hơn mà.

Thạch Tiên gượng gạo cười. Nhưng rồi không thể chịu nổi, cô cắn răng, bật khóc:

- Tôi thì sao cũng được... nhưng ba mẹ tôi không thể chịu nổi nữa. Họ già rồi. Họ chỉ muốn ở lại nhà mình chờ tin tức của chị Huệ Lâm. Thế thì có gì sai đâu chứ?

Huệ Lâm? Thiệu Khải Đăng nhìn tấm hình chụp ba người được treo trên tường. Đó là một cô gái có nét đẹp dịu dàng. Người như thế, khả năng bỏ nhà đi là không cao.

- Mẹ bảo... Hôm đó chị Huệ Lâm nhận điện thoại và ra ngoài, bảo là đi sinh nhật bạn. Sau đó là không về nữa.

Đang nói thì điện thoại của cô cũng báo có tin nhắn. Tâm Uyển nhắn tin, nhờ cô đến giúp. Cô ấy đang bị người của Đồng đại ca uy hiếp, hăm dọa sẽ trừng phạt vì cho rằng do cô, Đồng đại ca mới bị rắc rối thể này. Bọn giang hồ nhiều khi không chỉ vì việc ngôi nhà mà làm phiền cả nhà Thạch Tiên. Luôn cả chuyện Đồng đại ca gần đây nữa. Chúng muốn Thạch Tiên đích thân đến gặp nhằm “thương lượng”, làm sao giải quyết chuyện có lợi cho cả hai bên.

- Tôi đến trường có việc. Đăng, bạn giúp đỡ ba mẹ tôi, nếu có chuyện gì bạn gọi cảnh sát ngay nhé! Làm ơn...

Lần này bọn chúng thật quá đáng. Không những là dùng súng bắn đạn chì, còn dùng thêm bom khói. Bên ngoài còn có tiếng nẹt bô của hàng chục chiếc xe. Thật là không chịu nổi, muốn nhin cũng không nhin được.

- Để cháu gọi cảnh sát...

- Thôi đi cháu. - Ông Úc thở dài - Có gọi cũng vậy thôi, còn Thạch Tiên, nó đâu rồi?

- Cô ấy đi...

- Á...

Bà Úc kêu lên. Phía cửa sổ vừa liệng vào một vật. Đó là một chiếc đầu chó đầm máu. Mất nó mở trường trường, trông rất đáng sợ.

- Quá lắm rồi. Không thể nhin được nữa.

Thiệu Khải Đăng xưa nay tính tình cao ngạo. Tuy là có thể vì người ngọc trong lòng mà “xuống nước nhỏ”, giả vờ yếu đuối, song bản chất là bản chất. Không thể khác được. Hắn phóng vút ra ngoài, trong tiếng kêu hoảng hốt của ông bà Úc. Phía bên ngoài đang có lửa cháy. Lửa từ những pháo sáng phóng vào sân. Nhưng không đáng ngại. Phía bên ngoài những chiếc xe vừa hung hăng nẹt pô lúc nãy bỗng đứng im lặng. Một không khí kỳ lạ bao trùm. Xa hơn một chút có tiếng động. Thiệu Khải Đăng bước tới:

- Bốp...

- Bốp...

Cả đám người. Hai tên một cặp đang tát liên tục lẫn nhau. Rất đều đặn. Ta một cái thì người một cái...

- Bốp...

- Bốp...

Đương nhiên là có kẻ điều khiển. Nhưng Thiệu Khải Đăng không thấy ai khác. “Khí” cũng không cảm nhận được, không phải tầm thường. Hắn quay vào nhà. Ông bà Úc cũng đã ngủ mê. Càng góp phần khẳng định, kẻ mới xuất hiện chẳng phải là yêu quái nhẹ cân. Thú vị, rất là thú vị. Phía dưới, vừa đắp lại tấm chăn cho con, Hiếu Lâm mới có thời gian xem đồng hồ hắn mới đem về. Quần áo, những bộ quần áo mới, xem chừng rất vừa vặn. Có đến mấy chục bộ. Con cũng có, nhưng hắn không có một bộ nào.

- Dọn đồ... dọn đồ đi... Đi nhanh lên...

Hắn đã về. Nhưng bộ dạng thì vô cùng vội vã...

- Anh...

- Dọn đồ theo ta đi. Không ở lâu tại đây được.

- Sao vậy? Có chuyện gì?

- Nàng không cần biết. - Hấn quơ lấy mớ đồ ăn la liệt dưới đất - Khô bò, khô mực... Gạo lứt... nước tương... Hôm qua mới mang về đủ ăn một năm. Mang đi không được... Còn chó và gà nữa... Thôi bỏ đồ ăn lại, mang chúng đi thôi.

- Đi đâu?

- Đi!

- Tôi không đi. - Huệ Lâm giật tay lại, cương quyết - Tuy tôi không có cách nào lên thăm cha mẹ nhưng ở đây tôi còn được gần họ. Tôi không đi đâu cả. Anh đi một mình đi!

- Một mình ta thì nói làm gì nữa. Đi!

- Không đi! - Huệ Lâm hét lên - Anh xem tôi như một con búp bê, muốn đặt nằm thì nằm, muốn ngồi thì ngồi. Tôi không tin anh nữa. Tôi không biết anh là gì, cũng không làm sao chống lại anh mà về nhà. Anh...

- Nàng đừng giận. - Hấn cuống quýt - Không phải là ta gạt nàng, nhưng quả thật là bây giờ không ở đây được nữa... Nơi này... Ta...

- Ta có thể gặp lại người quen. Ta có thể lộ tung tích... Đúng không?

Một giọng nói sát bên tai. Thiệu Khải Đăng đã lừng lững đứng đó, khoe miệng nhếch lên một nụ cười. Kể kia sau phút kinh ngạc cũng trở nên vô cùng bình tĩnh:

- Thật là hân hạnh đón người quen cũ. Nhưng hôm nay ta không có thời gian rảnh, không muốn nói chuyện phiếm với Huyết Ma người.

Thiệu Khải Đăng ngồi xuống bàn, giọng tỉnh queo:

- Dù ta có là Huyết Ma đi nữa, ta cũng dám ngẩng lên mà đón ánh mặt trời. Chẳng như ngươi. - Hấn bật cười chế giễu - Đường đường là thiên đế, thế mà phải chui rúc dưới lòng đất. Ta chắc đêm mới dám mò ra. Lúc nào cũng nơm nớp lo sợ bị phát hiện. Gặp bạn cũ cũng không dám chào. Thật là...

Thiên đế và Huyết Ma là bạn cũ. Đương nhiên là không thể rồi. Tay kẻ kia phát lên. Đầu Huệ Lâm choáng váng. Rồi nàng khụy xuống, vừa vịn trong vòng tay...

- Đợi chút. Để ta đỡ người đẹp của ta ngủ đã.

- Ngủ rồi kìa...

Cẩn thận đặt Huệ Lâm lên giường, cạnh đứa con, cự thiên đế cười khẩy:

- Kẻ thù cũ thì có. Chúng ta là bạn cũ lúc nào?

- Đương nhiên là bạn cũ thì hơi quá. Nhưng bây giờ gặp lại không đến nỗi giết nhau, vậy không xem là kẻ thù cũ được rồi.

Cự thiên đế lại cười. Lần này trông dịu dàng hơn một chút:

- Uống trà không?

- Người pha thì ta không uống.

- Vợ ta pha. Thơm lắm!

- Vậy cho một chén.

- Trên bàn, tự rót uống đi!

Nhìn Thiệu Khải Đăng rót từng ly trà tu ừng ực, cự thiên đế nóng cả ruột, gắt lên:

- Mời có một chén thôi, làm gì mà uống liên tục vậy?

- Trà mời mà, có nói là bao nhiêu chén đâu. Muốn uống nhiều thì uống chứ.

Nếu là thiên đế mới có lẽ sẽ im lặng vì không biết nói gì. Nhưng cự thiên đế là một kẻ miệng mồm không kém, muốn ngang thì tính theo ngang:

- Ta hiểu tâm trạng ngươi. Trà đó pha từ tình yêu, đương nhiên kẻ thiếu tình thương càng uống càng ghiền. Thật là tội nghiệp!

Đúng như dự đoán, gã Huyết Ma này đang bị tổn thương tình cảm. Mặt gã sầm lại ngay:

- Ngươi cũng có hơn gì ta. Nếu ta đoán không lầm - Mất hướng về chỗ Huệ Lâm đang nằm - Cô gái đó cũng không phải là cam tâm tình nguyện sống với ngươi. Trà tình yêu, nghe như đang tự an ủi chính mình.

Cựu thiên để cười khanh khách. Khoác vai Thiệu Khải Đăng, thân mật như giữa cả hai chưa từng có cuộc tranh đấu dữ dội một còn một mất mấy ngàn năm trước:

- Thì do vậy ta mới nói chúng ta là bạn bè. Có chung một nỗi đau như vậy cần phải biết thông cảm cho nhau chứ. - Hắn lại cười - Ngươi có người đẹp của ngươi, ta có vợ của ta. Chuyện ai nấy lo, nước sông không phạm nước giếng. Ta ở dưới đất cũng là kẻ ta, đúng không?

- Đương nhiên là nếu không liên quan thì ta cũng chẳng xen vào chuyện của ngươi làm gì - Thiệu Khải Đăng thở dài - Ta thích Thạch Tiên, mà Thạch Tiên là con nuôi của ông bà Úc. Haiz ya, ta không muốn chuyện rắc rối của họ được giải quyết, khi đó chỗ đâu mà ta chui vào để được gần gũi nàng cơ chứ.

- À... - Ta hiểu - Cựu thiên để gật gù - Nhưng mà không được. Đó là cha mẹ vợ của ta. Vợ ta không muốn họ bị rắc rối. Thêm nữa cái đám người này lại quá ồn ào, khiến ta không ngủ được. Mà con ta thì còn nhỏ thế kia, nếu bọn chúng xây casino lên, con ta cũng sẽ bị ảnh hưởng. Trách nhiệm làm cha, làm sao ta chịu được.

- Ngươi thật là có trách nhiệm. - Thiệu Khải Đăng cười chế giễu - Ngày xưa rõ ràng là có thể phong ấn ta mà không bị tổn thương nặng nhưng lại làm như là phải hy sinh thân mình vì mục đích lớn lao. Để rồi, trốn ở chốn này làm một kẻ không dám nhìn ánh mặt trời.

- Ngươi không hiểu gì cả - Lại nhe răng cười, hắn từ tốn giải thích - Thật ra Huyết Ma ngươi rất mạnh. Ta phải dồn hết công lực cho chiêu đó. Cũng đã chuẩn bị tâm lý “hy sinh” rồi nhưng mà may mắn, chiêu đó chỉ làm ta bị văng ra xa. Sau đó ta tìm thấy nơi này rất thoải mái. Dù sao cũng đã làm tôi mọi suốt bấy nhiêu năm rồi, ngươi cũng biết trốn được thì trốn, tội gì quay trở lại đúng không?

Rồi hắn bỗng trở nên nghiêm túc:

- Ta dọn đồ đi đúng là ban đầu cũng vì sợ bại lộ tung tích. Nhưng bây giờ thì ta thấy... ngươi cũng có điều cần che giấu như ta. Ngồi thiên đế đã có người thay thế, lại làm rất tốt. Trách nhiệm của ta ngày xưa cũng đã hoàn thành. Cùng lắm bị phát hiện, ta lại nghe Tiểu Tà Tà ca cẩm. Nhưng Huyết Ma ngươi thì khác. Đường đường là ma vương oai nghi lẫm liệt, lại phải giả khờ giả mạo, tận dụng mọi cơ hội để lấy lòng một cô gái. Nếu đường cùng, ta ngửa miệng kể lại với vợ và cho nàng lên trần gặp cha mẹ, tâm sự với cô em gái nuôi đáng yêu, ngươi nghĩ... ai sẽ là kẻ thù thâm hơn? Người thì cứ mãi là người song tiên đá rất có khả năng trở về làm đá. Lúc đó sẽ không còn có thể gặp mặt. Huyết Ma pháp thuật cao cường làm gì chứ, không giữ được người yêu. Thế thì làm đàn ông có ý nghĩa gì?

Thiệu Khải Đăng có chút xao động. Nhưng rõ ràng trên đời này, muốn áp chế Huyết Ma là không phải dễ:

- Roẹt!

- Thật là xấu xa. - Cựu thiên để thở dài - Dùng bạo lực là không tốt, ngươi biết mà.

- Không biết gì cả - Hắn xoay xoay mấy cái vuốt của mình, tỉnh táo - Ngươi cũng dùng bạo lực để cướp vợ đó thôi. Chúng ta không ai hơn ai, không cần giở trò uy hiếp với ta- Những cái vuốt lại dài hơn - Ngươi biết rất rõ, khi ta mất đi nguồn hy vọng sống, ta cũng không ngần ngại làm tới đâu. Còn điều này nữa - Hắn nhếch môi - Thi Quỷ cũng xuất hiện ở thời đại này. Ngươi nghĩ một Huyết Ma và một Thi Quỷ, dựa vào bản lĩnh của thiên đế bỏ trốn lần thiên đế chăm chỉ mà non nớt, các ngươi ngăn được bọn ta sao?

Huyết Ma và Thi Quỷ đều là “đồ độc”. Thật ra bọn chúng và thiên giới, nước sông không phạm nước giếng, nhưng từ lúc thiên giới đảm nhận thêm công việc bảo hộ cho loài người thì va chạm nhiều hơn. Thiên đế đời này thật tốt. Rất chăm chỉ và rất có trách nhiệm song cựu thiên đế thì khác, không thích, thường né việc, không làm!

- Thi Quý đẹp trai lắm. Hắn lại là một xác chết biết đi. Quan trọng nhất, hắn chưa có người yêu, cũng chưa biết yêu. Người đặt ma chú lên người cô bé con kia, song với Thi Quý, có phải là nó hoàn toàn vô tác dụng không?

- Người...

Với kẻ này, phải là vừa đâm vừa xoa, nếu không muốn nửa chừng có chuyện:

- Thôi mà. Chúng ta đều là những người đàn ông trưởng thành và chừng chặc. Chúng ta đều không muốn đồ của mình bị người khác động tới càng không quan tâm đến ai sẽ bị ảnh hưởng thế nào. Ta biết, nếu ta giả trò với người người thích, người cũng không để ta và vợ ta yên. Ma quỷ thường thù dai, nói gì người là Huyết Ma, chúa yêu ma mà.

- Thật ra ta mau quên lắm. - Thiệu Khải Đăng cười cười - Trí nhớ chỉ tồn tại một thời gian ngắn. Nên muốn làm gì ta sẽ làm ngay. Đánh nhau với người, không giết được người là đương nhiên. Nhưng mang một trong hai người quan trọng của người đi chắc là không đến nỗi là làm không được - Hắn lại thì thầm vào tai cự thiên đế... - Hơn nữa những kẻ xung quanh ta đều có thể giúp được ít nhiều. Phạm sư gia có thể đến gặp thiên đế mới và Tiểu Tà Tà của người. Một vài lời nói, nhưng với những kẻ đang bị gát, không biết có đủ tinh táo để phân biệt đúng sai không?

Cả hai cùng cười. Nhưng là cái cười gờm nhau, hăm dọa nhau rất rõ:

- Ta bày cho người một cách lưỡng toàn kỳ mỹ (vẹn cả hai đường). Vừa giúp vợ ta bảo vệ ông bà nhạc, vừa giúp người mau chóng có lòng của Nương Tiên. Người nghĩ sao?

61. Chương 61: Nước Sông Không Phạm, Nước Giếng Cũng Đừng Có Xen Vào

Có lợi cho cả hai bên? Gã thiên đế “nửa mùa” này, chuyện không có lợi cho hắn ta, đời nào thương lượng. Nhưng đang trong giai đoạn khó khăn này, chuyện có thể tận dụng được, đương nhiên là không từ chối:

- Nói thử nghe...

- Ủ. - Cự thiên đế kéo ghế đến gần bên, thì thầm - Ta định thế này...

- Người tránh xa ta ra. - Thiệu Khải Đăng khó chịu đẩy hắn ra - Ta không thích Nương Tiên đến gần ai, ta cũng phải giữ trình tiết y như thế.

- Làm màu. - Cự thiên đế cũng thấy nổi da gà trước những lời nói “kinh dị trên” nhưng đành bỏ qua, đi ngay vào vấn đề chính - Người để ta làm anh hùng, lấy oai trước mắt cha mẹ vợ đi.

- Vậy ta sao được ... Người...

- Ngốc quá! - Hắn kéo Thiệu Khải Đăng đang chồm lên, ngồi xuống ghế - Ta chưa nói hết mà. Đương nhiên trước đó người phải diễn một màn thật cảm động. Mang thân đánh liều vì cha mẹ người ta, tuy nhiên sức người có hạn, lúc đó ta xuất hiện, còn người thì vô bệnh viện mà nằm. Người ta không thể không chăm sóc. Tình cảm này sinh trong hoàn cảnh mới là tình cảm đẹp. Tiếc là năm xưa ta không nghĩ đến cái trò này, không thì...

Sực nhớ ra điều gì đó, cự thiên đế phóng đến bên giường Huệ Lâm. Một cái phất tay nhẹ, cô đã mở mắt:

- Vợ ơi, ta hỏi nè, 3 năm trước, sao mà nàng ra khỏi nhà vào giờ đó vậy?

- Tôi... -Sau phút ngơ ngác, Huệ Lâm cũng đã hoàn hồn -Ở trường có một bạn học mời tôi đi sinh nhật. Nhưng đến đó thì họ uống rượu, còn nói sẽ đi bar. Tôi không thích nên về sớm

Thiệu Khải Đăng cũng thoáng giật mình. Chuyện của đêm nay, Thạch Tiên và gã Đổng đại ca. Nàng cũng đang bị dụ khỏi nhà:

- Ý người nói là Tiểu Tiên... sẽ gặp nguy.

- Đi tìm nhanh đi... Ta nghĩ...

Đi mất tiêu rồi. Nhanh thật, sức mạnh của tình yêu!

- Anh... anh là... là thiên đế?

Giọng của Huệ Lâm run run. Cứ ngỡ hắn là một quái vật. Đẳng này là thiên đế. Tự nhiên lại cảm thấy quan hệ này thật mong manh:

- Thiên đế tiền nhiệm thôi. - Hắn cười thật tươi - Bây giờ ta giống như một kẻ bình thường có đời sống không được bình thường thôi - Bạo mũi cô, cự thiên đế lại khô hài - Ta cũng đã nghĩ kỹ lời nàng nói rồi. Chúng ta còn có con cái. Con chúng ta không thể dở dở ngu ngu được. Nó cần thấy ánh mặt trời, được đi học.

- Thật sao? - Úc Huệ Lâm vui mừng nắm lấy tay hắn - Anh chịu cho... cho chúng ta...

- Ủ. Nhưng nàng phải hứa với ta, không được tìm cách rời khỏi ta. Không được bỏ rơi ta. Có hiểu không?

Trong 3 sinh vật cổ xưa, thiên đế là kẻ có năng lực cao nhất. Thực tế ngôi thiên đế cũng chính là để khống chế sự ngông cuồng của hắn. Bọn chúng muốn buộc ràng trách nhiệm cho một kẻ không có khái niệm trách nhiệm là gì. Đứng đầu tam giới, thực ra là một gánh nặng mệt mỏi. Có dịp phải kiếm đường mà chuồn trước. Tuy là không còn có dịp nói lời từ tạ với Tiểu Tà Tà. Hắn phải ở lại gánh cái gánh đó một mình. Chắc cũng như xưa, bao giờ cũng ôm cái khổ vào mình. Gặp lại - chắc chắn là một màn “cầu nhau” trách cứ. Nhớ quá đi thôi!

- Anh...

- Hửm?

- Tôi cũng coi như đã giao cả cuộc đời cho ông rồi. - Huệ Lâm ngượng ngùng - Nhưng ba mẹ tôi ... Tôi...

- Chỉ cần nàng đồng ý, ta sẽ không để cha mẹ vợ gặp rắc rối. Ta cũng sẽ cưới nàng đúng lễ nghi, cho con chúng ta đi học đàng hoàng. Trốn tránh cũng không thể là cả đời. Phải có lúc “bước ra ánh mặt trời rực rỡ” chứ!

62. Chương 62: Dò Sông Dò Biển Khó Dò

- Tâm Uyển!

Thạch Tiên bắt tay làm loa gọi. Tâm Uyển đã nói cô ấy không ra khỏi trường được, nhưng sao mà khi đến trường lại có vẻ rất vắng. Không thấy ai có vẻ là “bọn người hung dữ” mà Tâm Uyển đã nói:

- Thạch Tiên... Mình ở đây...

Giọng nói của Tâm Uyển thật gần. Mừng rỡ, Thạch Tiên gọi lớn hơn:

- Bạn ở đâu?

- Mình ở đây...

Một cánh tay giơ lên. Thạch Tiên vội vã chạy tới đó. Tâm Uyển rúc trong một góc, gương mặt tái mét vì sợ sệt. Thấy Thạch Tiên, cô mừng rỡ:

- Thạch Tiên...

Cô ôm lấy bạn. Thạch Tiên đợi Tâm Uyển hết xúc động mới nhẹ nhàng:

- Bạn đừng sợ, lúc này mình không thấy ai ngoài đó cả.

Tâm Uyển bất ngờ thối cái gì đó vào mặt cô. Mùi hương rất lạ, vừa ngửi vào đã thấy trước mặt là một khoảng tối mịt. Nàng ngã sụp xuống, trong vòng tay của Trương Tâm Uyển:

- Cuối cùng cũng tìm được rồi. Tìm được rồi.

Một cô Tâm Uyển dịu dàng bỗng nhiên biến mất. Đáng sợ nhất là đôi mắt của cô ta. Tròng mắt đang đen đổi sang màu vàng sẫm, sau đó còn con giãn nhiều lần. Chiếc lưới cũng dài ra, lớp da trên tay trở nên sần sùi, thấy rõ là những lớp vảy óng ánh dưới trăng. Cô ta là một con rắn. Con mãng xà mới đúng. Đã hiện nguyên hình, đang cuốn lấy Thạch Tiên trong những vòng xiết chặt.

Trước mắt Thạch Tiên là một màn đen tối. Khi ánh sáng cố len vào, cô giật mình. Cái gì vậy, không phải là, là một cái lưới đang nhăm nháp trên gương mặt Thạch Tiên?

- Á!

- Giọng khỏe thật. Im cho ta...

Một vật gì đó quất vào mặt Thạch Tiên. Đau lắm nhưng quyết không thua, cô bậm môi, cố vươn mình thẳng dậy:

- Đồ hèn. Có giỏi thì đứng ra mà đánh với tôi... Tôi...

Lời nói tắt nghẹn trong cổ bởi qua ánh trăng sáng tỏ, cô nhìn thấy rắn. Những con rắn to nhỏ bò lổn ngổn trên mặt đất. Sau đó bọn chúng tách ra, nhường đường cho một con rắn lớn lừng lững tiến vào:

- Á!

Thạch Tiên hét lên kinh hoàng. Rắn, con gái ai cũng sợ. Cô cũng là con gái. Tuy nhiên nỗi sợ bình thường cũng không rõ ràng lắm. Bây giờ đối diện với một con rắn đã lớn lại còn có linh tính. Miệng nó kìa, hai chiếc nanh cửa nhọn hoắt chìa ra khiến Thạch Tiên mặt mày xanh mét, hãi hùng:

- Nói mau... Đại nhân... Đại nhân ở chỗ nào?

- Đại nhân, đại nhân gì? - Cổ bị bóp chặt, Thạch Tiên chỉ còn biết thều thào - Ai là đại nhân chứ? Tôi...

- Đừng có nói dối. Trên người mày có mùi của đại nhân. - Con rắn rít lên - Đại nhân có chạm vào cổ mày nữa. Nắm rất chặt, mày đã gặp đại nhân...

- Tiểu thư - Thấy “cô ta” ra tay quá mạnh, một rắn già làm vú em liền can thiệp - Không nên bóp chặt như vậy, sẽ chết người đó...

- Bà còn nói. - Không phải là bà đã dự đoán, đại nhân sẽ xuất hiện trong nhà họ Úc, liên quan đến con cái trong nhà đó, bắt lấy họ - ta sẽ được gặp đại nhân. Thế mà đã làm tới nông nỗi này, đại nhân vẫn không xuất hiện chứ?

“Vú” rắn thở dài. Tiểu thư quả là một con rắn si tình. Mấy trăm năm trước ham chơi ra ngoài bị người ta bắt, sau đó được người ta cứu. Người nói, kẻ đó toát ra một khí chất rất đặc biệt. Rất đàn ông, không chỉ nhẹ nhàng nhắc người lên, còn đưa người lên miệng mà hôn nhẹ (hôn rắn - hix), cũng dịu dàng đặt người xuống đất. Người lấy rắn không phải là hiếm. Đại vương và phụ nhân trước mối tình si của con gái không thể cầm lòng nên quyết định hỏi rõ để đi tìm. Có cháu ngoại là rắn lai người cũng là chuyện tốt. Có ai ngờ kẻ mà tiểu thư thầm thương trộm nhớ lại là một sinh vật cổ xưa gây nỗi sợ hãi cho bao người. Thi Quỷ cùng với Huyết Ma là đối trọng. Thi Quỷ không quan tâm tới tình cảm, chỉ là một cái xác biết đi, không tình cảm, lạnh lùng, ra tay hết sức nhẫn tâm. Thần kiêng sợ, quỷ hoảng kinh, là sinh vật gieo kinh hoàng cho tam giới. Tiểu thư là con rắn nhỏ không biết trời cao đất rộng, lại cố chấp, cứ cương quyết phải đi tìm người. Cuối cùng cầm lòng không đậu, bà đành gieo quẻ. Quẻ cho biết Thi Quỷ đại nhân sẽ xuất hiện và có mối liên hệ với nhà họ Úc, với những đứa con trong ngôi nhà đó. Tiểu thư đã chờ, đã biến thành người, nhưng tầm cá cứ thế bắt tầm:

- Tôi không biết đại nhân... đại nhân nào cả... Thả tôi ra... Thả ra...

Vòng tay cô ta xiết chặt quá, khiến cho Thạch Tiên càng lúc càng ngộp. Đôi tay nhỏ bé dầm vào không khí, cổ quờ quạng tìm kiếm điểm tấn công. Cô không muốn chết... chết lãng xẹt thế này.

- Cô ấy không biết Thi Quỷ đâu. Nhưng ta thì biết đấy...

Giọng nói đó. Thạch Tiên cố nhướng mắt về hướng phát ra tiếng, một cái bóng màu đỏ, đỏ rực. Rồi cô ngất đi, trước khi ngất bỗng cảm thấy tay mình đau rất, rất đau.

- Cô làm gì? - Thiệu Khải Đăng nhanh như chớp đoạt lấy Thạch Tiên tím bầm trong tay cô ta, hoảng hốt khi nhịp thở của nàng càng lúc càng dồn dập - Bà vú rần cũng gào lên:

- Tiểu thư... người điên rồi.

- Ta điên rồi. - Cô ta phát ra tiếng cười cuồng dại - Ta nghe được mùi của đại nhân trên cổ cô ta. Bà lại bói hai người có liên quan. Thế thì tiêu diệt từ trứng nước mọi nguy cơ. Ta là vật đầu tiên được đại quân quan tâm cứu mạng. Người chỉ có thể quan tâm tới một mình ta. Con đực dù là người hay vật cũng không thích chuyện xài lại hàng cũ của người khác - Quay sang Thiệu Khải Đăng, cô ta cao giọng - Ta không giết người đâu. Ta chỉ dùng độc hỏa cắn cô ta một cái. Nếu là đàn ông thì dùng thân giải độc. Nội lực người mạnh như vậy, độc đó truyền qua người sẽ không có ảnh hưởng gì.

Lý luận gì không biết. Thiệu Khải Đăng cũng là một tay nói ngang có hạng nhưng trong tình cảnh người mang lợi thế đến đáng cho thế này, hẳn không buồn cãi cọ làm gì. Cũng nên đền ơn một chút, nhân tiện dẹp luôn mọi nguy cơ đến từ tên Thi Quỷ đẹp trai, được tiên đoán là có liên quan tới Thạch Tiên ở kiếp này:

- Thi Quỷ người muốn tìm hiện là Diệp Vũ Tường. Cho tên rồi, tự đi tìm đi nhé!

63. Chương 63: Không Bằng Kẽ Cáp Bà Già Gặp Nhau

Từ sáng tới giờ, Diệp Vũ Tường không ngừng hắt xì. Đây là lần đầu tiên trong đời. Không lẽ tệ vậy, đã bị người hóa rồi sao?

- Ê!

Cái mùi, lại là gã phiền phức này, Diệp Vũ Tường lạnh nhạt:

- Đến làm gì?

- Xem giùm ta, ngoài độc gây nóng cháy gì đó, nàng có trúng độc gì khác không?

Lũ rần vốn nhiều trò. Ai biết được, tốt nhất là đề phòng.

Diệp Vũ Tường cũng bước tới gần. Mặt cô ta tái xanh rồi thoát lại chuyển sang đỏ bừng. Hắn nhẹ nhàng:

- Là hỏa độc. Độc này của đám rắn mà.

- Ủ. Đúng rồi. Là độc của rắn.

Trước đây nghe nói có một loại rắn tồn tại trong nơi sâu nhất của Mẫu sơn nghìn năm tuyết trắng. Số lượng con đực ít nên con cái phải cố tìm cách quyến rũ bạn tình. Chúng có một loài độc được gọi là hỏa độc. Cách dùng là sử dụng chính thân mình. Khi đó con cái sẽ toát ra một mùi hương quyến rũ diệu kỳ, khiến những con đực mê say, lao vào giao hợp. Sau khi xong việc hỏa độc sẽ theo từ cơ thể con cái truyền qua con đực, trở thành một loại bùa yêu vô cùng hiệu nghiệm. Cả đời con đực sẽ chỉ mê say con cái đó mà thôi.

- Thế à? Vậy thì được rồi?

- Không tìm ta để giải độc sao?

- Không cần. Có cơ hội tốt để rút ngắn khoảng cách, sao lại phải đánh mất nó chứ? Ta chẳng qua muốn hỏi cho kỹ, tránh thương tổn đến tiểu nương tử của ta thôi.

Hắn nhanh chóng mang nàng đi. Đã hỏi kỹ càng, bây giờ là lúc đi tìm chỗ giải đi thương nhớ. Haiz, thật không có gì khổ bằng nỗi khổ tương tư. Nhưng đến lúc chỉ có 2 người trong phòng thì lại suy nghĩ. Có quá nhiều câu hỏi cần phải trả lời? Thứ nhất, Nương Tiên mất đi trí nhớ. Bây giờ nàng là Úc Thạch Tiên. Nàng không khờ khờ như trước. Ngày xưa vốn không biết gì còn có thể hắn đi như thế, bây giờ hiểu biết, nếu tỉnh lại phát hiện hắn lợi dụng mình, nàng sẽ phản ứng thế nào? Gào thét? Đánh hắn? Báo cảnh sát? Đều không sợ. Nàng sẽ không nhìn mặt hắn, bỏ ra đi, để hắn phải tìm kiếm một mối trong biển người này? Mất Nương Tiên, cả đời sẽ không được gặp lại nàng nữa? Tim của Huyết Ma bỗng nhói lên. Hắn chưa có

gì để nuôi tiếc, chưa bao giờ yêu thương một thứ gì sâu sắc đến thế này. Bờ môi lạnh lẽo áp lên môi hồng của Nương Tiên, để nàng rên khẽ, chủ động chúi vào ngực hắn. Cử chỉ mềm mại như một con thú nhỏ tìm được an toàn trong vòng tay của chủ nhân. Môi thoáng nét cười, Thiệu Khải Đăng chồm lên người nàng, hôn thật sâu, tay bắt đầu di chuyển xuống thắt lưng.

- Ừm...

Đây là thói quen của Nương Tiên trước đây. Khi hắn hôn nàng, nàng sẽ vòng tay ôm cổ, dán sát vào người Thiệu Khải Đăng. Khi đến cao trào, mắt vẫn nhắm chặt. Nhưng chỉ là giả vờ thôi. Vì gương mặt thanh tú đó rõ ràng đã đỏ bừng. Nàng biết ngượng mà. Nén lại dục vọng dâng trào, hắn dứt khỏi nàng, bước khỏi giường. Ra ngoài ngủ thôi:

- Hừ...

Sự xuất hiện bất ngờ làm Thiệu Khải Đăng giật nảy mình. Tiếng cười khanh khách khiến máu hắn sôi lên sùng sục. Vừa tức giận lại vừa có chút ngượng ngùng:

- Người điên à?

Cựu thiên để phá ra cười. Huyết Ma bây giờ gặp lại thật là đáng yêu. Có tình yêu trông thật khác:

- Không có gì. Chẳng qua là ta thích quá thôi. Huyết Ma cao cao tại thượng, không ngờ lại vì một tảng đá tiên mà động lòng, không muốn làm cho nàng bị tổn thương.

- Chuyện của ta không đến lượt người bình phẩm.

- Thực ra thì ta không muốn xen vào làm gì. - Cựu thiên để cười nhẹ - Nhưng tiến độ của người chậm quá! Làm ta đâm ra sốt ruột giùm người.

Hắn bắt chéo tay ra sau lưng, giọng vừa quan tâm, lại vừa như trêu chọc:

- Từ ngày người đến thế giới này đã nửa năm rồi thế mà biến chuyển cứ rề rề. Nói thật nhiều khi buồn quá ta ngồi xem chuyện của người, ta còn cảm thấy buồn ngủ. Diễn biến như vậy, tới khi nhận ra thì đã đánh mất thứ đáng ra mình phải có rồi.

Lại một cái vỗ lên vai hắn:

- Trong tình cảm, tốc chiến tốc quyết. Người không thể giả làm quân tử mãi được. Có khi bá đạo phải đi kèm với hành động xấu xa. Như thế trọn đời người người muốn sẽ không bao giờ thoát ra được. Hiểu không?

Tại sao ta lại không hiểu điều đó chứ? Nhưng mà...

- Người đừng tưởng ta không biết người đến đây giảng đạo để làm gì - Thiệu Khải Đăng hừ nhẹ - Chẳng qua thiên đế “cựu” như người tuy nói là không quan tâm tới sống chết thiên đời của thiên hạ, vẫn không yên ổn được khi cả Huyết Ma và Thi Quý cùng xuất hiện trong một thời đại. Ta bận rộn yêu đương với Nương Tiên, sẽ không có nhiều thời gian nghĩ đến việc làm tổn hại đến nhân gian. Trừ được một mối nguy mà không phải dùng sức lực, cựu thiên đế như người coi như cũng hoàn thành trách nhiệm. Đúng không?

Những kẻ gian xảo thường rất hiểu nhau. Cựu thiên đế không còn ngần ngại gì nữa, lật luôn bài:

- Thế thì ta bày kế cho người nhé. Vừa giúp người giải được nỗi khổ tương tư, vừa khiến cho con nhóc này không thể oán hận người được. Bù lại, người phải hứa, khi Thi Quý có bất cứ động tĩnh gì gây hại đến con người, người phải hợp tác cùng chúng ta, không để cho hắn tác oai tác quái.

64. Chương 64: Tội Nghiệp Cho Một Tảng Đá Tiên (16+)

- Người thật là gian xảo - Thiệu Khải Đăng cũng cười - Được thôi, dù gì ta cũng không có hứng thú phá hủy cái thế giới này. Nói thử xem.

Không hiểu sao, hắn rất ghét cảm giác bị cái gã đó ám sát vào người. Nhưng hắn ta lại thích áp vào tai mà thì thầm to nhỏ:

- Thế nào? Kế hay không?

- Hay...

- Hay thì từ từ mà làm đi! - Cựu thiên để đứng dậy - Ta về...

Hắn ta chu đáo kéo màn thiên võng. Đây là một loại lưới đặc biệt ngăn chặn sự quan sát của thiên đế mới và thần số phận - Tiểu Tà Tà đối với nhân gian. Có nhiều chuyện gặp mặt chỉ làm hai bên khó xử lẫn đau lòng. Cảm bình được với Vong Ưc thảo và phương pháp mà hắn ta chỉ, Thiệu Khải Đăng nâng Nương Tiên lên đôi tay rắn khỏe, khe khẽ cho nàng hít một hơi. Người đẹp trở mình, gương mặt thanh tú ửng đỏ, trông rất khó chịu. Phản ứng giống như tên kia đã miêu tả. Hắn không ngần ngại nữa, nhanh tay cởi y phục của Nương Tiên. Quần áo trong thời đại này được cái tháo thật dễ, chỉ vài động tác trên người Nương Tiên đã không còn lại một chút gì. Giải nỗi khổ tương tự thật là sung sướng. Thiệu Khải Đăng sung sướng cười không thể khép miệng. Mọi nặng nề trong lòng đều vơi hết, chỉ còn lại khoái cảm dâng trào. Nương Tiên cũng thật ngoan ngoãn. Nàng không hề chống cự, còn đáp lại hắn bằng những nụ hôn khe khẽ, ngọt đến tận tim. Cẩn thận để Nương Tiên nằm giữa trên giường, Thiệu Khải Đăng khoan khoái kiểm tra lại lần cuối. Không còn có gì ngăn cản được hai người. Hắn kéo chân nàng ra, thông thả đi vào bên trong. Chặt quá, trên cơ thể rắn chắc mồ hôi tuôn như tắm, còn dưới thân người con gái rên rỉ lên xuống trong từng cử động của hắn. Từ lúc chiếm đoạt nàng, đây là lần Thiệu Khải Đăng cảm thấy hạnh phúc nhất. Thì ra khi ân ái mà được người kia hưởng ứng, cảm giác “lên đỉnh” tuyệt vời đến thế này.

- Tiểu Tiên...

- Không... Đừng mà... Mệt... Muốn ngủ thôi!

Nương Tiên thở dốc mà rúc vào một góc trong khi Thiệu Khải Đăng cứ sấn sỏ mà tiến tới. Giọng hắn trong cơn hoan ái khàn khàn:

- Mở chân ra đi Nương Tiên. Cùng lắm là ở trên giường thêm một ngày thôi mà. Ngoan...

Vạn vật buổi sáng tươi đẹp. Tiếng chim hót réo rất khắp nơi. Thạch Tiên mở mắt. Có cái gì khác lạ lắm, khiến nàng như có cảm giác, mình đã trải qua một biến cố rất lớn. Chỉ là không nhớ đó là gì?

- Hưm...

Có tiếng động. Thạch Tiên nhìn sang và cũng hoảng hốt không kém khi chiếc chăn đắp trong người rơi xuống. Trên người không có mảnh vải che thân. Chấn gỏi thì hỗn độn... Nệm giường còn... còn có những vết màu trắng đục...

- BẠN...

Thiệu Khải Đăng chỉ mặc trên người một chiếc áo thun và một chiếc quần đùi. Thạch Tiên càng hoảng loạn hơn khi bên dưới chân cô là bộ quần áo mặc đêm qua. Còn có nhiều mảnh vải có vẻ được xé từ áo của nam. Trên ngực hắn là một dấu răng rất sâu.

- Úc... ..

- Đăng... BẠN...

Thạch Tiên mơ hồ hiểu ra sự việc. Đêm qua cô và người này... Và người này...

- Úc... Không... Tiểu Tiên không còn nhớ gì sao? - Hắn rụt rè - Chuyện tối qua đó...

Vong thảo mang đến một cảm giác mờ mịt cho người sử dụng. Cây ký ức giả vào đầu nàng vốn cũng là chuyện rất dễ dàng. Tóm lại là chuyện thế này: Đêm qua, Tâm Uyển hẹn cô tới trường. Cô ta chuẩn bị ma túy cho Thạch Tiên hít. Sau đó là Thiệu Khải Đăng dù bị đánh bầm dập (hắn nguy trọng thêm những vết bầm) vẫn cương quyết cứu Thạch Tiên đi. Có mặt cứu cô còn có thầy Phạm (có vợ rồi - không sợ nguy cơ). Khi Thiệu Khải Đăng bông Thạch Tiên đi thì thầy Phạm vẫn còn ở đấy chống trả với bọn côn đồ. Hắn đưa cô vào nhà trọ này và được lực phát huy tác dụng. Thạch Tiên không ngừng vận vẹo cơ thể, còn ôm lấy hắn. Cô hôn hắn, cởi quần áo của mình, còn...

- Xoẹt!

Xé quần áo của hắn nữa, Thạch Tiên nhớ Thiệu Khải Đăng đã đưa đôi mắt sợ hãi nhìn cô, sau đó nuốt nước miếng:

- Tiên... Đừng... đừng mà...

- Khó chịu quá! - Xin... xin Đăng mà... - Thạch Tiên vừa khóc vừa cười cọ sát cơ thể vào người hắn - Làm ơn đi... Tiên... Tiên không chịu nổi rồi. Giúp Tiên với!

Hắn đã ngây dại. Đã hôn cô, hai người ngã xuống giường. Hắn vất vả vì hôn Thạch Tiên, còn cô cứ cào cấu lên người. Thậm chí còn cắn hắn. Vết cắn cắn với vị trí ngực của nam nhân khiến Thiệu Khải Đăng rên lên:

- Đau... Tiên... Đau mà...

- Tiên không đau. Tiên thích lắm...

Thạch Tiên không muốn nhớ nữa. Không muốn nghĩ đến khi hắn ngây ngô tiến từng chút một vào bên trong mình. Rất là vất vả, người cả hai đầy mồ hôi, cứ loay hoay. Những chuyện xấu hổ như thế, sao lại không quên đi, sao lại cứ nhớ hoài vậy chứ. - Thạch Tiên bắt lực khóc òa.

- Tiểu Tiên. - Tay hắn bỗng vòng qua vai, ôm cô vào lòng - Chuyện đã lỡ rồi. Đó đều là... lần đầu tiên của chúng ta. Không sao đâu. Tôi sẽ chịu trách nhiệm với Tiên mà...

Hắn cắn nhẹ lên vai Thạch Tiên, lại kéo nàng nằm xuống. Cậy ký ức thì dễ, còn bây giờ đóng kịch làm một kẻ ngây ngô ân ái, thật là khiến Thiệu Khải Đăng chịu không ít thiệt thòi. Chỉ Thạch Tiên ngây thơ, mơ màng. Mê hương một lần nữa thổi vào mặt, khiến cô tay chân bủn rủn. Thiệu Khải Đăng lại tiếp tục giả trò cho đến khi Thạch Tiên gần như ngất lịm đi. Cứu thiên để thở dài:

- Thật là tội. May là một tảng đá tiên, không thì sức nào mà chịu nổi.

65. Chương 65: Giai Đoạn Mới Của Quan Hệ

Cảm giác của Thạch Tiên sau đêm đó là... ngượng ngập. Cô cố trốn tránh, không dám gặp lại Thiệu Khải Đăng. Nhưng đã vào tròng đương nhiên là khó thoát. Từ hôm đó, hắn vận dụng phương pháp dính chặt, thề chết không buông:

- Thạch Tiên này...

- Gì vậy?

Hạ Hân - bạn thân của cô chưa xuống xe buýt đã khều nhẹ. Cái dáng cao gầy của Thiệu Khải Đăng từ xa đã nhìn thấy. Suốt một tuần nay đều đặn ngày nào cũng vậy, dần đã trở nên quen thuộc.

- Kìa...

Thạch Tiên kêu thầm trong bụng. Gặp mặt hắn là cô lại nhớ tới những chuyện lở phát sinh hôm đó. Bị trúng thuốc không nói, đăng này sau đó Thạch Tiên vẫn đồng ý cho hắn thân mật đến hết cả buổi sáng. Cũng không hiểu tại sao?

- Thầy Văn đã nghỉ dạy cả tháng nay rồi. Bạn có biết thầy đi đâu không?

Thạch Tiên vô thức lắc đầu. Hơn một tuần sau khi xảy ra việc đó, cô nhận được tin nhắn “chia tay” của Văn Thiện Tùng. Có chút buồn, vì thật tình cô cũng mến anh. Hai người đang trong giai đoạn khởi đầu nhưng tình cảm vốn chưa sâu đậm. Chuyện Thiện Tùng bỏ chạy hôm ấy quả là có làm cho Thạch Tiên hụt hẫng song không đến nỗi. Chỉ là... cảm giác đã không còn như cũ. Từ khi... Thiệu Khải Đăng xuất hiện, bỗng nhiên lại thấy người này quen thuộc hơn cả Văn Thiện Tùng. Xe buýt dừng.

- Tiểu Tiên!

Hôm nay Thiệu Khải Đăng mặc áo thun trắng, khoác ngoài là chiếc áo sơ mi. Nụ cười rạng rỡ của hắn khiến gương mặt bình thường trông có vẻ khờ khạo tươi hân lên. Hạ Hân chợt mỉm cười. Trông cũng không đến nỗi tệ như cô nghĩ:

- Gọi kìa.

Thạch Tiên vừa bước xuống xe buýt là một cà mên đã đưa tới trước mặt cô:

- Cháo gà Vĩnh Ký. Tiểu Tiên thích ăn mà.

Thật là giỏi. Thạch Tiên thích gì cũng biết. Hạ Hân cầm gà mên cháo hộ cô, giọng tình nghich:

- Có của Tiểu Tiên, còn Tiểu Hân đâu?

Tiểu Hân thì liên quan gì ở đây? Thiệu Khải Đăng nhủ mày:

- Không có. Chỉ mua có một phần thôi.

- Có cần phải sòng phẳng thế không? - Hạ Hân bĩu môi - Ít ra Tiểu Tiên và Tiểu Hân đều là bạn của Tiểu Đăng, phải có phần như nhau chứ?

- Nhưng tôi chỉ thích có Tiểu Tiên. Không thích Tiểu Hân...

1 tuần không nói chuyện mà táo bạo lên nhiều. Hạ Hân chợt nghi ngờ, cái dáng vẻ khờ khạo trước đây, phải chăng chỉ là giả vờ?

- Lát trưa sẽ qua thăm Tiểu Tiên. Đi nhé!

Hắn bất chợt đưa tay vuốt má Thạch Tiên. Cử chỉ thân mật bất ngờ làm cô chết sững, trong khi Hạ Hân há hốc mồm. Đợi khi hắn khuất bóng đằng xa, cô mới kéo Thạch Tiên vào một góc vắng, hỏi thẳng:

- Khai mau. Một tuần qua, chuyện gì đã xảy ra với bạn và hắn vậy?

Đây là giai đoạn tuyên bố quyền sở hữu. Nếu hắn không có gì với Thạch Tiên, sẽ không dám làm thế trước mặt bao người. Thạch Tiên cũng không muốn giấu nữa. Cả tuần qua, cô vì chuyện phát sinh quan hệ dở khóc dở cười. Cha mẹ dạy cô theo quan niệm truyền thống. Trước khi kết hôn nhất định không được phát sinh quan hệ với bạn trai. Đó là giữ gìn phẩm giá cho bản thân mình. Nhưng Thạch Tiên đã bị người ta ăn sạch sẽ mất rồi. Cũng không biết phải làm sao?

- Bạn... bạn và gã Thiệu đó... đã... đã có tình một đêm à?

- Bạn... bạn đừng... - Mặt Thạch Tiên đỏ đến mang tai - Mình... mình là trúng được. Còn bạn ấy... bạn ấy là do mình chủ động. Bọn mình đều là... là lần đầu.

Chuyện ấy dù bạn không chủ động thì con trai có gã nào tha cho bạn trong hoàn cảnh đó. Hạ Hân thở dài. Con bé này, có khi bị lừa mà không biết không chừng:

- Bạn có dùng biện pháp an toàn không?

- Biện pháp an toàn? - Thạch Tiên ngó ra, rồi run rẩy - Không... không có. Đêm đó mình

- Trong 72 giờ phải uống thuốc. Bạn nói là lần đầu thì hắn ta chắc chắn không dùng bao rồi. - Hạ Hân ôm đầu - Bạn có nghĩ tới hậu quả không? Có thể mang con của người ta đó.

- Mình...

Thạch Tiên mặt càng lúc càng tái mét. Hôm đó, không chỉ có một lần. Suốt cả buổi sáng, Thiệu Khải Đăng cứ làm loạn trên người cô. Thực sự rất sợ...

- Bây giờ mình... mình phải làm sao đây? - Thạch Tiên hoảng hốt - Mình không biết nữa... Tiểu Hân?

- Còn làm sao nữa - Hạ Hân lại thở dài - Đợi thêm thời gian nữa rồi mua que về thử. Trong thời gian đó, bạn không được gặp gỡ anh ta nữa. Con trai khi động dục thì rất đáng sợ - Hạ Hân nhớ tới không ít truyện đọc được trên mạng - Nhớ đó...

Thạch Tiên gật đầu lia lịa. Cô sợ rồi. Thực sự sợ rồi. Mới học đại học, cha mẹ còn phải lo, cô đương nhiên không muốn nảy sinh chuyện không hay. Tuyệt đối sẽ không dám gặp mặt Thiệu Khải Đăng thêm lần nào nữa.

66. Chương 66: Chuột Chạy Trốn, Còn Mèo Thì Cứ Mãi Đuổi Theo

Mỗi lần tâm tình không được tốt, Thiệu Khải Đăng lại lao vào làm việc. Mà làm việc của hắn tương đương với sự lộn xộn kinh người của thư phòng. Đơn giản, Thiệu Khải Đăng biết chữ chưa lâu mà cách viết báo cáo của Khúc Huy thì chỉ có tri âm tri kỷ của hắn ta là Phạm Vĩnh Kỳ mới hiểu:

- Sơn vương, lại có gì bức mình à?

Phạm Vĩnh Kỳ thần nhiên hỏi, tay vẫn thoăn thoắt gõ trên bàn phím. Hắn sinh ra hiểu học trời sinh, cái gì cũng phải tìm hiểu. Máy vi tính vốn có nhiều công dụng, dễ dàng hơn trong công việc, càng phải học nhiều hơn:

- Không. Hắn ngã bật người ra trên ghế, giọng ngán ngẩm - Tiểu nương tử cứ tránh mặt ta. Thật là bức mình.

- Phu nhân đấy à?

- Ừ.

- Chuyện của Văn Thiện Tùng người định thế nào? - Phạm Vĩnh Kỳ chuyển đề tài - Hắn đã đáp ứng người rồi thì phải.

- Hình như hắn ta không còn tìm Nương Tiên nữa - Thiệu Khải Đăng mới sực nhớ ra - Nhưng hắn chưa nói gì với ta cả.

- Đến khi hắn nói gì thì tính sao? - Phạm Vĩnh Kỳ lắc đầu. Con người này. Đó là thời không khác, đến khi người ta nhờ đến thì phải làm sao? - Thanh xà - Bạch xà theo tôi biết là khoảng thời không 15 - 16. Chúng ta nếu không có sự chấp nhận của thiên đế đâu có thể mở được những thời không khác?

- Chuyện đó ban đầu ta cũng chưa biết phải nên làm gì - Hắn nhăn nhó thú nhận - Nhưng giờ thì không sao, đệ yên tâm.

Thiên đế mới làm được thì gã thiên đế cự chác là biết. Thế thì chẳng phải lo nữa. Ngoài cửa bỗng có tiếng gõ nhẹ:

- Anh ơi!

Giọng của Khiết nhi. Phạm Vĩnh Kỳ vui vẻ:

- Em vào đi!

Ngọt thấy ớn. Vừa mở cửa, nhìn thấy hắn chỉ có một câu chào là Khiết nhi đã tíu tít trao cho Phạm Vĩnh Kỳ một chiếc áo mới may. Thời đại này quần áo lúc nào cũng sẵn nhưng nàng kiên trì theo truyền thống. Áo phải chính tay may cho phu quân. Phạm Vĩnh Kỳ cũng chỉ mặc áo nàng may. Ngọt ngào, tình chàng ý thiếp nồng nàn, khiến người từng có vợ như Thiệu Khải Đăng không muốn nhưng cũng làm sao mà không ganh tỵ:

- May cho ta một chiếc áo giống vậy đi.

- Sơn vương à - Khiết nhi ngạc nhiên - Nhưng mà người...

- Không phải... - Hắn cải chính - Không phải cho ta. Cho Nương Tiên. Ta mang tặng nàng.

- Sơn vương à, em có thể nói một vài câu không?

Khiết nhi đối với Thiệu Khải Đăng dù còn nhiều e sợ nhưng đến thời đại này, trong lớp hai chị em, hắn là người nàng gặp gỡ thường xuyên hơn. Càng tiếp xúc, càng thấy đôi khi Thiệu Khải Đăng như một đứa trẻ vậy. Hắn vụng về trong ứng xử với những người thân thiết, song trong sự vụng dại đó chứa đầy chân tình, làm người ta không thể không để tâm:

- Nói đi!

- Người cứ gạt phu nhân như thế cũng không phải là cách. Nhi nữ chúng em, thời đại nào cũng thế, cần nhất là cảm giác an toàn - Người nói dối, một lúc nào đó, phu nhân phát hiện được, có lẽ cả hai sẽ rất đau lòng.

Ngoài dối trá ra, Thiệu Khải Đăng có gì để tiếp cận nàng? Hắn cười nhạt, gã thiên đế đó thực sự rất quá đáng. Hắn ta dùng quyền làm cha, mang Nương Tiên đến một thời đại mới. Những kỷ niệm cả hai từng có đều trở thành bọt nước. Nàng không nhớ. Còn Thiệu Khải Đăng hẳn, thực ra chỉ là một Huyết Ma không có nhiều kinh nghiệm sống. Không dùng thủ đoạn, hắn làm sao giành lại được hạnh phúc khi bản thân không hề có chút lợi thế nào?

- Có người tưởng là chân thật nhưng nếu bên trong đã chứa mầm mống giả dối thì sớm muộn gì cũng trở mặt giả trá mà thôi. Ta dù dùng giả dối để tiếp cận nàng song đối với Nương Tiên đều là chân tình. Nàng hận ta, ta cũng không làm gì khác được. Nhưng ta không hối hận với bản thân mình, vậy là đủ rồi.

Hứa Tiên không phải ban đầu cũng yêu Bạch xà chân thật đó sao? Nhưng hắn chỉ yêu con người nàng, yêu những gì hoàn hảo và tốt đẹp. Đến khi cái hoàn hảo đó không còn, nàng trở lại thành rắn, trong hắn chỉ còn ghê sợ. Còn Văn Hồng Linh, yêu thương tự đáy lòng. Tiểu Thanh là người, là rắn cũng không quan trọng. Đó mới là chân tình. Thiệu Khải Đăng dùng thủ đoạn để lừa gạt, tiếp cận Nương Tiên nhưng cái hắn có là tình yêu nồng nhiệt với nàng. Hắn không sai. Phạm Vĩnh Kỳ nựng nhẹ má Khiết nhi:

- Sơn vương sống hơn chúng ta cả ngàn năm. Khi người đã chọn, chúng ta cứ để người tự quyết định.

Hắn kéo Khiết Nhi ngồi trên đùi mình, vùi đầu vào cổ nàng, giọng nhẹ như tơ:

- Em chỉ cần để ý đến anh thôi, cô vợ nhỏ à.

Thiệu Khải Đăng lại tiếp tục công cuộc theo đuổi Nương Tiên của mình. Đã chiếm lợi thế, hắn phải chuyển từ bị động sang chủ động. Đây là giai đoạn không cần đóng kịch nhiều, Thiệu Khải Đăng dần dần bộc lộ tính cách thật của mình. Bộ dạng cúi đầu xuống đất mà đi đã không còn xuất hiện nữa. Lớp học của hắn bắt đầu xôn xao. Thăng khởi biến thành “bọ ngựa” (kẻ gây chiến).

- Ê... Thăng kia...

Tiêu Quốc là một trong những nhân vật hàng đầu của trường. Kể từ lúc Đồng đại ca không rõ tông tích mà biến khỏi trường, hắn ta nhanh chóng nổi lên như một thế lực thay thế. Từ lâu, Úc Thạch Tiên vốn là một mỹ nhân song do là bạn gái của thầy Văn, lại có võ nên đa số những kẻ để ý không dám buông lời chọc ghẹo. Nay chỗ dựa đã mất, Thạch Tiên cũng trở thành một bông hoa vô chủ. Hoa đẹp thì cần phải hái. Thiệu Khải Đăng không đáng ngại nhưng cách đeo đuổi công khai của hắn làm Tiêu Quốc cảm thấy khó chịu. Là đàn em của hắn, bọn “tiểu nhân” đương nhiên là muốn làm vừa lòng anh hai của mình rồi:

- Gì?

Thiệu Khải Đăng đang xem lại hộp cơm mà Khiết nhi chuẩn bị cho mình. Ăn cơm xong hắn sẽ mang cà mên súp cua sang cho Nương Tiên. Cảm giác càng lúc càng gần này thật là dễ chịu:

- Bộp...

- Xin lỗi nha...

Phần cơm của Thiệu Khải Đăng bị gạt xuống đất. Bọn chúng làm như vô tình vội cúi xuống. Thực chất là làm cơm tung tóe trên đất. Nhìn những hạt cơm rơi vãi, Thiệu Khải Đăng rất là đau lòng.

- Cơm đổ hết rồi. Bạn học Thiệu đợi tới...

Bốp! Mắt gã vừa nói đã lãnh trọn một cú đấm. Thiệu Khải Đăng cười cười:

- Xin lỗi. Tôi lỡ tay!

Cũng may là hôm nay tâm trạng hắn không đến nỗi nào. Cầm lấy một chiếc chai, Thiệu Khải Đăng đập bể, dí phần nhọn hoắt vào cổ của một tên:

- Lỡ tay thêm một chút là gì, mày biết chứ?

Không giống như người bị áp bức quá phải vùng lên, Thiệu Khải Đăng khoe môi chỉ thoáng cong lên mà đã trông rất đáng sợ. Mái tóc hấn bình thường để đạt hiệu quả hóa trang nên chải hơi cúp, bây giờ đã được chải lại gọn gàng. Hôm nay đã hoàn toàn thay đổi:

- Mày... mày đừng làm bậy nha?

- Tao không làm bậy đâu. - Thiệu Khải Đăng cười khẩy - Tụi bây tránh xa tao ra. Khi nào tao bực mình, tao làm thật đó.

Mảnh vỏ chai bén ngót khiến tên bị đè ép không rét mà run:

- Tao... tao không dám nữa... Không...

- Ngoan. - Thiệu Khải Đăng bẹo má hấn - Nếu không giữ gìn hình tượng thì mày. Miệng hấn ghé sát vào tai kẻ bị khống chế - Mày sẽ bị tao xé ra 50 khúc. Bây giờ ngoan ngoãn mà về đi, đừng làm phiền tao, biết chứ?

- Biết... biết...

- Cút!

Cũng trong lúc đó, Thiệu Khải Đăng cảm nhận trong không khí có một tiếng động yếu ớt đang lan tới. Là tiếng kêu khê của Nương Tiên. Hấn trở nên khẩn trương. Dù sao cũng không hề muốn nằng có chút thiệt thòi gì dù là nhỏ nhất. Phạm Vĩnh Kỳ đợi hấn đi rồi mới nhè nhẹ mở lọ thuốc. Mê hương sẽ làm người ngửi thấy quên đi mọi chuyện. Nhưng khi không đóng kịch, Thiệu Khải Đăng càng lúc càng bộc lộ cá tính của mình. Rủi ro mà làm nên chuyện gì quá phi thường thì thật là phiền phức.

67. Chương 67: Chưa Yêu Không Có Nghĩa Là Sẽ Không Yêu

Thạch Tiên thường đi lại bằng xe buýt nhưng khi đi giao hàng cho nơi làm thêm thì đạp một chiếc xe đạp, buộc hàng ở sau lưng. Mặt hàng bán đắt nhất của nơi đây là sữa tươi nguyên chất. Khách hàng đặt tới 15 bình. Sau giờ làm, Thạch Tiên chở luôn hàng tới trường theo lời đặt hàng. Hạ Hân cũng phụ cô. Song khách hàng đâu không thấy. Lại có một đám càn rỡ ra chọc ghẹo. Thạch Tiên đương nhiên là cũng không phải dạng đụng chuyện là sợ sệt. Cô chống cự lại, còn đánh chúng và bỏ chạy. Tiếng rên khê kia là trong quá trình chạy, Thạch Tiên va phải một gốc cây, để lại vết bầm trên đầu gối.

- A...

- Có sao không Tiểu Thạch?

- Cái cột này sao lại ở đây? - Bực bội lại vội vàng, Thạch Tiên nén đau mà tiếp tục chạy. Nếu không có Hạ Hân, cô không ngại gì việc ở lại ăn thua đủ với bọn người đó (xứng đôi ghê). Thật là ngang ngược mà!

Đang chạy, Thạch Tiên chợt dừng lại một nhịp. Đúng lúc có một tảng đá vừa tay. Tiện thể, cô nhặt lấy, ném hú họa. Ai ngờ:

- A!

- Đại ca!

- Đại ca!

Những tiếng kêu hoảng hốt vang lên không dứt. Thật ra bọn chúng cũng không lộ liễu đến nỗi muốn “cường gian” con gái ngay thanh niên bạch nhật. Nhưng khi Thạch Tiên bỏ chạy, bản năng săn đuổi kích thích khiến Tiêu Quốc đuổi theo. Khi bắt được có thể thú tính nổi lên, kéo vào một nơi vắng vẻ nào trên phố hay mang về nhà trọ mà hành lạc. Dù sao cũng đâu phải lần đầu tiên.

- Tóm được nó... Tao cho tụi bây đó...

Hạ Hân than thầm trong bụng. Chết toi rồi. Thạch Tiên ơi là Thạch Tiên. Khắp cả trường giờ đây không phải là ít người nhưng ai cũng là một lũ thỏ đế, không dám can thiệp. Thạch Tiên thì thầm nghĩ “Chúng không tham gia bắt mình là may lắm rồi”. Sức con gái có hạn. Chạy thêm một khoảng nữa thì Hạ Hân đã mệt nhừ. Cô đành đứng lại thở dốc. Thạch Tiên cũng không thể bỏ bạn, đành dừng lại.

- Bốp!

Theo đà dừng, cô mượn thế tung một đòn cực mạnh. Đây là một chiêu học lóm nhưng lực chân của Thạch Tiên được bung ra rất mạnh, khiến cho cái gã ỷ tay dài định vươn ra chụp lấy cô ngã ngay xuống đất, chỉ kịp kêu lên:

- Á!

Song cả đám đã kịp vây quanh hai cô. Mười mấy tên, Thạch Tiên than thầm. Nguy rồi.

- Giải lắm... Cô em...

- Xoẹt!

Cái gì đó vụt qua khiến Tiêu Quắc hoảng hốt né người qua. Thạch Tiên không biết nhặt đá khi nào đã chọi tiếp. Không hề phòng kịp, một tên “bộ hạ” đứng sau lãnh trọn. Lại kêu:

- A!

- Xông vô bắt nó... Nhanh lên!

- Dừng lại.

Giọng nói của ai đó vang lên lạnh lạnh. Thạch Tiên và Hạ Hân tự nhủ thầm. Ai cũng được, tốt nhất là thêm một người nữa tăng cường lực lượng thì càng tốt. Đương nhiên là anh Thiệu Khải Đăng của chúng ta. Vóc dáng dong dỏng ấy. Trên tay còn có chiếc vỏ chai đập bể, gương mặt hầm hầm:

- Ê... Anh Thiệu nhà bạn kìa...

- Bạn đừng có nói bậy. - Mặt Thạch Tiên đỏ bừng không biết vì chạy quá nhiều hay là vì ngượng - Cái gì mà anh Thiệu nhà mình chứ?

- Vậy cũng ghi điểm rồi... - Hạ Hân gương cười - Trong lúc hoạn nạn thấy chân tình mà.

Thiệu Khải Đăng không ít lần... đỏ mặt vì cô. Thạch Tiên cũng có cảm động. Thêm lần thân mật da thịt kia. Nhưng lung lay, người đó, tạo cho cô một cảm giác yên tâm, bằng chứng là bây giờ tay đã hết lạnh, song lung lay tình cảm rõ ràng chưa có. Cô tránh mặt anh vì ngại ngùng, vì chưa thể tiếp nhận một sự chuyển biến quá nhanh trong tình cảm của hai người.

- Tiểu Tiên không sao chứ?

Tự nhiên như không người, Thiệu Khải Đăng săn sóc vén những sợi tóc lòa xòa xổ tung của Thạch Tiên. Hắn còn lấy khăn lau mồ hôi cho cô, khiến đám truy đuổi lần hai cô gái đứng yên... vì kinh ngạc:

- Tôi... Được rồi...

- Mẹ kiếp. - Tiêu Quắc văng tục - Chỉ có một thằng nhóc, lại là tên yếu ớt nhất trường. Em thầy Phạm thì sao? Thấy còn không ngán thì sợ gì nữa chứ - Đứng yên đó làm gì? Xông vô!

- Hay lắm! Nhào vô... Tao đang ngứa tay!

- Đoàn... ..

Một tiếng nổ chát chúa vang lên khiến cả đám giật nảy mình. Phía trên, một nòng súng đen ngòm vẫn còn bốc khói. Gương mặt của Diệp Vũ Tường lạnh như tượng hướng thẳng về phía Thiệu Khải Đăng:

- Không liên quan thì rút. Thiệu Khải Đăng, bước lên đây cho ta!

Khẩu súng vốn là không dùng để đùa. Dám sử dụng súng ở trường lại là một việc mạo hiểm khôn lường. Nhưng đó là với ai kìa, Diệp Vũ Tường là ông trùm của vùng này, đương nhiên khi có biến đám bảo vệ ngay lập tức áp giải những kẻ không liên quan đi chỗ khác, chỉ còn lại Thiệu Khải Đăng. Khi phải ra ngoài,

Thạch Tiên vẫn còn ngoái ra sau, gương mặt ngập tràn lo lắng. Người kia - cô nhận ra được, là kẻ đã đến tìm Thiệu Khải Đăng ở trường, cũng có thể là một người đồng tính quyết chiếm đoạt người mình yêu:

- Úc tiểu thư.

Vừa ra tới cổng trường thì Úc Thạch Tiên đã thấy Khúc Huy đứng đợi. Điện thoại của Phạm thư ký và sự nhấn mạnh vai trò của Thạch Tiên khiến anh nhanh chóng đến ngay nơi hẹn:

- Anh... anh là ai?

- Tôi quen biết với anh Phạm. Tôi sẽ đưa cô về!

- Còn... còn bạn tôi nữa... - Thạch Tiên chỉ vào Hạ Hân - Anh làm ơn...

- Không thành vấn đề. Mời tiểu thư!

Mặc cho bọn kia mắt tròn mắt dẹt, Úc Thạch Tiên và Hạ Hân được đưa lên một chiếc xe bóng loáng, rời khỏi trường. Nhìn theo sau mà bọn người Tiêu Quốc vẫn còn ngỡ ngàng:

- Đại ca... Hình như đó là...

- Quần sự của khu Đông.

Tiêu Quốc có vài lần theo Đồng đại ca tham gia một số buổi họp mặt của 4 khu. Tuy chỉ đóng vai trò “canh gác” nhỏ nhoi nhưng cũng được tận mắt chứng kiến nhiều vị tai to mắt lớn. Khúc Huy trẻ nhất nhưng lại ngồi ở vị trí “tổng quản” khu Đông, vốn là một thần thoại trong giới xã hội đen, khiến chúng tin rằng, chỉ cần trình độ cao tuổi tác không thành vấn đề trong việc leo lên ngôi cao chức trọng.

- Quần sự khu Đông đích thân đến đón. Từ nay tụi bây phải để ý kỹ con nhỏ Thạch Tiên hơn, xem thân thể nó thực ra là gì?

- Dạ.

Bên trong, Thiệu Khải Đăng bởi ánh mắt gờm gờm của Phạm Vĩnh Kỳ mà bật cười sáng khoái:

- Bực mình cái gì?

- Con rắn tinh...

- Tới tìm người à? - Thiệu Khải Đăng tưởng tượng tới một số chuyện xảy ra mà cười lớn hơn - Con rắn ấy cũng đáng yêu mà. Ta nói là khi nó hóa thành người đấy.

- Đáng yêu thì người lấy đi.

Thi Quý có vẻ lơ đãng và chậm chạp song khi ra tay thì nhanh như chớp. Một tay chop tới hướng vào cổ của Thiệu Khải Đăng. Tuy miệng trên đùa nhưng hắn cũng đề cao tinh thần cảnh giác, ngay khi Diệp Vũ Tường ra tay thì cũng phản ứng thật nhanh. Tay cả hai chạm vào nhau. Ánh mắt Diệp Vũ Tường tĩnh lặng như nước nhưng cũng không hề tỏ ra là sẽ nhượng bộ:

- Không đùa nữa. Chẳng phải lần nào đánh nhau người cũng thua ta sao? - Thiệu Khải Đăng không muốn xung đột cùng Thi Quý trong lúc này. Hắn ta tuy tính cách đơn thuần nhưng ra tay tàn nhẫn, có thể gây tổn thương cả hai bên. Đó là điều Thiệu Khải Đăng không muốn.

- Thua cũng phải đánh.

- Nhưng đánh thì phải nói rõ lý do tại sao lại phải nhất định “đánh ta” chứ? - Thiệu Khải Đăng sau khi đón đỡ một đòn, nghiêm túc hơn - Ta mang tình duyên đến cho người. Không phải chỉ vì một con rắn tiểu yêu đến tìm mà mạng cũng không cần chứ? Không lẽ...

Cả đời Thi Quý ghét nhất và căm thù nhất chính là làm tổn hại người mẹ của hắn. Thứ thâm tình duy nhất đã khiến Thi Quý mỉm cười. Hắn không chán ghét ai cả, không oán hờn ai cả. Giận dữ muốn tìm mình tính sổ như vậy, chỉ có một lý do:

- Con bé làm mẹ của người sợ à?

Là im lặng nhưng chiêu thức càng dứt khoát và mạnh mẽ hơn. Vừa tránh né, Thiệu Khải Đăng có vẻ ái ngại:

- Không sao chứ?

Tự hỏi và cũng tự trả lời. Nếu có gì chắc hẳn ta đã không ngần ngại san bằng cả ngôi trường này chứ không đơn thuần chỉ là đến tìm hắc đế mà tính sổ. Lộn một vòng trên không, Thiệu Khải Đăng bật móng vuốt. Con rắn si tình kia có điểm giống hắc, hắc không muốn nàng ta tổn thương quá nhiều:

- Tiểu thanh xà đó không sao chứ? Nếu mẹ ngươi không sao thì không cần phải làm dữ với người ta. Nếu không muốn phiền phức vì bị con rắn nhỏ đó làm phiền thì đánh người ta trở lại nguyên hình. Vậy là được!

Mẹ hắc không sao nhưng sự xuất hiện của con xà yêu đó đã làm bà nhận ra một sự thật. Diệp Vũ Tường của bà là một sinh vật khác thường. Đôi mắt kinh ngạc đó khi hắc đặt tay lên tay bà, bà đã giật mình co lại. Tất cả khiến tim hắc tan nát. Chưa bao giờ Thi Quỷ trải qua cảm giác kinh khủng đó. Nó nặng nề, bóp nghẹn lồng ngực, đau đến ngừng hô hấp. Mọi thứ trước mắt mờ dần. Hắc là một sinh vật trời sinh không có nước mắt. Chính vì không có nước mắt nên hắc mới không thể khóc, không thể hiện được cảm xúc của chính mình. Lại không muốn trút lên người con rắn nhỏ đó. Hắc không giết thứ không có lợi cho mình. Tuy là từng xem con người dần vật nghi ngờ nhau cho đến chết thậm chí giết nhau, nhưng thực tế Thi Quỷ không muốn thử thách gì chúng cả. Hắc đang đói và cách đó làm con mồi chết nhanh hơn, nhiều hơn, lại không tốn nhiều công sức. Một con rắn tinh, giết rồi vốn không ăn được. Hành hạ nó cũng không để làm gì, chỉ còn có Thiệu Khải Đăng. Đánh hắc ta cũng là một phương pháp để cơ thể vận động, đẩy lùi nỗi đau thương. Thiệu Khải Đăng chột chùn tay. Nỗi lòng đó, hắc dường như cảm nhận được. Bất ngờ một chiêu tán hồn giáng tới. Bàn tay Diệp Vũ Tường trở lại những đoạn xương khô nhưng kinh lực lại phát ra vô cùng mạnh mẽ. Theo bản năng, Thiệu Khải Đăng phản đòn lại. Một luồng khí lạnh buốt xô tới như muốn nuốt chửng Diệp Vũ Tường:

- Đại nhân...

Một bóng dáng nhỏ nhắn lao ra chắn ngang người Diệp Vũ Tường. Thiệu Khải Đăng cũng không kịp thu hồi lực của đòn. Nhưng gần như cùng lúc, Diệp Vũ Tường cũng đẩy vốc dáng đó ra khỏi mình, toàn thân gánh trọn đòn thể âm lãnh kia.

- Bùm...

68. Chương 68: Thi Quỷ Đã Lên Tiếng

- Đại nhân!

Thi Quỷ không có máu tươi. Chỉ loạng choạng ngã xuống. Thiệu Khải Đăng cũng ngừng tay. Thương thế của hắc hình như khá nặng:

- Đại nhân!

- Buông ra...

Thiệu Khải Đăng thở dài. Thà bị thương chứ không muốn mắc nợ ai. Đúng là bướng bỉnh mà.

- Đại nhân, đừng đuổi em. Đại nhân có sao không?

Xà tinh cũng biết khóc. Nước mắt ngập tràn khuôn mặt xinh đẹp như hoa của nàng. Nhưng Diệp Vũ Tường là một kẻ vô tình. Hắc rất ghét ai chạm vào thân thể của mình. Xà tinh chân thành thể nào cũng vậy. Trái tim đó - vốn không tồn tại kia mà.

- Đi đi!

- Đại nhân...

- Đi!

- Em không đi - Thật là một sinh vật bướng bình không kém gì. Tiếng hét lớn đến nỗi làm Thiệu Khải Đăng giật cả mình - Ngài cho em ở lại bên ngài. Ngài bị thương rồi kìa... Đại nhân!

Bao nhiêu năm tìm kiếm, bây giờ mới gặp. Nàng thực không cam tâm, không cam tâm lìa bỏ người đó. Dù trái tim đó không tồn tại. Người có là đá, nhưng đá cũng có lúc sẽ bị rong rêu bao phủ. Tình cảm của nàng dù không thể làm mềm được đá, cũng sẽ như rong rêu vậy, quần quýt bên người:

- Người đánh đại nhân. Người...

Con xà yêu không biết tốt xấu, phóng một đòn về hướng Thiệu Khải Đăng. Còn hấn lại không nỡ xuống tay làm nó bị thương, chỉ khê khằng dùng tay đánh tan đòn thế ấy.

- Đi mau...

Diệp Vũ Tường gầm lên. Đôi mắt của hấn cũng chuyển sang màu đỏ quạch. Rắc rối to cho con bé rồi!

- Người lấy tư cách gì mà xen vào việc của ta? Ta ghét nhất là có người viện vào hai chữ tình yêu mà bám riết lấy mình. Ta không có làm gì giúp người cả. - Giọng càng lúc càng trở nên lạnh lẽo, khiến nước mắt trên má xà yêu cũng tỉ lệ thuận, tuôn ra càng lúc càng nhiều - Ngày xưa ta giết bọn đó vì bọn chúng là con mồi của ta. Còn người, con rắn kìa... Ta không thích ăn thịt rắn. Đó là lý do ta bỏ qua cho người. Người không nợ ta, ta cũng không nợ người... Mau đi đi!

- Đại nhân...

- Nếu ta phát hiện người còn đi theo ta... - Thiệu Khải Đăng bất giác lùi lại một bước vì khí thế lạnh lẽo toát ra từ kẻ kia. Thi Quỷ ít khi nào nói nhiều như vậy, hôm nay nói ra ắt là phải hết sức cương quyết. - Ta sẽ giết từng tên một người trong nhà người. Hiểu chứ?

Khi phải chọn lựa giữa tình thân và niềm ái mộ, rắn sẽ lựa chọn thế nào? Sinh vật này bình thường cũng không có “nhân tính”. Cha mẹ, anh em, tình thân chỉ là khái niệm xa lạ. Bọn chúng tồn tại chủ yếu là quan hệ chuỗi thức ăn - duy trì nòi giống. Tuy nhiên, rắn thành tinh sẽ khác. Sau thời gian tu luyện, chúng bắt đầu có khái niệm gia đình. Những kẻ gọi là cha mẹ lại yêu thương tiểu xà tinh này rất mực, làm sao nàng có thể không xem trọng, vì một kẻ không yêu mình mà hý sinh họ. Tiểu xà tinh xem ra cũng rất hiểu điều này. Môi mím chặt, nàng khóc nghẹn, hóa thành một luồng khói bốc đi. Mới bước vào yêu, đã yêu phải kẻ không biết yêu thương là gì, thật là... Nhìn tiểu xà, Thiệu Khải Đăng chợt liên tưởng tới tình cảnh của mình. May là Tiểu Tiên tâm hồn chẳng như kẻ kia, cứng rắn và lạnh lùng như đá:

- Muốn đánh nữa sao?

- Ta muốn mượn năng lực của người để quay ngược thời gian - Thi Quỷ phải chống tay lên vai Thiệu Khải Đăng để đứng vững - Bà ấy sẽ quay lại thời điểm Diệp Vũ Tường chết. Ta sẽ cho bà ấy thấy xác của nó. Thà đau một lần còn hơn để bà nhận ra, con của mình mười mấy năm nay chỉ là một con yêu quái mượn tên con bà mà sống...

69. Chương 69: Lãng Quên

- Rồi... - Thiệu Khải Đăng cảm nhận được, Thi Quỷ đang run lên, nhẹ nhẹ - Người sẽ xóa ký ức của bà ấy, để bà ấy quên rằng, người đã từng là Diệp Vũ Tường sao?

Thi Quỷ mãi là Thi Quỷ. Hấn không thể tiếp tục cuộc sống của một con người khi chưa hề là một con người.

- Ta không giúp người thì sao?

Huyết Ma và Thi Quỷ, trong Thi Quỷ có vẻ yếu thế hơn. Sự thật, cái xác khô ấy từ lúc mới ra đời đã không được tạo hóa coi trọng. Thi Quỷ phải gom góp từng hy vọng sống trong cái chết. Điều hấn quan tâm duy nhất là sống nên mọi hành động đều không dư thừa. Huyết Ma thì ngược lại, có quá nhiều cơ hội sống, luôn cảm thấy cuộc đời trôi qua buồn tẻ và vô vị. Hai đại ma đầu của thế giới, vốn đã chẳng giống nhau, không ngờ cũng có lúc ngồi gần và nhờ cậy nhau hoàn thành một điều gì đó:

- Không giúp thì thôi. Tà tìm kẻ khác.

Thiệu Khải Đăng đã học được rất nhiều thứ từ cuộc sống này. Con người thường sợ hãi những thứ mà họ không giải thích được, cũng hay phủ nhận thứ đem đến đau lòng. Nhưng khi đã vượt qua và đối diện với nó, những người trong cuộc sẽ trở nên mạnh mẽ đến không ngờ:

- Đánh cược không?

- Đánh cược gì?

- Để bà ấy tự mình chọn lựa. Xem bà ấy sẽ chọn quay về với nỗi đau với đứa con đã mất hay sống trong hiện tại trong tình yêu của đứa con không ruột thịt nhưng luôn xem bà là mẹ của mình?

Thi Quỷ không mơ ước, không mộng mị một ngày nào đó, người mẹ hần yêu kính sẽ vì hần mà quên đi đứa con trong quá khứ. Hần vay mượn thân xác đã bao nhiêu năm, rất sợ những lúc bà nhắc lại kỷ niệm cũ của hai người. Ngọt ngào và đầy hoài niệm. Hần sợ mình ganh tỵ, sợ mình không kèm chế sẽ làm tổn thương bà.

- Ta...

- Thi Quỷ thật ngốc. - Thiệu Khải Đăng vuốt nhẹ tóc hần - Không thử sẽ không bao giờ biết được. Người cần phải thử, cần phải biết. Mình đã yêu thương nhiều như thế, tình yêu mình liệu có xứng đáng không?

Diệp Vũ Tường vẫn đứng đó, trầm ngâm. Song Thiệu Khải Đăng bây giờ lại thấy hần đáng yêu hơn. Như một đứa bé bần khoản đứng trước cửa hàng, thăm hỏi mình “Mua máy bay từ xa hay là bộ lego ghép hình mới phát hành đây nhỉ?”

- Không cần do dự nữa. - Khoát vai Diệp Vũ Tường, Thiệu Khải Đăng cười thật tươi - Ngoan về nhà ta thoa thuốc cho. Phạm thư ký hồ lý dùng thảo dược hay lắm, sẽ làm người dễ chịu ngay.

Thi Quỷ vẫn chưa phát hiện, Thiệu Khải Đăng âm thầm liên lạc với cự thiên đế, ngăn gọn một tin nhắn bằng suy nghĩ trong đầu:

- Tìm đến nhà của Diệp Vũ Tường, tìm cách thu xếp chuyện mẹ hần đi. Người cũng biết khi không ai không chế quay lại bản năng, Thi Quỷ của chúng ta lợi hại thế nào mà.

Lại phải làm việc rồi... Cự thiên đế rời vợ yêu trong luyến tiếc, hôn nhẹ tóc nàng:

- Ta đi làm chút việc. Ngoan ngoan ở nhà...

70. Chương 70: 3 Sinh Vật Cổ

Nơi cự thiên đế tìm đến là suối máu. Nơi Huyết Ma đã bị phong ấn. Đây là chốn linh thiêng, kể cả thiên đế đương nhiệm cũng không thể tùy tiện xâm phạm. Bên trong, dưới cái nơi từng là Huyết đầm, hần lấy ra một thứ. Vật mà cả Huyết Ma cũng không hề biết nó từng tồn tại. Một mảnh áo mỏng. Cả hai đứa nó không nên biết những chuyện từng xảy ra! Mãi mãi không nên biết. Thuở Bàn cổ lập địa khai thiên, ngài đã phải đối mặt với những thần tiên yêu quái từ tứ phía. Loài sinh vật người cai trị và bảo vệ lại thật yếu ớt. Bao lần chúng bị xé tan thành muôn ngàn mảnh vụn. Một khi Bàn cổ vừa rời mắt, lũ con người bé nhỏ ấy ngay lập tức bị giày xéo. Bóng tối - thời đại này thật cần thiết cho cuộc sống song cũng chính nó trong quá khứ sẽ làm cho nguy cơ của những con người yếu đuối đó tăng dần. Bàn Cổ phải hy sinh thứ mà ngài yêu quý nhất để đánh đổi một thứ ánh sáng giúp con người soi sáng thế gian trong những đêm tăm tối, cho lũ quỷ dữ sợ hãi mà tránh xa như đã từng chui rúc dưới ánh mặt trời. Ngài có 3 đứa con trai. Ba đứa con sinh ra từ xương thịt của ngài, nhờ ánh mặt trời mà trở nên rực rỡ.

- Cha xin lỗi...

Đứa con trai cả xương thịt được hòa chung với bầu trời, tạo nên cái khung vững chãi, nâng mặt trời lên cao hơn, tạo tiền đề cho một thứ quan trọng xuất hiện trong đêm tăm tối.

Đứa con thứ hai bị ánh mặt trời thiêu đốt. Xương thịt của nó bắn ra khắp nơi, bắt với lá cây khô, những thứ tưởng như vô dụng tạo nên ngọn lửa. Ánh sáng ấm áp như mặt trời nhưng tồn tại ngắn ngủi, tuy nhiên lại rất công dụng với lũ người vốn không thể nào tiếp cận quá gần với ánh sáng rực rỡ của tinh cầu chói lọi nhất thế gian.

Đứa con thứ ba... xương thịt cũng tan nát. Bàn Cổ đã trộn hòa nó định tạo nên một thứ ánh sáng dịu nhẹ, đêm đêm soi sáng thế gian. Thế nhưng, xương của nó quá mềm, lại nhỏ. Người chỉ có thể dùng tro cốt từ thịt da mà tạo. Người ta gọi đó là mặt trăng. Tuy nhiên do không hoàn thiện, sản phẩm tạo ra khi tròn khi khuyết, có lúc lại không xuất hiện trên bầu trời. Đó cũng là đứa bé Bàn cổ yêu thương nhất. Những đêm tăm tối, không ai thấy, ngài lại âm thầm ôm cái vật mình đã tạo nên hình vóc bằng thịt da con trẻ, giọt nước mắt không kèm được không ngừng tuôn chảy, tạo nên những dòng sông.

Hơi thở, tiếng thở dài kết thành gió, phiêu bạt tới muôn nơi để dành vạn vật, như tâm tình của người cha gửi đến đứa con thơ. Bản thân ngài, đầu cũng biến thành ngọn núi vững vãi che chắn sóng, râu tóc là thảo mộc xanh tốt trên mặt đất. Ngài hy sinh tất cả, để cho đất trời nguyên vẹn hình dáng, để con người được sống, được cống hiến cho cuộc sống những thứ tuyệt diệu, trong đó có cả tình thương. Nhưng Bàn cổ ngài lại không nghĩ đến, ngài đã sống quá nhiều năm. Cuộc sống chỉ là chuỗi ngày trách nhiệm và trách nhiệm. Còn các con ngài, trước đó chúng cũng là những sinh vật, khát khao sống, khát khao được phơi mình tận hưởng sự ấm áp của mặt trời...

Cả 3 đứa đều trở thành những linh hồn. Anh đầu - sống với cha không ít năm, được cha từng dành cho nhiều âu yếm. Người cũng hiểu rõ tâm nguyện của cha. Sự nổi loạn chỉ có giới hạn. Chỉ là không chịu sự khống chế của Bàn cổ, làm một sinh vật tự do, xem như không tồn tại trên đời. Kể thứ hai, là lửa. Năm ấy, nó vẫn còn là một đứa bé. Nó không hận con người, cũng không ghét hết sức vì người. Con người trở thành đối trọng cho nó đùa cợt, xua tan chuỗi ngày vô vị mà cha nó đã tạo nên. Cái tên Bàn cổ cũng chỉ là một ký ức mù mịt. Không nhớ, âu cũng là một hạnh phúc. Vì không còn gì đẹp để lãng quên. Đứa út - mới chào đời không được bao lâu, lại là kẻ có oán khí nặng nhất. Trí óc không đủ làm sao hiểu gì mà hận? Vì nó chưa hề trải qua cuộc sống, vì nó xương thịt non mềm. Vì nó vẫn còn đói và khát sữa. Vì từ lúc nó sinh ra, cha vì bận việc ít khi nào ôm nó. Nó thiếu hơi ấm, nó thiếu hơi thở yêu thương. Lửa - đổ rực... Là Huyết Ma. Nhỏ bé, yếu ớt song oán khí ngút trời, sức mạnh đạt tới độ tàn khốc. Bản thân đã là sự chết chóc, máu thịt của con người là sữa nuôi nấng nó, là nguồn dinh dưỡng cho nó lớn lên - Thi Quỷ.

Hai đứa em thơ dại của ta. Sinh vật cổ thứ ba. Cự thiên để quay lại nhà. Huệ Lâm đang cho con ăn. Tiểu Lạc thấy cha về cũng không dám chạy ra chào, chỉ gương đôi mắt ngây thơ ra nhìn, trông đáng yêu đến lạ:

- Trời ơi... Dễ thương quá!

Hắn reo lên và như một đứa trẻ, ôm lấy con, cù léc, dụi đầu vào bụng Tiểu Lạc rồi lại đặt con trên vai, long nhong đi trong nhà. Nhưng trần thì không được cao, Tiểu Lạc bị đụng vào đầu, meo máu:

- Mẹ ơi!

Hoảng hốt, Huệ Lâm ôm lấy con từ tay hắn. Còn cự thiên để thì lại sững đần người khi cô vợ bắt giắc tuôn ra lời trách:

- Anh thật là... Đau con!

Không còn e dè, không còn sợ nữa thì mới trách. Gương mặt hớn hở đó làm Huệ Lâm chột dạ. Cô ngượng ngùng:

- Làm gì mà nhìn dữ vậy?

- Không... Ngọt quá nên ta...

Phía trên thình lình vang lên tiếng động lớn. Phút êm đềm hiem hoi bị phá vỡ. Miệng cự thiên để lầm bầm:

- Đám chết tiệt. Lại tới nữa rồi.

- Ai? - Mặt của Huệ Lâm xanh mét - Cha mẹ... cha mẹ của tôi à? Bọn người đó...

- Ủ.

Mấy hôm nay “bận rộn” nhiều việc, bọn côn đồ kia cũng không đến gây sự khiến cự thiên đế cũng quên mất chuyện giúp ông bà nhạc “đẹp loạn”. Hôm nay cũng nên giải quyết cho xong, đồng thời đưa nàng “lên ánh mặt trời”. Tiểu Lạc mới ngần ấy tuổi, để nó sống thui thủi một mình dưới lòng đất âm u cũng là cái tội. Đồng thời, quanh năm chỉ thấy mẹ, Tiểu Lạc hết sức quẫn quýt, không rời mẹ trong một phút giây nào. Huệ Lâm cũng yêu chiều con. Cự thiên đế muốn “tìm” một cô con gái nữa thật là khó.

- Nàng ở nhà thu xếp, dọn dẹp đồ đạc đi! Ta làm xong việc sẽ xuống đón nàng và con lên trên đây ngay. Ngoan nhé!

Biến mất như một luồng gió, cự thiên đế lên đến mặt đất thật nhanh. Con người vô trách nhiệm đang phải mớ tới trách nhiệm rồi. Làm chồng, làm cha của người ta, đồng thời cũng là anh trai đầu của hai sinh vật cổ đúng là không dễ dàng gì. Thi Quỷ không phải là đứa dễ đối phó gì. Mong là chuyện sẽ suôn sẻ để cự thiên đế ta thanh thoi tận hưởng những ngày êm đềm bên con, bên vợ...

71. Chương 71: Tim Là Đá - Nhưng Rong Rêu Đã Phủ Lên Rồi

Màn đêm...

Yên tĩnh đến nỗi nghe cả tiếng thở của người phụ nữ đang nằm thiêm thiếp trên giường. Diệp Vũ Tường lặng lẽ đặt tay lên tóc bà. Mới có vài ngày mà ốm đi nhiều quá. Đuôi mắt thêm nhiều nếp nhăn... Tại ai? Cả đời Thi Quỷ hẳn cũng sẽ không bao giờ quên được đôi mắt kinh hoàng đó. Bà rút tay, chân lùi lại khi hẳn tiến tới bên bà. Quỷ mãi là quỷ và người mãi là người. Hai loài khác biệt, không thể chung sống. Mẹ con - cũng chỉ là lớp vỏ bọc mà thôi.

- Đây...

Thiệu Khải Đăng cũng giữ đúng lời hứa với gã thiên đế nửa mùa. Trong thời gian tên kia tìm biện pháp tháo gỡ, hẳn sẽ không rời khỏi Thi Quỷ dù chỉ là một bước. Nói gì thì nói, Thi Quỷ vẫn là một quỷ thi, sống bằng xác người. Ấn tượng không phai về một lần gặp gỡ mấy nghìn năm trước. Hẳn ta nhồm nhoàm nhai từng mảnh thịt, lấy máu là nước uống, trông rất đáng sợ. Huyết Ma tuy không xa lạ cảnh chết chóc nhưng giết người chỉ bởi bọn chúng phiền phức, ngáng đường. Còn Thi Quỷ xem người như một nguồn lương thực. Người không ăn sẽ chết, quỷ mà không ăn... chắc cũng sẽ thế thôi.

- Cứ theo ta như vậy, không chán à?

Diệp Vũ Tường ít nói đã lên tiếng hỏi. Thiệu Khải Đăng cũng thành thật trả lời:

- Chán!

- Sao vẫn theo?

-

- Người không nhớ con bé người thích sao? Vì ta mà muốn gặp cô ta cũng không dám đi gặp. Ta quan trọng đến vậy sao?

Thiệu Khải Đăng nhìn thấy trong đôi mắt trong suốt và tĩnh lặng ấy là cả một khát vọng. Hẳn và Thi Quỷ đều là 2 sinh vật cổ không tình cảm. Nước sông và nước giếng không chạm mặt nhưng có chung một điểm: đều là nguồn nước của đất trời. Thi Quỷ và Huyết Ma tưởng như khát biệt song lại có một điều rất giống: cả hai đều bị sự cô đơn xâm chiếm, sống mà không biết mình sống vì gì.

- Xin chào.

Vai của Thiệu Khải Đăng bị đập mạnh. Kẻ đập được vai hẳn chỉ có một người:

- Đồ khốn kiếp!

Gã thiên đế nửa mùa hiện ra tươi cười rạng rỡ. Nụ cười ấy chỉ ngừng lại một chút rồi tiếp tục mở rộng, chào đón Thi Quỷ Diệp Vũ Tường:

- Xin chào...

Lớn thật rồi. So với bộ xương khô phong ấn mấy ngàn năm trước thì Thi Quỷ ngày hôm nay mang hình dáng con người thật anh tuấn (đẹp trai đấy). Đáng nói là... nó rất giống cha. Thiệu Khải Đăng và mình thì không được rồi. Cả hai đều lười biếng, đều có những ý nghĩ tình quái, đều mồm năm miệng mười. Còn đứa em út này. Nó thanh nhã, nhẹ nhàng. Khí chất toát lên một vẻ trầm tĩnh, u hoài. Đôi mắt, đôi mắt nhìn kìa, giống như cha khi quyết định mang bản thân và các con mình hy sinh cho sự tồn tại của thế gian này:

- Xin chào...

Giọng nói này nữa. Trời ơi, trầm và ảm. Làm sao một Thi Quỷ giết người không ghê tay lại có nhiều lợi thế đến vậy. Ganh tỵ quá!

- Người đến giúp ta phải không?

Vào thẳng vấn đề à? Thằng nhóc này hình như nó cũng không nhận ra mình là ai thì phải.

- Còn nhớ ta không?

- Thiên đế...

- Nhớ à? Sao không... không có cảm giác gì vậy?

- Ta lâu lắm không ăn xác người rồi - Thi Quỷ nhẹ nhàng - Người đâu có lý do gì đến diệt ta. Ta cần sự giúp đỡ mà Huyết Ma thì cứ quanh quẩn không rời, trừ khi... hẳn có đồng minh khác. Đến đây có nghĩa là giúp được. Giúp ta đi! Xóa đi ký ức của bà ấy. Đưa bà ấy quay về thời điểm đó, để bà ấy đau đớn một lần. Biết rằng Diệp Vũ Tường con bà ấy đã chết... Chết thật rồi.

- Sao người không nghĩ, thật ra bà ấy đã biết người chẳng phải là con ruột. Tình thương hiện tại vốn không dành cho Diệp Vũ Tường đã chết mà người được nhận chính là Vũ Tường của bây giờ?

72. Chương 72: Tình Thương - Đó Là Một Quá Trình

Môi Thi Quỷ giật giật. Sinh vật chẳng biết yêu thương đó, thực sự khi yêu lại rất sâu nặng. Cựu thiên để cho tay vào áo. Mảnh vải ấy là thứ duy nhất còn lưu lại dòng máu của Thi Quỷ. Trò chơi ngày xưa khiến tay em thơ chảy máu, không ngờ bây giờ lại hữu dụng.

- Cầm lấy cái này...

- ...

- Mang cho bà ấy ngủ...

Nó là một thứ Mê lộ thang, giúp người ở trong trạng thái sẵn sàng rời đi hồn phách. Cựu thiên để dùng nó để giúp Thi Quỷ giải đi uẩn khúc trong lòng, cũng gián tiếp hoàn thành trách nhiệm dở dang thời gian trước. Ngày xưa không phải là không thể giết hai đứa nó, chẳng qua là sợi dây thâm tình còn sót lại khiến người không thể ra tay. Bây giờ bọn nó mà nổi loạn thì chỉ có thể gian tan nát. Thiên đế hiện tại còn non nớt kinh nghiệm, cựu thiên để thì bỏ lún tay nghề, năng lực đã không tiến mà còn thụt lùi thê thảm. Người trên giường ú ớ. Cựu thiên để chộp lấy tay Thi Quỷ:

- Đi!

Chợt nhìn thấy Thiệu Khải Đăng còn sớ rớ đứng đó, hắn cười cười:

- Đi không?

Trong không khí đã âm trầm một âm thanh nhỏ như muỗi kêu, đầy đe dọa:

- Thử không đi xem!

Thiệu Khải Đăng cũng hiểu một cách nhanh chóng. Không đi là không được. Tuy là cũng chẳng sợ mấy, nhưng óc tò mò kích thích cũng muốn xem gã gỡ trò gì.

- Đi!

- Đi!

Nắm tay hai người. Lần đầu trong mấy ngàn năm, cùng hai em gặp mặt. Tay lại cầm tay. Giống như ngày xưa vậy. Cả ba cùng xuyên qua những tầng mây mịt mờ. Vượt qua họ là những bóng người mờ mờ ảo ảo. Thấy Thiệu Khải Đăng giương mắt nhìn, thiên đế nổi hứng thuyết minh:

- Đó là những linh hồn đi lạc. Chúng sẽ xuyên qua một số thời không khác làm kẻ kỳ cục.

- Tại sao lại có chuyện đó?

- Vũ trụ cha... không... Bàn cổ tạo ra vẫn còn chưa hoàn thiện, tùy thuộc vào những thời không khác nhau mà sẽ có những cơn bão không gian lẫn thời gian. Nguyên tắc của chúng là tới khi cuốn được cái gì đó mới biến mất. Người là vật bị cuốn thường nhất, vì con người có cân nặng vừa phải, lại có máu huyết, suy nghĩ, dễ điều khiển.

- À...

Nói thế chứ Thiệu Khải Đăng cũng không quan tâm lắm. Hắn chỉ mải nghĩ đến nguyên nhân gã thiên đế nửa mùa này muốn mình theo. Có lẽ là sợ... Một khi Thi Quý nổi giận, hắn đánh không lại sẽ nhờ mình tiếp cứu. Mình không thể không cứu gã bởi gã là kẻ duy nhất biết cách quay trở lại mà. Nghĩ đến đây, Thiệu Khải Đăng giật mình. Chẳng phải là trong chuyến đi này... mình lỗ nặng rồi sao? Không được bất cứ lợi ích gì, chỉ đi theo làm... trợ thủ cho thiên đế nửa mùa? Dừng lại trong một khoảng rừng tăm tối, cự thiên đế nhìn khuôn mặt hằm hằm của Thiệu Khải Đăng mà không khỏi nén cười. Xem ra hắn đã phát hiện ra rồi. Nhưng chỉ có một câu hăm dọa mà lời được Huyết Ma cao cao tại thượng đi theo, chứng tỏ uy của kẻ làm đại ca không hề giảm sút, vẫn còn rất mạnh mẽ. Trong vô thức, em trai đã nghe lời. Thi Quý nhận ra nơi này... Mười mấy năm trước... Chính chỗ này...

- Đi thôi!

Cánh cửa đã mở ra. Gã đàn ông kéo một đứa trẻ ra ngoài. Mặc cho nó kêu la, vùng vẫy:

- Đoàn! Đoàn!

Phát súng vang lên gọn ghẽ và phía xa kia, có tiếng người đang gào thét:

- Không... Vũ Tường ơi! Vũ Tường!

Linh hồn người phụ nữ đã nhìn thấy cảnh đó. Bà gào lên... tiếng thét không ai nghe được. Nó thuộc về không gian của riêng bà. Nỗi đau của một người mẹ bất lực nhìn con mình bị người ta giết chết. Đôi tay cố nhoài ra ngăn cản, thân hình gầy guộc cố làm lá chắn đỡ đạn cho con trẻ. Song, vẫn là vô ích. Viên đạn xé gió, xuyên thẳng vào tấm thân nhỏ bé. Miệng trào máu đỏ, đôi mắt thơ ngây trợn ngược, toàn thân co giật thêm vài cái trước khi xụi lơ. Tên cướp không mảy may xao động. Thêm một viên đạn vào đỉnh đầu đứa trẻ, đảm bảo nó không có một cơ hội sống nhỏ nhoi nào. Sau đó hắn co giò đạp một phát mạnh. Thân thể Diệp Vũ Tường rơi xuống vách núi sâu thăm thẳm. Linh hồn cũng lao theo. Hết thật rồi. Đứa con nhỏ chạm vào vách núi. Đầu vỡ nát, toàn thân đầy vết trầy trụa. Mùi máu tanh bốc lên! Ban đầu là kiến. Chúng bầu đầu trên cái đầu không còn nguyên vẹn hình hài, những vết thương cũng nhung nhúc lũ côn trùng đục khoét. Vài con sói lăm lét sau đó xuất hiện với miếng mỡ ngon. Lũ quạ cũng tìm đến. Linh hồn người mẹ đã không còn có thể chịu đựng. Bà lả đi, nước mắt không khống chế, biến thành những hạt sương trên lá long lanh. Cự thiên đế lại phát tay. Xa xa có tiếng gọi... “Vũ Tường ơi! Con ở đâu?”

Tiếng gọi từ người mẹ ấy trong quá khứ. Bà đang tất tả tìm con. Nơi căn nhà nhỏ đó cũng toàn máu. Thi Quý, trong hình dáng một bộ xương khô đang nhai rôm róm những mẩu xương. Máu dính trên nơi từng là miệng, bắn tung tóe trên những khớp xương trắng xóa. Sau đó bộ xương khô đó từ từ hiện lên những mảnh thịt hồng hồng. Bộ xương co lại, nhỏ dần. Hình dáng con người bắt đầu xuất hiện. Đôi mắt trong veo tỉnh lặng ngay cả khi có hai người vừa chạy đến. Vòng tay người mẹ đang ra ôm chặt lấy nó, nghẹn ngào:

- Vũ Tường... Mẹ tìm được con rồi. Vũ Tường ơi!

Cảnh tượng đó lại biến mất. Trước mắt linh hồn chứng kiến cảnh trong căn phòng kín, đứa bé lăn lộn trên chiếc giường lớn. Con thèm khát thịt người đang hành hạ nó. Thân thể ép sát xuống giường, miệng ngậm chặt rồi xé toang những chiếc gối trắng. Đôi tay cũng bầu chặt cạnh giường. Tiếng rên rỉ trong cổ họng cố nén. Nó đang rất đau, rất khổ sở. Con đói, đói máu, đói thịt người, đói giết chóc. Mọi cái đau đó đều không sánh nổi với một cái vuốt ve và nụ cười dịu dàng của người phụ nữ: “Vũ Tường ơi!”. Thi Quý đã

mỉm cười ngây ngốc. Đã tiếp tục vật lộn với cái ham muốn được thỏa mãn cơn đói càng lúc càng nhiều. Nó không cần biết gì cả, chỉ cần được bà ôm vào lòng, thế là đủ lắm rồi. Thật là cảm động. Thiệu Khải Đăng tự nhiên cảm thông hơn cùng Thi Quý. Đằng sau vẻ hung ác là một hoàn cảnh thật đáng thương. Từ nay ta sẽ không “vu oan” cho hắn nữa. Cữu thiên để thì lại nghĩ khác.. Thi Quý có thể vì một cái ôm, một cử chỉ dịu dàng mà động lòng, tất cả cũng vì ngày xưa cha thường ôm nó vào lòng. Vòng tay ôm ấp đã là một ký ức đẹp tồn tại trong lòng Thi Quý. Dù nó có khi chẳng nhớ tới, điều đó xuất phát từ đâu. Thêm một cái phất tay. Cả 4 quay lại căn phòng của Long gia. Linh hồn cũng trở về thể xác người mẹ. Bên đôi gò má xanh xao vẫn còn đầm ướt hai hàng nước mắt. Đôi tay gầy yếu vô thức nắm chặt. Thi Quý đến bên bà, chiếc chăn rơi xuống đất. Trời lại lạnh. Khi chăn phủ lên người, đôi mắt đỏ hồng mở ra. Bà đã thấy hắn, đôi môi nhợt nhạt thều thào:

- Vũ Tường... Con đừng đi... Đừng bỏ mẹ mà con...

Thi Quý đã khựng lại. Giọng hắn nhẹ như hơi thở nhưng rõ ràng không giấu nổi sự đón đau:

- Tôi là Thi Quý. Tôi không phải là Diệp Vũ Tường.

73. Chương 73: Hoàn Cảnh Của Mỗi Người

Bàn tay đang vươn tới định chạm vào mặt Thi Quý hơi rụt lại... nhưng rồi không như lần trước. Bà nở một nụ cười dù mắt vẫn rưng rưng:

- Mẹ biết, mẹ biết con... con không phải là Vũ Tường. Biết... biết từ lâu lắm rồi.

Thi Quý đứng yên một chỗ. Vẻ ngơ ngác này, trông khá giống con người.

- Đây...

Một cái huých nhẹ vào người Thi Quý từ Thiệu Khải Đăng. Cảnh tượng cảm động thật nhưng cũng cần kết thúc nhanh. Hắn thật sự không thích chứng kiến những chuyện buồn nên khe khẽ lên tiếng nhắc:

- Người ta đã biết lâu rồi. Muốn hỏi gì thì hỏi đi chứ?

Thi Quý tỉnh ra. Từng bước chân nặng nề bước đến bên giường. Người phụ nữ đó, chỉ hơi né người, nhưng là nhường chỗ cho hắn ngồi xuống:

- Bà... bà đã biết rồi sao?

- Ừm.

Bà có linh cảm của người mẹ. Vũ Tường của bà không phải thế. Mỗi khi ôm nó trong vòng tay là bà đã cảm nhận được, đứa trẻ này có ngoại hình không khác Vũ Tường nhưng tính cách, cử chỉ, thói quen hoàn toàn khác biệt. Không thể thay đổi nhanh như thế, dù có là mất trí đi chăng nữa. Song, không thể phủ nhận, nếu không có nó, bà sẽ điên mất vì nỗi đau mất Vũ Tường. Ban đầu bà vốn chỉ muốn dùng đứa trẻ như một cách thay thế. Đã dần lòng, khi tìm thấy Vũ Tường, khi có thêm một đứa con sẽ mang nó đi báo cảnh sát, tìm lại người thân hay là đưa vào cô nhi viện. Tuy nhiên, người ta nói đúng, càng chung sống, lại càng nảy sinh tình cảm. Đứa trẻ này không sinh động, tràn đầy sức sống như Vũ Tường nhưng vẻ tĩnh lặng của nó lại tạo cho hai vợ chồng cảm giác bình yên. Thời gian trôi qua đến một lúc, bà bắt đầu sợ, sợ thực tế, sợ nó nhớ ra thân phận thật. Sợ Vũ Tường hiện tại cũng sẽ như Vũ Tường quá khứ, lạnh lẽo rời khỏi cuộc sống, để bà trải qua những ngày cuối đời trong mất mát, nhớ thương. Bây giờ biết được, Vũ Tường là một loài quỷ dữ. Hình ảnh máu đỏ lan tràn vụt qua trong đầu. Song rất nhanh lại tan đi. Bà nhớ tới đứa trẻ những đêm mưa lạnh thường hay sang phòng ba mẹ, sửa lại chăn. Có lúc nó đứng đó nhìn bà thật lâu. Khi bà bệnh, bên cạnh luôn là ly nước quả chua ngọt. Những món ăn bà nấu nó đều ăn sạch. Dù với quỷ, món ăn của loài người có lẽ rất khó nuốt. Bà từng bắt gặp, Vũ Tường chạy ra vườn, ói hết tất cả thức ăn vừa mới dùng.

- Vũ Tường... nó chết rất thê thảm. Còn con... con lại đang sống. Mẹ không muốn một lần nữa... lại mất con..Vũ Tường ơi!

Thi Quỷ không biết khóc. Nhưng lại biết gạt nước mắt cho người mẹ đang đau khổ. Thi Quỷ lại biết nói những lời nói dễ dàng:

- Vậy thì ngày mai mình sẽ đi. Con và mẹ đến chỗ đó, mang Vũ Tường về. Không để em nó lạnh lẽo dưới đây nữa.

- Ủ.

Chuyện được giải quyết nhanh hơn tưởng tượng. Thiên đế ra hiệu và Thiệu Khải Đăng bước theo sau:

- Xong rồi à?

- Ủ. Chắc cũng tương đối ổn. Lát nữa chỉ cần xóa một chút ký ức về Thi Quỷ. Giữ nguyên chuyện Diệp Vũ Tường là con nuôi, tìm một nguyên nhân hợp lý một chút, như hồi nhỏ bị lạc chẳng hạn.

- Ta xem như cũng có giúp hần chứ nhỉ?

Cựu thiên đề liếc em trai bằng nửa con mắt. Thằng nhóc này không biết lại có ý đồ gì:

- Lại tính toán cái gì nữa hả?

- Một chút chuyện riêng thôi.

- À này...

- Cái gì?

- Chuyện ông bà nhạc đấy...

- Thế nào?

- Lúc người không có ở đây, cái bọn kia có đến quấy rầy họ. Ta đã ra tay một chút với bọn chúng - Cựu thiên đề cười cười - Ngày mai ta cũng sẽ đưa vợ của ta về nhà.

Đầu óc linh hoạt của Thiệu Khải Đăng lại tính toán rất nhanh. Cũng không thiệt thòi lắm. Úc Huệ Lâm về nhà, mọi chú ý sẽ dồn về nàng. Nương Tiên là cô gái nhiều mặc cảm, nhất định sẽ cảm thấy như người thừa. Lúc đó mình xuất hiện là hay nhất:

- Thấy cách của ta thế nào?

- Được thôi. Ta về nhà thu xếp, người cứ làm theo ý của người.

Hần lại biến thành cơn gió và biến đi. Còn lại một mình, cựu thiên đế lười biếng xoay mình. Làm việc cả buổi rồi, về nhà với vợ yêu thôi.

74. Chương 74: Ngươi Không Thể Tầm Mã, Vì Chúng Chẳng Giống Nhau

- Thừa ba mẹ...

Thạch Tiên không khỏi ngỡ ngàng khi về nhà, ông bà Úc đang ngồi bên cạnh một cô gái xinh đẹp, dịu dàng. Trong lòng bà là một đứa trẻ khoảng 2 tuổi trắng trẻo, đáng yêu:

- Tiểu Tiên... - Bà Úc vui mừng đến rơi nước mắt - Chị con... chị của con về rồi.

Thạch Tiên đúng là có chút hụt hẫng khi nhìn cảnh cả nhà sum họp. Chị mới là con ruột của ông bà. Còn mình... dù sao chỉ là một đứa con nuôi.

- Em đừng nghĩ ngợi gì cả Tiểu Tiên ạ - Tuy chưa nói chuyện bao giờ nhưng Huệ Lâm đã nghe ba mẹ kể về Thạch Tiên - Một cô con gái nuôi nhưng hiếu thuận, thời gian qua đã thay cô chăm sóc cha mẹ. Trong lòng đã có sự cảm kích, bây giờ nhìn thấy cô em xinh xắn đáng yêu, càng thêm mến - Chị cũng là chị của em mà.

Bữa cơm diễn ra thật suôn sẻ. Chỉ có cựu thiên đế là ngo nguậy không yên trên ghế. Cuộc nói chuyện với Úc lão gia thật ấn tượng. Tuy ông không biết chuyện hắc bắt cóc Thạch Tiên, cô chỉ đơn giản kể lại câu chuyện mình bị lừa bán quá biên giới, sau đó bỏ trốn và gặp “chồng hiện tại” song cũng không vì vậy mà cuộc trò chuyện bớt đi sự căng thẳng:

- Cậu... . con tên là gì?

- Dạ... Con là...

Phải nghĩ ra một cái tên. Ngày xưa cha cứ gọi là “Nhất... Nhị... Tam”. Thiệu Khải Đăng có tên là do hắc sống chung cùng loài người lâu. Thi Quỷ là mượn tên của người khác. Còn Cựu thiên đế biết lấy tên gì?

- Tiểu Lạc. Đừng chạy ra ngoài. Coi chừng lạc đó con!

Tiểu Lạc mới 2 tuổi, mọi thứ xung quanh chỉ dừng lại ở mức thích và không thích. Ánh mặt trời, cây cỏ, con cái toàn là những thứ nó chưa biết bao giờ. Cái gì nhìn thấy cũng tò mò cũng muốn xem cho thật kỹ:

- Con là Hạ Vĩnh Lạc.

Vĩnh Lạc, vĩnh viễn vui sống, vĩnh viễn yên bình. Có lẽ cũng là điều ai cũng mơ ước.

- Ừ.

Cuộc sống con người là chuỗi ngày phức tạp. Thân phận - cuộc sống. Con trai lại phải đi học. Đi học - ăn uống - tiêu dùng đều phải có tiền. Haiz, thật là phức tạp. Nhưng biết làm sao được, khi hắc đã có vợ con. Kể không trách nhiệm một ngày nào đó lại chán ghét cuộc sống cô đơn, muốn tìm chút sôi động. Song, kèm với sự khuấy động đó lại là bao nhiêu thứ, nếu không tự buộc mình phải “trách nhiệm và cố gắng” thì chẳng biết làm gì.

- Hai đứa vào nhà nghỉ đi. Ba mẹ cũng đi nghỉ.

Cha mẹ đều đã già rồi. Cuộc sống của hai người đã khó khăn, còn phải “dính” thêm một gia đình thì thật là phức tạp. Hạ Vĩnh Lạc (cựu thiên đế) thở dài. Một tay bồng con, hắc quay sang vợ:

- Em vào nghỉ đi. Tôi ra ngoài một chút.

Thiệu Khải Đăng đang ngồi xem hồ sơ sổ sách với sự cố vấn và giảng giải của Phạm Vĩnh Kỳ. Cái gì cũng phải học mà. Trong cái thế giới này, làm đại ca xã hội đen cũng phải học. Cái gã Thi Quỷ Diệp Vũ Tường không phải cũng đã tốt nghiệp hai trường đại học đó sao?

- Anh hai. Có người tìm...

- Ai vậy?

- Hạ Vĩnh Lạc.

- Không quen. Cho hắc biến đi!

Cánh cửa bỗng bị xô mạnh. Hạ Vĩnh Lạc bước vào:

- Anh hai... Hắc ta...

- Biết rồi.

Thiệu Khải Đăng phát tay ra hiệu. Bọn đàn em hiểu ý, vội đi ra:

- Sao hắc? - Thiệu Khải Đăng cười cười - Đặt tên nữa à? Xem ra người quyết tâm bước ra từ bóng “mật mờ” nhỉ?

Dốt mà cứ hay nói chữ. Nhưng bây giờ không phải là lúc bàn tới vấn đề này:

- Ta cần người giúp.

- Giúp cái gì?

- Người có giấy tờ chứ?

- Đương nhiên. Cái mớ giấy lộn đó không có là không được.

- Ta muốn người làm cho ta một cái.

Cuối cùng thì cũng có cái để bắt chẹt gã này rồi. Thiệu Khải Đăng cười thầm. So về năng lực, hai bên có lẽ là ngang ngửa. Đánh chỉ phí thời gian. Thiệu Khải Đăng vốn là cướp. Hắn ngang ngạnh bá đạo, đó là bản chất. Dù có bày ra nhiều trò cũng chỉ để tiếp cận nàng. Tiệm nghi dù chiếm được song thời đại này nữ tử lại có tư tưởng “yêu thương mới thành đôi lứa”. Nàng không vì chuyện đã có quan hệ thân mật mà phò thác đời mình cho Thiệu Khải Đăng. Hắn lại không dám mạnh tay với nàng. Cựu thiên đế là anh rể, nói gì thì nói, nếu gã can thiệp, hai bên là một chết, một bị thương. Hoàn toàn không có lợi:

- Đương nhiên là không vấn đề. - Hắn bước đến gần bên cựu thiên đế, gần từng tiếng một - Với một điều kiện...

- Ta biết. - Người xưa nói không sai, nguời tầm nguời - mã tầm mã vì chỉ chúng có thể hiểu nhau - Không được xen vào bất cứ việc gì người làm. Đúng không?

- Thông minh. Người thử xen vào xem, đừng tưởng ta không biết, người đang dùng thuật che mắt để bọn thiên đế mới không nhận ra thân phận thật của người. Nếu người làm ta nổi điên, tất cả đều tung hô ra hết. Thiên đế tiền nhiệm vì trốn tránh trách nhiệm, lại cướp con người làm vợ, còn sinh con. Chỉ cần tin tức lộ ra, vợ con người chính là miếng mồi của cả tam giới. Không chế được thiên đế, lúc đó tính gì mà chẳng được.

75. Chương 75: Trở Về Bản Chất

Mới sáng sớm, Thiệu Khải Đăng đã đứng trước cửa nhà Thạch Tiên. Trên tay là một bó hồng mà hắn đã dày công chọn lựa. Từ trong nhà, Thạch Tiên nắm tay Tiểu Lạc, bước ra:

- Bạn học Thiệu...

Má cô lại bỗng chốc hồng lên. Mỗi lần gặp Thiệu Khải Đăng là cảm giác không tự nhiên lại tràn về. Nhưng bây giờ lại không thể tránh né hắn được:

- Tiểu Tiên...

Đứa bé đưa đôi mắt trong veo lên nhìn hắn. Ánh mắt này trông thật khó ưa, nó y như gã thiên đế nửa mùa kia vậy.

- Dì ơi?

- Hửm?

- Chú kia trông dữ quá. Con sợ...

Mẹ kiếp. Thiệu Khải Đăng rửa rủa thầm trong bụng. Từ cha tới con đều là thứ đáng ghét. Thế mà từ nay chúng lại là người nhà của Tiểu Tiên.

- Bạn... bạn không sao chứ?

- Sao cơ?

- Cái người hung dữ đó. Họ không làm gì bạn sao?

Thiệu Khải Đăng sực nhớ ra câu chuyện ở trường. Gương mặt rạn lên, hớn hở:

- Tiểu Tiên... lo cho tôi sao?

- Tôi...

Mắt Thạch Tiên lại càng đỏ hơn. Trước đó nghe nói là hấn và người kia... Đột ngột bị bắt đi, đã khiến cô không ít lo lắng. Hôm nay định đến tìm thầy Phạm để hỏi tình hình. Nhưng thấy hấn thế này, bất an trong lòng đã vơi đi một nửa.

- Hấn đánh tôi... Nhưng không sao, có người trong trường đã báo cảnh sát.

- Vậy à?

Đứa bé lại nắm tay Thạch Tiên, giật giật:

- Dì ơi... Dì thôi!

- Tôi...

- Tôi đi với hai người...

Nhìn Thạch Tiên cầm ba lô, có lẽ là đến trường. Mấy hôm trước, Thiệu Khải Đăng đã giao “hàng” là giấy tờ của hai cha con hấn. Hạ Tiêu Lạc, gọi thân mật là Tiểu Lạc. Hôm nay là ngày đầu tiên nhóc đến trường mẫu giáo mà.

- Không cần đâu. Tôi và Tiểu Lạc...

- Sáng sớm con gái và trẻ con không nên ra đường một mình.

Hấn cầm lấy ba lô của Tiểu Lạc, một tay nắm lấy tay nó, bước trên đường. Cứ thế im lặng đến bến xe buýt. Lên xe buýt thì đã đông người. Thiệu Khải Đăng dẹp đám đông, chiếm một vị trí đủ chỗ cho 3 người cùng đứng. Lưng hấn hướng ra ngoài, như đang ôm gọn, che chở cho hai người.

- Bạn học... Thiệu...

- Hình như qua mấy ngày thôi mà Tiểu Tiên đã quên rồi, gọi là Đăng chứ!

Đăng thì lại quá thân mật. Thạch Tiên im lặng. Đôi vai hơi co lại, cố tránh bất cứ sự va chạm nào dù là nhỏ nhất. Nhưng Thiệu Khải Đăng là kẻ cơ hội nhỏ nhất vẫn là cơ hội mà.

- Á!

Chiếc xe đột ngột thắng gấp. Thạch Tiên đổ nhào vào lòng hấn. Không bỏ qua cơ hội, hấn ôm chặt cô, còn đặt môi lên mái tóc đen huyền:

- Bạn Thiệu...

- Đăng!

- Đăng...

- Ngoan...

Môi hấn nhếch lên hài lòng. Tay ôm xiết hơn, ôm luôn đứa nhóc trợn vào lòng. Có cảm giác cả nhà 3 người thân thiết. Thật sự hạnh phúc đáng để bỏ ra công sức cả ngàn lần.

- Đăng... Buông tôi ra... Người ta đang nhìn... Kỳ...

Mắt Thạch Tiên bắt gặp một cặp tình nhân cạnh bên đang hôn nhau say đắm. Trên xe buýt cảnh này có lẽ đã quá quen thuộc, mọi người vẫn bình thản đọc báo, nhắn tin:

- Có người còn hơn mình nữa kia.

- Nhưng Đăng... tôi không quen... Buông tôi ra. Còn có Tiểu Lạc nữa...

- Không buông. Cả đời cũng không buông.

Người này từ khi nào đã trở nên ngang ngược đến thế. Thạch Tiên cố trở mình, định vùng ra. Càng ở trong ánh mắt ám áp đó, con tim cô càng đập mạnh. Thạch Tiên lại sợ cảm giác đó. Mới kết thúc một mối quan hệ, bắt đầu một mối quan hệ khác, thật sự là chưa sẵn sàng:

- Tiểu Lạc sẽ bị ngộp. Đăng, buông ra...

Cái giọng trong trẻo bỗng cất lên, khiến Thạch Tiên biến sắc, còn Thiệu Khải Đăng thì đặc ý cười thầm:

- Không sao đâu. Con thích được ôm như vậy. Ấm lắm ạ!

76. Chương 76: Chiến Dịch Bám Chặt Và Dính Chặt

Đưa Tiểu Lạc đến trường xong, Thạch Tiên đến chỗ làm thêm. Thiệu Khải Đăng cũng lẳng lặng đi sau, ban đầu tưởng là tình cờ chung một con đường nhưng càng lúc cô càng chột dạ:

- Đây.

- Hửm?

- Đăng... đừng có đi theo tôi được không? Tôi phải đi làm thêm.

- Thì có sao? Tiểu Tiên đi cứ đi, tôi theo thì cứ theo thôi.

Kiểu theo đuổi thẳng thừng và không hề che giấu này làm Thạch Tiên tuy bụng đầy ắp ức cũng không thể nào phản đối được. Đường vốn là của chung, hẳn muốn đi thế nào, cô có quyền gì mà quản chứ?

- Nhưng mà... thôi. Kìa...

Xe buýt tới. Thạch Tiên quyết định thật nhanh. Cô bất ngờ chạy thật nhanh, gần như là phóng lên trong khi Thiệu Khải Đăng bị mất tập trung nhìn theo hướng mắt của mình. Xe lặn bánh ngay, trong xe thì chật kín người. Một tay nắm chặt lấy chỗ vịn tay, Thạch Tiên vừa thở phào nhẹ nhõm thì bỗng nhiên có tiếng ai đó sát bên:

- Em Úc. Em cũng đi xe buýt chuyển này à?

Hôm nay đúng là một ngày xui xẻo mà. Người vừa hỏi chuyện là thầy Đàm “quân tử”. Gọi là thế vì thầy dạy môn Hán ngữ này luôn lấy làm tự hào vì vốn hiểu biết của mình. Thầy ví mình với trúc, thanh thoát, trang nhã, biểu tượng của “quân tử”. Nhưng bên trong vẻ “quân tử” ấy lại là một tính cách gần như là trái ngược. Thầy soi xét, để ý chuyện của học sinh, lại thù dai nên sinh viên trong trường không mấy ai thích.

- Em chào thầy ạ!

- Ngoan. Lên xe buýt mà đứng thế kia thì mệt lắm - Đàm “quân tử” cười tình, bất ngờ kéo mạnh tay Thạch Tiên - Hay là em ngồi đây cho...

Vị trí ngồi là một chỗ nhỏ xíu bên cạnh ông ta. Thạch Tiên phản ứng ngay, gay gắt:

- Thầy... Xin thầy tự...

- Thầy không có ý gì đâu - Ông ta vội vàng cắt Thạch Tiên - Thầy chỉ...

- Két...

Chiếc xe buýt bỗng dừng thẳng gấp. Ông bác tài xế hét lên:

- Muốn chết hả?

Sao đó có ai nói gì nữa. Nhưng gã quân tử này với ánh mắt hau háu làm Thạch Tiên không khỏi đề phòng. Cô cũng sẵn sàng co chân lên đá một phát nếu ông ta còn giở trò nữa. Đám đông bỗng nhiên chột dạ. Vẫn nụ cười tươi, Thiệu Khải Đăng bước lên xe, hướng về hướng Thạch Tiên.

- Tiểu Tiên...

Là một mối quan hệ phức tạp. Mọi người trong xe lại tiếp tục nhắm mắt định thần, không quan tâm tới câu chuyện của 3 người nữa. Thiệu Khải Đăng bước đến bên Thạch Tiên, giọng hết sức dịu dàng:

- Mồ hôi ra rồi kìa. Lần sau không được chạy nhanh thế nhé!

Ngoại hình, lời nói của hắn cùng với gương mặt đỏ bừng của Thạch Tiên đã khiến Đàm “quân tử” cũng cảm thấy chột dạ lẫn tức tối. Ông ta hắng giọng:

- Trò thấy thầy mà không chào à?

Bây giờ Thiệu Khải Đăng mới để ý tới người đang ngồi. Hắn xoay người, ngăn Nương Tiên tiếp xúc với hắn ta, giọng lạnh nhạt:

- Có nhiều người không cần phải lên tiếng ai cũng tự giác mà cúi đầu, bên cạnh đó nhiều dạng cũng khiến người ta chưa thấy mặt đã vô cùng chán ghét. Thầy Đàm có lẽ cũng biết, mình thuộc kiểu người nào.

Thạch Tiên không hiểu là do mình nhìn nhầm hay con người kia đã thay đổi nhưng thật lòng, cô thích Thiệu Khải Đăng của những ngày âm thầm lặng lẽ hơn. Con người này mạnh mẽ quá, nhưng sự mạnh mẽ đó lại làm cô sợ. Kiểu nói năng khiến thầy Đàm còn không dám lên tiếng kia nữa, hoàn toàn khác hẳn với người trong trí nhớ của Thạch Tiên. Xe lại ngừng cho một đợt khách mới lên. Thiệu Khải Đăng đứng phía ngoài gần như bị xô bật đi bởi những con người đang vội vã. Tuy nhiên bờ vai đó vẫn không rời vị trí, kiên trì che chở cho Thạch Tiên.

- Mệt không?

- Không... Đăng mệt không?

- Không có mệt...

Hắn lại hỏi:

- Tiểu Tiên làm thêm việc gì?

- Phụ việc cho quán trà thôi.

- Ủ. Thế thì Đăng sẽ đến đó uống trà.

Hôm đó, Thiệu Khải Đăng đã làm cho quán trà nơi Thạch Tiên làm phải xôn xao. Hắn uống tổng cộng 24 ly trà, uống rất sảng khoái, từ đầu buổi tới cuối buổi không dùng gì khác ngoài trà. Thạch Tiên định bụng không nói gì tới hắn, chuyên tâm làm công việc của mình, nhưng trước sự chú ý không tránh khỏi của mọi người dành cho Thiệu Khải Đăng, cô cũng phải lên tiếng:

- Đăng... Không về à?

- Không. Đợi Tiểu Tiên cùng về.

- Tôi về trễ lắm. - Cô hơi hoảng - Sau khi xong việc ở đây tôi còn phải đến “Nhà Trùng Khánh” nữa. Bạn...

- Nhà Trùng Khánh? - Thiệu Khải Đăng cũng đã từng đến nơi này trong đợt “thị sát” với Phạm Vĩnh Kỳ - Nơi đó phức tạp lắm. Tiểu Tiên...

- Phức tạp hay không là tùy người thôi. - Thạch Tiên cười nhẹ - Đăng về đi, không cần...

- Tiểu Tiên không nghĩ phức tạp nhưng tôi thì lại cho nơi đó phức tạp. Tiểu Tiên đi một mình, tôi không yên tâm.

Cũng trong lúc ấy, A Bình - một người làm phục vụ chung đi ngang qua. Nghe câu nói đó, chị cười cười, huých nhẹ vào người Thạch Tiên làm cô nóng bừng cả mặt. Nhưng cũng không nói gì nữa. Cô là con gái, nghe mấy lời ấy, tự nhiên lại có cảm giác ngọt ngào.

- Anh chàng này hay đấy, Tiểu Tiên - Khi Thạch Tiên xuống dưới bếp, A Bình thẳng thắn nhận xét - Em đừng...

- Chị đừng nói nữa mà. - Thạch Tiên vội lảng đi, bưng tiếp mâm bánh bao và trà ra ngoài cho khách. Đi ngang chỗ Thiệu Khải Đăng, vô thức, cô không khỏi nhìn sang. Chợt giật mình... Hắn không chỉ có một mình ngồi đó. Bên cạnh đã có một cô gái, tuy không rõ mặt nhưng vóc dáng nhìn đằng sau cũng rất hấp dẫn, gợi tình. Giọng nói thì thật thanh thoát:

- Uống rượu nhé? Rượu ở đây khá là ngon.

77. Chương 77: Trong Mắt Chỉ Có Một Người

Thiệu Khải Đăng thuộc tuýp người cổ chấp, bướng bỉnh và có đủ tật xấu. Song hắn cũng là dạng, không thích thì dù có thiên hạ đệ nhất mỹ nữ trước mắt cũng không màng:

- Cho thêm một ly trà đi!

Về lạnh nhạt gần như là không để mình vào mắt của Thiệu Khải Đăng làm cho Lục Hàm vừa kinh ngạc lại vừa tức tối. Cô là một người mầu đầy triển vọng, lại xinh đẹp nức tiếng. Hôm nay nếu không vì đoàn phim gặp sự cố, cô sẽ không đến cái quán trà nhỏ xíu này mà trốn fan hâm mộ. Gã đàn ông kia là ai chứ? Tuy cũng khá sáng sủa, bảnh trai (nếu không cô cũng chẳng thêm cho vào mắt) nhưng nhìn kỹ thì áo quần không phải hàng hiệu, cũng chả ra dáng sành điệu của công tử thế gia, dạng đó thì...

- Xin lỗi. Chị có phải là Lục Hàm không ạ?

Một khách hàng ở đây đã nhận ra Lục Hàm. Gương mặt anh ta sáng rực lên, giọng không giấu được phần khích. Những người khác nghe vậy cũng nhìn sang. Thoảng cái, chiếc bàn nơi Thiệu Khải Đăng ngồi đã trở thành tâm điểm của sự chú ý:

- Chị Lục Hàm...

- Đúng là Lục Hàm rồi...

Những tiếng xôn xao khiến Lục Hàm không khỏi tự hào. Cô quay sang gã đàn ông “có mắt như mù” kia. Song Thiệu Khải Đăng không có vẻ gì là chú ý hơn đến cô ta. Trái lại mùi son phấn còn khiến hắn càng lúc càng khó chịu:

- Hắt... xì...

Liên tục 7 - 8 cái hắt hơi như thế. Mặt Lục Hàm thì xanh mét vì giận, còn Thạch Tiên thì chột thấy lo lo trong lòng. Thời tiết đang lạnh mà hắn ta theo mình suốt cả ngày ngoài đường, người lại ăn mặc phong phanh. Tuy nhiên, lo thì lo thế thôi chứ cô làm gì có cơ hội đến gần Thiệu Khải Đăng. Một đám người hâm mộ tạo thành một vòng tròn vây hắn và Lục Hàm vào giữa. Cảnh phóng viên cũng đã xuất hiện. Nói gì thì nói, tin tức liên quan tới hot girl có thân hình bốc lửa này luôn luôn ăn khách mà:

- Cô Lục... cô có thể cho biết quan hệ của cô và nam diễn viên Mạnh Tư Hàn có thật không?

- Cô Lục... người này cùng cô xuất hiện ở đây. Có phải đây là bạn trai của cô không?

- Cô Lục...

Người càng đông, Thiệu Khải Đăng càng không thể thấy được Thạch Tiên. Quán trà đã chìm vào hỗn loạn. Mọi người chen lấn nhau, mong tới gần phía “nữ thần” hơn. Chen lấn thì không tránh được xô đẩy. Mà Lục Hàm hôm nay lại không mang theo vệ sĩ. Ban đầu còn tự hào, song làn sóng những người hâm mộ thì ít mà tò mò thì nhiều, trong đó có cả những kẻ muốn lợi dụng cơ hội mà “đụng chạm” hot girl cứ sấn lại gần khiến gương mặt cô ta cũng biến đổi không ngừng:

- Á!

Tiếng kêu thất thanh vang lên. Ai đó thò tay xé một mảnh áo của Lục Hàm. Chiếc áo đã hở một phần vòng ngực đầy đà bị co kéo càng mở rộng hơn. Dù đã quen với những ánh nhìn hau háu của đàn ông, song trơ trẽn thế này thì Lục Hàm cũng không tránh khỏi mặt đỏ tai hồng. Trong khi đó, không nhìn thấy được Thạch Tiên khiến Thiệu Khải Đăng bức bối trong người. Đôi tay tưởng là mảnh khảnh song lại đẹp đẽ lắm, rất nhanh. Như gặp được cứu tinh, Lục Hàm bám lấy tay hắn, quyết không buông dù Thiệu Khải Đăng không kiên trì, thốt lên:

- Buông ra!

- Không buông. Đưa tôi ra khỏi đây đi. Làm ơn mà...

Đôi mắt ươn ướt đó đối với Thiệu Khải Đăng không có tác dụng gì. Nhưng cũng trong lúc đó, hắn thoáng thấy cái bóng của Thạch Tiên. Thế là không quan tâm đến Lục Hàm cứ bám chặt lấy mình, hắn băng băng đi về hướng người trong mộng:

- Tiểu Tiên... Tiểu Tiên...

Đứng đằng sau mà nhìn, thì quả là người đàn ông đó rất đặc biệt. Đây là lần đầu tiên Lục Hàm nắm chặt tay một người khác giới đến vậy. Cảm giác được che chở thật lạ, thật thích.

- Tiểu Tiên...

Người ấy đột nhiên gạt mạnh tay cô ra, vội vội vàng vàng lao tới bên một cô gái. Gương mặt cũng dễ nhìn, nhưng thân hình thì... vòng một sườn đuột, quần áo nhìn là biết hàng chợ. Làm sao mà...

- Lục Hàm...

- Lục Hàm...

Kiểu này là hâm mộ điên cuồng giả hiệu hay còn được gọi là hiệu ứng “theo đuôi làm màu”. Những kẻ hâm mộ kiểu này, hâm mộ thì không mấy nhưng điên cuồng thì có thừa. Để rồi trong sự cuồng nhiệt làm thỏa mãn chính mình, thần tượng của họ sẽ là nạn nhân chịu hậu quả nặng nề nhất.

- Buông tay tôi ra...

- Anh không thể... không thể galant hơn một chút sao? Đám người kia...

Galant? Galant là cái quái gì? Thiệu Khải Đăng không quan tâm, chẳng cần biết cô gái này sẽ bị gì với cái đám fan hâm mộ điên cuồng kia. Song, trước mặt Nương Tiên, hắn không thể làm cái gì quá thẳng thừng. Giữ gìn hình tượng tốt đẹp mà. Cái bọn người kia dường như bị kích thích thì phải, họ càng chạy, chúng càng đuổi theo, gắt gao và điên cuồng gào thét “Lục Hàm”. Mà cô gái này có gì đặc biệt. Tóc thì cháy khô đỏ quạch, mặt trắng bệch, môi đỏ bầm. Da dễ trắng thì có trắng nhưng lại nồng nặc cái mùi khó chịu. Kiếp sau cũng đừng hòng sánh với Tiểu Tiên. Mà tại sao mình lại phải chạy nhỉ? Con bé này mới là nguyên nhân bọn chúng đuổi theo mình mà. Đang chạy bỗng nhiên chân của Lục Hàm cứng ngắc. Cô gần như chôn chân tại chỗ, trong khi người kia nhanh chóng rời đi. Cả đám fan hâm mộ dĩ nhiên không bỏ lỡ cơ hội vây lấy cô, người ôm, kẻ sờ, bày tỏ tình cảm nồng nhiệt. Bị đụng chạm trong khi bản thân không làm gì được, Lục Hàm không biết làm gì ngoài cách hét to:

- A!

- Lục Hàm. Nghe nói cô...

Đang say sưa trong sự vui thích bỗng dưng cả đám người đều dừng hẳn lại. Không dừng lại mới lạ! Ví dụ thỉnh thoảng đi đứng bình thường, bỗng nhiên bị tạt một xô nước đá vào mặt, thử hỏi bạn có nhảy dựng lên không?

- Mấy người có biết xấu hổ không? Làm cô ấy thành ra như thế. Thật là quá đáng mà.

Là Nương Tiên. Tiểu Tiên của hắn, nàng thật là dũng cảm. Càng lúc càng đáng yêu. Nàng đã chủ động ra tay, đương nhiên người làm tướng công, làm sao để nương tử của mình một mình “làm anh hùng gây họa” được. Đẹp loạn nhanh nhất, à... có lẽ là bắt chước Diệp Vũ Tường, dùng súng. Mấy hôm trước, Khúc Huy có đưa cho hắn, nói “anh hai không cần vệ sĩ thì cầm nó theo để phòng thân”.

- Đoành...

Tiếng súng chát chúa và giọng Thiệu Khải Đăng càng chát chúa hơn:

- Biến đi hết. Nếu không đừng có trách ta!

78. Chương 78: Vốn Không Chung Đường

Khúc Huy dù biết anh hai cá tính không bình thường nhưng cũng không cần không bình thường đến thế chứ? Giữa quán trà nổ súng khiến người ta hỗn loạn. Tin tức nhanh chóng lên Internet, khắp nơi đều biết. Sử dụng súng trái phép không phải là chuyện nhỏ, lại khoa trương đến vậy, thật là không biết làm sao?

- Cần có luật sư không?

Viên cảnh sát hỏi chiếu lệ. Loại công tử ăn no rủng mỡ dạng này, thế nào mà chẳng có luật sư biện hộ cho:

- Tôi chính là luật sư.

Khúc Huy tốt nghiệp 2 trường đại học, tuy nhiên từ khi về đây, bằng cấp thứ hai chẳng mấy khi được dùng đến. Chuyện của “anh hai” có thể để người khác lo, song lại có thể ảnh hưởng đến tổ chức, Khúc Huy cảm thấy không yên:

- Thế thì mời...

Anh hai quả là anh hai. Thiệu Khải Đăng hết sức bình tĩnh. Chân khẽ gác lên bàn, tay chống lên cằm, cơ bản hần vốn không để ý những lời viên cảnh sát kia đang hỏi:

- Này... Không cần phải giả điếc vậy chứ? Này...

Viên cảnh sát có lẽ cũng đã đến giới hạn chịu đựng, đập bàn, hét tướng lên. Cùng lúc đó, Khúc Huy bước vào. Nhìn thấy nhau, cả hai đều có không ít ngỡ ngàng:

- Tiểu Huy.

- Chào anh. - Khúc Huy vẫn bình thản như cũ, tay giơ ra - Tôi là Khúc Huy là luật sư đại diện cho ông Thiệu.

Ra là vậy. Bàn tay người đó ngừng lại, rồi giọng cũng nhẹ tênh:

- Vâng. Tôi là Thái Triển Tâm. Là người chịu trách nhiệm vụ án này. Mời anh ngồi!

- Anh Tâm, vậy tôi ra ngoài nhé?.

- Ừ. Cậu đi đi!

Khúc Huy là một người bình tĩnh. Ngay cả khi đối diện cùng người bạn thời thơ ấu, anh vẫn không có cảm xúc gì rõ rệt. Triển Tâm hít một hơi dài, vào thẳng vấn đề:

- Ông Thiệu không có giấy phép sử dụng súng, lại không xuất trình được giấy tờ gì. Chúng tôi sẽ truy tố ông ấy tội sở hữu vũ khí trái phép. Còn hành động dùng súng tấn công người nữa. rất nguy hiểm nên có thể tạm giam thêm để điều tra.

Lại còn không mang theo chứng minh. Thật là không nói nổi mà. Khúc Huy cố nén tiếng thở dài, chậm rãi lấy từ trong cặp ra một số giấy tờ:

- Đây là giấy phép sử dụng súng bên Mỹ cấp. CMND tôi cũng có mang đến, còn nữa chúng tôi cũng mong phía cảnh sát các anh xem xét lại một chút. - Hần cười nhẹ - Theo tôi biết, tình hình lúc đó là rất hỗn loạn. Đám người hâm mộ của Lục Hàm vô cùng kích động, thân chủ tôi không có ý tấn công ai cả. Tôi cũng sẽ nhờ người bên xét nghiệm hiện trường xem xét đường đi của viên đạn, xem nó là cố ý nhắm vào người khác, hay chỉ là một phát bắn chỉ thiên. Trong trường hợp này, đó là phòng vệ chính đáng, có thể nộp phạt, nhưng không cần phải bị tạm giữ như ý cảnh sát các anh. Đúng là cực phẩm. Thiệu Khải Đăng thú vị nhìn Khúc Huy. May mắn thật, kiếm được người thế này, lo gì nữa. Nghĩ lại, trong 3 sinh vật cổ, hẳn đúng là sung sướng nhất rồi.

- Ông Thiệu. Phía trước có tài xế chờ sẵn, ông về trước đi! Tôi ở lại làm một số thủ tục.

- Ừ.

Đi qua Khúc Huy, Thiệu Khải Đăng chợt dừng lại. Tay vỗ nhẹ lên má anh:

- Ngoan. Em phải cười nhiều lên, nhóc Huy ạ!

Nhóc Huy? Khúc Huy sau phút cứng người thì cũng bật cười. Anh hai thật là...

- Mà không hối hận sao?

Không cần quay lại cũng biết đó là ai. Triển Tâm!

- Tao sau này sẽ làm cảnh sát.

- Tao cũng vậy!

- Mình sẽ học trường cảnh sát chung, ra trường làm ở một khu. Như ba tao với ba mày vậy.

- Ủ.

Hai đứa nhỏ. Hai nụ cười tít mắt y hệt nhau. Khúc Huy còn nhớ rõ, khi đó anh nằm trên giường bệnh, nhưng vẫn cười. Cười vì những trò thằng bạn thân ngày nào cũng làm khiến anh vui. Ba anh và ba Triển Tâm là bạn thân, cùng làm cảnh sát. Cả hai đều thương yêu con của mình. Vì quá thương anh, ông Khúc đã chấp nhận làm tay trong cho xã hội đen. Cảnh sát mà buôn bán ma túy, đương nhiên khi bị phát hiện sẽ bị nhiều người khinh bỉ. Song ba của Triển Tâm không như vậy. Ông ấy hiểu và thương ba Khúc Huy lắm - đều cùng làm cha mà. Nhưng rồi cũng chính ông, trong vòng xoáy số phận cay nghiệt, đã nổ súng bắn chết bạn mình. Vì ông ấy lầm đường, và đã gây ra quá nhiều chuyện không thể tha thứ nổi. Bà Khúc hiểu điều đó, bà không hận người bạn đó - dù ông đã bắn chết chồng mình. Đôi khi cái chết đối với một người lại là sự giải thoát. Song, bà cũng không thể nhận sự giúp đỡ hay sống cùng một nơi với ông ta. Không hận là một chuyện, nhưng nhìn mặt kẻ giết người thân lại là chuyện khác. Khúc Huy cùng mẹ âm thầm rời khu chung cư nhỏ xíu thời thơ ấu. Mẹ cũng dự định cũng sẽ không dính dáng tới giang hồ nữa. Tuy nhiên, với sự trêu đùa của số mệnh, Long lão gia lại là một người trọng tình. Ba Khúc Huy giúp ông thoát nạn, ông sẽ chăm lo cho con trai và vợ người đó đến suốt đời. Bà Khúc chỉ là một người phụ nữ truyền thống giỏi nội trợ hơn là bươn chải, căn bệnh của Khúc Huy, việc học hành của anh. Cuối cùng cũng đành đưa tay nhận sự giúp đỡ. Long lão gia từng nói, ông ban đầu chỉ định giúp Khúc Huy học xong trung học, song nhìn thấy sự chăm chỉ và nhiệt thành ấy, thấy được sự cố gắng đến cùng của đứa trẻ chẳng chịu thua hoàn cảnh, ông lại tiếp tục tiếp thêm sức cho nó. Không cần đền đáp, nếu khi tốt nghiệp không thích, cũng không cần trở về nhà họ Long. Được sao? Xã hội đen và tình cảm giang hồ như một cái mạng nhện. Nó mỏng nhưng lại vô cùng dính chặt. Khúc Huy cũng không thể xem như mình không liên quan gì với nơi đó. Huống gì Long lão gia thực sự bất hạnh, ông vốn chẳng có ai để tin tưởng, dù đó là con trai mình.

- Tao không có gì phải hối hận cả.

Triển Tâm đã từng lang thang khắp nơi tìm nó. Tình bạn của trẻ con nhìn thì hơi hợt, song lại sâu đậm đến bất ngờ. Nó làm người ta đã có là không thể nào quên được. Nhất là người bạn ấy, không chỉ là bạn. Trong thâm tâm Triển Tâm, nó đã là người thân thiết của anh rồi.

- Tao không muốn sau này cũng như ba tao vậy. Đau lòng cả đời vì đã chính tay bắn chết bạn mình.

Khúc Huy hơi khựng lại để rồi lại lạnh lùng:

- Không sao. Ba mày đau lòng nhưng không hối hận. Bác không có làm sai. Ba tao cũng vậy. Và dù mày có bắn chết tao đi nữa, chúng ta cũng chỉ có thể đau lòng mà không nuối tiếc vì chúng ta không có làm sai.

Xã hội đen và cảnh sát, vốn là không bao giờ có thể chung đường. Khúc Huy cứ thế mà đi. Đằng sau, giọng Triển Tâm như gió:

- Triển Yên cũng rất nhớ mày.

Nhớ? Nhớ thì làm gì được chứ? Nhớ cũng không thể xích gần lại được. Vốn đã là hai thế giới khác xa nhau. Gió thốc vào mặt Khúc Huy - lạnh buốt. Anh chợt nhớ, hôm nay dự báo thời tiết là sắp có bão mà. Phía bên ngoài, Thiệu Khải Đăng tựa người vào chiếc xe - hình như đang chờ anh:

- Ta hứa, sẽ không khiến em phải chọn lựa. Không cần em phải đổ máu, nhóc Huy à!

79. Chương 79: Thay Đổi

Trong nhà, Phạm Vĩnh Kỳ và Khiết nhi cũng không kèm được nôn nóng khi đã khuya mà Khúc Huy và Thiệu Khải Đăng vẫn chưa về. Tới khi có ánh đèn xe rọi tới, họ vội vã chạy ra:

- Khúc, anh không sao chứ?

- Kỳ Kỳ. - Thiệu Khải Đăng tỏ bộ dáng ganh tỵ, cười cười - Sao có 2 người, đệ không lo cho ta mà chỉ quan tâm tới nhóc Huy vậy?

Khi thấy ngài lái xe đi là đã sợ rồi. Lo Khúc Huy vốn có bệnh, biết đâu sẽ tái phát khi Thiệu Khải Đăng nổi hứng lái xe.

- Ngài thì cần tôi phải lo sao?

Thiệu Khải Đăng quăng chìa khóa vào tay Phạm Vĩnh Kỳ, vươn vai:

- Buồn ngủ quá! Ta đi ngủ đây.

- Ngài ngủ một lát, 1 tiếng nữa xuống bàn việc nhé?

- Ừ.

Khúc Huy vẫn còn trong xe. Về mặt khác lạ, không giống sự bình thản thường ngày:

- Khúc...

- Ừ. Tôi vào ngay.

Câu nói đấy khiến Khúc Huy suy nghĩ rất nhiều. Long lão gia cũng đối xử với anh rất tốt, song quan hệ của hai bên vẫn là chủ - tớ. Anh dù được ông thương yêu thật nhưng cũng chỉ là một thuộc hạ tin cẩn. Chỉ là thuộc hạ, có thể làm được việc cho ông thôi. Nếu không làm được việc thì.

- Anh Phạm này...

- Hửm?

- Tôi hỏi anh một chuyện được không?

Hiểu ý, Khiết Nhi nhẹ nhàng:

- Em vào trong nhé!

Còn lại hai người, Phạm Vĩnh Kỳ thông thả:

- Không cần rào đón. Anh muốn hỏi về anh hai sao?

Có rất nhiều câu muốn hỏi. Ví dụ như, nếu chúng ta là vô dụng - anh hai sẽ làm gì? Có ai đã từng vì không làm được việc mà bị anh ấy đối xử không tốt chưa?

- Sơn, anh hai của chúng ta khá đơn giản. Nhưng bên trong khá kỳ quái. Ghét bị người ta coi thường, cố chấp, nhiều phiền phức. Tóm lại là có rất nhiều điểm xấu.

- Ừ.

- Điểm tốt duy nhất đó là... - Phạm Vĩnh Kỳ cười nhẹ - Là quá nhiều điểm xấu và không hề che giấu những chuyện đó với chúng ta. Ngài chân thành như vậy, cái mà chúng ta đáp lại là dùng chân thành để thay thế.

Về mặt Khúc Huy vẫn trầm ngâm, nhìn Phạm Vĩnh Kỳ đang nói tiếp:

- Ngài không coi những người bên cạnh mình là vô dụng, cũng không mấy khi thử thách trình độ hay lòng chân thành của họ. Anh biết... vì sao không?

-

- Vì người thân sẽ không bao giờ làm khó người thân.

Người thân? Xã hội đen có người thân sao?

- Đừng suy nghĩ nhiều. Vào trong uống một ly trà nóng rồi về.

Bên trong, Thiệu Khải Đăng vẫn chưa đi ngủ, đang cùng bọn A Cường túm tụm uống trà. Trên tay là mấy cái bánh bích quy Khiết Nhi mới làm, luôn miệng bảo thuộc hạ:

- Xòe tay ra, một đứa một cái, một cái thôi!

- Ngài không ngủ à?

- Không. Nói chuyện xong rồi à? Ăn bánh bích quy không?

- Tôi ăn rồi.

- Nhóc Huy?

Khúc Huy nhận ra trong đám người đang lơ nhố xung quanh Thiệu Khải Đăng có một ít sát thủ còn trẻ của tổ chức. Bọn hắn “vào nghề” khá sớm, 13 - 14 tuổi đã thành thạo việc giết người. Trước đây, chúng giống như những tượng gỗ biết đi vậy. Bây giờ tràn ngập sinh khí. Nụ cười của chúng, sự nhiệt thành đối với một cái bánh bích quy:

- Cho tôi một cái.

- Lại đây lấy nè. - A Bảo, bỏ lại. Mà có rồi.

Khúc Huy chụp được một chiếc bánh còn hơi hổi. Mùi bánh mới thơm lừng:

- Khuya rồi. Về phòng ngủ đi! - Giọng Phạm Vĩnh Kỳ vang lên – Sơn, anh hai ở lại nhé!

- Ủ.

Cả đám nhao nhao lễ phép xếp hàng:

- Chào anh hai! Chào Phạm thư ký! Chào Khúc quản sự.

- Ủ.

Ngồi vắt vẻo trên salon lớn, Thiệu Khải Đăng hát hăm:

- Chuyện gì? Nói đi!

- Ngài nghĩ sẽ làm thế nào để giải thích với phu nhân chuyện vừa rồi?.. Tôi nghĩ một cô gái bình thường thấy cảnh nổ súng như thế đều rất sợ.

Thiệu Khải Đăng nhớ. Sau khi nổ súng, tình hình rất hỗn loạn. Bọn người đó la hét, chen lấn nhau bỏ chạy ra ngoài. Cô gái Lục Hàm bị hất ngã, Thạch Tiên của hắn thì trần trần nhìn hắn. Sau đó cũng bị ngã. Bản năng thúc giục... Hắn nhanh như chớp chạy đến bên nàng, dùng lưng che chở, hoàn toàn không có cảm giác đau đớn khi bị người ta giẫm lên. Tới khi không ai giẫm lên hắn nữa, cảm giác luyến tiếc tràn ngập khi nàng đẩy hắn ra, hoảng hốt:

- Đăng... Đăng... Bạn có sao không?

Da thịt nàng thơm ngát. Tay lại được đặt trên khuôn ngực nõn nà phập phồng. Nếu đám cảnh sát đó không xộc vào, hắn cũng sẽ không ngại “làm thịt” nàng luôn tại chỗ.

- Chuyện này không đơn giản đâu. - Khúc Huy thở dài - Truyền thông dạo này rất phát triển, như chó chực xương, đối với những thông tin kiểu này sẽ không ngừng khai thác. Huống gì có cả Lục Hàm vướng vào. Bây giờ trên mạng đã đầy lời bàn tán, anh hai là thiếu gia nhà giàu, dùng súng khoa trương. Họ mà biết chuyện cảnh sát cho bảo lãnh thì chắc sẽ có tí “Sử dụng súng trái phép vẫn không bị truy tố - Thiếu gia nhà giàu dùng của gõ tội hoặc kêu hơn là Minh tinh Lục Hàm và bạn trai ngông cuồng làm loạn quán trà”.

Thật là phong phú. Những loại việc này, Phạm Vĩnh Kỳ chưa hề trải qua, có chút ngẫm nghĩ. Thế giới này đúng là nhiều chuyện phức tạp, phải nắm bắt để thích nghi là không dễ chút nào. Thiệu Khải Đăng cười nhặt:

- Thế giới nào cũng vậy. Luôn tồn tại những luật ngầm. Danh chính ngôn thuận là có thể qua. Không phải nhóc Huy đã cho cảnh sát xem giấy phép sử dụng súng ở Mỹ cấp cho ta sao? Có thể giải thích, ta không

rành luật lệ ở đây nên mới phạm lỗi. Chuyện nổ súng cũng không quan trọng, tình thế cấp bách, bọn người đó hăm mộ như điên cuồng, gây thương tổn đến bạn gái ta, ta cũng bị hoảng loạn quá nên ra tay tự vệ. Đường đi của đạn gì nữa đây không chứng minh được thì tìm người chứng minh.

Thiệu Khải Đăng cởi áo ra, sau lưng là những vết bầm, có vết in cả dấu giày của ai đó. Phạm Vĩnh Kỳ nhún vai, nhẹ giọng:

- Quan trọng là đảo ngược câu chuyện một chút, những vết bầm này là có trước khi nổ súng. Anh Khúc hiểu không?

Càng lúc Khúc Huy càng thấy rõ tác dụng của việc làm ăn mà Thiệu Khải Đăng vạch ra. Không chỉ kiếm tiền an toàn, còn có thể nhanh chóng giải quyết một số rắc rối phát sinh. Sử dụng súng trái phép được sửa thành vô ý sử dụng súng, còn nổ súng chôn đông người được sửa thành tự vệ chính đáng. Tất cả đều do “quen biết” mà nên. Mà cũng qua sự việc này, Thiệu Khải Đăng bỗng trở thành một “hot boy” nổi tiếng. Theo tin đồn lan truyền trên mạng, bạn trai của Lục Hàm là một chàng thiếu gia con nhà giàu bí ẩn. Loay hoay tìm hiểu, tới khi không tìm hiểu được gì nhiều thì lại gán cho đủ thứ thông tin phỏng đoán. Theo người này... Theo người nọ... Thật là nhức cả đầu. Đồng báo trước mặt và tin tức trên mạng tràn ngập khiến Khúc Huy cả buổi sáng đầu chóng mặt hoa. Xã hội đen mà lên báo như vậy, thế nào đám “nguyên lão viện” kia không lên tiếng? Chuyện anh hai kiếm ăn bằng phương pháp khác, chắc chắn đặc tội không nhỏ với nhiều người, trong đó có quan hệ làm ăn với xã hội đen là chẳng ít. Bọn họ không bỏ qua cơ hội ngàn vàng chất vấn này đâu. Điện thoại reo:

- Alo?

- A Huy, tối nay 7 giờ bảo anh Thiệu của cậu đến gặp Long lão đại.

Chỉ gọn lỏn thế và tắt máy. Khúc Huy cũng đặt điện thoại xuống, thở ra một hơi dài.

- Chuyện gì vậy?

Thiệu Khải Đăng đang chuẩn bị ra ngoài. Thấy vẻ trầm tư của anh thì hỏi ngay:

- Tối nay chúng ta sẽ đến gặp lão gia. Anh hai...

- Ờ. Đi thì đi!

Hắn cũng chưa gặp ông ta bao giờ. Nghe nói là ông ngoại của Thi Quỷ Diệp Vũ Tường. Hắn ta chắc là tối nay cũng đến. Vừa hay, đang có việc muốn thương lượng.

- Anh không sợ sao?

- Sợ cái gì?

Nghe giọng điệu thì đã biết là chẳng hề để vào mắt. Khúc Huy xua tay:

- Được rồi. Đúng 7 giờ tối sẽ có cuộc họp ở Chiêm Sa Thủy. Anh nhớ mang theo điện thoại, khoảng 6 giờ tôi sẽ gọi và cho người đến đón.

- Ừm.

Nhìn theo cái bóng đó, Khúc Huy chợt nhớ tới lời lão gia qua điện thoại:

- Cậu thay đổi rồi!

Trước đây, Long Thế Xương gây ra những chuyện gì, Khúc Huy không quan tâm. Công việc của anh là xử lý hậu quả thay chủ. Không một tiếng thở dài, không một lời than trách. Cũng không bao giờ khuyên giải, chỉ lẳng lặng mà làm. Hôm qua, anh đã nói:

- Thiệu Khải Đăng là một người cố chấp, phiền phức, trẻ con. Ưu điểm lớn nhất và duy nhất là trọng tình cảm, rất trọng tình.

Nghe như một lời trách móc, nhưng lại kèm theo âu yếm, đầy triu mến của một người thân đối với người thân. Từ giây phút này, Khúc Huy biết mình đã chính thức cam tâm tình nguyện xử lý mọi việc vì kẻ đó.

Có trách móc, có than vãn, nhưng hoàn toàn là muốn người ấy tốt hơn lên. Phạm Vĩnh Kỳ cũng đã tới. Trên tay anh là xấp tài liệu dày cộm:

- Anh Khúc, chúng ta bàn việc một chút nhé?

80. Chương 80: “đại Hội Quần Anh”

- Hi!

Phạm Vĩnh Kỳ vào trước, Khúc Huy dừng lại gọi điện. Không ngờ Thiệu Khải Đăng đang ngồi ở bên trong:

- Ngài không đi học à?

- Lúc này Tiểu Tiên gọi điện cho ta.

- Ủ. Mấy hôm trước phu nhân có hỏi số điện thoại của ngài.

- Cô ấy hỏi ta có sao không? Ta chưa kịp trả lời cô ấy đã nói rất lo vì hôm trước có nhiều người đập lên ta. Mượn cớ, ta nói luôn là mình bị tổn thương gan gì đó, hiện đang điều trị ở nhà.

- Để phu nhân đến thăm ngài à?

- Phối hợp một chút đây... Một lát tìm Diệp Thi Quỷ diễn kịch nữa. Haiz, ta thật là thông minh.

Khúc Huy cũng vừa vào tới. Thấy Thiệu Khải Đăng, anh nói ngay:

- Anh về rồi là tốt. Ngày mai Long lão gia phải sang Macau sớm nên cuộc họp dời lại. 5 giờ chúng ta phải có mặt.

- Mấy giờ cũng được. - Thiệu Khải Đăng chống tay lên cằm - Ta muốn ăn bánh hoa quế...

Ngày xưa còn ở thời không cũ, Phạm Vĩnh Kỳ rất hay làm món này. Đến đây thì công việc bận rộn, không có thời gian làm chuyện ấy nữa.

- Tôi bảo người đi mua.

- Không chịu... Kỳ Kỳ...

Phạm Vĩnh Kỳ thật không biết. Người trước mặt mình có phải là Huyết Ma trong truyền thuyết không nữa. Hắn trẻ con thật hay chỉ giả vờ trẻ con?

- Lần sau đi... Lần sau sẽ làm...

- Đòi người không nên có những lần sau. - Thiệu Khải Đăng bỗng nhiên trầm ngâm - Khi đã muốn thì nên thực hiện ngay. Ai biết được, lần sau sẽ là khi nào.

Đầy triết lý... Nhưng tóm lại cũng là:

- Ta muốn ăn bánh hoa quế.

- Rồi... rồi... Tôi đi làm ngay.

Khúc Huy bật cười. Phạm Vĩnh Kỳ rất giống một người anh trai chiều đứa em đang nũng nịu... Như... như Triển Tâm ngày xưa vậy. Theo sau hắn luôn là anh và một cô nhóc, Triển Yên! Lại là một tiếng thở dài:

- Thở dài chỉ cho mệt. Thích thì cứ làm thôi.

- Anh hai...

- Nhóc đừng nghĩ là ta không biết nhóc đang muốn gì... - Thiệu Khải Đăng tựa người lên ghế - Các anh em thấy ta nhiều khi phải bỏ nhiều tâm huyết, giả khờ giả ngốc đeo đuổi một cô gái thì cười khúc khích sau lưng cho là ta dại. Thực tế không có cái nào là ngu là dại cả. Quan trọng là mình thích... và mình muốn làm...

- Ý anh hai muốn nói gì?

- Nhóc thu thập bao nhiêu thứ về cô bé Triển Yên gì đó không phải để ngắm xem thời thơ ấu đến giờ cô ấy đã thay đổi thế nào. Chẳng qua là không quên được, phải không?

Không quên? Đúng là thế. Nhưng không quên thì làm sao được. Một cô bé bình thường và một kẻ gia nhập xã hội đen từng làm nhiều chuyện xấu, vốn là không thể giống nhau.

- Làm chuyện xấu mà không bị phát hiện thì xem như chẳng ai biết, cũng chẳng cần nhớ làm gì. Hiện nay nhóc theo ta, nhóc sẽ không phải làm những chuyện mà nhóc không thích nữa.

Bỏ mặc Khúc Huy ngồi đó suy nghĩ, Thiệu Khải Đăng chạy xuống dưới bếp - nơi có mùi hoa quế đang nồng:

- Bánh hoa quế... Bánh hoa quế!

Trên ghế, Khúc Huy ngồi yên như tượng. Suy nghĩ và lại nghĩ suy, làm việc xấu mà không ai biết có thể xem như chưa làm. Lý lẽ kiểu gì thế này? Nhưng tự nhiên lại thấy lòng nhẹ bớt, một tiếng thở ra nhẹ nhõm, bờ môi thoáng hiện nụ cười.

Đúng 5 giờ... Thiệu Khải Đăng mặc một chiếc áo sơ mi sọc ca rô bước vào phòng họp. Hắn thích cái áo này nhất. Bên trong có khá nhiều người. Ngay cả Diệp Vũ Tường cũng đã chỉnh tề áo vest lịch lãm, ánh mắt cả hai nhẹ lướt qua nhau.

- Xin chào!

- Đúng là không biết phép tắc. - Người ngồi cạnh bên ông lão mái tóc bạc phơ, ngồi bên ghế chủ tọa nhàu mảy - Cậu có biết...

- Không cần để ý tiểu tiết như thế - Ông lão hướng về phía Thiệu Khải Đăng, nhẹ giọng - Cậu là quản lý của khu Đông mới? Tên cậu là...

- Thiệu Khải Đăng...

- Ngồi đi. Tôi có chuyện muốn hỏi cậu.

- Cảm ơn. Tôi cũng đang rất mỏi chân.

Ông lão gia tuổi đã qua 70, chuyện đời trải qua bao thăng trầm, gặp không ít người. Kiểu “tiểu tử” không biết trời cao đất dày cũng có không dưới trăm người. Tuy nhiên gã này không có cái khinh khỉnh khinh người, khí chất toát ra một vẻ tự tin khác thường, làm người ta không khỏi ngại ngùng:

- Nghe nói cậu chủ trương không đổ máu ở khu Đông. Thời gian qua từ lúc nhậm chức đã gần 3 tháng, cậu mấy lần vào bệnh viện vì một cô gái, gần đây còn khuấy động truyền thông khắp nơi khi nổ súng chốn công cộng. Cậu có biết đã làm chúng ta phải lao tâm khổ tứ thế nào để xử lý hậu quả không?

Gương mặt có một chút mơ màng, rồi Thiệu Khải Đăng hỏi lại Khúc Huy:

- Chuyện này không phải chỉ chúng ta xử lý thôi à? Họ có giúp sao?

Câu hỏi bất ngờ không che giấu khiến cho bao ánh mắt trong bàn đều dồn về phía hắn, ngơ ngác cũng có, nhưng nhiều nhất vẫn là nửa tin lẫn nửa ngờ. Tên này... thật không biết hay là giả vờ không biết?

- Việc bùng phát giới truyền thông này... đúng là chỉ có Khúc Huy là phụ trách đi làm. Và cậu ấy xử lý rất tốt.

Diệp Vũ Tường bất ngờ lên tiếng. Đám “nguyên lão viện” này, có lẽ chưa biết gì về Thiệu Khải Đăng. Cũng phải, những cuộc họp quan trọng, hắn chỉ để Khúc Huy hoặc Phạm Vĩnh Kỳ thay thế, còn bản thân mình thì mãi miết chơi đùa:

- Không thể nói như vậy - Tổng quản 4 khu Chu Chính Khải lên tiếng - Cậu phải biết nếu để bọn phóng viên điều tra được thân thế thật của cậu, mọi chú ý chắc chắn sẽ dồn về phía chúng ta. Cảnh sát cũng không để yên đâu.

- Vậy bây giờ bọn phóng viên đó đã điều tra được gì chưa?

Lại một câu hỏi... Và lại khiến không ít người ngắc ngứ:

- Khi làm việc, không nên có chữ nếu thêm vào. Là tổng quản 4 khu mà lý lẽ đó cũng không biết, thật tình không hiểu ông làm quản lý kiểu gì.

Thiệu Khải Đăng dùng chân tựa vào bàn, đẩy nhẹ ghế ra ngoài, sau đó lại kéo nó về chỗ cũ, liên tục lặp lại như một trò chơi:

- Tôi thừa nhận việc mình nổ súng chôn đông người là sai. Nhưng chuyện tôi gây ra, người khu Đông của tôi cũng tự mình giải quyết, đâu có làm phiền các khu khác đúng không?

- Cậu...

- Lấy chữ “nếu” ra nói nhé. Nếu xét việc làm ảnh hưởng tới các khu khác thì phải xem lại khu Tây. Các người liên tục dùng súng hơi cay, đạn hoa cải, lung tung thứ ném vào nhà dân. Cảnh sát nơi đó sợ các người nên im lặng, nhưng nếu làm to chuyện quá, những nơi khác vào cuộc thì sao?. Ba cái tin tức rở tiền kiểu thiếu gia ngủ với ngôi sao này, làm le với ngôi sao khác, dân chúng đọc xong cũng tặc lưỡi cho qua, còn việc xã hội đen dùng quyền lực khống chế dân thường, buộc người ta bán đất cho mình xây sòng bạc, khủng bố liên tục, báo chí chính luận khoái nghe lắm. Dân chúng cũng quan tâm tới cái này hơn, mức độ chú ý có lẽ hơn hẳn chuyện này, lúc ấy không biết các vị có mời khu Tây đến mà chất vấn như đã làm với tôi không nhỉ?

Khúc Huy đã hiểu vì sao Phạm Vĩnh Kỳ lại nói “Khi cần sáng suốt, anh hai cũng sẽ sáng suốt thôi”. Thiệu Khải Đăng ngồi ngay ngắn lại, khước môi hơi nở nụ cười:

- Còn nếu muốn bắt bẻ chuyện làm ăn của khu Đông bọn tôi thì xin lỗi... Mỗi khu có cách làm ăn khác nhau. Các người thích lấy máu thuộc hạ mình đổi lấy tiền thì tôi thích lấy máu và nước mắt của kẻ khác nuôi thuộc hạ mình. Mỗi bên một chọn lựa, nước sông không phạm nước giếng. Miễn bàn!

Dừng lại một chút, hắt tiếp lời:

- Nếu các vị sợ “khách hàng” của bọn này phật lòng vì chúng tôi nắm giữ nhiều bí mật của họ quá, khu Đông chúng tôi cũng chẳng quan tâm. Làm ăn hơn nhau là cách chiếm thế thượng phong, các người kinh doanh thứ bị người ta cấm, sợ nên phải có chỗ dựa. Có trách thì trách các người để cho người ta nắm đằng chuôi, mình thì cứ lưỡi mà cầm. Còn bọn tôi, để đổi lấy việc buộc người khác nắm bằng lưỡi cũng phải bỏ ra không ít công sức. Gieo cái gì gặt cái nấy, đây là quy luật của đời. Đúng không?

Đúng. Đúng đến nỗi vẫn có gì đó ngang ngang mà không ai cãi lại được. “Nguyên lão viện” hùng hổ, uy nghiêm là thế bỗng nhiên im lặng, im đến bất ngờ:

- Không còn ý kiến gì nữa thì thôi nhé! Tôi cũng không có nhiều thời gian nói chuyện. Chào.

Hắn rời khỏi ghế, không cần ai cho phép. Và cũng chẳng ai ngăn trở hắn, trông nét mặt bình thản của Diệp Vũ Tường mà thấy, hắn ta hoàn toàn không lặn khi trao quyền quản lý khu Đông cho Thiệu Khải Đăng. Phạm Vĩnh Kỳ cũng khẽ lắc đầu. Sơn vương đúng là... lý lẽ của kẻ không màng lý lẽ nhiều khi lại hợp lý. Hợp lý trong cái vô lý, khiến người tức tối, song cũng không đủ “lý” mà bẻ lại câu nào.

81. Chương 81: Lợi Thế (16+)

Khi Thiệu Khải Đăng về nhà thì người ra đón là A Cường. Nháy mắt tinh nghịch, hắn thì thào:

- Sơn vương, phu nhân!

- Sao? Tiểu Tiên, nàng tới à?

- Dạ. Tụi em theo lời sơn vương, nói là ngài đi khám bệnh.

- Ngoan. Lát về ta thưởng.

Phạm Vĩnh Kỳ đi đằng sau, tiện thể... giang tay, đón lấy Thiệu Khải Đăng như cây trước gió, tựa vào mình. Phản ứng quả là nhanh, vừa kịp lúc Thạch Tiên ra ngoài:

- Đăng... Bạ... bạn có sao không?

Một tràng ho kéo dài không ngớt. Ho đến nổi mặt mày đỏ gay... Thạch Tiên đang lo lắng nên không thấy cái nhú mày của Phạm Vĩnh Kỳ. Ai đời, bị đập vào lưng mà lại... ho cơ chứ?

- Mệt... mệt lắm... Tiểu Tiên ơi!

Tuy thế, để hạn chế sức phá hoại, thôi thì cũng nên thành toàn một chút cho người ta. Phạm Vĩnh Kỳ lên tiếng:

- Em giúp thầy một chút... Đưa Tiểu Đăng về phòng...

- Đăng...

Cơn hoảng hốt đã qua. Thạch Tiên chợt có cảm giác ngại ngùng khi mọi người đều đã ra khỏi phòng, chỉ còn có mình và Thiệu Khải Đăng.

- Tiểu Tiên...

- Đăng... Hôm trước cảm ơn bạn nhưng lần sau đừng làm vậy nữa. Lần nào vì tôi bạn cũng bị thương. Tôi...

Thạch Tiên cũng có trái tim. Làm sao mà cô quên được vòng tay của hắn đã ôm mình chặt đến dường nào. Đám người đó, khi ấy rất hỗn loạn, rất đáng sợ:

- Đăng... Hôm đó, sao bạn lại dùng súng, súng ở đâu mà bạn có vậy?

Khi hắn nổ súng, khắp nơi hỗn loạn. Thạch Tiên cũng vậy, hoảng hốt vô cùng. Cô sợ lạc đạn, sợ mình không còn mạng mà về với gia đình. Thiệu Khải Đăng không chần chừ. Câu trả lời này vốn đã nghĩ ngay đến khá lâu:

- Súng đó là của của cái người hôm ở trường cho tôi. Bảo là tự vệ!

- Cái người... người nổ súng à?

- Ủ. Lúc đó tôi sợ quá. Sợ Tiểu Tiên bị người ta làm sợ hãi, sợ bọn chúng làm tổn thương em.

Ánh mắt hắn nhìn cô, da diết và cháy bỏng, khiến má Thạch Tiên bỗng chốc đỏ au:

- Em đỏ mặt dễ thương quá!

Hắn bỗng đưa tay kéo mạnh, để Thạch Tiên lọt thỏm trong lòng. Mùi hương con gái ngọt ngào, tóc, da thịt đều khiến người khác ngất ngây:

- Em thơm quá!

Hắn lại cúi xuống, môi cắn nhẹ, day day ở phần da cổ mịn màng. Tâm thần hỗn loạn, Thạch Tiên vội xô hắn ra:

- A...

- Sao vậy?

Thạch Tiên vội vã hỏi. Trong lòng lâng lâng, nhưng ngoài mặt Thiệu Khải Đăng vẫn nhăn nhó:

- Động vết thương. Đau quá!

Rồi quay lưng về phía nàng, môi hắn hơi cong lên:

- Em xem nè...

Một mảng bầm lớn. Vài vết giày còn in đậm. Thạch Tiên chôn chân tại chỗ, sau đó mới run rẩy:

- Đau... đau lắm hả?

- Đau... - Hắn lại lần tiếp - Thầy thuốc trung y nói, có người chịu xoa thuốc cho thì sẽ đỡ hơn nhiều.

- Tôi...

- Giúp tôi đi... Tiểu Tiên!

Ma xui quỷ khiến. Thạch Tiên cầm lấy chai thuốc rượu từ tay hắn, nhẹ nhẹ xoa. Giọng người ngọc như chuông vang, khiến hắn cười không khép miệng:

- Chỗ này có đau không?

Bàn tay xoa bóp nữa. Mềm mịn... bảo hắn nằm cả ngày cũng không có vấn đề gì.

- Đau...

- Chỗ này có đau không?

- Tiểu Tiên xoa vào là hết đau ngay.

Gương mặt lại đỏ bừng. Thạch Tiên không nói nữa, gia tăng lực xoa một chút. Thiệu Khải Đăng lắng nghe hạnh phúc tận tim. Mọi tế bào trong cơ thể hắn như bừng cháy...

- Ở dưới chút nữa, Tiểu Tiên...

Tay Thạch Tiên rụt rè đặt xuống. Bỗng nhiên, Thiệu Khải Đăng chớp lấy, đặt xuống dưới, ngay huynh đệ đang căng cứng của mình:

- Nơi này nữa... Nó...

Thạch Tiên chỉ kịp ú ớ vài tiếng. Thiệu Khải Đăng như một con mãnh hổ vồ mồi. Thoáng chốc, cô đã nằm trên giường, phía trên là hắn...

- Đăng...

Những nụ hôn trút xuống, mãnh liệt, nồng cháy. Tới khi cảm nhận được nó dịu đi, cũng là lúc trên ngực Thạch Tiên chỉ còn lại chiếc áo nhỏ, che khuất khuôn ngực tròn đầy. Tay Thiệu Khải Đăng đang lần xuống dưới. Hôm nay lại mặc vậy, dù dài quá gối nhưng không phải là chịu chết sao?

- Đăng... Dừng mà... Dừng...

Có thể dừng được sao? Thân thể này đã từng thân mật cọ sát nhau, làm sao không biết những gì phải làm để nàng không “co giò” bỏ trốn trong lúc này được chứ?

- A!

Thạch Tiên nhắm nghiền mắt. Đôi chân thon dài bị kéo xuống dưới, tay buông thõng dần dần:

- Ngoan... cô bé... Anh yêu em mà...

Tay Thiệu Khải Đăng lần mò càng lúc càng táo bạo. Đôi chân nhỏ nhắn của Thạch Tiên bị đẩy ra:

- Tiểu Tiên, cho anh nhé?

Giọng nói hần sát bên tai. Hơi thở thì nóng hổi, tay lại không ngừng ma sát, khám phá, vuốt ve từng tác thịt da.

- Ừm...

- Ngoan lắm... Anh...

Hắn đã đi vào trong. Tiếng ú ớ của Thạch Tiên mất dần trong miệng Thiệu Khải Đăng. Chỉ còn có hơi thở phập phồng lên xuống. Hôm nay hắn đã quyết định... Ăn tươi nàng tại chỗ, không chỉ thế còn phải ăn thật sạch, không cho Thạch Tiên cơ hội thoát ra.

- Đăng...

Thiệu Khải Đăng như một cái gì đó. Vừa gần lại vừa xa, mỗi lần anh ta âu yếm, Thạch Tiên đều có cảm giác toàn thân mềm nhũn. Cô không chống cự được, vô lực bởi anh:

- Tiểu Tiên... Ăn bánh hoa quế không?

Khi Thạch Tiên thức dậy, trước mắt cô đã có một đĩa bánh hoa quế thơm lừng. Thiệu Khải Đăng nửa nằm nửa ngồi cạnh Thạch Tiên, ánh mắt đầy yêu thương lẫn cưng chiều:

- Thôi...

- Ăn đi... Ngon lắm!

- Thôi... Tôi... tôi phải về!

Thiệu Khải Đăng cũng đã thỏa nỗi tương tư với người đẹp. Tuy là cũng muốn nàng nằm thêm trong lòng mình thêm chút nữa, song cái gì quá cũng không tốt. Sức khỏe Tiểu Tiên là quan trọng nhất mà.

- Ngày mai anh đến gặp cha mẹ em.

- Để làm gì?

Thạch Tiên xấu hổ đỏ bừng mặt khi hắn thản nhiên nhặt giúp quần áo của mình vương vãi khắp nơi đặt lại trên giường. Giọng nói của cô cũng vì thế trở nên yếu ớt:

- Xin cưới em... Cưới thì phải gặp ba mẹ chứ?

Cưới? Thạch Tiên rung mình bởi khái niệm nghe khá mới mẻ đó. Cô vẫn chưa sẵn sàng:

- Tôi... tôi và... anh đều còn quá trẻ mà. Từ từ...

- Nhưng anh muốn sống với em. Lúc nào muốn gặp đều có thể gặp, khi nào muốn ôm em đều có thể ôm...

Vòng tay hắn ôm trọn cô vào lòng. Con tim bé nhỏ của Thạch Tiên mềm lại. Cũng có rung động. Nhất là khi hai bên không chỉ một lần có quan hệ thân mật đến dường này:

- Anh thương tôi lắm sao?

- Thương! Yêu lắm, yêu vô cùng.

Tình cảm đầu môi thì ai nói cũng dễ. Song, Thạch Tiên lại tin tưởng hắn. Không hiểu sao, cô luôn có cảm giác người này đối với mình là thật tâm:

- Tôi còn ba mẹ. Chúng ta mới quen... cũng chưa lâu mà.

Thật ra cũng đã quen lâu rồi. Nhưng Thiệu Khải Đăng cũng biết lúc nào là lúc cần dừng lại. Nữ tử thời đại này không giống lúc xưa. Không phải chỉ vì thất thân mà giao phó cả đời cho người khác.

- Thế cũng được. Để khi nào lâu hơn một chút chúng ta cưới nhau luôn.

Là quyết định hay là khăng định? Thạch Tiên không rõ nhưng đã đến lúc phải về.

- Tôi về...

- Không cưới là như vậy đó... Phải để em về!

Thiệu Khải Đăng lại kéo cô vào lòng mà hôn. Trầm mê, say đắm. Thạch Tiên cũng không chống lại hắn. Đôi tay nhỏ nhắn vô thức vòng qua lưng Thiệu Khải Đăng, đôi mắt đẹp nhắm nghiền.

- Tôi phải về!

- Anh đưa em về...

- Thôi. Tôi về một mình được rồi.

- Khuya rồi mà, anh đưa em về.

- Nhưng mà...

- Còn nói nữa là bồng từ đây về nhà. - Giọng hắn vừa trêu đùa vừa như hăm dọa khiến Thạch Tiên không dám phản đối, ngoan ngoãn đứng lên - Đi thôi...

Từ phía phòng Thiệu Khải Đăng ra ngoài, Thạch Tiên gặp rất nhiều người. Ai cũng lễ phép cúi chào cô, nhưng Thạch Tiên lại có cảm giác nụ cười của họ như đang trêu chọc... Má cô vì thế cứ đỏ bừng.

- Taxi...

- Đừng đi xe taxi.

Thiệu Khải Đăng bỗng đứng nắm tay Thạch Tiên lại. Cô ngơ ngác:

- Sao vậy? Taxi tiện mà...
- Đi bộ đi. Đi được nhiều, có thể nhìn thấy em nhiều - Hắn như đang nài nỉ - Nếu em mỗi, anh sẽ công.
- Sao lại để anh công được, kỳ lắm!
- Mỗi thì công thôi. Ai nói gì mặc kệ.

Cái ngang ngược đó khiến Thạch Tiên càng ngượng hơn. Nhưng trong đó là một niềm vui nhẹ nhàng. Là con gái, nếu... nếu người... người là bạn trai của mình quan tâm chăm sóc, đương nhiên là không tránh khỏi cảm giác ngọt ngào:

- Được rồi... Tôi... tôi đi với anh. Nhưng về tới nhà, không... ngần về thì anh không được đi theo. Tôi không muốn ba mẹ mình bận tâm. Nhớ nha!

82. Chương 82: Khi Yêu...

Mới sáng sớm, Thạch Tiên đã thấy Thiệu Khải Đăng đứng trước cửa đợi mình. Sợ ba mẹ nhìn thấy, cô vội vã kéo tay hắn:

- Sao anh đến đây? Ba mẹ...

Phim Hàn Quốc không phải vậy sao? Hôm qua sau khi đưa Thạch Tiên về, hắn đã mua một đồng phim Hàn quốc về xem. Các cô gái đều thích người yêu quan tâm chăm sóc mình mà:

- Anh muốn đi với em.

Ban đầu định nói là “Không thể rời mắt khỏi em một giây một phút, hình ảnh em đã đi vào giấc ngủ của anh, em là thiên thần của lòng anh...” nhưng xét hoàn cảnh thực tế, thấy khó mở miệng như vậy quá, chỉ gọn lỏn vậy thôi. Nương Tiên tuy là có vẻ không thích, nhưng má nàng hồng hồng, chứng tỏ cũng không hẳn là bài xích.

- Nhà anh tới đây xa như vậy...
- Không sao. Anh đi được mà.

Hắn trao cho Thạch Tiên xúng bánh bao nóng hổi, tay cầm lấy ba lô của cô, giọng êm như ru:

- Đi thôi...

Trên xe buýt có khác nhiều cặp tình nhân cũng đi học, có cả học sinh trung học. Họ tình tứ cười đùa, ngã vào vai nhau. Một cặp ngồi phía trên Thạch Tiên còn âu yếm công khai. Tiếng cười rúc rích của họ và những hành động ám muội làm Thạch Tiên đỏ mặt còn ai đó thì tay chân cũng không còn yên ổn một chỗ:

- Đứng mà... Đây là xe buýt... Không được...

Không được như một con dã thú chứ. Tất cả chỉ mới ở giai đoạn đầu, không được làm cho nàng sợ mà chạy mất. Còn lâu dài, Thiệu Khải Đăng hít một hơi dài, khẽ hôn lên tóc Thạch Tiên rồi buông cô ra:

- Ừm. Không làm gì hết, không làm...

Xe tới trường. Thiệu Khải Đăng lại cầm ba lô, tay nắm chặt tay Thạch Tiên đi xuống. Hắn không muốn cái bọn kia có ai chạm được vào nàng, dù chỉ là vô tình khi chen lấn.

- Rồi... ba lô của anh đâu?

Bây giờ Thạch Tiên mới để ý. Hắn không mang theo ba lô đi học:

- Một lát nữa Phạm sẽ mang tới.

- Lần sau anh đừng làm phiền thầy như vậy. - Thạch Tiên ngại ngần - Có thể mang ba lô theo... rồi tới nhà tôi...

Vậy là tiến thêm một bước rồi. Thiệu Khải Đăng cười, gật đầu:

- Anh hiểu rồi.

- Anh vào lớp đi. Tôi cũng đi!

- Trưa anh sang đón em đi ăn nhé?

- Không cần. Tôi với Hạ Hân.

- Thì đi cả hai người. Anh không muốn ăn một mình.

Không cần Thạch Tiên đồng ý, hấn nựng nhẹ má cô rồi quay đi. Ba lô chắc bỏ ở nhà rồi, phải về lấy. Thời gian trễ vậy, chắc dùng thuật di chuyển nhanh thôi. Xứng bánh bao và những lời nói cho Thạch Tiên cảm giác ngọt ngào. Cô quay đi với nụ cười nửa hạnh phúc, nửa ngại ngùng. Vừa quay ra, trước mặt đã là Hạ Hân. Cái cười đó vừa trêu cợt vừa tình quái, khiến càng ngượng hơn:

- Còn gì để nói không với mình không, người đẹp?

Câu chuyện của Thạch Tiên dù nhiều lần vì đứt quãng vì khổ chủ cố tránh những chi tiết gợi cảm nhưng Hạ Hân cũng hiểu ra. Cô nhóc Thạch Tiên đã chính thức bị sụp hố rồi. Chuyện trao thân, nếu không có tình cảm thì không thể lần nào hấn tiến tới cũng tay chân bủn rủn, không chút kháng cự như thế được:

- Hấn nói muốn cưới bạn à?

- Ừm.

- Đã tặng cho bạn gì chưa?

- Tặng gì?

- Không phải là từ đó tới giờ chưa tặng gì sao? - Hạ Hân kinh ngạc - Xinh đẹp như bạn mà để cho người ta ăn sạch sẽ trong khi không tốn công tốn sức gì đeo đuổi sao?

Hạ Hân thừa nhận mình thực dụng. Nhưng con gái phải có giá của nó. Lúc xưa, bạn trai đeo đuổi cô đều phải tốn không ít thời gian, công sức lẫn chiêu trò. Có người tặng quà hàng vạn, còn chưa hôn được Hạ Hân. Đăng này, Tiểu Tiên xinh đẹp như thế, lại tình cho không biếu không.

- Mình...

- Bạn thích hấn ta sao?

Thích? Có lẽ là... thích. Nếu không, đã chẳng cảm thấy hạnh phúc rồi.

- Có...

- Bạn nghĩ là hấn ta xứng đáng?

- Xứng đáng gì cơ? Tình cảm có xứng đáng và không xứng đáng sao?

Một con nai tơ trong tình yêu. Haiz. Hạ Hân không buồn giảng giải nữa:

- Hôm qua hấn và bạn quan hệ mấy lần?

- Hả?

Chuyện này... làm sao mà nói được. Nhưng Thạch Tiên cũng biết, Hạ Hân không phải tò mò mà là muốn có lợi cho cô:

- Ba... ba lần

- Hấn ta chủ động?

- Ừ...

- Có dùng áo mưa không?

Thạch Tiên ngẩn ra... Rồi lắc đầu:

- Không.

- Bạn không thể liều thế được. Đời không như là phim. Chúng ta có thể mang thai, làm mẹ bất đắc dĩ, dang dở học hành. Tiền đồ con cái chúng ta sẽ rất khủng khiếp. Cái gã đó cũng có vẻ là con cái nhà giàu được chiều chuộng, xảy ra chuyện không chừng sẽ đông đi mất. Thiệt thòi cuối cùng chỉ có mình thôi.

Vẻ ngơ ngác đó... Đúng là...

- Hôm nay ghé mua thuốc. Nhưng dùng lâu dài không tốt cho sức khỏe. Bạn bảo hấn ta dùng bao đi.

- Mình và anh ấy... Thạch Tiên lí nhí - Mình sẽ không để chuyện này xảy ra đâu. Mình...

- Đừng ngây thơ như vậy. Đã có bạn trai chuyện đó là bình thường - Hạ Hân xua tay - Bọn con trai vốn có đòi hỏi cao. Phụ nữ chúng ta nhiều khi cũng chẳng kiềm chế nổi mình. Chuyện đó thật ra đều làm cả hai sung sướng, mình không phản đối bạn và hấn ta quan hệ, song phải luôn biết bảo vệ mình. Có hiểu không?

Giữ đúng lời, tan học là đã thấy Thiệu Khải Đăng đứng ngay cửa mà chờ. Thấy Thạch Tiên, hấn cười tươi rói:

- Tiểu Tiên...

Còn có Hạ Hân đằng sau. Thiệu Khải Đăng dúi vào tay cô vài tờ giấy bạc:

- Cái gì đây?

- 500đ. Đi ăn trưa đi!

- Cái gì?

Cả hai cặp mắt đều trở ra mà nhìn. Thạch Tiên vội kéo tay hấn:

- Sao lại đưa tiền cho người ta?

- Để đi ăn trưa.

Hạ Hân hiểu rất nhanh ý của người này. Phải thay đổi nhận thức thôi, con người này mà khù khờ thì có lẽ trời đất cũng sụp mất:

- Ý của bạn Đăng là tôi lấy tiền này đi ăn trưa một mình, để Tiểu Tiên lại cho bạn hả?

- Ừm.

Hay! Câu trả lời không kiêng dè, không ngần ngại làm Hạ Hân cảm thấy vô cùng thú vị:

- Nếu tôi nói không? Tiểu Tiên là bạn thân của tôi, xưa nay nó chỉ đi học, đi ăn trưa chung với tôi thôi. Lúc trước, thầy Văn cũng không đến nỗi như vậy. Bạn nghĩ bạn là ai chứ?

- Văn Thiện Tùng là khác, tôi là khác. Không so sánh với nhau được. Người ta yêu nhau thì đi với nhau, không liên quan đi theo không ngại à? Chẳng lẽ cô muốn làm người không lịch sự?

Kiểu trả lời này, thực sự làm Hạ Hân cứng họng. Còn Thạch Tiên thì không tránh khỏi ngại ngùng:

- Tôi không... không đi với Đăng đâu. Tôi đi ăn với Tiểu Hân quen rồi. Đăng về đi!

- Không về. Em đi đâu, tôi đi theo đó.

- Đăng à...

- Thôi được rồi. - Hạ Hân chịu thua - Bạn đi với anh ta đi! Tôi mà đi theo 2 người thì gọi là kỳ đà cản mũi, còn anh ta mà đi theo chúng ta là theo đuổi tình yêu. Kiểu gì tôi cũng sai cả.

Thật lòng Thạch Tiên mong muốn đi với cả hai. Một mình với Hạ Hân, thấy Thiệu Khải Đăng lủi thủi một mình cũng tội, đi với Thiệu Khải Đăng mà bỏ Hạ Hân cũng không đành. Giọng điệu cô bạn thân bây giờ, có phải là đang dối?

- Tiểu Hân, mình...

- Nói vậy thôi chứ mình có giận hờn gì đâu mà bạn ngại. Cứ đi đi... - Hạ Hân tát yêu vào má bạn - Nhớ những lời mình nói. Lúc này mình cũng bỏ sẵn những thứ đó vào cặp cho Tiên rồi.

- Tiểu Hân.

Mặt lại đỏ, đáng yêu như thế, kiểu con gái thuần khiết thế này là hàng hiếm, ngay cả cùng là phụ nữ, Hạ Hân cũng rất thích nói gì là đám đàn ông.

- Nếu Tiểu Tiên không muốn thì hân rủ bạn đi vào những chỗ có vẻ riêng tư vắng vẻ thì đừng nên đi. Còn nữa này... khi mà hân muốn làm vậy, bạn có thể lấy lý do đang trong ngày đèn đỏ mà từ khước. Nhớ chưa?

- Mình...

- Đừng có mặt đỏ tai hồng lên hết như vậy. Ngoan... khi yêu cũng nên tỉnh táo, còn tỉnh không được thì phải bảo vệ mình. Cứ nhớ rằng, chúng ta không thể sinh con khi chỉ mới 20 tuổi được. Con cái nheo nhóc rất là khổ, bạn hiểu không?

- Mình...

Nội dung cuộc trò chuyện không lớn lắm nhưng Thiệu Khải Đăng vẫn nghe rõ. Có một số điều hân hiểu, còn một số khác thì mù tịt. Hôm qua hân có đọc bài báo gì đó trên mạng, đại ý là người con trai muốn cưới người con gái đã cố tình làm cho người con gái mang bầu. Hân yêu Tiểu Tiên, muốn cưới nàng nhưng nàng không chịu, có con rồi có lẽ sẽ chịu thôi.

- Tiểu Tiên à...

Bỗng nhiên Thiệu Khải Đăng dừng lại, Thạch Tiên chưa kịp hỏi thì hân đã ôm lấy cô, đôi môi nhanh chóng khóa chặt lấy môi:

- Ừm...

Tiếng ú ớ nhỏ nhỏ trong cổ họng. Thạch Tiên bị hân áp mạnh vào tường, hôn không dứt, cũng đã hơn 12 tiếng rồi chưa gặp. Nhớ mà!:

- Buông... buông tôi ra đi. Anh...

Đầu óc Thạch Tiên choáng váng. Khi hân buông cô ra thì hai người đang ở trong một gian phòng nhỏ. Không biết từ lúc nào, Thạch Tiên hoảng hốt kêu lên:

- Đây... Sao lại đến đây? Chúng ta...

- Anh nhớ em quá! - Thiệu Khải Đăng đang vội vã cởi quần áo... - Tiểu Tiên...

- Không được... Không...

Có chống cự nhưng khi Thiệu Khải Đăng đã muốn thì sao mà làm khác được. Cuối cùng Thạch Tiên vẫn bị lột sạch, cùng hân lăn lộn trên giường.

- Tôi... khoan... khoan đã...

- Không khoan gì cả. Anh nhớ em không chịu được... Tiểu Tiên...

Hân bá đạo đè Thạch Tiên xuống giường. Căn phòng tràn ngập men tình nồng cháy. Thạch Tiên muốn chống cự, song càng lúc càng yếu dần bởi những nụ hôn cuồng nhiệt. Sự mạnh mẽ của Thiệu Khải Đăng vừa khiến cô sợ, nhưng cũng chứa đầy cảm giác ngọt ngào. Chiếc ba lô xa dần tầm với, Thạch Tiên vô thức thả lỏng người, cho hân thỏa thích tiến vào.

Con của một tảng đá tiên và một Huyết Ma lừng danh thiên hạ, rốt cuộc sẽ là thứ gì đây?

83. Chương 83: Cần Có Một Kết Thúc

Thạch Tiên cả buổi chiều đều không tập trung. Giai đoạn yêu đương mới, cô cũng có nhiều điều muốn hỏi Thiệu Khải Đăng. Nhiều tạp chí cũng có nói, con trai mà khi gặp con gái chỉ chăm chăm nghĩ tới chuyện lôi cô ấy lên giường, khi chán cũng sẽ rất nhanh. Thạch Tiên không phải thuộc dạng người cổ hủ, nhưng dù sao đối với con gái, người đầu tiên luôn rất quan trọng, có thể là nhớ cả đời.

Yêu hay không yêu Thiệu Khải Đăng?

Nếu mà là yêu thì có nhanh quá không? Gặp nhau chưa lâu, tình cảm chưa hề có những giai đoạn hẹn hò. Song tới khi giật mình nhìn lại, trước mắt toàn là hình bóng hắn. Khi mà hắn ôm Thạch Tiên, cũng không tài nào chống cự lại được. Sau mỗi lần quan hệ thì lại ngơ ngơ ngẩn ngẩn, hầu như quên mất lời của Hạ Hân dặn, uống thuốc tránh thai. Song cũng không có sẵn, mà cô thì cũng ngại đi mua. Không thể làm mẹ khi mới 20 tuổi được. Còn sự nghiệp, còn tương lai. Thạch Tiên không mấy quan tâm tới sự nghiệp. Cô cũng chỉ mong muốn đơn giản, tốt nghiệp có việc làm ổn định phụng dưỡng cha mẹ nuôi, sau đó có một ngôi nhà của riêng mình. Đi chợ, nấu ăn cho chồng con sau giờ làm việc. Vậy là đủ lắm rồi. Nhưng đúng là không làm mẹ khi 20 tuổi được. Kinh tế chưa có, lại là sinh viên nữa. Cô quyết định xin nghỉ sớm để đi mua thuốc. Chị Hà nghe nói Thạch Tiên bị mệt, lại thấy vẻ mệt mỏi trên gương mặt cô thì đồng ý ngay. Gần khu trung tâm có khá nhiều tiệm thuốc, Thạch Tiên chọn đại một chỗ, bước vào:

- Tôi muốn mua một vỉ thuốc tránh thai.

Cùng lúc đó cũng có một thanh niên bước vào:

- Cho thuốc theo toa này.

Giọng nói quen thuộc, Thạch Tiên ngẩng lên:

- Tiểu Tiên.

- Là anh... Thiệu Tùng.

- Em mua gì?

Người bán thuốc cũng vừa lúc đẩy vỉ thuốc ra trước mặt Thạch Tiên. Thiệu Tùng cũng đã nhìn thấy:

- Tiểu Tiên, là sao vậy? - Hắn vô cùng kích động, giọng run run - Là, là cái tên khốn kiếp đó. Hắn, hắn đã bức hiếp em, bức hiếp em có phải không?

Khi trước gặp em, yêu em, nắm tay em đã làm anh vô cùng sung sướng. Khi em nhẹ nhàng trao cho anh chiếc khăn giấy lau mồ hôi, anh đã hạnh phúc cả ngày. Anh không dám nghĩ gì khác, chỉ muốn được nhìn em cười. Nhưng bây giờ em đứng trước mặt anh, xanh xao, mua thuốc ngừa thai nữa. Thiên thần của lòng anh, vì sao lại thế? Vì sao lại đến nông nỗi này? Cái gã đó? Phải không? Thạch Tiên không trả lời. Bởi vì không biết phải trả lời thế nào? Họ bắt đầu chưa lâu, đã kết thúc, kết thúc khi chưa bao giờ có với nhau được một nụ hôn. Thạch Tiên chỉ có thể cầm lấy vỉ thuốc cùng tiền thôi. Đôi mắt đẹp cố nén dòng nước mắt, cô lắc mạnh đầu:

- Không phải người ta bắt ép em gì cả. Là em tự nguyện. Em cũng không biết là mình có yêu người ta không nữa... Nhưng mà...

Cô quyết định không nín kéo, chỉ khiến người khác đau đớn hơn thôi:

- Em rõ ràng thích anh ấy hơn anh. Anh nắm tay em, em run và rất sợ anh làm chuyện khác. Anh ấy nắm tay em, em cũng sợ nhưng lại không ngại anh ấy làm những chuyện tiếp theo. Em có lỗi... Em xin lỗi anh.

Không có câu “Anh quên em đi... Em không xứng đáng”. Tình cảm vốn đâu có ai là xứng đáng hơn ai. Thạch Tiên vội vã quay đi như chạy. Cô có khóc, nhưng không quay đầu nhìn lại. Cô biết - chỉ cần mình quay đầu lại, người con trai đó còn đau lòng hơn nữa. Tất cả nên có một sự kết thúc, dù không phải đều có hậu với mọi người.

84. Chương 84: Vô Tình Giống Nhau?

Thạch Tiên về đến tiệm cũng đã gần giờ tan làm. Cô còn để một số thứ ở tiệm, phải ghé qua trước khi về nhà.

- Tiểu Tiên...

- Chị Hà...

Quán tan hoang. Mọi thứ đổ văng tung tóe khắp nơi. Chị Hà sợ sệt nấp trong góc, thấy Thạch Tiên mới dám lên tiếng:

- Chuyện gì vậy chị?

- Lúc này có khách vào uống trà. Nhưng rồi có mấy người nữa. Họ đánh nhau trong quán, ồn ào lắm... - Chị chỉ về hướng căn phòng kia - Có tiếng la trong đó mà chị không dám vào xem. Không biết có ai bị gì không nữa.

- Để em xem...

Thạch Tiên tuy cũng sợ, nhưng trong hoàn cảnh này, nhân viên thì đâu còn ai khác, cô đành phải dè dặt bước vào trong:

- Ai đó?

- Tôi... tôi là người của quán. Tôi vào dọn...

- À...

Giọng nói phía trong vang ra, vô cùng bình tĩnh:

- Đẩy cửa vào đi!

Phía trong, một dáng người dong dỏng đang ngồi. Trước mặt là một bàn trà kiểu Nhật, trên bàn vẫn còn một bình trà.

Xung quanh... có những thân người đang bất động. Máu nhuộm đỏ khắp nơi, bắn cả trên rèm cửa sổ:

- Á!

Thạch Tiên không khỏi kêu lên. Người đó vẫn nhẹ nhàng:

- Không sao đâu. Chúng chết cả rồi.

- Ông... ông giết người?

- Cô có nhìn thấy không? Trên tay chúng là súng. Chúng muốn giết tôi.

Hắn thông thả quay đầu lại. Thạch Tiên lại một phen kinh ngạc:

- Ông là... là...

Người đó, cô đã từng gặp. Bàn tay đó cũng từng bóp chặt cổ Thạch Tiên muốn nghẹt thở. Là Diệp Vũ Tường.

- Cô đừng sợ. Một lát nữa người của ta sẽ đến dọn dẹp, không làm ảnh hưởng đến việc buôn bán của các người. Thiệt hại ta cũng sẽ bồi thường.

Tay của hắn... Thạch Tiên thấy có cái gì đó đang nhỏ xuống đất. Là máu sao?

- Ông... Anh đợi một chút. Tôi đi lấy đồ băng bó cho anh.

Diệp Vũ Tường không ngăn lại cũng không có phản ứng. Hắn đang tập sống như con người. Đồ ăn thức uống cũng nên tập ăn, uống trà cũng là một cách luyện tập nhưng dần dần thấy cũng khá ngon.

- Anh xòe tay ra... Tôi sát trùng cho.

Không biết có phải do phòng hơi tối không mà Thạch Tiên thấy máu hắc có màu đen. Chúng vẫn đang ồ ạt chảy:

- Anh chảy máu ghê quá. Phải rửa sạch rồi từ từ sẽ tỉnh.

Cô chạy vào nhà vệ sinh, nhúng khăn lau máu. Cử chỉ rất nhẹ nhàng. Diệp Vũ Tường thì vẫn tỉnh táo, lạnh lùng:

- Trà ngon quá! Khi nào bằng bó xong cho thêm một ấm trà. À không, hai ấm chứ!

Thạch Tiên chợt nhớ tới ngày Thiệu Khải Đăng cũng đến đây, uống liên tục 25 tách trà. Mối quan hệ của hắc và người khách này nữa. Cả hai đều rất thích uống trà. Cô bất giác đổ thuốc sát trùng hơi nhiều vào vết thương của Diệp Vũ Tường. Đến khi nhận ra thì cuống quýt:

- Xin lỗi anh... Tôi...

Hắc không đáp, để cô tiếp tục. Cánh cửa bỗng bị đẩy ra một cách thô bạo. Rồi Thiệu Khải Đăng bước vào, giọng khản trương:

- Tiểu Tiên.

Thạch Tiên cảm nhận được mắt Khải Đăng đang chứa hung quang. Cô đang ở gần người đó quá, lại đang chăm chú băng bó vết thương cho người ta. Máu nóng đổ lên đỉnh đầu. Là cái tên Diệp Vũ Tường - Thi Quỷ đáng ghét này! Cảnh tượng trước mắt thực ra không làm Thiệu Khải Đăng tức giận mấy, vì nó không đủ độ ái muội, hơn nữa nhìn thì cũng biết là Tiểu Tiên của hắc nhủ lòng thương hại kẻ khác. Song, thương hại của con người đôi khi đối với quỷ lại biến thành thương thật thì chết. Gã Thi Quỷ đó thiếu thốn tình thương mà. Chỉ một người đàn bà khóc lóc mắt con đã làm hắc động lòng. Ôm hắc một cái, hắc thà chịu đau đớn nôn mửa để tống vào bụng một đồng đồ ăn. Bây giờ Tiểu Tiên chăm sóc hắc, ai biết được...

- Tiểu Tiên!

- Đăng...

- Vũ Tường - Trong hoàn cảnh này mà vẫn có thể đóng kịch được, Thiệu Khải Đăng cũng tự phục mình luôn - Anh... Tuy anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều, nhưng tình cảm là không thể miễn cưỡng. Tôi yêu Tiểu Tiên, anh hãy buông tha tôi. Tôi không thể tiếp tục làm bạn với anh nữa.

Một mũi tên bắn hai con nhạn. Vừa khẳng định tình yêu với Tiểu Tiên, vừa nói cho cô ấy biết Diệp Vũ Tường là gay. Con gái bình thường ít kẻ thích gay, nói gì là yêu hắc sau này. Diệp Vũ Tường không mấy để ý tới những chuyện đó. Hắc kéo lại mảnh vải Thạch Tiên dùng để bó vết thương cho mình, lạnh nhạt:

- Cảm ơn...

Trong lòng Diệp Vũ Tường ngoài tình cảm đối với mẹ, hoàn toàn không có tình cảm nào khác. Cô gái này giúp hắc, hắc sẽ đền ơn khi nào thuận tiện. Con người khổ vì tình yêu, Diệp Vũ Tường chẳng hứng thú chút nào. Trong mắt hắc, hoàn toàn không để tâm đến Thiệu Khải Đăng:

- Nói với chủ quán, mỗi ngày mang đến biệt thự của ta 2 ấm trà loại này. Địa chỉ một lát sẽ có người đưa cho.

Cánh cửa bật mở. Hai người bước vào, cung kính:

- Thiếu gia... Người đã đến.

- Thu dọn sạch sẽ, không nên để ai biết chuyện này. Trả tiền bồi thường cho chủ quán.

- Dạ...

Cũng trong lúc đó, Thiệu Khải Đăng mơ hồ nghe tiếng gió rít. Cửa sổ trong phòng vẫn mở. Dù nó nằm ở tầng 12 của một cao ốc, song không phải là có người không thể vào.

- Đoàn...

Là một phát súng nhắm vào Diệp Vũ Tường. Bất ngờ đến nỗi đám vệ sĩ không phản ứng kịp, đứng trơ như phỗng. Diệp Vũ Tường thì xưa nay không quan tâm đến những việc ám sát loại này. Hắc vốn là một xác

chết biết đi, có chết thêm nữa cũng đâu hề gì. Thiệu Khải Đăng ôm trọn Diệp Vũ Tường lộn một vòng trên nền phòng. Viên đạn cắm phập vào tường. Không phải là kiểu đạn bình thường, có màu óng ánh.

- Đám trừ tà.

Huyết Ma mấy ngàn năm trước từng gặp chuyện này. Một đám người muốn dẹp họa cho nhân gian. Chúng là những con người được trang bị pháp thuật. Thực lực không mạnh, song lại làm hấn bị giảm sút sức lực, sau đó mới gặp cự thiên đế.

- Quái vật... chết đi!

Con người hay gọi những thứ mình không biết là quái vật. Không quan tâm đến chúng tồn tại và gây hại thế nào, chỉ có một cụm từ “giết” và “giết”. Loại này Thiệu Khải Đăng căm ghét vô cùng.

- Chuyện của ta.

Một làn khói mỏng. Những người không liên quan đều bất động, trong đó có cả Nương Tiên. Tay Diệp Vũ Tường bật ra những móng vuốt, y hệt Thiệu Khải Đăng lúc trước muốn giết người.

- A...

Mặt đất tràn ngập máu. Hấn cũng thọc tay vào lòng ngực chúng, moi ra những quả tim còn đập. Bàn tay trái tiện thể quơ ngang, để lại những vết cào. Thoáng chốc 3 người hùng hổ nhất lại thay nhau ngã quỵ. Người thứ tư là một cô gái trẻ, gương mặt thanh tú, vẫn đứng yên, bất động ở góc phòng. Hình như là lần đầu theo sau nhóm người đây, này giờ không thấy ra tay.

- Đừng giết người ta.

- Đã giết 3 người rồi, thêm một người nữa cũng chẳng sao.

- Người không nghĩ giữ cô ta lại chơi đùa à? - Thiệu Khải Đăng lại chợt nảy ra một ý. Cô gái này xinh đẹp chẳng kém Nương Tiên của hấn, chết thật uổng. - Cho ta đi. Ta có một chút việc phải làm với cô ta.

- Đừng giở trò. - Diệp Vũ Tường thu móng vuốt lại, lạnh lùng - Người yên tâm, ta không hứng thú gì với cô gái của người. Tiêu diệt mọi nguy cơ ngay từ khi còn trong trứng nước, người muốn làm gì cũng được, chỉ yêu cầu không được mang phiền phức đến cho ta.

- Ngốc. - Thiệu Khải Đăng cười cười - Người không nghĩ bây giờ người còn bao nhiêu việc cần xử lý, song tông tích thì đã bị lộ. Bọn săn ác quỷ này xuất hiện không chỉ là một lần, giết chết chúng ta thì có lẽ là không đủ sức, nhưng mang phiền phức cho những người bên cạnh cả đám thì nhiều. Giữ lại một con tin, khiến chúng chùn tay vẫn tốt hơn đúng không?

Tay của Diệp Vũ Tường không ấn mạnh vào cổ cô gái nữa. Hấn liếc sang Thiệu Khải Đăng:

- Nhưng con bé này... Nếu bọn chúng không quan tâm sống chết của nó thì sao?

- Con bé không cần tham gia cuộc chiến. Đám người đó khi giao chiến vẫn để mắt tới con bé... Quan trọng nhất là... pháp thuật nó còn non yếu, hầu như không có pháp thuật nhiều. Một là nó là pháp sư tập sự, hai là... nó... lên theo sau, bọn chúng bắt buộc phải chấp nhận. Hiểu không?

Rắc rối quá. Diệp Vũ Tường lỏng tay hơn để suy nghĩ. Thiệu Khải Đăng lại dùng một đòn quyết định:

- Người hiện là một con người bình thường trong mắt mẹ người. Xóa ký ức con bé này, nó cũng xinh đẹp. Mang nó về bầu bạn với mẹ người. Con xà tinh kia nguy hiểm lắm, dù nó thích người thì với một con người là không thể được. Con người rồi sẽ già và chết, trước khi chết, cho bà ta cảm giác sung sướng, nhìn con mình có bạn gái, sinh con để cái vẫn tốt hơn mà.

Diệp Vũ Tường cảm thấy một trận buồn nôn dâng lên trong miệng. Sinh con để cái, đùa sao?

- Ta không đùa...

- Ta cũng không có đùa. Người thì phải sinh con. Người là Thi Quý nên chẳng hiểu những chuyện đơn giản đó, song đối với mẹ người thì lại mang tới những niềm vui bất ngờ. Bà ta nhìn cháu, nó giống Diệp Vũ

Tường thật càng tốt. Lúc đó cũng coi như trả lại cho bà ta một thâm tình rồi. Người thì hữu hạn, còn chúng ta là... vô thời hạn mà.

85. Chương 85: Bóng Dáng Người Cha...

Diệp Vũ Tường đứng trước mặt cô gái, nhẹ giọng:

- Cô tên gì?

- Phạm... Phạm Tử Lan.

Cô gái rõ ràng đang sợ. Rất sợ... Đôi chân run rẩy, gương mặt tái mét:

- Ta không giết cô. Về đi!

Thiệu Khải Đăng và cô gái đều sững lại. Diệp Vũ Tường hần... ?

- Ta không thích cô ta. Ta cũng không phải là người. Dù có cố bắt chước một con người thì cũng chỉ là giả tạo. Đi đi!

Những gì Tử Lan nghe được từ dòng tộc trừ tà của mình về những loài yêu nghiệt rất đa dạng. Nhưng đa số đều cho rằng chúng tàn nhẫn, giết người không gớm tay. Quả nhiên là vậy. Sư huynh và sư bá đã chết trong tay hắn, không chút chùn tay. Máu đổ khắp nơi. Lúc này, tuy sợ đến cứng người nhưng lời của gã yêu quái kia cô đều nghe rõ. Làm... làm vật sinh con cho hắn, chung đụng cùng một quái vật mang hình dạng con người. Cuộc đời cô chỉ mới có 16 năm trong cuộc sống, không lẽ đã đến lúc phải kết thúc sao?

- Đi đi! Về mà nói với dòng tộc trừ tà của các cô rằng... Ta không còn nhớ tới mùi vị máu người từ lâu lắm, đừng khơi lại. Trước khi đến tìm ta thì cũng nên xem bản thân mình có đủ mạng cho ta giết không?

Thiệu Khải Đăng nhìn hần với cặp mắt đầy ngưỡng mộ. Trông khí chất hai bên mà so sánh giờ mới hiểu tại sao mình lên làm trùm cả một khu thì bị bao nhiêu người lo lắng, còn hần ta quản lý xã hội đen trong một vùng rộng lớn mà chẳng ai dám có ý kiến gì.

- Đưa cô ta ra khỏi chỗ này.

Diệp Vũ Tường lên tiếng gọi. Phía bên ngoài quả vẫn còn nhiều người khác. Thoáng thấy cảnh trong phòng cũng không ai nói một lời, lặng lẽ mang hai vệ sĩ ra ngoài.

- Một lát rồi dọn dẹp.

- Dạ.

Hướng về Thiệu Khải Đăng, Diệp Vũ Tường chợt đổi giọng, nhẹ nhàng:

- Cô gái của ngươi là người rất tốt. Người thật may mắn!

Thi Quỷ khen một con người. Thật bất thường, Thiệu Khải Đăng ôm chặt nàng hơn trong tay, đề phòng:

- Nàng rất tốt, nhưng nàng là của ta rồi.

- Ta biết. Người tốt sẽ có người khác tốt lại. Người không thể cấm ta đối xử tốt với người đã tốt với ta.

Tóm lại là sao? Thiệu Khải Đăng mồm năm miệng mười hoàn toàn khó hiểu trước một kẻ có lối nói chuyện nhất gùng và không đoán được suy nghĩ. Người có nhiều loại người và quỷ cũng có muôn loại quỷ, thật khó mà lường.

- Đưa nàng về đi. Ta cũng về!

Diệp Vũ Tường không cần biết người khác đang nghĩ gì, chỉ làm theo những mình cảm nhận. Cự thiên để thờ dài, tuy 3 mà 1, ba anh em đều rất giống nhau. đều có bóng hình cha trong đó, đều có dáng dấp cả trách nhiệm, song tồn tại trong những hình thức khác nhau. Hần sợ trách nhiệm nhưng lại bị ám ảnh bởi trách nhiệm. Thiệu Khải Đăng gian xảo, từng tưng - song lại luôn có ý thức bảo vệ những thứ thuộc về mình. Diệp Vũ Tường lạnh lùng băng giá nhưng thực chất mọi hành động đều cân nhắc lợi ích của mình và

người khác, không tùy tiện mà làm. Nó giống cha nhất, tuy là đứa nếu biết chuyện có lẽ sẽ hận cha nhất trong số 3 người.

- Ai đó?

Diệp Vũ Tường đang bước vào phòng mẹ. Tay thì chỉnh lại chăn cho bà, song ý nghĩ trong đầu phản ứng rất nhanh.

- Đại nhân...

Cựu thiên để giết mình. Con xà yêu này nữa. Thật là sinh vật si tình số một, không ngờ bị đối xử như vậy, vẫn có thể tìm đến gặp hân ta?

- Đại nhân... Van xin ngài - Cô bỗng quỳ sụp xuống, nước mắt ràn rụa - Xin người cứu... cứu gia tộc chúng tôi với. Bọn người trừ tà... chúng đã... đã đến nơi ở của chúng tôi.

86. Chương 86: Điều Kiện Của Thi Quỷ

- Cô sẵn sàng hy sinh tất cả vì gia đình của mình sao?

- Đại nhân?

- Cái quan trọng nhất của cô là gì?

Diệp Vũ Tường bỗng hỏi. Và xà yêu ngơ ngác nhìn hân, không hiểu ý đại nhân muốn nói gì?

- Ta có một điều kiện - Hân dứt khoát - Sau khi ta cứu gia đình cô, cô phải đồng ý cho ta xóa đi những ký ức của cô về ta. Mà nếu nó đã quá sâu đậm không xóa được thì cô cũng phải quên, không bao giờ được tìm ta nữa.

- Đại nhân!

Nước mắt đã lan tràn trên má xà yêu. Quên... quên một người mấy ngàn năm nhưng nhớ, lúc nào cũng điên cuồng tìm kiếm. Quên được sao?

- Sao ngài tàn nhẫn với em vậy? Em đâu muốn gì khác. Em chỉ muốn được yêu ngài. Ngài không yêu em cũng được mà. Đại nhân...

- Vì ta không muốn trở thành nguyên nhân cho ai đó đau khổ. Ta không muốn một ngày nào đó ta biến mất, có người sẽ đau đớn vì ta.

Thi Quỷ ta cô đơn suốt cả đời. Cuộc sống mấy ngàn năm chỉ là hư ảo. Đến khi ta nhận ra hương vị cuộc sống, nhận ra khao khát của bản thân mình, cũng là lúc ta biết được mình không hề có gì cả. Ta thích người mẹ âu yếm vỗ về mình, nhưng suy nghĩ lại, bà và ta là hai thế giới. Ta yêu thương bà, song cái mà ta mang lại cho bà không là gì cả. Niềm vui của một con người bình thường đơn giản là có một mái gia đình thuộc về họ. Ta không làm được. Bụng ta dù cố nuốt thức ăn của loài người, hành động cử chỉ tỏ ra giống người thì sao chứ, nghĩ lại cũng chỉ là một sự bất chước, mà cái gì bất chước sẽ mãi chỉ là trò lập lại vụng về. Hôm qua ta thử trút đi hình dạng Diệp Vũ Tường. Suốt mấy ngàn năm chưa bao giờ nhìn lại chính mình trong góc nhìn của một con người.

- Xà yêu...

Gương mặt đầm đày nước mắt của xà yêu ngẩng lên:

- Á...

Hai hốc mắt trống rỗng, chỉ có nửa bên mặt là còn chút xương và thịt... Cả người Thi Quỷ chỉ là một đồng xương cũ. Da dán sát vào hai bên bệ sườn, lộ ra cơ thể tong teo, gầy yếu. Hân từ lúc ra đời lúc nào cũng thấy đói, ăn mãi mà không đủ no. Mỗi lần ăn thịt và uống máu thì mới thấy mình có chút dễ chịu. Song từ

lúc về làm con bà ấy, lâu lắm rồi không hề ném lại mùi vị thịt người. Khô héo và không còn sức sống. Đó mới là Thi Quỷ tồn tại nhờ những mảnh xác người.

- Ngày trước... Ta giết chết bọn bắt người mà ăn thịt. Khi ta đưa người lên miệng, chẳng qua là để đánh giá mùi vị. Nhưng người là rắn, ăn không ngon nên ta mới bỏ lại. Người không nợ gì ta cả. Hãy nhìn cho kỹ, đây mới là Thi Quỷ - không phải Diệp Vũ Tường mà người ngưỡng mộ. Người có thể đi theo một cái xác như vậy đến cả đời không?

- Đại nhân!

Xà yêu chợt ôm lấy hân, khóc òa:

- Em không biết. Em không cần biết ngài là thế nào, xấu xí hay đẹp đẽ. Em cũng không cần biết hôm đó ngài, ngài muốn ăn thịt em hay làm gì khác, em chỉ biết từ lúc đó, em đã thề sẽ đi theo ngài. Em...

Có một thứ để lưu luyến sẽ làm hân không nở. Có một bí mật mà không ai biết, mấy ngàn năm trước, Thi Quỷ cũng có tim đầy chữ. Nhưng cũng chính tay hân đã móc bỏ trái tim đang đập đó. Nó khiến hân ganh tỵ, nó khiến hân đau đớn. Tại sao hân không tan biến mãi vào vũ trụ. Tại sao lại cho hân sống, tại sao và tại sao?

- Nhất... Nhị... Tam...

Xem ra trong 3 đứa chỉ có Thiệu Khải Đăng là không nhớ, không biết mình từng lăn lộn trên đất trong trò chơi cùng 2 kẻ khác gọi là ruột thịt, ra đời từ xương thịt của một người cha. Thi Quỷ nhớ, nhớ từ khi cha ôm hân trong lòng. Nhớ khi ông khóc, nước mắt hóa thành biển cả. Tấm lòng người cha là vô hạn, nhưng tình thương đó lại dành cho trách nhiệm và sự hình thành của lũ sinh vật mà tạo hóa trao cho ông trách nhiệm phải coi sóc, yêu thương. Con nhóc xà yêu này, hôm nay lại khóc. Nước mắt lăn trên làn da lạnh giá của hân... Lạnh lạnh... Thật ra khi con bé gặp nạn, bụng hân đã no rồi. Không cần ăn thêm nữa. Nhưng trước đó, nhìn thấy con xà yêu nhỏ bé tung tăng tươi tắn, bây giờ sắp thành miếng mồi ngon trong miệng con người, Thi Quỷ đã ăn thêm một bữa ăn ngoài dự kiến.

- Buông ta ra...

- Đại nhân.

Thi Quỷ đã khôi phục lại hình dáng bên ngoài của Diệp Vũ Tường. Đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ:

- Ở đây chờ. Ta sẽ đi cứu cả nhà cô.

- Đại nhân...

- Sau đó cùng người nhà trở về. Cô còn có những thứ quan trọng hơn ta cần gìn giữ. Theo ta, có thể không còn gặp họ nữa. Cô sẽ nuối tiếc suốt đời.

Một trong 3 sinh vật cổ, khả năng của Thi Quỷ là không lường trước được. Xà vương đang trong cơn hoảng loạn vì chống trả liên tục với đám người trừ tà trong khi sức lực cạn dần thì bỗng xung quanh không còn lực tác động nữa. Một cảm giác mát mát văng trên má. Sờ tay thì toàn là máu người.

- Á!

- Á!

Những tiếng kêu thét tắc nghẹn lẫn hoảng loạn. Chiến trường nhanh chóng bị đảo lộn. Hàng loạt người trừ tà ngã xuống, mắt còn trợn ngược, không biết vì sao mình lại chết lúc này:

- Người...

Khí chất như băng giá. Móng vuốt nhọn hoắt. Thi Quỷ trong truyền thuyết:

- Người...

- Không nói nhiều.

Thi Quỷ đã quyết định. Tất cả những kẻ có mặt hôm nay đều phải chết. Chết vì chúng không thể sống. Đám rắn này đang nằm la liệt dưới đất kia, có rất nhiều con rắn còn non, công phu chẳng được bao nhiêu.

Rắn là loài yêu quái nhút nhát. Chúng thường sống trong hang, chẳng mấy khi lộ mặt ra ngoài. Chết hàng loạt thế này, dĩ nhiên là một cuộc truy cùng giết tận mà kẻ khơi nguồn là bọn loài người lấy cơ cứu vớt sinh linh. Một luồng khí bất tới đánh bật đòn tấn công mang tính sát thương cao của hắn. Mùi hương thoang thoảng trong không khí, cực kỳ thanh khiết:

- Đủ rồi.

Thiên đế không thể ngoảnh mặt làm ngơ được nữa. Đành phải ra tay. Còn cả chục mạng người, không khéo sẽ chết trong tay Thi Quỷ.

- Khi giết rắn người không xuất hiện, bây giờ người bị giết thì thiên đế ra tay. Đồ oắt con không biết tự lượng sức.

Diệp Vũ Tường bất ngờ rút những chiếc móng trên tay mình. Bàn tay quái thú biến mất. Những ngón tay thon dài mảnh khảnh của hắn phát ra một luồng khí cực lớn, ép thiên đế về phía trước. Quả nhiên còn rất non kinh nghiệm. Cả chiến đấu lẫn phòng địch. Đối thủ lại là một sinh vật cổ, sức lực không lường nổi. Cựu thiên đế thở dài dõi theo cuộc chiến. Xem ra mình không can thiệp, có lẽ là không được rồi. Gã thiên đế kể vạ ấy, hoàn toàn không phải là đối thủ của Thi Quỷ. Một chiếc bóng áo đỏ thấp thoáng. Hắn bắt chợt cảm môi khó xử:

- Tiểu Tà Tà...

87. Chương 87: Trách Nhiệm

Tất cả sinh mạng đều quan trọng. Thần tiên, yêu quái hay con người. Thiên đế cũng trách mình quá chậm chân. Người không kịp ra tay can thiệp khi bọn người trừ tà đó xuống tay giết rắn. Song, lại không thể nhìn họ chết. Giết và trả đũa người giết đồng loại, bao giờ mới giải quyết xong thù hận giữa người - yêu? Song, thiên đế cũng chỉ có một mình - đơn lẻ. Người không thể bỏ lại việc dẹp an một cuộc tắm máu của yêu tinh đối với một ngôi làng bé nhỏ trong một thời không khác, đành bất lực nhìn những yêu tinh nhỏ nhoi quần người trong pháp thuật của những kẻ trừ tà. Máu dâng trào trong miệng, thiên đế vẫn phải làm trách nhiệm của mình. Chỉ còn một hơi thở, vẫn phải đứng vững mà tiếp tục:

- Tiểu Phụng, gã Thi Quỷ đó không đùa đâu. Năng lực của gã rất mạnh.

- Hiểu rồi...

Một luồng sáng vụt lên. Thi Quỷ đến từ bóng tối, chắc sẽ sợ ánh sáng. Phượng hoàng là một loại ánh sáng của thiên giới, rực rỡ và tinh khiết, có thể đẩy lùi tất cả những u ám tối tăm về chốn hư không. Nhưng trong giờ phút này, ánh sáng đó lại vô cùng tai hại.

- Nhiệt tình cộng ngu dốt thành phá hoại. Tiêu rồi...

Cựu thiên đế nhận ra thì đã muộn. Trời ạ, bọn chúng không biết, trăng tròn vành vạnh trên cao chính là thân xác ngày xưa của Thi Quỷ. Được ánh sáng thiên giới tiếp thêm sức mạnh, Thi Quỷ tìm lại được năng lực trọn vẹn của mình, sẽ càng lợi hại gấp bội phần. Chuyện này... chỉ có mình hắn và cha biết. Cha thì đã hòa vào với đất trời, còn hắn - vốn là một kẻ vô trách nhiệm, cũng đã quên mất chuyện phải nói lại với người khác biết bí mật này. Ánh sáng chiếu vào Thi Quỷ, tạo ra xung quanh hắn một luồng sáng bạc, rực rỡ, cao dần, nâng thân thể Thi Quỷ lên cao. Lớp vỏ Diệp Vũ Tường bị bóc trần, biến mất. Da thịt nát vụn, nửa gương mặt biến dạng, chẳng ra hình hài. Ánh sáng chiếu tới những phần khiếm khuyết, lấp lên mặt hắn thứ xương thịt của tự nhiên. Gương mặt thành hình, những vết sẹo xa từ từ biến mất. Tóc của hắn cũng đã đổi màu, trắng toát, bạc bạc. Chỉ có đôi mắt là vẫn vậy, tĩnh lặng, ưu sầu. Tay Thi Quỷ vung lên... Một luồng sáng còn chói mắt hơn hướng về phía đám người trừ tà đang kinh ngạc không rời mắt khỏi cảnh tượng dị thường. Cùng lúc đó, một luồng kinh lực cũng nhắm hướng thiên đế mà xô tới. Tuy nhiên, trong đó không có sát khí. Thi Quỷ - sau bao năm khi hồi phục nguyên hình không hề mất đi lý trí. Có tiến bộ hơn lần trước rồi. Dù có trúng đòn đó, thiên đế cũng không tổn thương nặng. Nó chỉ là câu cảnh cáo nhẹ nhàng.

- Rầm...

Tiếng vang chấn động cả đất trời. Màn bụi mù mịt... Khi mọi người định thần nhìn lại trên mặt đất tro tro bóng người, cây cỏ cũng không còn. Đám người trừ tà vẫn còn đứng tro tro trên đất. Trước họ là thiên đế. Máu tươi nhuộm đỏ chiếc áo trắng phau. Giọng thì thảo một mỗi:

- Ta van người... Một trong số chúng sẽ là tổ tiên của người làm thay đổi thời không này với một phát minh vĩ đại. Hẳn không được chết, tiến trình tiến hóa của nhân loại không được.

Trách nhiệm, trách nhiệm đến phút cuối cùng dù phải đánh đổi bằng hồn phi phách tán, vạn kiếp không được siêu sinh. Làm thiên đế là gánh trên vai muôn ngàn trách nhiệm. Đôi lúc cái gánh ấy rất nặng, nặng đến mức khiến người ta ngộp thở nhưng lại không thể bỏ đi, không thể trốn tránh bởi sẽ không ai chịu đựng cho mình. Cựu thiên đến tuy là vô trách nhiệm, song không phải là kẻ nhẫn tâm. Đã chuẩn bị hóa thân để ngăn chặn. Dù sao cũng chỉ cần qua mặt được Tiểu Tà Tà. Thiệu Khải Đăng bất ngờ xuất hiện nơi đấu trường. Đây là phụ thân của Nương Tiên, không thể không cứu. Hơn nữa, hẳn cũng có một vài tính toán khác:

- Rầm...

Cả hai đều bị đẩy bật ra sau. Thiệu Khải Đăng xua tay khi Thi Quý không nói không rằng tiến tới:

- Đừng nên giết chúng. Chúng ta cần làm rõ một số việc.

- Người chết... vốn không cần truy cứu gì nữa.

- Ấy... - Thiệu Khải Đăng nhượng mảy - Đám trừ tà này chỉ là một chi của gia tộc mấy ngàn người. Người giết hết nổi chúng sao?

Thi Quý thu hồi móng vuốt, lắng nghe:

- Bọn người không thể chỉ tình cờ hẹn tụ tập ở đây được. - Thiệu Khải Đăng từ từ tiến tới chỗ họ - Nói cho ta biết... Tại sao lại đến đây?

Người trước mặt này không tỏa ra yêu khí. Toàn thân đều có mùi vị của con người. Song sức mạnh của hắn, một đòn lúc này đã nói lên tất cả. Nghe đồn Thi Quý năng lực vô hạn, có thể chơi lại hắn ta, quả là rất phi thường.

- Nói!

Bọn chúng đều im lặng, khiến Thiệu Khải Đăng nổi máu:

- Cha mẹ các người không dạy khi nói chuyện với người khác, không được tỏ ra bất lịch sự à?

Vẫn không trò chuyện. Chúng khinh thường yêu quái, cho yêu quái là thứ hạ đẳng trong trời đất. Bọn yêu quái chỉ là quái vật hại người:

- Một đám “bất lịch sự”. Đã thế, ta không khách sáo nữa.

Thiệu Khải Đăng cúi xuống bên một sát thủ nữ. Tối ngày sống trong nhà nên làn da không bắt nắng, đẹp vô cùng:

- Người nói cho ta nghe!

- Không...

Bàn tay mạnh bạo bóp cằm cô gái, hắn thần nhiên:

- Đừng tưởng chuyện các người theo chân lũ rắn đến đây là ta không biết. Muốn một lần giết chết hết bọn à?

Vẫn không nói nhưng nét mặt đã thoáng tái đi, Thiệu Khải Đăng cười nhẹ:

- Các người không biết tới số rắn tham gia vào lần này là bao nhiêu nên chắc chắn đã chia nhiều toán để truy đuổi. Sẽ gặp nhau ở chỗ nào?

Cô gái cắn chặt môi, không nói. Thiệu Khải Đăng cũng không buồn hỏi han thêm. Hẳn cũng chỉ cần có thể. Tuy miệng không nói ra nhưng đầu cô ta đã thoáng nghĩ qua, chỉ thế là đủ rồi. Thiệu Khải Đăng có khả

năng đọc được những suy nghĩ trong đầu người khác, tuy nhiên loại năng lực này không kéo dài lâu được, chỉ khoảng vài phút. Trong hoàn cảnh này, nó lại có tác dụng không ngờ.

- Chúng ta sẽ đến vịnh Thanh Thủy. Diệt cỏ phải diệt tận gốc là ở chỗ đó.

Cả hai thiên đế đều chợt hiểu ra mục đích của hắn. Thiên đế đương nhiệm hoảng hốt:

- Ý người muốn... Không được... Không thể giết người.

- Ta biết cái câu tiếp theo của ngươi là gì rồi. “Dù là một sinh mạng cũng không được làm thương tổn”. Nghe mà muốn ói. Ta không giết chúng. Ta chỉ tước đi năng lực của chúng, cho cả đám trở thành một lũ người bình thường.

Cả đám người trừ tà đều chấn động. Tước đi năng lực, có khác nào giết họ đi.

- Không được... - Thiên đế cũng không đồng tình với điều đó - Lúc đó yêu quái sẽ...

- Lũ thiên giới các ngươi ngoài việc hô hào, giáo huấn thiên hạ không lẽ lại không can thiệp sao? Mà yêu quái - Thiệu Khải Đăng chợt như nhìn thấy hình ảnh Phạm Vĩnh Kỳ đứng trước mình với đám hồ yêu lít nhít - Ta nghĩ, ngoài một số tên điên khùng, đa số đều mong muốn sống yên ổn bên dòng tộc mình. Loài người mới là loài hiếu chiến nhất. Đám trừ tà kia chẳng hạn, vì một yêu quái gây tội ác, chúng giết bao nhiêu sinh linh vô tội khác. Yêu quái cũng muốn sống, cách để sống tốt nhất là... giết hết những mầm họa xung quanh mình, chúng không sai. Thiệu Khải Đăng luôn che giấu con người mình. Đôi khi hắn như một đứa trẻ, song, chẳng yêu quái nào tồn tại hàng thế kỷ mà lại non nớt cả. Bề ngoài trẻ con đó là để che giấu một nội tâm cũng đầy sóng gió. Nó không nhớ về cha, cứ thần nhiên trong những trò đùa cợt có lẽ sẽ tốt hơn. Thiệu Khải Đăng giờ bàn tay cũng đã hiện lên những vuốt nhọn mọc dài:

- Quyết định thế nhé. Ta sẽ đến Vịnh Thanh Thủy. Rất nhanh thôi!

88. Chương 88: Làm Những Gì Mình Muốn Làm Đi.

Thi Quỷ tiến về phía xà vương. Nét mặt ông ta vẫn tái nhợt, máu vẫn còn chảy, song có lẽ không quá nghiêm trọng:

- Ông mang con gái của mình về. Đừng để ta thấy nàng thêm một lần nào nữa.

Tuy xà vương chưa biết mặt nhưng chuyện con gái mình si tình Thi Quỷ cũng đã rõ lâu rồi. Đối diện bây giờ, khí chất lạnh giá đó không làm ông có chút run sợ. Song miệng lại vụt thốt lên câu hỏi:

- Ngài không quan tâm gì đến Tiểu Văn sao?

Xà yêu cũng có tên. Thi Quỷ lạnh nhạt:

- Mang con bé về. Nơi này không thích hợp với cô ta. Ta cũng không thích hợp.

Xà yêu vẫn cần có hạnh phúc. Yêu một kẻ không tim sẽ rất đau khổ. Đã không đáp lại được, tại sao lại phải cưỡng cầu?

- Nghĩ được như vậy là có quan tâm đấy.

Thiệu Khải Đăng chợt nói. Hắn lần đầu bắt được “sóng” trong tâm sự Thi Quỷ. Cái kẻ lạnh lùng này, khi yêu sẽ như thế nào nhỉ? Hắn rất muốn biết.

- Khi yêu một ai đó, ta cũng như con người vậy, đều mong kẻ ấy hạnh phúc. Vậy thôi!

Đến mức Thiệu Khải Đăng kinh ngạc:

- Ngươi đọc được suy nghĩ của ta sao?

- Không biết. Xưa nay chưa từng có khả năng này.

Thiệu Khải Đăng chứa sức mạnh của mặt trời. Dưới ánh sáng ban ngày, năng lực của nó sẽ rất mạnh. Song, bây giờ lại là đêm đen, lại lúc trăng tròn, năng lực của Thi Quỷ sẽ lên tới đỉnh điểm, khả năng nắm bắt ý nghĩ này, ba anh em đều có kia mà.

- Ba đứa đều nên có. Vì...

Vì cha sợ... Cựu thiên để lại thở dài. Loài người tuy rằng thông minh song cũng rất quỷ quyết. Ông trang bị cho chúng khả năng đó là để cả ba tự nhận ra kẻ xấu người tốt, kịp thời tránh xa. Bây giờ khả năng này không công dụng mấy nữa. Có nhiều kẻ, đóng kịch hay đến nỗi không nhớ mình là đang đóng kịch kia mà.

- Đại nhân!

Xà yêu vất vả lắm mới đuổi theo kịp. Thấy cha mẹ của mình, nàng vội nhào đến, nghẹn ngào:

- Cha... mẹ... .

- Tiểu Văn.

Phút xum họp thật cảm động. Nàng nhào vào lòng họ, khóc ngất. Đã tưởng không còn có thể gặp nhau nữa. Phụ vương và mẫu hậu trong phút nguy hiểm nhất vẫn che chở cho Tiểu Văn, đẩy nàng đi nơi khác, tìm con đường sống cho mình.

- Mang nàng ta về!

Mệnh lệnh của Thi Quỷ vẫn sấm đá vang lên. Bây giờ bên trong có một chút không kiên nhẫn, mặc Tiểu Văn giọng run run:

- Đại nhân...

- Về đi!

- Em... em sẽ không làm vướng bận đại nhân. Xin cho em... cho em được theo ngài.

Một con rắn si tình quá nặng. Thiệu Khải Đăng cũng thở dài. Trông nàng ta mà lại liên tưởng tới mình. Tự nhiên lại thấy thông cảm:

- Người ta si tình thế. Người...

- Chuyện của ta... không liên quan tới người.

Thi Quỷ đã quyết, thì sẽ không thay đổi:

- Hãy ngủ đi... Ngủ một giấc dài. Khi tỉnh lại nàng sẽ không còn nhớ gì đến ta. Quên mất rằng có một Thi Quỷ từng tồn tại.

Lại là trò xóa ký ức. Thiệu Khải Đăng liên tưởng đến chuyện của mình. Xóa đi mọi kỷ niệm, mọi yêu thương đều như không tồn tại. Tiểu Nương Tiên của hắn - cũng vì pháp lực này mà tất cả đều phải làm lại từ đầu:

- Ký ức không phải là tình cảm. Xóa đi ký ức, nhưng có xóa được tình cảm hay không?

Hắn vẫn tin Tiểu Nương Tiên quên hắn, nhưng không quên tình cảm dành cho hắn. Rõ ràng, trong tiềm thức của nàng, tình cảm đó từng tồn tại và sẽ tồn tại mãi. Nếu không, Nương Tiên sẽ không dễ dàng bị cuốn theo những đam mê cùng với Thiệu Khải Đăng, cùng hắn giao kẻ thân mật.

- Người có quyền không thích nàng... nhưng không có quyền cấm nàng thích người. Người có thể quên nàng nhưng không có quyền bắt nàng quên người. Ký ức là của nàng, nàng không muốn quên, người không hề có quyền buộc nàng phải quên. Tiểu xà tinh, hắn không cho người đi theo là chuyện của hắn. Nàng muốn theo là chuyện của nàng, cứ việc làm những gì mà mình muốn làm đi!

Thấy vẻ mặt trầm lặng có vẻ như đang suy nghĩ của Thi Quỷ, Thiệu Khải Đăng định bồi thêm vài câu nữa nhưng cũng trong lúc ấy hắn ta ngắc đầu lên:

- Được rồi, như người nói, cô ta có quyền đi theo ta. Vậy ta cũng có quyền không cho cô ấy đi theo mình chứ?

Thiệu Khải Đăng và cả xà yêu đều ngẩn ra. Câu hỏi bất ngờ, song cũng không dễ gì phản bác:

- Chúng ta đều là yêu quái. Nhưng khoảng cách rõ ràng của một yêu quái bình thường và một yêu quái cấp cao. Ta không có quyền cấm người ta thích mình, song ngăn cản kẻ khác làm phiền mình thì được.

Tiểu Văn - xà yêu, gương mặt xinh đẹp tái nhợt, môi đỏ mọng run run:

- Thì ra với ngài... em chỉ là một mối phiền phức. Phiền phức lắm sao?

- Đúng vậy. Thì sao?

- Tiểu Văn...

Xà vương và hoàng hậu đều hoảng hốt khi nàng xoay mình, định bỏ chạy. Nhanh như chớp, Thi Quỷ chặn trước mặt nàng:

- Bốp!

Một cái tát không chút dung tình, giáng xuống xà yêu:

- Sống mấy trăm năm mà tính tình không khác gì một đứa trẻ. Tại sao cả gia đình cô lại phải gặp nguy hiểm? Vì cô không tự lượng sức mình, chạy lung tung khắp nơi làm phiền cho bọn trừ tà. Tới khi gặp chuyện phải nhờ đến sự giúp đỡ của người khác. Bây giờ có chút tổn thương vì tình cảm đã định bỏ cả nhà mình chạy trốn. Ta không thích cô, mãi mãi sẽ không bao giờ thích cô. Đó là điều không bao giờ thay đổi.

Một cái phất tay, xà yêu mềm nhũn trong vòng tay của xà vương vừa trở tới. Diệp Vũ Tường vẽ mặt lạnh như băng:

- Đưa cô ta về. Ông thống lãnh cả một gia tộc, không thể vì một cá thể mà làm hại những kẻ khác. Không tình cảm nào là vĩnh cửu cả, nhất là đó chỉ là sự ái mộ và biết ơn của một yêu quái mới tập làm người.

Diệp Vũ Tường đã quyết định. Kết thúc mọi chuyện, như nó chưa từng tồn tại, như một câu chuyện cổ tích hần từng đọc: “Chuyện kể về một người con trai nhà nghèo, từ biệt mẹ già ra thành phố tìm một cơ hội đổi đời. Anh ta không ngờ nơi mình sống có một con ma. Nghe chuyện của hai mẹ con, nhìn thấy sự đầm ấm hằng ngày của họ, nó đã rất khao khát. Chờ khi chàng trai đi vắng, nó hóa thành chàng trai, làm con của bà lão, hằng ngày ăn cơm do bà cụ nấu, được bà ấp ủ trong vòng tay đầy ấp tình yêu. Ban đầu chỉ nghĩ, sẽ giả vờ một thời gian, tới khi chàng trai về là kết thúc. Ai ngờ đã không thoát ra được. Khi đứa con thật trở về, con ma vẫn muốn ở lại. Và đã bị viên quan án lập mưu bắt nhốt vào một cái bình cổ, quăng xuống vực thẳm. Nó có tội, tội quá sa đà trong một tình cảm không thuộc về mình”. Thi Quỷ ta không phải là con ma đó. Ta biết hạnh phúc mãi mãi không toàn vẹn. Có thể bây giờ người mẹ ấy vẫn còn yêu thương hần. Nhưng trong lòng bà đã có một vết gợn, sẽ không thoát khỏi cảm giác so sánh. Hần không thích cảm giác chông chênh ấy. Thà chấm dứt khi mình đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý. Không nên chìm đắm quá mức trong hạnh phúc, để khi tỉnh lại, càng đau lòng hơn nữa, vì mình vốn chẳng có gì.

- Quyết định rồi à?

- Ừ.

Diệp Vũ Tường tay bật ra những móng vuốt. Đôi mắt hần cũng chuyển màu, như một biểu tượng của chết chóc, từ từ đến trước mặt đám trừ tà.

89. Chương 89: Loại Thuộc Quên Ký Ức

Phạm Tử Lan chợt nhớ tới những lời hần đã nói trong giây phút đó. Hần không giết cô. Hần cũng không phải là kẻ tàn nhẫn như cổ tích và tổ tiên từng nói. Cha mẹ, sư phụ, sư huynh đều tin là ma quỷ là loài không tình cảm, ma quỷ chỉ có hại người. Song lúc này, đứng trên đây nhìn xuống, Tử Lan thấy có nhiều sư huynh sư tỷ của mình bất chấp tiếng gào thét, bất chấp đó là những con rắn yếu đuối không có sức chống cự vẫn xuống tay. Cô cũng cảm thấy bụng mình nhợn nhạo, một cảm giác kinh tởm khi gót giày của vị sư tỷ ha hê giẫm lên một con rắn mới hiện nguyên hình, hoàn toàn không có sức chống cự. Bây giờ họ lại như những con rắn ấy, bé nhỏ, lẻ loi trước người có sức mạnh vượt trội hơn:

- Đừng... đừng mà... Tôi van ngài. Đừng giết họ... Đừng mà...

Liều mạng, Tử Lan nhào ra ôm chân hắn. Cô chờ đợi một cái chết khi đã dám ngăn cản Thi Quỷ. Song, nhìn những người thân của mình chết đứng là một cảm giác rất khó chịu, rất đau lòng:

- Buông ra...

- Tôi biết ngài không phải là người khát máu. Ngài... ngài làm ơn đừng...

- Ta có nói ta sẽ giết chúng sao?

Tử Lan và cả đám người đều ngẩn ra. Đôi tay cô cũng vô thức buông chân hắn:

- Ngài...

Không nói không rằng, hắn lẳng lặng bước đến bên họ. Từng bước... Sự im lặng đến rợn người. Thi Quỷ đứng lại trước người chỉ huy, cũng là mẹ của Phạm Tử Lan. Khi mắt bà và mắt hắn chạm nhau, bỗng dưng một cảm giác choáng váng kéo tới. Rồi bà khụy xuống, mất hoàn toàn tri giác:

- Mẹ!

Thi Quỷ quay sang phía xà vương, xà hậu:

- Hút năng lực của bọn chúng chính là năng lực của bọn yêu rắn các ngươi phải không?

- À... Vâng!

- Hút năng lực của bọn chúng cho ta.

Năng lực của con người tuy cũng có lợi cho rắn song rắn cũng không quan tâm mấy tới chúng. Đơn giản, đang yên đang lành có ai muốn bão tố kéo đến đâu. Mà chọc tới loài người nghĩa là chạm đến tận cùng rắc rối mà.

- Thưa... Nhưng mà...

- Cứ làm đi!

Tuy không rõ chuyện gì song lời của ân nhân không thể không để ý, xà vương đành phải tuân lời:

- Không... mẹ... mẹ ơi!

- Đừng lộn xộn.

Thi Quỷ phát tay. Tử Lan cũng ngất đi, nước mắt vẫn còn đọng lại trên má. Cô ta lo sợ cho mẹ mình, âu cũng là chuyện bình thường. Xà vương cúi xuống, mắt thường không nhìn thấy được từ miệng ông ta, một luồng khí ngược được dẫn trở lên.

- Đã xong rồi...

- Hãy nén vào nọc rắn của ngươi. Ta cần nó.

Nọc xà vương - năng lực tối cao của trưởng tộc trừ tà sẽ tạo nên Vong Ưc thảo - một loại thuốc xóa đi vĩnh viễn ký ức của người ta.

- Ngươi đã quyết định rồi?

- Ừ.

Thi Quỷ đã quyết định. Chỉ có quên đi tất cả, bà ấy mới có thể sống hạnh phúc. Ngần ấy thời gian sống trong tình cảm vay mượn, ta sẽ trả lại cho bà đầy đủ. Một quãng đời thanh xuân, mọi thứ đều bắt đầu lại từng chút một. Bà sẽ không cần nhớ mình từng có một đứa con bị mất tích. Bà và người chồng mình hết lòng yêu ái đó sẽ cùng nhau làm lại từ đầu. Hạnh phúc tròn đầy, mọi bà ấy sẽ ngập tràn nụ cười sung sướng. Tiếc thay loại thuốc ấy chỉ có tác dụng với con người. Với Thi Quỷ, mọi ký ức đều rõ ràng, dù là chuyện nhỏ nhất trong đời. Cha cũng không biết điều ấy phải không? Cha vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết, những cơn đói điên cuồng ngày đó không phải là lý do chính để con tìm đến máu thịt con người. Vì khi ngậm nhấm chúng, con lại có cảm giác giống như cha đang dứt sữa cho con vậy. Ngọt ngào và ấm áp lắm cha à!

90. Chương 90: Anh Là Ai?

Số điện thoại này không liên lạc được. Không biết đã lần thứ mấy Thạch Tiên gọi điện cho Thiệu Khải Đăng. Bình thường là hần hay nhắn tin và gọi điện cho cô. Hôm nay có chút khác lạ. Lòng cô không khỏi có chút lo âu. Hình ảnh những người hung dữ lúc trước bỗng hiện về. Không biết Thiệu Khải Đăng có phải là đang gặp rắc rối gì với chúng không nữa?

- Sao vậy? Không trả lời à?

Hạ Hân lên tiếng. Cái gã đó, bình thường giờ này đã í ới gọi rồi mà. Bây giờ không động tịnh gì, đúng là chuyện lạ:

- Ừm.

- Lo à?

- À...

Má của Thạch Tiên thoáng hiện một màu hồng. Cô xấu hổ vì để người bạn thân nhìn thấy tâm trạng mình. Có lẽ người ta nói đúng. Phụ nữ là sinh vật mềm yếu nhất và cũng... hay nói ngược nhất trần đời. Miệng thì bảo là không quan tâm, nhưng khi người ta không xuất hiện trước mắt mình nữa thì lại có bao nhiêu nỗi lo toan, đôi lúc rất vẩn vơ và ngớ ngẩn:

- Gọi lại đi!

- Thôi... - Thạch Tiên lúng túng - Lát nữa...

Hai cô gái không biết mình đã bước vào tầm ngắm của một số người trong bóng tối. Người có vẻ là kẻ đứng đầu xua tay khi người bên cạnh ông ta lên tiếng:

- Thừa trưởng tộc... Hai người đó...

- Cứ để họ đi vào - Một người đàn ông tóc bạc phơ, điềm tĩnh - Họ sẽ là con mồi giúp cho chúng ta bắt chúng dễ hơn.

Họ là những người trong tộc trừ tà. Theo một số tin tức cộng với năng lực đặc biệt, họ đã lần theo tung tích của một đám xà tinh. Tại thành phố này bên cạnh đám xà yêu ấy, họ còn phát hiện một gia đình xà tinh khác, gồm 2 con đực tu luyện mấy trăm năm. Nếu không diệt trừ sẽ sớm là mầm họa. May là hiện nay đã áp chế được chúng, dồn vào chỗ này. Tuy nhiên, năng lực của chúng cũng khá cao cường, chống cự lại và cố thủ bên trong.

Phía xa, Văn Thiện Tâm cũng đã nhìn thấy Thạch Tiên cùng Hạ Hân. Anh nhìn sang Thiện Tú... Vết thương sưng tấy, môi tái nhợt, xem ra khó mà duy trì lâu hình dáng con người:

- Có người vào đây... Chúng ta...

- Đi đi... Đừng lo... đừng lo...

Có thể không lo sao? Thiện Tâm xót xa nhìn người anh em của mình. Móng tay vẫn còn vương mùi máu. Anh đã giết người sau bao nhiêu năm sống ẩn dật, thề không đụng đến con người. Nhưng nếu không giết chúng, chúng cũng sẽ giết mình. Thiện Tú thọ trọng thương, bây giờ không còn cách nào khác:

- Á!

Một luồng hơi nóng phả vào mặt, Thạch Tiên giật mình. Khi cô quay ra, Hạ Hân đang vùng vẫy trong vòng kèm tỏa của ai đó:

- Anh là ai? Tiểu Hân... Thả Tiểu Hân ra.

Tay của Thiện Tâm đặt lên cổ Hạ Hân. Gương mặt anh cũng biến đổi. Những chiếc vảy rắn che khuất nét con người. Giọng nói trầm khàn, rin rít, không phải đáp lại Thạch Tiên mà như đang nói cùng ai đó:

- Tất cả lập tức rút đi ngay. Chúng ta chỉ muốn thoát khỏi nơi này, không muốn làm thương tổn ai nữa cả.

- Anh...

Hạ Hân sau phút bất ngờ cũng đã trấn tĩnh lại. Nhưng cũng trong lúc ấy, gương mặt con người trước mắt cô thay đổi. Mắt chuyển sang màu lam ngọc, môi thắm lại, những lớp vảy càng lúc càng mọc lên dày đặc. Hoàn toàn trở lại cùng hình dáng ban đầu của một con rắn đứng bằng đôi chân của loài người:

- Á!

Thạch Tiên cũng kêu lên. Cùng lúc đó, từ phía trong một vùng sáng bắn ra, không chút lưu tình bắn thẳng về hướng Thiện Tâm và Hạ Hân đang đứng:

- Không... Tiểu Hân... Không... .

- Em có sao không?

Văn Thiện Tùng cũng vừa đến. Nhưng lực tấn công kia quá nhanh và mạnh nên không thể làm gì khác hơn là lấy thân hình ra đỡ. Dù biết rằng lãnh trọn đòn đó sẽ khó bảo toàn mạng sống, nhưng trong một lúc bấn loạn, ngoài cách ấy hẳn thật cũng không biết làm gì:

- Đi đi!

Thiệu Khải Đăng và Thi Quỷ cũng vừa đến. Tên nhóc kia mà chết là rắc rối to. Không phải Thiệu Khải Đăng thương tiếc gì hẳn ta, nhưng Thiện Tùng mà chết vì Tiểu Nương Tiên, nàng sẽ không bao giờ quên được. Rất nhanh chóng, hắn quét mắt khắp “đấu trường”. Khá đông... Song cũng không đáng ngại:

- Người... không được... .

Thiên đế nhìn thoáng qua ánh mắt chợt trầm lại của Thiệu Khải Đăng thì đã hiểu. Ngài cũng vội ra tay ngăn cản trước khi móng vuốt hắn tung ra. Song thân hình Thi Quỷ như một mũi tên phóng vút về phía trước. Thiệu Khải Đăng nhanh chóng dừng lại, tay phản kích một đòn thật nhanh vào thiên đế. Đòn thế không mạnh nhưng bất ngờ.

- Rầm...

Thiên đế bị phản công bất ngờ, cộng với vết thương cũ khiến ngài choáng váng. Chỉ một khoảnh khắc đó đã đủ cho Thiệu Khải Đăng làm điều hắn muốn làm. Máu... máu tuôn đỏ mặt đất. Sau khi lớp bụi mù tan đập vào mắt mọi người là máu. Thi Quỷ và Thiệu Khải Đăng là hai sát thủ giết người lợi hại nhất trong ma giới, đương nhiên khi cùng ra tay, sự tàn sát sẽ thảm khốc đến dường nào. Thạch Tiên bị ôm chặt trong vòm ngực Thiệu Khải Đăng. Máu bắn vào lớp y phục con người khoác bên ngoài, không thể kinh động Thạch Tiên dù chỉ là một chút.

- Tiểu Tiên nữ... Em... em có sao không?

Văn Thiện Tùng cũng đã an toàn. Và hành động đầu tiên là đưa mắt tìm kiếm Thạch Tiên trong hoảng loạn:

- Nàng không sao hết. Cảm ơn người đã bảo vệ nàng.

Thiệu Khải Đăng mỉm cười. Nụ cười không phải là cái cười phớt lờ, nhếch nhếch và Thạch Tiên hay thấy. Nó tạo nên một cảm giác lạnh lùng băng giá cho những người đang chứng kiến chuyện xảy ra:

- Tất cả các người... đều phải chết!

Lời nói nhẹ như gió thoảng song sức ảnh hưởng của nó khiến người ta cứng người vì sợ hãi. Mặt trời luôn là thứ tiềm ẩn giữa phúc và họa. Nó ấm áp và cần thiết cho sự sống, song bên trong cái ấm áp đó lại tồn tại cái nóng mãnh liệt, có thể thiêu hủy mọi sự sống cạnh bên mình. Thiệu Khải Đăng rất ít khi nghiêm túc. Nhưng khi đã nghiêm túc, nghĩa là sự việc rất khó vãn hồi.

- Không được. Đừng giết người nữa. Không được...

Thiên đế hét lên. Nơi này còn lại hơn 60 sinh mạng của con người. Trong đó có nhiều người mà khi họ chết đi sẽ là nguyên nhân cho giới trừ tà càng thêm căm ghét người ma giới. Người duy nhất ngăn cản được

Thiệu Khải Đăng chỉ có một. Đó là Nương Tiên. Nàng tiên đá đã làm hấn trút đi vỏ bọc con người. Thiên đế lầm rầm đọc câu chú. Câu chú khôi phục lại ký ức đã xóa bỏ, cho Thạch Tiên quay lại là Thạch Nương Tiên.

- Á!

Đầu đau như búa bổ, Thạch Tiên vùng vẫy trong vòng ôm của Thiệu Khải Đăng. Một bàn tay của hấn đang tập trung năng lượng để ra đòn quyết định, đối với sự kháng cự thành linh của Thạch Tiên khiến vòng ôm phía bên kia nới lỏng. Thạch Tiên rơi thẳng xuống dưới. Thân là đá, nên rơi rất nhanh.

- Tiểu Tiên!...

Thiệu Khải Đăng không còn lòng dạ nào nghĩ tới việc tấn công nữa, không cần thu hồi lực, vội vã lao tới chỗ nàng.

91. Chương 91: Con Rối

Trong đám ký ức hỗn độn vừa quay trở lại. Máu tràn ngập. Cô gái nhảy từ trên lầu cao xuống, không phải chỉ vì nàng sợ hãi bởi thân mình nhuộm máu. Nàng muốn trốn khỏi kẻ đã lừa gạt nàng. Hấn đáng ghét. Hết lần này đến lần khác gạt nàng.

- Cha!

- Ngoan! Ta sẽ xóa ký ức cho con. Con sẽ không nhớ gì nữa.

Xóa ký ức... Tức là không còn nhớ gì nữa. Hấn tuy lừa gạt nhưng không phải là hoàn toàn xấu với nàng. Khi Nương Tiên gặp chuyện, bao giờ mở mắt ra, trước mắt nàng cũng là hấn.

- Không... không...

Nương Tiên không kịp thốt lên những lời đó. Ký ức bị lấy đi. Nàng mê man trong một giấc ngủ dài, không biết mình là ai, không còn gì để nhớ lại. Lúc người ta nhắc tới những kỷ niệm đẹp để đã qua, Nương Tiên chỉ biết cúi đầu buồn bã. Nàng là người không ký ức, thế thì có gì mà kể, mà nhớ, mà thương? Nhưng bây giờ nàng đã biết, không phải là nàng không có ký ức mà là người ta đã xóa của nàng. Cùng với ký ức cũ là chuyện mới. Khó thay nó lại được thiên đế chứa chung trong những đoạn không cần phải biết. Nương Tiên đã nhìn thấy cả giây phút Thiệu Khải Đăng và Thiên đế cùng thương lượng, cùng những phút hấn tráo trở mỉm cười sau khi dùng bộ mặt khờ khạo để gạt lừa nàng. Toàn bộ mọi chuyện đều là một cuộc trao đổi, mà Thạch Nương Tiên cũng chỉ là một hòn đá. Người ta đầu cần đá. Đá cũng chỉ là một con rối mà thôi. Nước mắt chảy dài không cần kèm nén. Nương Tiên xuôi tay... Rơi xuống đất, đá tan vỡ, không cần đau đớn nữa, không cần chịu sự lợi dụng của ai.

- Xoạt...

Nương Tiên mở mắt... Cái chết hình như không đau đớn lắm, không có cảm giác gì.

Trước mắt nàng là một gương mặt xa lạ mà cũng có vẻ gì đó quen quen. Đã gặp ở đâu, ở đâu rồi nhỉ? Đầu óc Nương Tiên trống rỗng, không còn sức để nhớ và cũng không còn muốn nhớ nữa.

- Buông cô ấy ra...

Thi Quỷ đã dang tay ôm gọn Thạch Nương Tiên. Không chỉ vậy, nàng còn nằm yên trong lòng hấn và hấn ta cũng không có vẻ gì muốn buông nàng:

- Đi đi! - Nương Tiên bất ngờ hét lên - Tất cả các người đi hết đi. Tôi không còn muốn gặp các người nữa. Tôi là đá... nhưng tôi không phải là con rối của các người. Các người... các người đi đi!

Thiệu Khải Đăng khựng người lại. Cảm giác đau xót khiến hấn vừa bứt rứt lại vô cùng khó chịu:

- Tiểu Tiên!

- Đi đi! Đi đi mà...

- Tiểu Tiên... Cha...

Tiếng nói của thiên đế không như ngày đó, tạo cho Thạch Tiên cảm giác yên tâm nữa:

- Tôi không muốn gặp ông nữa. Ký ức của tôi không phải là thứ muốn lấy thì lấy, muốn trả thì trả. Tôi không phải là đồ trao đổi của hai người. Hai người đi hết đi, đi hết đi!

Thạch Nương Tiên, tiên đá tượng không có nước mắt song khi đã khóc, lại làm người ta đau đớn vô ngần. Tay Thi Quỷ cũng run run. Ký ức là thứ không phải muốn lấy, muốn trả là trả. Một ngày nào đó, nếu người ấy nhớ lại, có như vậy, xua đuổi không nhìn hấn nữa không?

Thiệu Khải Đăng thực sự bối rối. Giây phút này, khi sự thật bị vạch rõ, lòng hấn rõ ràng như tơ vò trăm mối. Tiểu Tiên đã một lần bỏ hấn đi, bây giờ không lẽ lại thêm phải một lần nhìn nàng vượt khỏi tay mình? Hành động luôn nhanh hơn suy nghĩ. Tay Thiệu Khải Đăng vươn tới, giằng lấy Thạch Nương Tiên:

- Soạt...

Ánh mắt giận dữ quét nhanh qua thiên đế. Song, gã ta cũng đang rối tung không kém, cứ thần thờ đứng đấy. Vậy là ai vừa ngăn cản Thiệu Khải Đăng. Bàn tay Thi Quỷ tua tủa những chiếc vuốt nhọn rất dài. Sự can thiệp làm không chỉ hấn mà những người trong cuộc đều bất ngờ. Từ khi nào thì Thi Quỷ lại quan tâm tới những chuyện thế này, tới một cô gái mà hấn ta chưa bao giờ cho vào mắt.

- Cô ta cần thời gian bình tĩnh lại. Người đừng ép...

Cùng với lời nói, trước mắt hấn hiện ra một khoảng không mù mịt. Xung quanh có một làn ám khí bao quanh. Thứ khí này có tác dụng rất mạnh với những kẻ không phải con người, còn lại thì hoàn toàn vô hại. Lúc khói tan biến, còn lại chỉ có một mình Thi Quỷ:

- Tiểu Tiên...

- Nương Tiên...

- Ta đem cô ta về nơi cô ta muốn về. Chuyện sẽ giải quyết tiếp ở đây, không liên quan gì đến cô ta nữa.

Thi Quỷ như một mũi tên vừa rời nỏ, cú chộp của hấn nhắm ngay cổ họng của trưởng lão chỉ huy đám người trừ tà:

- Á!

- Thái công...

Thiệu Khải Đăng rất nhanh đã hiểu ý đồ của Thi Quỷ. Đối lấy sự không đeo bám của con bé xà yêu ấy, có lẽ là một lời hứa, sẽ không để ai trong xà tộc mất mạng oan. Tay hấn cũng bắt đầu hành động:

- Á!

- Á!

Những tiếng kêu thét vang lên khắp đầu trường. Thiên đế đứng trước 2 sinh vật có sức mạnh khủng khiếp trong ma giới cảm thấy vô cùng bất lực. Cả hai không giết những người trừ tà. Song, cái mà chúng để lại chính là một quãng đời tàn phế, không bao giờ dùng được phép thuật nữa. Phút chốc, những thân người lúc này còn kiêu hãnh, bây giờ la liệt trên đất. Năng lực đều bị hủy hoại, kẻ thì bị thương ở chân, kẻ thì bị bẻ gãy tay.

- Đi đi! Nếu bọn rần chủ động tìm các người tính sổ, ta có giữ lại một chút năng lực trong xương thịt, đủ cho các người phản kháng. Còn nếu ngoan ngoãn sống yên ổn, những vết thương đó sẽ dần lành.

Thiệu Khải Đăng quét mắt qua Văn Thiện Tùng cùng hai người anh, trên môi xuất hiện một nụ cười rất nhẹ:

- Ta từng hứa sẽ giúp người gặp mẹ. Bây giờ cũng là lúc phải thực hiện rồi.

Hấn quay người vọng hướng lên chốn hư không:

- Trốn tránh không phải là cách. Ra đây đi! Suốt cuộc đời không lẽ ngươi muốn làm một thằng hèn?

92. Chương 92: Mỗi Người Đều Có Việc Của Riêng Mình...

Cựu thiên để thở dài. Thừa biết là hần cần mình làm việc gì, làm thì làm, nhưng trốn thì cứ trốn.

Thiệu Khải Đăng nhướn mày khi cựu thiên để từ từ xuất hiện. Hần đội một chiếc nón khăn len không biết vớ ở đâu lụp xà lụp xụp, che hết cả mặt mày. Cộng thêm năng lực che mắt của hần ta, có lẽ là không lộ:

- Ngươi là...

Ngậm miệng. Tốt nhất là ngậm miệng. Tân thiên để không biết hần song Tiểu Tà Tà thì... Tay lại phát lên. Cả đám rần biến mất. Cựu thiên để cũng lợi dụng cơ hội, biến theo. Lấy cớ là giúp giải quyết chuyện. Nhưng mà... Có tiếng khóc ở đâu đấy. Hix, hôm nay Tiểu Lạc không ai đón, Huệ Lâm có nói với hần từ sáng. Thằng bé đó không thấy người thường rồi lên. Có khi lại đi lạc mất.

- Nay... ngươi là thiên đế, đi theo giám sát đi nhé!

Gần như là ôm lấy thiên đế quăng vào vòng thời gian và vội vã quay trở lại.

- Nè...

- Gì vậy? Ta giúp ngươi rồi. Giờ ta đang bận. Đợi chút đi!

- Không cần biết - Thiệu Khải Đăng ngang ngược - Ta và Tiểu Tiên...

- Nay nhé - Cựu thiên để vịn vai hần, nghiêm túc - Chuyện Thạch Tiên trở lại là Thạch Nương Tiên đó, không phải trách nhiệm của ta. Nghĩ lại cũng tốt, ngươi gạt nằng nhiều rồi. Đời mà, có gan giả dối thì cũng có gan khắc phục hậu quả. Làm thế cũng tốt, khỏi mắc công đóng kịch nữa rồi.

Thi Quỷ cũng lạnh lùng lên tiếng:

- Cô ta muốn quay về nhà nên lúc này ta mang cô ta về đó. Chuyện còn lại là chuyện của các ngươi.

Hần ta cũng đã phát tay đi thẳng. Mỗi người đều có công việc của mình. Thiệu Khải Đăng cũng không có thời gian chần chừ nữa. Hần trở thành một luồng gió, trở lại nhà của ông bà Úc. Nương Tiên dù sao cũng đã biết mọi chuyện, Thiệu Khải Đăng không cần che giấu. Dù thế nào, nằng cũng là của hần. Trọn đời này đừng hòng chạy trốn, tiểu mỹ nhân!

93. Chương 93: Cách Phản Kháng Của Thạch Nương Tiên

- Anh tránh ra!

Đã gần một tuần kể từ khi khôi phục ký ức, Nương Tiên không nói không rằng với Thiệu Khải Đăng, mặc cho hần tò tò theo sau, gần như là mọi nơi mọi lúc:

- Tiểu Tiên...

- Để cho tôi làm việc. Anh tránh ra đi!

- Được... Để nằng làm...

Thiệu Khải Đăng phát tay. Một người nào đó vào trong, nói gì với ông chủ:

- Tiểu Tiên à!

- Dạ?

Ông chủ có vẻ lo lắng, chỉ dám liếc về phía Thiệu Khải Đăng:

- Cháu ra đó tiếp cậu ta đi.

- Ông chủ... Nhưng mà...

- Cháu xem như giúp ta đi. Đó là xã hội đen đấy, không nên chọc họ nổi giận.

Nương Tiên mím chặt môi. Cơn uất ức bỗng dâng trào, khiến nàng vừa tức lại vừa tủi thân.

- Anh...

- Tiểu Tiên...

Thiệu Khải Đăng mỉm cười hài lòng khi cuối cùng Thạch Tiên cũng ra gặp mình. Hắn chống tay lên bàn, hấn âu yếm gọi:

- Anh còn dùng gì nữa không?

- Có...

- Món gì? Anh...

- À...

Bất ngờ, Nương Tiên bị kéo vào lòng hắn. Đang giận nàng chỉ biết vùng vẫy, chống trả bằng tất cả sức lực của mình:

- Anh buông ra... Buông...

- Không buông thì sao?

Đôi tay Thiệu Khải Đăng cứng như sắt, khóa chặt Thạch Nương Tiên. Một nụ hôn chồn vờn trên má nàng:

- Nhớ quá đi mất.

- Không được... Buông ra...

Càng vùng vẫy thì càng bị xiết chặt. Nhưng nhất định không được khóc, không được cho anh ta thấy sự yếu đuối của mình:

- Anh không buông... tôi sẽ không bao giờ nhìn mắt anh nữa. Buông!

- Không nhìn cũng chẳng sao. - Thiệu Khải Đăng bình thản - Ta nhìn nàng là đủ lắm rồi.

Hắn áp môi lên môi Nương Tiên. Hôn không cần biết xung quanh có bao ánh mắt tò mò. Đám thuộc hạ âm thầm xua họ đi. Thoáng chốc quán chỉ còn có hai người:

- Buông ra...

- Không buông...

- Anh đừng quá đáng vậy. Tôi không muốn... anh gạt tôi. Anh gạt tôi... tránh ra đi!

Cuối cùng cũng khóc nức lên, Thạch Nương Tiên khóc như chưa bao giờ được khóc. Nghĩ tới thái độ đùa cợt của hắn, nhớ tới việc hắn năm lần bảy lượt đóng kịch lừa gạt. Chuyện... chuyện giả vờ để chiếm được nàng có lẽ cũng đã sắp xếp từ trước. Thạch Nương Tiên không phải là một thứ đồ dùng để giải khuây:

- Không tránh. Vì nàng quên ta rồi, ngoài những cách đó, ta còn phương pháp nào tiếp cận nàng sao?

- Anh...

Nương Tiên im lặng. Nàng cũng từng sợ hắn, còn bỏ hắn đi. Nhưng mà mọi chuyện... không thể nào chỉ tồn tại bằng lừa dối được. Nàng hoang mang lắm, không biết lúc nào hắn muốn làm gì?

- Tiểu Tiên bé nhỏ... Nàng là của ta... Trọn đời chỉ là của ta thôi.

Khi quá mắc lên, Thiệu Khải Đăng rất dữ. Cộng thêm một chút đe dọa, nó làm nàng càng thấy bất an:

- Tiểu Tiên...

Thiệu Khải Đăng lại hôn nàng, không chỉ má mà còn cả vùng xương quai xanh hấp dẫn. Thạch Tiên nhắm mắt, nhưng rồi lại vùng ra:

- Tôi không... không còn tình cảm với anh nữa. Chúng ta đừng... đừng gặp nhau nữa. Tôi không biết lúc nào anh nói thật lúc nào là dối trá. Sợ lắm...

Thiệu Khải Đăng xót xa nhìn Nương Tiên khóc lóc. Hắn yêu nàng đến thế, làm sao nhẫn tâm để nàng đau khổ? Song, không nhẫn tâm, không cố chấp thì phải làm sao?

- Làm thế nào nàng mới không giận ta nữa?

- Tôi không có giận anh. Tôi chỉ sợ anh thôi. Anh...

- Vì ta nói dối? Mà nếu không nói dối, liệu với bộ dáng hiện tại, khi ta đến gặp, nàng có chấp nhận ta không?

Nương Tiên im lặng. Những ký ức quá khứ được trả lại. Nàng là tiên đá, trước đây không buồn lo, không phiền não. Trở thành “nương tử” của hắn, ngày thơ không biết bị hắn gạt. Song, không thể phủ nhận, cả hai từng có một thời gian rất vui vẻ. Trong lúc mơ hồ cảm thấy Thiệu Khải Đăng có thể gặp nguy hiểm, nàng đã vô cùng lo lắng, không ngồi yên một chỗ nổi rồi:

- Chung sống mà lúc nào cũng thấy như bị gạt, anh nói... tôi làm sao mà chịu nổi đây? - Nương Tiên bật khóc - Anh giả vờ nhiều kiểu, lừa tôi hết lần này đến lần khác. Cha còn xóa ký ức của tôi nữa. Các người đều đáng ghét, các người không ai quan tâm tôi muốn gì, chỉ chăm chăm làm theo ý các người thôi.

Thiệu Khải Đăng nhìn vào đôi mắt đẹp đang đầm đìa nước mắt của nàng. Hắn đau lòng, thực sự đau lòng:

- Ngoan... Không khóc nữa. Nếu ngày đó, thiên đế không xóa ký ức, nàng thật sự muốn bỏ ta đi phải không? Nàng... nàng không nhớ gì ta cả... phải không?

Có nhiều lần “phải không” đến thế? Hắn cũng đang mất tự tin vào bản thân mình. Nương Tiên không phải là một tảng đá. Nàng bây giờ đang trọn vẹn là một con người. Mà có ai là người lại muốn bị người ta lường gạt mãi?

- Tôi...

Thạch Nương Tiên nhớ lại ngày hôm đó. Bị hắn nhốt trong phòng, nàng đã rất uất ức. Thái độ của hắn nữa, vô cùng hung dữ. Hắn trước đó trong lòng nàng tuy khá phiền phức khi đêm nào cũng quấy rối, bắt nàng làm cái chuyện nàng không thích song Nương Tiên luôn cho hắn là người tốt. Khi hắn ra tay giết người, nàng cũng rất sợ... Nhưng Nương Tiên cũng hiểu, có lẽ hắn làm vậy là để bảo vệ mình. Thế mà giờ đây cái bảo vệ và che chở đó đã giam nàng vào sự ngột ngạt khủng khiếp. Bốn bức tường, vẻ bá đạo lạnh lùng ấy khiến tim Nương Tiên đau... đau lắm. Nàng không muốn nhìn thấy hắn như thế nữa. Nương Tiên chỉ muốn tìm lại cho mình cảm giác bình yên, không phải suy nghĩ, không phải đắn đo. Cha đã xóa ký ức, mang nàng tới một thời không mới. Tuy Nương Tiên học được nhiều thứ mới, nhưng cảm giác trống rỗng, không biết mình là ai, hoang mang luôn đeo đẳng, làm nàng khổ sở ngày đêm.

- Tiểu Tiên...

- Tôi... không muốn gặp anh bây giờ nữa. Anh đi đi! Tôi chỉ muốn an ổn một thời gian nữa. Có được không?

Hơi thở của Thiệu Khải Đăng trở nên nặng nề. Hắn bất thần nắm lấy vai nàng, giọng rần rai:

- Không được...

- Anh...

- Ta có thể làm cho nàng bất cứ chuyện gì. Song thả nàng đi là không được. Tiểu Tiên, ta thích nàng lắm, yêu nàng cũng rất nhiều. Ta không thể không nhìn thấy nàng trong một ngày được.

Vòng tay hắn giống như vòng quán của rắn, xiết chặt lấy Thạch Tiên:

- Tiểu Tiên bé bỏng, đừng để ta có nhiều thời gian rảnh rỗi quá, ta sẽ làm nên những việc không khống chế được. Tốt nhất là bây giờ không được rời xa ta nữa, trọn đời phải ở cạnh ta.

94. Chương 94: Phương Kế... Cùn

- Đau...

Nương Tiên nhăn mặt bởi lực nắm càng lúc càng mạnh của bàn tay hắn. Tay Thiệu Khải Đăng vội vã buông ra, suýt xoa:

- Đau à? Ta mạnh tay quá hả?

- Anh đi đi... Tôi...

- Gì cũng được nhưng không gặp là không được... - Thiệu Khải Đăng không phải là kiểu người kiên nhẫn. Hắn đập mạnh bàn, hét lớn - Nàng đừng nghĩ ta yêu nàng như thế, nàng muốn gì ta cũng sẽ nghe theo. Từ lúc bắt đầu cho đến giờ, ta đều nhường nhịn nàng. Bây giờ lại muốn bỏ ta đi, không được...

Kèm theo đó là “Rầm”. Chiếc bàn dùng để uống trà bị hắn đá văng. Thạch Nương Tiên bị ôm chặt vào trong lòng. Mặt nàng tái đi vì sợ:

- Anh...

- Có đứa nào ngoài đó không?

Từ phía ngoài, một đám người khoảng 4 - 5 người vội vã chạy vào. Thiệu Khải Đăng đã xóc Thạch Nương Tiên lên vai. Sau phút bất ngờ, nàng đang cố phản kháng bằng nhiều cách nhưng mỗi cú đấm, cú vùng của nàng trong tay hắn đều chỉ là trò trẻ con:

- Anh hai...

- Đem xe lại đây cho tao. Kiểm thêm một thằng tài xế nữa... Mau...

Thiệu Khải Đăng có thể dùng năng lực mang nàng về nhanh hơn, song trong lúc này không nên làm nàng sợ hãi hơn. Một kẻ ngang ngược, nhiều thủ đoạn như hắn, đôi khi cũng chẳng biết phải làm gì. Tiểu Tiên lại muốn bỏ hắn mà đi, muốn hắn rời khỏi nàng. Chuyện đó chắc là không thể:

- Anh buông ra... Tôi...

Nương Tiên càng uất ức hơn khi bị hắn khóa chặt trên xe. Viên tài xế mẫn cán không dám tò mò tới chuyện xảy ra đằng sau, nhanh chóng khởi động máy theo mệnh lệnh của hắn:

- Đi thẳng... Khi nào ta bảo dừng mới được dừng...

- Tiểu Tiên...

Ông bà Úc lo lắng đi qua đi lại hết mấy lần trong nhà. Cửa mở, Huệ Lâm dẫn Tiểu Lạc vào. Thấy bộ dạng của cha mẹ, cô chợt cảm thấy lòng lo lắng lạ:

- Có chuyện gì đó ạ?

- Tiểu Tiên... - Bà Úc giọng như nghẹt thở, nắm lấy tay con gái - Tiểu Tiên này giờ vẫn chưa về nhà. Ba mẹ đã gọi di động cho nó nhưng không nghe máy. Gọi tới chỗ làm thì không kết nối được.

- Ba... mẹ... Bình tĩnh - Huệ Lâm trấn an ba mẹ - Có lẽ là không sao đâu. Chiều nay có vụ kẹt xe buýt, có thể là...

Cô nhắc điện thoại, gọi theo số hội quán Thạch Tiên đang làm việc. Bên kia là một hồi tút... tút rồi có tiếng người vang lên, nghe có vẻ dè dặt:

- A lo?

- Có phải đây là chỗ cô Úc Thạch Tiên làm thêm không ạ? Chúng tôi là người nhà của cô ấy... Cô làm ơn...

Những lời nói bên kia khiến cô bủn rủn cả tay chân. Bà Úc thì càng thêm lo sợ. Đằng kia ông Úc cũng vừa đến:

- Tiểu Tiên đã bị một nhóm người bắt cóc. Hiện nay không ai biết nó ở đâu.

- Sơn vương. Ngài bình tĩnh lại một chút. Chuyện này không phải muốn làm sao cũng được, sơn vương.

Phạm Vĩnh Kỳ quả không nghĩ ra cách gì trong cái mớ rối bời này. Song, hấn hiểu, cách của sơn vương là phương kế cùn, sẽ làm cho phu nhân càng sợ và lánh xa ngài hơn nữa.

- Ta mặc kệ... - Thiệu Khải Đăng quăng lên giường một túi xách to, lôi từ dưới giường lên rất nhiều đồ đạc, đa số là đồ phụ nữ, không biết chuẩn bị từ lúc nào - Ta mang nàng đi chỗ thật vắng vẻ... Lâu ngày nàng cũng sẽ quên...

- Sơn vương... .

Khiết Nhi bất thần đứng chặn trước mặt Nương Tiên. Giọng nàng tuy run rẩy nhưng khá cương quyết. Tay ôm xiết lấy Thạch Nương Tiên mặt mày tái mét đang nép vào mình:

- Đừng làm vậy. Ngài cho phu nhân thêm thời gian... Phu nhân...

- Cái mà ta có nhiều nhất là thời gian. Vì nàng, ta biến mình thành một tên ngốc, đưa đầu cho người ta đánh đập. Nhưng đổi lại thì sao chứ? - Thiệu Khải Đăng cười nhạt - Nàng vì ta nói dối... không tin tưởng ta. Nàng không hiểu và cũng không cần hiểu tại sao ta lại phải lừa dối nàng. Thế có công bằng cho ta không? Các người nói đi!

Phạm Vĩnh Kỳ chẳng lại. Rồi nhẹ nhàng:

- Tình cảm vốn không có công bằng sơn vương ạ! Chỉ có yêu hay không yêu, thích hay không thích mà thôi...

Thiệu Khải Đăng cũng cười... Nhưng ánh mắt hấn đã lóe lên tia nhìn như oán hờn, chua chát:

- Ta cũng nghĩ vậy. Và ta không cần biết mình sai hay đúng. Ta chỉ biết, mình yêu nàng. Ta không thể mất nàng. Ta làm gì cũng không cần phải nghĩ cho ai cả. Ta làm là vì chính bản thân ta. Hiểu không, Tiểu Kỳ bé nhỏ?

Chỉ một cái phất nhẹ, Nương Tiên đã nằm gọn trong lòng hấn. Giọng Thiệu Khải Đăng êm ái như ru:

- Tiểu Tiên, nàng cứ ghét... Ta thích nàng... Vậy là quá đủ rồi.

Thạch Nương Tiên là đá. Đá vốn không tình cảm. Song bây giờ đá lại đau lòng. Nàng cũng không biết tại sao mình lại như vậy nữa. Lúc này khi hấn nói “Nàng không hiểu và cũng không cần hiểu tại sao ta lại phải lừa dối nàng. Thế có công bằng cho ta không?”, lòng nàng như thắt lại. Cảm giác này cứ làm lòng nàng nặng mãi, Nương Tiên sợ hấn, muốn hấn lánh xa mình bởi hấn hết lần này đến lần khác gạt nàng, xem nàng như một con búp bê gỗ ngớ ngẩn. Nhưng đúng là chưa bao giờ nàng nghĩ lại, tại sao hấn lại phải gạt mình? Bên trong cái lòng gạt đó là gì? Là đơn thuần đùa cợt, hay là bởi tình cảm đối với nàng? Nương Tiên chợt vịn tay hấn, đôi mắt trong suốt, nụ cười bỗng chợt thoáng qua:

- Thả tôi về với ba mẹ. Chúng ta làm lại từ đầu có được không?

95. Chương 95: Là Đá, Là Người

Đối với điều kiện làm lại từ đầu, Thiệu Khải Đăng là một kẻ không nhiều kiên nhẫn. Hấn vốn dự định sau khi cùng Nương Tiên tái ngộ sẽ mang nàng đi về một chỗ chỉ có hai người, sống vui vẻ với nhau đến khi nào chán thì thôi. Nhưng tình trạng hiện tại, Thiệu Khải Đăng thực sự hoang mang. Làm lại từ đầu?! Mà quan trọng nhất, làm lại từ đầu là... làm sao mới được?

- Chúng ta cùng đến thời không khác sống. Ba mẹ nuôi của nàng có con ruột của họ lo.

Thiệu Khải Đăng lại nắm mạnh tay Thạch Nương Tiên một cách dứt khoát, mặc cho nàng vùng vẫy. Phạm Vĩnh Kỳ và Khiết Nhi trong tình thái này cũng không thể can thiệp. Phu nhân đã nói vậy, rõ ràng trong lòng cũng đã có sơn vương.

- Buông tôi ra... Không... không đi!

Một trận choáng váng bỗng bao phủ lấy Nương Tiên. Nàng ngã khụy trong sự bất ngờ, hoảng hốt của những người chứng kiến:

- Phu nhân...

- Tiểu Tiên...

Trong lúc đó, ở thế giới song song khác, thiên đế cũng đang tìm cách giải quyết một chuyện quan trọng. Thiệu Khải Đăng bằng năng lực của một Huyết Ma tại thượng đã làm tròn lời hứa, đưa xà tộc, trong đó có Văn Thiện Tùng đến nơi giam giữ của Bạch xà. Mà theo ngài nhớ, nơi giam giữ đó có một pháp ấn diệu kỳ mà bậc chí tôn Pháp Hải Thiên sư đã đưa lời nguyện bằng máu của mình. Một khi pháp ấn bị tháo bỏ, thế giới sẽ bị tẩy sạch... Người đưa ra lời nguyện độc địa đó nhằm hạn chế sự can thiệp của những kẻ pháp thuật cao cường, không nên được lòng thương cảm trước một hoàn cảnh đáng thương. Bạch xà không còn là nàng rắn thuần khiết ngày xưa. Trái tim nàng hiện đang bị vây bắt bởi thù hận, nếu bị đánh thức sẽ làm mối họa cho cả thế gian.

- Mẹ...

Phía dưới Văn Thiện Tùng gào lên thảm thiết. Hắn lao vào nơi bảo tháp lấp lánh hào quang. Máu trên tay hắn nhỏ xuống từng giọt. Bao lần bị bật ra, nhưng như con thiêu thân quen ánh lửa, hắn vẫn cứ lao vào. Phía trong, giữa một màn mây mờ mịt là vóc dáng mờ ảo của một người phụ nữ. Nàng cũng đang gào thét nghe thật bi thương:

- Đừng... đừng làm vậy Tùng nhi... Đừng...

Một ngụm máu đỏ từ miệng Văn Thiện Tùng bắn ra. Hắn đau đớn... quỵ ngã trong lòng của hai anh mình:

- Mẹ ơi! Mẹ... mẹ đừng sợ... Con sẽ cứu mẹ... Đừng sợ... Đừng sợ... mẹ ơi!

Mây vẫn vũ. Một tiếng sét bỗng rền vang hướng thẳng vào Lôi phong tháp.

- Ngươi rồi...

Văn Thiện Tùng không đủ sức để phá bỏ pháp ấn. Người duy nhất làm được chính là Bạch xà. Một khi oán khí lên tới cực điểm, nàng sẽ tự phá bỏ pháp ấn trên bảo tháp. Đồng thời cùng đó là nỗi hận, dồn nén từ bao năm tháng, khi đủ lực sẽ biến nàng thành một quái vật của giết chóc trên thế gian này:

- Không... không được làm vậy. Đây không phải là con ruột của bà. Hắn là người của xà tộc. Ta... ta mới chính là con ruột của bà, Bạch nương tử. Mẹ ơi... .. !

Thần số phận lại thở dài. Còn phượng hoàng thì ngơ ngác:

- Chủ nhân... Chuyện này là...

Mấy ngàn năm có lẽ... Cũng không biết nữa, từ lúc mang nó về. Đứa trẻ của số phận. Đứa bé khiến Pháp Hải thiên sư không thể nhốt Bạch xà trước khi nó chào đời. Từ khi sinh ra đã định sẽ là kẻ phá hoại nhân gian, mang chết chóc đến cho bao người. Thế gian thật khổ, hết nạn Huyết Ma, Thi Quỷ lại phải đối diện với cảnh bị Sát tinh tận diệt. Biết làm sao được, số phận có thể sắp đặt cho con người nhưng đối với tạo hóa và các vật dị thường thì bất lực nhưng biết làm sao với nó, không thể nào giết nó, bởi ngay khi vừa muốn xuống tay, thiên sư đã bắt gặp ở đứa trẻ ấy một nụ cười...

- Ta đã không thể. Người thì có thể, hãy trông coi nó. Đừng để nó làm hại thế gian này.

Ông trao nó cho một đệ tử thân tín, mang đi thật xa. Cũng để đề phòng hậu họa, thiên sư cũng chọn một đứa trẻ thuộc xà tộc giả danh. Thanh xà cứ ngỡ Văn Thiện Tùng là giọt máu của tỷ tỷ mình đã mang đi. Không ai hay biết, chuyện năm xưa theo thời gian lui vào dĩ vãng. Ngoài Pháp Hải thiên sư và thần số phận, không ai biết lai lịch thật của thiên đế mới. Bó nó vào trong trách nhiệm phải bảo vệ nhân gian, làm thiên đế thực ra cũng là một cách khống chế hữu hiệu để Sát Tinh trở thành một bậc Cứu Tinh.

- Biết từ bao giờ?

- Lâu lắm rồi... Không nhớ nữa...

Thiên đế chỉ hờ hững đáp rồi lao nhanh xuống Lôi Phong tháp. Người phụ nữ ấy, trong ký ức của hắn có gương mặt rất đẹp. Khi sinh hắn, bà không hề biết, hắn vốn định chỉ mượn thân thể đó như một vật ký sinh. Rồi lúc mơ hồ nhận thấy nguy hiểm của tình thế, có lúc hắn đã định xé nát bụng bà ta, thoát ra ngoài. Thế mà... Chỉ bởi một câu nói: “Tôi chấp nhận vạn kiếp không siêu thoát, chỉ xin đại sư cho con tôi được nhìn thấy ánh mặt trời. Đại sư... Tôi có tội, nhưng con tôi là vô tội”. Thiên đế nhắm nghiền mắt. Không nhớ nữa, không cần quan tâm nữa. Nợ của bà, ta đã trả. Đáng lẽ là tu vi của Bạch xà đã bị hủy vì tội nghiệt to lớn, song vì một cuộc thương lượng mà ngay cả thần số phận cũng không biết đến, Sát Tinh chấp nhận ngôi vị thiên đế, chấp nhận một cuộc sống không có điểm bắt đầu cũng như kết thúc. Xung quanh toàn là trách nhiệm, là nghĩa vụ, đối lấy Bạch nường tử được an toàn, mãi mãi khép đời trong ngọn tháp Lôi Phong. Bây giờ bà thoát khỏi đó, trở thành tội đồ của nhân gian. Trách nhiệm sẽ buộc thiên đế phải đứng bên bờ lựa chọn, bảo vệ hay là phải xuống tay với mẹ ruột của mình? Mệt mỏi... Thảo nào lão thiên đế cũ khi có cơ hội lại trốn nhanh đến thế. Thiên đế đang cười, nhưng đó là nụ cười của sự thê lương.

96. Chương 96: Sự Tình Khó Giải

Bác sĩ vừa ra ngoài. Thiệu Khải Đăng hốt hải chạy tới ngay:

- Cô ấy...

Mạch tượng của nàng rất lạ. Hắn có nghe mà nghe mãi cũng chẳng hiểu được gì nên đành phải ngồi ngoài cửa, nôn nóng nhìn vào:

- Bác sĩ... Cô ấy có sao không?

- Không sao... Nhưng có hiện tượng thiếu máu - Bác sĩ khẽ cười - Phụ nữ mang thai thường như vậy. Không sao đâu!

Rầm! Thiệu Khải Đăng nghe đầu óc ong ong... rồi không biết gì nữa. Hình như hắn té xỉu thì phải. Phản ứng bình thường nhưng so với người khác thì có vẻ dữ dội hơn. Bác sĩ quay sang Phạm Vĩnh Kỳ, nhẹ nhàng:

- Còn cô gái đi chung với cô ấy ban đầu không có ý định khám nhưng sau đó thì tôi cũng khuyên cô ấy kiểm tra. Cô ấy cũng đã mang thai... khoảng chừng hơn 2 tháng.

Người cha này thì khá hơn. Nhưng tay hắn thì run run, nụ cười xã giao vừa mới nở trên mặt đã nhanh chóng đóng băng. Cuối cùng thân thể cao lớn đó phải vịn vào tường, đối với người đàn ông nằm dưới đất kia thì dường như quên mất:

- Bác sĩ nói sao ạ? Khiết Nhi... Khiết Nhi cũng mang thai?

- Phải rồi.

Phạm Vĩnh Kỳ có cảm giác xung quanh mình có nhiều mây trắng. Hắn như đang được bông bành bay trên một đám mây. Những lời bác sĩ bên cạnh, hầu như không còn lọt vào tai hắn nữa:

- Tôi có kê toa thuốc... Chú ý một chút tới vấn đề dinh dưỡng của các thai phụ.

Bác sĩ ngừng lời. Ông không phật lòng bởi phản ứng hờ hững của người thanh niên đó. Những kẻ làm cha lần đầu đều có ít nhiều ngu ngơ như vậy, đã nhiều lần chứng kiến rồi. Phượng hoàng tiếp nhận tin này rất mau. Nó vốn cũng thích trẻ con mà, huống gì cô Thạch mang thai, “thần tượng” của nó sẽ không có thời gian quây phá hơn. Chủ nhân chắc cũng an lòng hơn trước tin này. Song, điều mà phượng hoàng lẫn thần số phận đều không ngờ là phản ứng của thiên đế. Con người ôn hòa đó bỗng găm lên... Đôi mắt cũng đổi sang màu đỏ quạch:

- Không được... Tuyệt đối không được. Hai đứa trẻ ấy, tuyệt đối không được chào đời. Không được phép chào đời.

Một luồng nhiệt khí cũng tỏa ra. Không khí bỗng trở nên ngột thở. Lôi phong tháp nhỏ hẹp, bây giờ càng nóng hơn bởi sự thay đổi bất ngờ này.

Trong cơn mộng, Nương Tiên thấy mình đang đứng trước một nơi xa lạ. Toàn thân nàng không còn sức, nhưng trong cơ thể lại có một nguồn nhiệt lan tỏa. Dễ chịu... Thật sự rất dễ chịu. Nàng mở mắt... Không

phải là khoảng không mờ mịt như nàng từng thấy. Là một gương mặt, Nương Tiên hơi nhú mào để nhớ, sao lại chút không nhận ra được?

- Tỉnh rồi... Tiểu Tiên tỉnh rồi!

Là hân. Cái giọng nói ấy, Thiệu Khải Đăng!

- Anh... Sao tôi lại ở đây? Đây là... ?

- Bệnh viện. - Thiệu Khải Đăng hớn hở báo công. - Anh đưa... Tiểu Tiên vào đây.

- Anh.

Mọi chuyện quay về, rõ ràng hơn một chút. Nương Tiên mặt đỏ bừng khi hân tự nhiên đỡ mình dậy, sau đó ôm nàng gọn trong lòng:

- Ăn cháo đi!

Ăn? Đúng là bụng rất đói. Nương Tiên ngoan ngoãn hé miệng. Ngậm cháo dút vào đôi môi nhỏ nhắn, thật cẩn thận. Vừa dút, Thiệu Khải Đăng vừa nói:

- Ráng ăn cho nhiều vào. Em bé cũng được ăn thì mới khỏe.

Em bé? Nương Tiên chồm dậy ngay sau đó, đôi mắt đẹp hiện rõ sự kinh ngạc lẫn bàng hoàng:

- Anh mới nói gì? Tôi?

- Em có con rồi. - Thiệu Khải Đăng như đang khoe khoang chiến tích, tươi cười - Con của anh nữa. Nàng và anh có con rồi.

Có con? Có con là làm mẹ. Nương Tiên vô thức đưa tay xuống bụng, đầu óc cũng ngơ ngẩn theo, chỉ biết lắp bắp:

- Tôi có... Có con với anh sao? Tôi... .

Tay Thiệu Khải Đăng lướt trên gương mặt xinh đẹp. Môi hân từ nãy giờ không thể khép lại vì mãi mỉm cười:

- Ủ. Nàng có con rồi. Lúc nãy anh quên hỏi Bác sĩ, nhưng chắc không thua Tiểu Kỳ Kỳ đâu. Hơn 2 tháng. 2 tháng? Nhưng họ mới... mới bắt đầu quan hệ gần đây thôi mà, sao lại có thể có con hơn 2 tháng? Thiệu Khải Đăng không để ý tới vẻ thẫn thờ của Nương Tiên, âu yếm:

- Để ý chuyện đó làm gì. Nàng cứ nghỉ ngơi, khỏe thì về nhà, chờ sinh con. Anh ra ngoài, kiếm nước cho nàng uống nhé?

Hân vừa đi là cửa cũng mở. Khiết Nhi mang theo một ít trái cây, bước vào:

- Phu nhân!

- Sư phụ tỷ... Người...

Nương Tiên nhìn cô gái mới bước vào với nụ cười nhẹ trên môi. Phụ nữ giai đoạn này thường đồng cảm với nhau, nhất là khi cả hai đều mang con trong bụng.

- Đừng gọi em là phu nhân gì hết. Em và... và người đó...

Biết Nương Tiên muốn nhắc tới ai, Khiết Nhi dịu dàng:

- Chị hiểu. Chị cũng biết em cũng không đến nỗi oán ghét sơn vương. Cho anh ấy một cơ hội đã là tốt lắm.

Cô không biết câu nói vô tình đó làm cho Nương Tiên lại ngẩn người. Cô không oán ghét hân, bây giờ đúng là không ghét một chút nào nữa. Song cứ nghĩ tới việc hân không biết khi nào là đùa cợt, khi nào là thật tâm lại thấy lo sợ. Còn về chuyện yêu hay không yêu thì cũng thật khó nói. Trước đây cũng đã chớm tình cảm, thời gian qua tiếp xúc, hương vị yêu thương chẳng thể nói là không có. Nếu không có cảm giác, nàng sẽ không hết lần này đến lần khác để hân chiếm đoạt mình mà chẳng có chút phản ứng nào:

- Chị... chị cũng có sao?

- Ủ. - Trên má Khiết Nhi là sắc hồng, song nụ cười lại tràn ngập hạnh phúc - Chị có hơn 2 tháng rồi.

- Còn em... ? - Nương Tiên hoang mang - Em nghe... người ta nói là em cũng có hơn 2 tháng. Nhưng em... em và người ta mới có quan hệ gần đây thôi. Tính ra lần đầu cũng là cách đây... hơn 3 tuần. Em không thể nào có tới 2 tháng được?

Khiết Nhi cũng biến sắc mặt. Chuyện này cô cũng không hiểu. Bởi cô là người, trong khi phu nhân thì.

- Cơ thể phu nhân khác với Khiết Nhi. - Phạm Vĩnh Kỳ cũng vừa vào tới - Tuy bề ngoài như là một bào thai 2 tháng nhưng thực sự Thiếu chủ nhân đã có từ rất lâu. Có điều không hiểu, tại sao thời điểm này người lại...

- Hạt giống đó có đặc điểm kỳ lạ như thế - Giữa gian phòng rộng, thiên đế bất ngờ xuất hiện - Nó giấu đi sự tồn tại của mình đến mức thấp nhất để không ai nhận thấy. Khi điều kiện không thuận lợi, nó cũng sẽ ngủ yên để chờ đợi. Đến lúc không có khả năng nguy hiểm nữa, nó mới vươn vai mở mắt chào đời.

Nương Tiên ngây ngốc sờ tay lên bụng. Một cái lắc nhẹ trong cơ thể như là một cái cụng nhẹ vào tay mẹ, hay đúng hơn là một lời chào. Thiên đế môi nhếch khẽ, đôi mắt đỏ quạch trông rất khác thường ngày:

- Mỗi thời đại đều chỉ có một Sát Tinh tồn tại. Có người sẽ không có ta, có ta sẽ không có người. Dù giữa chúng ta có tồn tại quan hệ máu thịt. Dù người mất đi sẽ làm con gái ta đau khổ, thậm chí không bao giờ tha thứ cho ta, song, một khi đã nhận trên vai trách nhiệm, ta sẽ phải làm đến cùng. Người không được chào đời... Tiểu Sát Tinh nhỏ bé.

97. Chương 97: Chuyện Hai Người

Loạn... mọi thứ càng lúc càng không nằm trong tầm kiểm soát của thần số phận. Chỉ trong một thời gian ngắn Huyết Ma, Thi Quỷ rồi bây giờ là Sát Tinh xuất hiện nhưng với Sát Tinh, thiên đế mới có vẻ rành rẽ. Bản thân một kẻ đã sống hàng nghìn năm tháng, thần số phận đều chưa nhìn thấy Sát Tinh xuất hiện. Hắn là ai? Lợi hại thế nào? Sát Tinh là thứ sinh vật không ai nhìn thấy. Khác với Huyết Ma, Thi Quỷ tuy giết người như ngóe nhưng không quan tâm tới sự tranh giành trên dương thế. Những sinh vật của máu và giết chóc ấy chỉ lặng lẽ sống trong góc lạng cuộc đời. Sát Tinh là một thứ mơ hồ hơn. Nhưng nó là có thật. Sức tàn phá của nó không chỉ là một vài cá thể, không chỉ là cái chết tức thời mà là một quá trình phá hoại lâu dài. Nếu để Sát Tinh tồn tại, kết cuộc của thế giới chỉ là cái chết. Sinh vật đó là ngọn nguồn tai họa. Tuy nhiên, chẳng ai kể cả thần số phận biết được nó đang ở đâu, đang tồn tại trong hình ảnh vật hay người?

- Khi ta biến mất người đã tìm thiên đế mới bằng cách nào vậy? Người có xem xét kỹ thân phận của hân, có đơn giản chỉ là con trai của Bạch Xà?

Thần số phận không quay đầu nhìn lại nhưng vẫn biết ai đang đứng sau mình. Cảm giác không giống như tưởng tượng. Cả hai đã sống chung hàng nghìn năm tháng, khi mất hân, đã từng cảm thấy hụt hẫng và trống trải. Đôi khi không muốn làm việc nữa, chỉ muốn nhắm mắt thả mình theo một giấc ngủ dài. Song bây giờ kẻ kia còn sống, ngài không vui mừng, không thăng thốt hay là bởi hy vọng ấy chưa bao giờ tắt. Kể vô trách nhiệm muôn đời vẫn là vô trách nhiệm, có cơ hội hân là đã trốn mất rồi!

- Ta phải chọn lựa chỉ một mình. Ta chỉ biết hân là con của Bạch Xà, là một giống lai có sức mạnh hủy hoại. Ta không muốn hân làm tổn hại nhân gian mà chúng ta từng có nhiều kỷ niệm. Năng lực ta chỉ là sắp xếp vận mệnh cho con người nhỏ bé còn các sinh vật huyền ảo khác, vốn chẳng có quyền. Không giống như người, có quyền nhưng không bao giờ dùng tới nó, chỉ thích sống cho một mình mình.

- Tiểu Tà Tà...

Cự thiên đế lặng lẽ nhìn người bạn cũ. Chiếc áo đỏ màu sến rện này là hân một hai bảo Tiểu Tà Tà phải mặc. Vì trên thiên giới chỉ có 2 người rất buồn chán, hân muốn tìm cái gì đó có màu sắc vui nhộn một chút mà chơi. Tiểu Tà Tà trở thành đối tượng cho mọi trò thử nghiệm xua đi buồn tẻ. Miệng cầu nhàu, tâm không vui nhưng chưa bao giờ từ chối những yêu cầu dù là quá đáng nhất của thiên đế, dù hiểu trong lòng thần số phận vị trí của mình quan trọng thế nào:

- Ta không thích gọi vậy. Người bây giờ không liên quan đến thiên giới nữa, nếu muốn nói chuyện có thể gọi là đại nhân, đại huynh hay đại ngọc là được rồi.

Giọng điệu tuy lạnh nhạt nhưng lại có phần như đang giận dỗi. Cự thiên để cười cười:

- Đại ngọc...

- Người...

Phượng hoàng nhìn hai người mà ngán ngẩm. Bây giờ đã là lúc nào rồi?

- Hai người làm ơn dẹp chuyện đó đi chút đi! Nhìn phía dưới kia...

Phạm Vĩnh Kỳ đang chống đỡ những đòn tấn công liên tục của thiên đế. Mục tiêu đương nhiên là Nương Tiên đang sợ hãi cùng Khiết Nhi nép vào một góc.

- Ngài định làm gì để lấy nó ra khỏi người phu nhân? Cô ấy sẽ chết nếu đứa bé đó...

- Tiểu Nương Tiên là đá. Và cũng do chính tay ta tạo ra. Ta có thể lại tạo nên một Nương Tiên khác.

- Ngài...

Phạm Vĩnh Kỳ rung mình trước ánh mắt lộ rõ sát khí ấy. Hắn cũng thừa biết năng lực bản thân vốn không đủ để chống trả lại người đứng đầu tam giới. Song, dù có liều cũng không thể để phu nhân gặp chuyện gì.

- Mẹ kiếp! Chuyện gì?

Thiệu Khải Đăng vừa trở lại. Nhìn thấy tình thế trước mắt, hắn nhanh chóng nhảy vào cuộc, vừa lúc một đạo lực nặng nghìn cân bổ xuống người Phạm Vĩnh Kỳ.

- Tiểu Kỳ Kỳ...

Phạm Vĩnh Kỳ bị ném sang một bên. Móng vuốt của Thiệu Khải Đăng cũng đã bật ra. Hắn vừa lãnh trọn đòn tấn công ấy, nhưng có lẽ không ảnh hưởng mấy, chỉ hơi lắc lư thân mình:

- Vĩnh Kỳ...

Anh có sao không? Nương Tiên cũng hoảng hốt lao về phía hắn:

- Anh... anh không sao chứ?

- Tiểu Tiên... .

Gương mặt lo lắng đó... . Trời ạ... Để nhìn thấy nó, trúng thêm vài đòn nữa cũng chẳng hề gì. Cũng lúc đó tai hắn nghe một tiếng nói nhỏ nhỏ, như là tiếng thì thầm:

- Ba ơi! Con sợ quá... Con sợ quá ba ơi!

98. Chương 98: Đứa Bé Ngây Thơ

Ngay lúc nghe tiếng nói yếu ớt ấy, Thiệu Khải Đăng đã thông cảm hơn cho Thiên đế. Đối đầu với sinh vật như thế, nóng ruột cũng phải thôi.

- Ủ. Ba cũng sợ. Nhưng ba sợ con...

Thiệu Khải Đăng trào phúng đáp lại trong khi tay vẫn phát lên, đón lấy một đòn tấn công mới. Tuy nhiên khi luồng lực vừa kéo đến, hắn liền bất động, không né sang bên. Lực mãnh liệt như vậy, trúng vào không bị thương nặng mới lạ, dù Thiệu Khải Đăng hắn là Huyết Ma lợi hại hàng đầu.

- Bùm...

Lực va vào tường phóng ra một tiếng nổ lớn. Cả một bờ tường bị san phẳng nhưng Thiệu Khải Đăng lại đang chót vót trên cao. Hắn không tự bay lên đó. Có một luồng khí đã nâng hắn lên. Không phải vì sợ Thiệu Khải Đăng bị tổn thương, mà là bởi ngoài hắn ra nơi này không ai đủ sức đối đầu Thiên Đế. Trong lúc này, Thiệu Khải Đăng không thể bị thương.

- Cháy nhà mới lòe mặt chuột. Người lợi hại như vậy, không thể chỉ có thể mà lại sợ hãi sao?

- Huyết Ma cao cao tại thượng quả nhiên không ngu ngốc như bề ngoài.

Tiếng nói. Từ một sinh vật không có mặt nơi này? Đó là...

- Ta đương nhiên không muốn chết. Ta muốn ra ngoài nhìn ngắm mọi thứ nên nếu các người còn ý định phá hỏng nó, ta sẽ...

Bụng Nương Tiên nhói lên. Có ai đó vừa đập vào, đau buốt:

- A...

- Đây... Không được làm Tiểu Tiên đau.

- Đương nhiên... Ta cũng rất yêu quý cô ấy. Cô ấy sẽ là mẹ của ta mà nhưng nếu các người làm ta sợ... ta sẽ bỏ chạy. Mà cách bỏ chạy nhanh nhất là xé bụng cô ta ra ngoài mà chạy, phải không?

- Nè. Không được làm vậy. Yên cho ta...

Thiệu Khải Đăng hét lên. Tiểu Tiên đang ngơ ngác nhìn hắn. Nàng không biết, không ngờ trong bụng mình lại đang một bào thai đáng sợ như thế. Sát Tinh đáng chết, nếu không vì nó đang ở trong bụng Nương Tiên, hắn nhất định tóm lấy, xé nó ra hàng nghìn mảnh:

- Đừng nóng... đừng nóng... - Lần này là giọng nói của trẻ con, vang lên rành rành bên tai Thiên đế và Thiệu Khải Đăng - Ta chỉ nói là khi nào cảm thấy có nguy hiểm thôi. Bản thân ta cũng chưa muốn rời khỏi nơi ấm áp này. Thật là thoải mái!

Nơi ấm áp này? Thiệu Khải Đăng quay sang thiên đế:

- Nhạc phụ chết tiệt... Ta thì không quan tâm đến cái thứ khốn kiếp đó, nhưng nó đã ở trong bụng Nương Tiên thì phải chịu. Người không được đụng đến nó., một chút cũng không được hiểu không?

Tay Thiên đế run rẩy. Ngài biết hơn bất kỳ ai khác sự lợi hại của Sát Tinh. Nó không dọa suông, nói được thì sẽ làm được. Tiếng nói lại vang lên, lần này thâm trầm, ấm áp như một kẻ trưởng thành:

- Còn điều này ta chưa nói cho các người biết nhỉ? Ta vốn không có hình dạng nhưng bên cạnh ta đang có một khối thịt. Nó đang cử động còn nghe cả tim đập nữa, cũng mới có mặt đây thôi song nó lớn nhanh lắm. Chắc là một đứa bé đấy.

Không phải nó... nó là đứa bé trong bụng Nương Tiên sao? Còn một đứa trẻ khác nữa sao? Chân Thiệu Khải Đăng hơi run, hơi thở cũng nặng nề hơn:

- Người nói... nói...

- À... Chi tiết người nói chuyện với Thiên đế kia nhé. - Giọng nói chuyển sang nhẹ nhàng, như là lời thăm thì nhỏ nhỏ bên tai - Sát Tinh đúng là chỉ có một, nhưng ta không phải là Sát Tinh thứ hai gì cả. Ta vốn là hắn, và hắn cũng từng chính là ta chẳng qua, ta xấu xa, ta tham vọng, ta ích kỷ, ta không để ý đến trái tim đang dần trở nên "nóng bỏng" của hắn. Thế là một ngày đẹp trời nọ, hắn quyết định loại bỏ ta, toàn tâm toàn ý làm một thiên đế tốt, tuy nhiên, do quá tốt nên hắn cũng không nỡ tiêu diệt ta nhằm đề phòng hậu họa. Hắn nhốt ta vào trong một nơi tề tựu linh khí của đất trời, nhưng ta đâu phải là kiểu mau chịu thua như vậy. Ta đã dùng toàn bộ sức lực còn sót lại trong mình để len lỏi ra ngoài. Sau đó ta nấp vào trong tảng đá mà hắn mang đi làm thành Tiểu nương tử kiều mỵ động lòng người này đây chứ.

Thiên đế sững sờ. Phần tà ác trong cơ thể... Nó sống lại, lại sống trong tảng đá thần gọt giữa Tiểu Tiên:

- Giờ người hiểu rồi chứ, Huyết Ma bé bỏng. Ta không phải là con của người. Nó vẫn chỉ là một cái bào thai nhỏ xíu đang bám vào bụng mẹ. Ta hoàn toàn có thể chạm lấy nó - Bụng Nương Tiên lại quặn lên khiến cô hơi khụy người thấp xuống - Và ta cũng đang phân vân với khá nhiều cách chọn lựa. Ta nên đợi lúc đứa bé ra đời mà ra ngoài cùng với nó? Ta cũng có thể mượn xác nó để hoàn hồn và ta cũng có thể bắt chước y hình ảnh của nó lúc chào đời. Các người sẽ nhìn thấy hai đứa trẻ giống hệt nhau, ai mà phân biệt được đâu là chân, đâu là giả nhỉ?

99. Chương 99: Tình Cảm Của Sát Tinh

Lại giọng trẻ con vang lên, lần này tỏ vẻ hơi mệt mỏi:

- Ta mệt rồi... Không nói nhiều nữa. Nếu các người quan tâm tới “mẹ” của ta thì đi chỗ khác cho ta ngủ. Ta lần mẹ đều mệt lắm rồi.

Phía bên ngoài im lặng hẳn. Bên trong vùng bụng ấm áp, Sát Tinh thoải mái cử động một chút. Bấy lâu nay cứ mãi che giấu, hôm nay lộ diện một phần, hẳn cũng cảm thấy thoải mái hơn. Song Sát Tinh cũng không muốn phải suốt đời chui rúc trong đây. Gã thiên đề “tốt bụng” đó đương nhiên muốn mình biến mất càng nhanh càng tốt. Còn cái gã đáng lẽ là cha đây thì xem hẳn như cái gai trong mắt, chỉ cần lộ mặt ra ngoài để hẳn ta phát hiện, coi như đưa đầu rắn cho người đi bắt tóm lấy. Hẳn không ngốc đến thế đâu. Cách duy nhất là bám vào cô gái xinh đẹp này. Là mẹ. Tuy là đá nhưng gần như đã là một con người. Lại là phụ nữ nữa. Phụ nữ có nhiều khi bỏ chồng, bỏ nhân tình song rất hiếm người bỏ con của họ. Sát Tinh khẽ cọ đầu vào thành bụng Nương Tiên, như một lời nhắn nhủ. Nàng ta đứng lại, sờ tay lên bụng, có lẽ đã cảm nhận được rồi. Hẳn cảm thấy nàng ta đang cảm thấy rất thoải mái. Lượng hoocmon hạnh phúc vì thế mà cũng phong phú hơn. Sát Tinh cảm nhận rất rõ cảm xúc lâng lâng ấy. Làm mẹ là trở nên mẫn cảm thế mà. Hẳn sẽ im lặng một thời gian nữa để phòng làm nàng ta hoảng hốt. Cái gã là cha đây cũng không thể xem thường. Có lẽ cũng đang lùi một bước mà tiến nhiều bước. Giả vờ làm theo ý hẳn nhưng thực chất là tìm cách đối phó, làm sao cho hẳn mau mau rời khỏi thân thể này. Sát Tinh lại chạm vào cái khối thịt nhỏ xíu trong bụng. Vươn tay một cái là nắm lấy được ngay, vươn thêm một cái nữa là rút nó ra khỏi nơi này. Nó sẽ chết, và Sát Tinh là đứa con duy nhất của bà mẹ trẻ này. Hẳn đang cần một cái khiên để che đỡ, đứa bé này sẽ tạo ra nhiều thú vị, để cho nó ra đời, có lẽ sẽ rất vui. Tựa vào một góc trong thành bụng của Nương Tiên, Sát Tinh tập trung năng lực. Hẳn dần dần tụ thành một khối, tạo nên một khối màu đỏ sậm. Khối đỏ sậm đó từ từ di chuyển đến bên bào thai nhỏ còn đang phập phồng theo từng hơi thở của mẹ. Hai khối thịt kề sát lại, hẳn cũng khẽ thăm thì:

- Ngủ đi... Ngủ đi nhóc. Tầm bùa hộ mệnh đáng yêu nhất của ta.

Thiệu Khải Đăng mệt mỏi ngồi phịch xuống chiếc ghế salon trong phòng khách. Hẳn im lặng, Phạm Vĩnh Kỳ cũng im lặng theo.

- Ta muốn hẳn rời khỏi bụng của Tiểu Tiên, phải làm sao?

- Sát Tinh không phải là thứ dễ đối phó. - Thiên đề trầm giọng - Ta nghĩ...

- Cái đồ nhạc phụ chết tiệt. - Thiệu Khải Đăng không nề nang gì nữa, gần như là gầm lên

- Nếu không vì người, đã không rắc rối đến vậy... Người...

- Mỗi người đều có một khát vọng. Ta muốn sống bình thường... Và ta phải loại bỏ những gì ngăn cản cuộc sống bình thường của ta.

Có muốn ai sinh ra đã là Sát Tinh? Sát Tinh là gì? Sát Tinh cực kỳ độc ác và xảo trá, song nếu bắt buộc người ta làm một thiên thần trong sáng mãi, hẳn sẽ làm thế nào tồn tại trong thế giới gian ác và xảo trá chiếm phần đa số này? Ban đầu chỉ là để tự vệ, nhưng đã lún thì sẽ rất sâu. Hẳn càng lúc càng thích thú với những trò độc ác của mình. Song, cuộc đời vẫn còn Huyết Ma, Thi Quý - những sinh vật cổ có sức mạnh lạ thường. Còn hẳn, hẳn không mạnh mẽ, không thể tự mình giành lấy địa vị cho mình bằng sức mạnh. Vũ khí của hẳn vì thế chuyển sang cách dùng đầu óc. Nhẹ nhàng dùng cách nói tác động vào điểm yếu của con người, dần dần khống chế họ, để họ đôi khi không biết mình đang bị lợi dụng, trở thành một công cụ cho hẳn. Sát Tinh cũng không bao giờ nghĩ bên trong mình có hai phần rõ rệt, tách bạch của Thiện và Ác. Kể muốn trở nên tốt đẹp kia đã dồn phần đen tối của tâm hồn, sau đó vứt nó đi. Hẳn tưởng làm như vậy là có thể loại bỏ hoàn toàn khỏi sự oán hận, đố kỵ xấu xa để trở thành người trong sạch. Nhưng cái ác vốn là thứ có sức mạnh dẻo dai nhất trên đời, nó không dễ dàng muốn bỏ đi là bỏ. Dù sao cũng từng thuộc về Sát Tinh, nó âm thầm tích tụ và cuối cùng xuất hiện trở lại, công khai dưới ánh mặt trời. Bây giờ lại vô tình làm con của Huyết Ma. Sức mạnh của hẳn ta có thể là tấm lưới che an toàn, để hẳn chờ ngày được ra đời:

- Á!

Nương Tiên lại hét lên. Cái đập lần này rất mạnh. Nóng ruột Thiệu Khải Đăng vội vã chạy vào:

- Tiểu Tiên... Nàng...

- Nàng đương nhiên là không sao - Tiếng trẻ con vang lên, thích thú - Nhưng... nếu người ngoài đó còn ở lại dù chỉ là một phút... ta sẽ sợ. Mà khi ta sợ, ta không biết nàng sẽ bị gì nữa...

Một cái đập nữa. Nương Tiên lại nhăn mặt. Cô đang rất đau:

- Tiểu Tiên...

Bên tai của Nương Tiên cũng bất ngờ vang lên câu nói. Nó phát ra từ miệng của một đứa bé, non nớt, ngọt ngào:

- Mẹ... mẹ ơi mẹ!... Con là con của mẹ đây.

Hắn biết Nương Tiên sẽ không hét lên. Nàng vốn đã gặp khá nhiều chuyện lạ. Bây giờ thêm một chuyện nữa, cũng không có gì khiến nàng phải ngạc nhiên. Song bây giờ trước tiếng gọi đó, chân Thạch Nương Tiên bất chợt run lên, tay thì rỉ mồ hôi:

- Con là...

- Con là con của mẹ. Cha và người ngoài kia đáng ghét lắm. Con không muốn họ có mặt ở đây nữa đâu mẹ.

Một bàn tay vừa đặt lên chỗ hắn nằm. Khẽ khàng quay sang đứa trẻ nhỏ xíu còn là bào thai trong bụng Nương Tiên, nó mỉm cười:

- Nghỉ ngơi một chút cho tốt. Con thương mẹ lắm... mẹ ơi!

100. Chương 100: Tình Cờ

Diệp Vũ Tường ôm ngực ho sù sụ. Mấy hôm nay, có lẽ do lần trước bị tổn hao không ít sức lực, chưa hồi phục lại nên hắn cũng nhiễm bệnh như người. Hắn đến thăm bà. Loại thuốc quên ký ức đó, cuối cùng Diệp Vũ Tường cũng đã lựa chọn. Bà đã uống không còn nhớ gì nữa. Ký ức trở thành một vùng trống rỗng. Bà trở lại quãng thời gian 20 tuổi, thanh thản bình yên. Song dưới mắt những người thân, đó là một căn bệnh. Họ lo lắng, muốn trị liệu cho bà. Bà được đưa vào bệnh viện. Hắn đã nghĩ, không muốn vương vẩn nữa. Hắn không đến thăm bà, mặc cho sự giận dữ của những người xung quanh. Có ích gì khi bây giờ trong mắt bà, Diệp Vũ Tường cũng chỉ là một cái tên xa lạ? Song, cuối cùng hắn vẫn đến. Hắn đến bởi nghe nói, mấy hôm rồi bà không ngủ được. Hắn đến vì nghe nói, hôm qua bà la hét, đòi mọi người thả mình ra. Bà không bệnh, không muốn sống trong bệnh viện này. Đi qua đây hành lang dài dằng dặc... cuối cùng hắn cũng thấy.

Bà đang nằm trên giường, cạnh đó là ông Diệp. Hai người tay trong tay âu yếm. Bà gối đầu lên ngực ông đầy tình tứ. Bà đã cười, rạng rỡ, không có chút gì là buồn đau nữa. Người mang lại nụ cười đó, không phải là hắn - Diệp Vũ Tường! Bước chân cũng trở nên vội vã, hắn rời khỏi phòng bệnh. Như vậy là quá đủ. Quãng thời gian còn lại của đời người, có lẽ ông Diệp sẽ mang đến niềm vui cho bà. Còn hắn, dù sao cũng không thể chết. Cuộc đời không vương vẩn gì cũng tốt. Lặng lẽ ngắm thời gian với bao chuyển dời nhân thế. Thi Quỷ lãnh khốc cũng có lẽ sẽ tiếp tục vô tình.

- A...

Có ai đó vừa va vào hắn. Giọng nói đầy vẻ bối rối lẫn cuồng quýt:

- Xin lỗi anh... Tôi...

Là con gái. Và cũng khi vờ dứt lời nói, cô gái đó đột ngột mất thăng bằng. Cơn choáng váng đến với cô ta, khiến đầu óc vụt trở nên mờ mịt. Cô ta ngã vào người Diệp Vũ Tường. Còn hắn cứ đứng yên, mặc cho cô ta ngã xuống. Cũng trong lúc ấy, trong không khí vang lên tiếng thì thầm nho nhỏ. Ai đó... đang rất nhẹ thì thào:

- Mẹ... mẹ ơi... Mẹ sao vậy? Mẹ ơi!

Mẹ? Tiếng gọi mà Diệp Vũ Tường không muốn nhớ, nhưng lại không thể quên. Nó như tiếng lòng của hắn, nhẹ nhàng và tha thiết. Cô gái đang nằm bất động, khuôn mặt thanh tú một màu xanh xao. Đôi mày rậm hơi nhũn lại, hắn đã nhớ. Cô gái đó, vốn là người mà Huyết Ma si mê điên đảo. Cô ta cũng từng được hắn đưa về nơi muốn trở về.

- Anh kia... Anh...

Một người lạ đi từ phía bên kia nhìn thấy Diệp Vũ Tường, rồi nhìn thấy cô gái đang nằm bất động. Ông ta hoảng hốt, chạy đến ngay:

- Cô ơi... cô làm sao vậy? Còn anh kia nữa... - Ông ta quát lên - Ở đó mà đứng trân trân ra. Đưa ngay vào cho bác sĩ... Nhanh lên.

Diệp Vũ Tường không giải thích. Hắn nhẹ nhàng cúi xuống, bồng Nương Tiên lên tay, cũng thông thả đi về phía phòng bệnh. Bên tai vẫn lặp đi lặp lại những thanh âm đó. m thanh mà hắn chẳng muốn nghe, nhưng lại không khó chịu khi nghe:

- Mẹ... mẹ ơi! Mẹ...

Nương Tiên mở mắt. Cạnh cô là một gương mặt vừa quen, vừa lạ. Cô đã gặp - nhưng không nhớ là gặp ở đâu:

- Uống nước không?

- Cảm ơn.

Bụng vừa nhói lên một chút. Nương Tiên nhắm mắt. Tiếng ai đó thăm thì trong không khí, rõ mồn một:

- Mẹ ơi!

Là con... Con đang nói. Trong khoảnh khắc đó, Nương Tiên thấy mình thật hạnh phúc. Hạnh phúc của người được làm mẹ:

- Huyết Ma đã cấy vào người cô một sợi dây liên lạc. Đứa trẻ trong bụng cô không đủ mạnh để cắt đứt hoàn toàn nó. Chỉ một lát nữa thôi, hắn sẽ biết cô đang ở đâu.

Thi Quỷ cũng cảm nhận được sự nguy hiểm từ đứa bé trong bụng Nương Tiên. Nó không mang dòng máu của Bàn Cổ như hắn và hai người anh không nhìn nhận. Chỉ cảm thấy sát khí tỏa ra từ nó. Cùng sự tính toán nữa. Một đứa trẻ không bình thường, nếu ra đời chắc chắn sẽ là mối họa cho không ít người.

- Tôi biết...

Đêm qua, Thiệu Khải Đăng đã nói cho cô biết. Bào thai đó có Sát Tinh trong truyền thuyết. Nếu nó ra đời sẽ là đại họa. Hắn muốn tiêu diệt nó. Con có thể có lại, nhưng cuộc sống này không thể có 2 lần. Sát Tinh chào đời thì người sẽ không yên ổn. Ba mẹ nuôi, những người Nương Tiên yêu mến trong thế giới này. Cô đã gặt đầu trong nước mắt. Hủy hoại mầm sống, hủy đi nguy cơ khi nó vừa mới tượng hình. Song lại không nỡ. Nó đang cựa quậy, những tiếng thì thầm bên tai. Phá hoại con, giết con mình, là mẹ, ai nỡ lòng làm thế?

- Cô chạy trốn là để bảo vệ nó. Dù nó sẽ gây ra tội lỗi. Dù có thể một lúc nào đó khi đủ lông đủ cánh mà cảm nhận được nguy hiểm, nó sẵn sàng xé bụng cô để chạy trốn sao?

Không phải vô tình mà Thi Quỷ thốt ra câu hỏi đó. Lâu lắm rồi, khi còn là một Thi Quỷ sống nhờ xác chết, hắn đã nhìn thấy cảnh đó một lần. Một thiếu phụ mang Sát Tinh trong người lâm vào cảnh nguy hiểm, Sát Tinh đã bất chấp mạng sống của bà, xé bụng để chào đời. Hắn ta còn ném cho Thi Quỷ cái nhìn khinh bạc, cả người đầy máu, lạnh lùng:

- Nếu muốn thì ăn đi. Xác còn nóng.

Cô gái nhỏ này không chỉ mang một Sát Tinh trong bụng. Đó còn là phần tà ác nhất nữa thì phải. Sát khí dù cố nén, cũng khiến không khí xung quanh trở nên ngột ngạt.

- Tôi không biết nữa nhưng nó là con tôi. Nó nằm trong bụng tôi, do tôi tạo thành. Tôi không thể bỏ rơi nó được.

Nương Tiên sợ chết, rất sợ. Nhưng vẫn không thể chấm dứt một sinh mạng khi nó ngày đêm thâm thì nhỏ nhỏ trong không khí, gọi cô bằng hai tiếng “mẹ ơi”. Thi Quỷ bất ngờ kéo Nương Tiên vào lòng. Đôi môi lạnh giá của hắn đặt lên trán cô, giọng khê khàng như đang dỗ dành:

- Đã quyết định thì không cần phải biết đó là sai hay đúng. Ta hứa với cô, ta sẽ giúp cô. Chỉ cần ta còn sức, đứa bé của cô sẽ được an toàn.

Một giọng nói mà Nương Tiên không thể nghe, song Sát Tinh trong bụng lại nghe rõ mồn một:

- Cứ yên tâm và chọn lựa. Nếu người muốn ra ngoài, ta cũng không ngăn cản người đâu. Người cần phải sống, dù sự sống của người đổi bằng mạng của cô gái này...

Bụng Nương Tiên lại run khê. Diệp Vũ Tường không quan tâm đến suy nghĩ của sinh vật đó. Hắn lặng lẽ tạo ra một lớp màn vô bọc. Năng lực Huyết Ma tuy vô cùng mạnh mẽ nhưng cộng thêm sức của hắn, trong thời gian ngắn, Huyết Ma sẽ không tìm ra vị trí của Nương Tiên được. Hắn sẽ chờ khi đứa trẻ đó đủ năng lực, để nó chọn lựa, ra ngoài để sống hay ở lại và chôn đời mình trong sự tận diệt của Huyết Ma?

101. Chương 101: Mục Đích Của Thi Quỷ

Chỉnh lại chân cho Nương Tiên, Diệp Vũ Tường bước ra ngoài. Trong điện thoại di động của hắn là tấm ảnh bà ấy đang mỉm cười hạnh phúc. Người phụ nữ này cũng sắp là một người mẹ. Hắn không giúp cô, cũng không có mưu đồ gì khác. Hắn chỉ làm tròn những điều cô muốn, để một người mẹ được sinh một em bé thuận lợi ra đời.

- Người giúp ta... vì trong bụng cô ta còn một đứa bé khác sao?

Tiếng nói vang lên, Diệp Vũ Tường cũng nghe được nhưng hắn không trả lời. Một đứa bé hai đứa bé cũng không quan trọng. Điều hắn quan tâm là người mẹ này cũng biết, thậm chí biết rõ đứa trẻ trong bụng mình là một thứ quái vật đang dần dần trưởng thành, thế mà cô vẫn chấp nhận cho nó tồn tại. Cô đã chọn, mang cả mạng mình đặt cược, thế thì việc giúp đỡ cô cũng chỉ là chuyện bình thường.

- Thiếu gia. Khu Tây có động, nghe nói lão Lâm buôn bán ma túy, đang bị cảnh sát quốc tế điều tra. Việc xử lý...

- Việc buôn bán đã cấm rồi đúng không?

- Dạ... Nhưng chuyện khu Tây...

- Thực hiện đúng luật đi! Mang toàn bộ tài liệu đi bàn giao. Không thể vì một người mà làm ảnh hưởng nhiều người khác.

- Nhưng lão Lâm và ông chủ, hai người...

- Ông chủ là ông chủ. Sai lầm của lão Lâm là sai lầm của lão Lâm.

Thái độ của Diệp Vũ Tường đã rõ. Quản gia Vũ cúi đầu:

- Tôi biết rồi...

Tiếng nói lại vang lên bên tai hắn:

- Năng lực của người vốn không đủ để đối mặt với Huyết Ma. Chúng ta...

- Ta không quan tâm Huyết Ma và ta năng lực ai hơn ai. Người cũng không cần khích ta để ta bảo vệ cho người. Ta làm mọi chuyện không nhằm mục đích gì cả. Cô gái đó muốn sinh người ra bất chấp mọi nguy hiểm tính mạng. Cô ta là một người mẹ. Ta thích những người mẹ nên ta giúp người. Vậy thôi!

Tiếng nói im bặt. Diệp Vũ Tường tiếp tục những gì cần nói, chẳng cần biết đối tượng có nghe, có hiểu hay không:

- Việc người có mục đích gì khi trở thành con của cô gái đó, người hiểu hơn ai hết, ta không xen vào và cũng không có hứng thú nghe. Mỗi người đều có một chọn lựa cho sự tồn tại của mình. Ta đã hứa với cô ấy sẽ để cho người được chào đời, ta sẽ làm hết sức của mình. Còn việc người vào đời và sống bằng cái chết của

người đã tạo ra mình thế nào, cũng là do người chọn lựa, ta không có quyền và cũng không muốn can thiệp vào.

102. Chương 102: Cuộc Truy Tìm Của Thiệu Khải Đăng

Tìm kiếm suốt cả ngày không có kết quả, Thiệu Khải Đăng cảm thấy lo. Đây là lần đầu hắn có cảm giác đó. Hôm nay hắn cũng đã tra vấn tên thiên đế nửa mùa lần tân thiên đế về cái gọi là “Sát Tinh”. Càng nghe càng cảm thấy bất an. Những kẻ yếu khi đã muốn mạnh lên, trong lòng lại có tham vọng sẽ trở nên vô cùng tàn nhẫn. Cái thứ khốn kiếp ấy còn nghĩ ra việc xúi bẩy, lợi dụng sự mềm yếu của Nương Tiên để tách nàng khỏi tay hắn. Tương lai không biết, nó còn sẽ làm ra những việc gì. Chú thuật để lại trên người Nương Tiên cũng không hiệu quả. Nàng ở đâu không biết, từng giờ từng phút nguy hiểm không phải càng lúc càng lớn hay sao?

- Các người... Ta không cần biết, nếu Nương Tiên có nguy hiểm gì, ta sẽ phá nát cái thế giới này. Ra sao thì ra!

Phạm Vĩnh Kỳ biết tình hình trước mắt vô cùng cấp bách, song chuyện này không thể lấy nóng vội để mà giải quyết được. Hắn nhẹ nhàng:

- Sát Tinh ở trong người phu nhân thì đã rõ... Tại sao ngài lại nói, con chúng tôi cũng không được chào đời?

Khiết Nhi cũng đang mang thai. Khi nghe câu tuyên bố lạnh lùng đó của thiên đế, tim Phạm Vĩnh Kỳ cũng se thắt lại. Hắn là lần đầu làm cha. Con của hắn, nếu không được nhìn ngắm cuộc đời tươi đẹp, hắn sẽ rất đau lòng. Tuy nhiên, Phạm Vĩnh Kỳ tin - một thiên đế sống vì trách nhiệm sẽ không tùy tiện vì đứa trẻ là con của người và yêu mà tiêu diệt nó. Bên trong nhất định có ẩn tình.

- Người và yêu vốn không cùng loài. Khi người và yêu kết hợp, đứa trẻ tồn tại nhất định phải rất mạnh mẽ. Năng lực của nó có thể làm xoay chuyển nhiều thứ. Trong chuyện này, ta nghĩ... - Cựu thiên đế nhẹ nhàng lên tiếng - Tiểu Thiên muốn ngăn cản, là để phòng ngừa mối nguy hiểm. Con của Thiệu Khải Đăng và Nương Tiên là Sát Tinh nhưng năng lực của nó thực sự là không quá mạnh. Tuy nhiên, nếu nó kết hợp với con của một đôi “người – yêu” nào khác, đứa trẻ sau này cùng chúng nó, nhất định năng lực vượt qua mọi giới hạn của tự nhiên. Ta e rằng... cả Huyết Ma và Thi Quỷ cũng không phải là đối thủ.

Tay Phạm Vĩnh Kỳ chợt lạnh. Đôi môi khẽ cắn chặt:

- Con của sơn vương là nam, nếu con của chúng tôi là con gái thì...

- Ta nghĩ Sát Tinh không thể không biết bí mật này. - Cựu thiên đế thở dài - Người chắc không biết, người vốn là một hồ nhân. Mẹ của người là người, còn cha người là hồ tinh. Người và yêu quái yêu đương, dây dưa không hẳn là không có, song con người chịu chấp nhận, thậm chí sinh con cho yêu quái chẳng có mấy người. Phạm Vĩnh Kỳ, mẹ người vốn là người họ Phạm, tên là Phạm Tú Kỳ. Sát Tinh đã từng bắt mẹ người về để chờ đợi. Chỉ cần người là con gái, nó sẽ lập tức mang người đi. Cha người để cứu vợ con cũng không tiếc hy sinh sinh mạng. Phạm Vĩnh Kỳ, mẹ người trước khi chết cũng đã nhắn lời xin lỗi. Bà yêu thương người nhiều lắm, nhưng lại không thể để cha người đơn độc ra đi một mình.

Phạm Tú Kỳ? Phạm Vĩnh Kỳ trong phút giây này có cảm giác mình đang bơi trong một cái biển hạnh phúc. Từng tắc da thịt, thì ra đều là do mẹ cha dùng tình yêu đổi lấy. Bây giờ tuy không còn ai bên cạnh hắn, nhưng sự tồn tại này đã chứa bên trong nó bao nhiêu tình cảm, khiến Phạm Vĩnh Kỳ không khỏi tự hào bởi bản thân mình là kết tinh của một tình yêu sâu sắc, chân thành.

- Cảm ơn ngài.

Sau một chút im lặng, Phạm Vĩnh Kỳ quay sang Thiệu Khải Đăng:

- Chúng ta nên đến tìm trong các bệnh viện sơn vương ạ. Phu nhân đang mang thai, lại vội vàng bỏ trốn, tôi nghĩ việc phía đó có tin tức là hoàn toàn có khả năng. Tôi cũng sẽ huy động mọi người trong khu Đông tấn ra tìm kiếm. Khi không sử dụng được năng lực, chúng ta sẽ dùng phương cách của loài người.

Phạm Vĩnh Kỳ hướng về phía thiên đế:

- Chúng tôi đều là cha, là mẹ. Dù con của chúng tôi có là đại họa cho thiên hạ, dưới mắt chúng tôi, chúng cũng là những sinh vật bé bỏng mà chúng tôi đã tạo ra bằng máu thịt của mình. Dù ngài có là thiên đế, nhưng nếu chưa từng làm cha làm mẹ, xin ngài đừng quyết định thay cho những kẻ đang làm cha mẹ. Được không ngài?

103. Chương 103: Chút Âm Áp

Khụ... khụ... Tiếng ho của Diệp Vũ Tường vang lên trong căn phòng bệnh yên tĩnh. Nương Tiên trở mình, rồi ngồi thẳng dậy. Cô vốn cũng không ngủ được mà:

- Anh Diệp...

Diệp Vũ Tường cũng không rời bệnh viện. Không phải vì cô gái đó mà do bởi - hẳn cũng đâu có chỗ để về:

- Anh nên đi khám đi! Tôi thấy anh ho nhiều lắm.

- À. Không sao. Chỉ ho có chút thôi.

- Anh đừng như thím Từ gần nhà tôi - Nương Tiên thở dài - Đến khi đi khám đã bị bệnh nặng lắm. Nhưng thím ấy không đủ tiền để điều trị. Còn anh, có lẽ không phải là thế...

Diệp Vũ Tường im lặng. Để được ho như loài người, hẳn đã tự mình phá hủy lớp tường phòng vệ của Thi Quỷ. Mỗi lần bệnh, mẹ đều rất lo lắng. Mẹ ở suốt bên hẳn, còn ép uống thuốc, quạt cho hẳn ngủ. Bây giờ không còn những thứ đó nữa song thể chất của Diệp Vũ Tường cũng chẳng khôi phục lại được như lúc ban đầu:

- Anh không về nhà sao? Ở đây điều kiện bệnh viện rất tốt... Tôi...

- Ngủ đi! Đang có thai đấy.

Diệp Vũ Tường chỉ nói ngắn gọn vậy rồi đỡ Nương Tiên xuống giường. Cử chỉ có phần nhẹ nhàng hơn:

- Cảm ơn anh!

Bên trong, một bào thai cử động nhẹ. Thay vì đập vào thành bụng Nương Tiên, nó chao qua chao lại rồi nằm yên tại chỗ.

- Lúc chiều, tôi thấy anh chưa ăn gì cả. Anh...

- Không sao đâu. Tôi biết tự lo mà.

Ngày mai là ngày thi cả hai môn, Nương Tiên cũng lo lắng không ít. Không đi thi đồng nghĩa với học lại, tốn thêm chi phí. Cô lại bỏ đi gần cả ba ngày như thế, ông bà Úc ở nhà sẽ lo... Rất lo...

- Bên ngoài khi tôi đi mua quần áo thêm cho cô, tôi nhặt được một vài tờ giấy - Diệp Vũ Tường vẫn lạnh nhạt - Họ nói... ba mẹ cô đang tìm cô rất gấp. Mẹ cô thì tái phát bệnh, đang nằm dưỡng ở nhà.

Đôi môi của Nương Tiên tái nhợt đi. Cô nín lấy tay Diệp Vũ Tường:

- Mẹ tôi vốn có bệnh cao huyết áp... Tôi...

- Tùy cô thôi. Tôi chỉ bảo vệ cho cô, còn chọn lựa lẫn trốn hay về đối với tôi đều không quan trọng.

- Anh đừng nói vậy. - Nương Tiên chột nói - Tôi không thích nghe câu nói đó của anh một chút nào cả.

Dừng lại một chút rồi cô tiếp lời:

- Tôi và anh không quen biết nhiều, anh không quan tâm tới tôi cũng không sao. Nhưng cách nói của anh lại làm tôi có cảm giác, anh không quan trọng bất cứ việc gì khác. Tôi cảm thấy anh rất lương thiện. Anh không nên tự gò bó và ép mình như thế. Không chỉ anh thương tổn mà còn làm những người thương anh rất đau lòng.

Đôi bàn tay mảnh khảnh của Diệp Vũ Tường bất thần bị nắm lấy. Nương Tiên cười hiền:

- Tôi mang thai, người ta nói nó là yêu quái. Nó rất có hại cho tôi. Nó có thể giết tôi. Tôi cũng sợ lắm, nhưng bây giờ thì tôi không xem việc đó là quan trọng nữa. Tôi sẽ cố gắng bảo vệ nó, vì nó... là con tôi. Nó nằm trong bụng của tôi!

Loài người, loài người với những nhần gửi, những suy nghĩ tràn ngập yêu thương ấy. Thi Quỷ hấn không nói gì nữa song với Sát Tinh, mọi thứ trước mắt hấn vẫn chưa đáng để tin tưởng. Khi không có chuyện, muốn nói thế nào là chuyện của người ta. Sát Tinh cần một thử nghiệm, một lời giải đáp thỏa đáng, một minh chứng cho những lời nói ấy. Chút ầm áp vừa lan vào lòng đấy, không nên vì nó mà phạm sai lầm.

- Mẹ...

Hấn sẽ có một vài trò, xem là đùa cũng được, là nhần tâm cũng được. Thực sự cũng muốn biết. tảng đá tiên bé nhỏ này sẽ làm gì khi đối diện cùng nỗi đau khổ của loài người?

104. Chương 104: Một Trò Vui?

- Á!

Bà Úc mồ hôi như tắm bật dậy. Tay bà run lấy bầy, người đầy mồ hôi:

- Chuyện gì... chuyện gì vậy bà?

- Tôi nhìn thấy... thấy Tiểu Tiên nó... Nó...

- Tiểu Tiên nó... có phải...

Ông dừng lại một chút. Tay không run nhưng lạnh. Thái độ đó khiến bà Úc lờ mờ đoán ra:

- Không lẽ... ông... ông cũng...

Cả hai người đều nhìn thấy một giấc mơ kỳ lạ. Úc Thạch Tiên - con gái của họ rất khác. Trên tay cô là một con dao nhọn, cô cầm dao đuổi theo Huệ Lâm. Đôi mắt đỏ ngầu, đầy sát khí, không cần đếm xỉa tới những lời gào thét, đâm thẳng con dao về hướng Úc Huệ Lâm. Máu tuôn đỏ, đỏ cả một khoảng nhà.

- Khủng khiếp lắm nhưng chỉ là mơ thôi - Ông Úc trấn an - Không sao đâu... Không sao đâu.

- Huệ Lâm... Huệ Lâm con bé sao rồi? - Bà Úc chợt nhớ ra - Con...

- Con nó đến đồn cảnh sát báo về chuyện Thạch Tiên mất tích mấy ngày nay - Ông Úc trấn an vợ - Con sẽ...

- Nhưng tôi lo lắm. Mình ra ngoài chờ con đi ông... Nó...

Ngay lúc đó, điện thoại bỗng reo lên. Bên kia là một giọng nói thật xa lạ, nghe rất lạnh lùng:

- Ra ngoài cửa đi. Có vật muốn tặng cho ông bà.

Khi họ nhìn thấy một chiếc hộp lớn, mở ra bên trong lại có vài chiếc hộp nhỏ. Chiếc hộp cuối cùng chỉ là một chiếc đĩa mỏng dính, kèm theo là lời chú thích: Hãy mở ra xem! Ông bà lại một lần nữa run rẩy bỏ đĩa vào máy. Màn hình hiện lên. Cảnh tượng trong đó thực sự khiến ông bà kinh hoàng. Thạch Tiên yêu quý cũng ông bà bỗng nhiên biến đổi... Trắng toát, tay chân thì trở nên sần sùi thô lậu. Cô đang ép dần một thân hình là hình dáng của một con người vào trong góc. Là một cô gái... Chiếc áo này... Là của Huệ Lâm! Đôi tay rắn và thô y hệt vừa được lát một lớp đá đưa lên, cô gái đang vùng vẫy la hét trong hoảng loạn kia quay mặt lại. Đúng là Huệ Lâm, không sai được. Ông bà kinh hoàng hơn nữa khi Thạch Tiên bằng cánh tay quái dị đó tát thẳng vào mặt Huệ Lâm. Máu từ miệng cô rỉ ra, á thì sừng đỏ:

- Tiểu Lâm...

Tiếng nói của ai đó vang lên trong băng, rõ mồn một:

- Con gái bà thời gian qua bị bắt cóc là để cô ta thuận lợi tiếp cận ông bà. Cô ta là một quỷ đá. Đêm nay nếu cô ta dẫn được Tiểu Lạc đến chỗ của mẹ nó, cô ta sẽ giết chết hai mẹ con để chiếm lấy năng lực của họ. Ông bà phải hành động. Nhanh lên!

- Nhưng mà... Tiểu Tiên... Tôi không tin là nó lại như vậy - Bà Úc nắc lên - Nói dối... nói dối...

- Khi nhận được xác, bà sẽ được biết rằng tôi có nói dối hay không? Úc Huệ Lâm chỉ sống được nhờ ông bà thôi. Lát nữa, nó sẽ trở về. Nó là quý đá, không có tình cảm đâu. Dùng dao giết chết nó, gia đình ông bà sẽ an toàn, Huệ Lâm không bị gì nữa. Nếu không, đêm nay sau khi bắt được Tiểu Lạc, quý đá nhất định sẽ...

Tiếng nói im lặng. Chỉ vang lên khi nghe nói bà Úc run run:

- Chúng tôi sẽ cứu được Huệ Lâm nếu làm vậy với Tiểu Tiên sao?

- Đương nhiên. Cô gái kia vốn đầu phải là con ruột. Ông bà có con ruột của mình mà.

Sát Tinh khoan khoái tựa người vào thành bụng. Hắn đang chơi rất vui. Người tưởng là rất thân, lại vì chuyện của mình mà hãm hại một cô gái vô tội. Nào là ba mẹ xem con như con ruột, khi buộc phải chọn lựa, họ vẫn quan tâm đến lợi ích của mình, đến đứa con mình rút ruột đẻ ra. Sát Tinh nóng lòng quá! Hắn muốn nhìn thấy gương mặt trắng thốt của cô khi biết ra sự thật. Tiểu Tiên ngây thơ và trong trắng, với tâm hồn chưa vướng chút bụi trần ắt hẳn sẽ đau đớn lắm. Cô không còn đủ tinh thần để tiếp tục yêu thương và hy vọng nữa. Có như thế, Sát Tinh hẳn mới không bị ảnh hưởng, tiếp tục làm tròn vai trò gieo rắc tội ác của mình. Hai mẹ con Tiểu Lạc nép vào nhau trong căn phòng tối. Cũng từng ở nơi tối tăm như thế, nhưng khi ở chung với người khác, cảm giác bất an không lớn. Thậm chí đôi khi bóng tối đã quá quen với họ rồi.

- Mẹ... mẹ lạnh không ạ?

Tiểu Lạc ôm chặt mẹ hơn nữa. Cậu bé tuy còn nhỏ nhưng khi thấy mẹ co người đã quàng tay qua ôm lấy mẹ. Huệ Lâm cũng ôm lấy con, mũi cay cay:

- Mẹ không lạnh. Còn Tiểu Lạc?

- Tiểu Lạc cũng không lạnh. Mẹ đừng lo!

Từ khi có cha, trở lại với cuộc sống bình thường, Tiểu Lạc chứng chắc hơn hẳn những đứa trẻ cùng trang lứa. Các trò vui con trẻ bé cũng thích, nhưng việc quan tâm hàng đầu vẫn là thái độ của mẹ, vui buồn của mẹ. Với cha, tuy là cũng có thương yêu song là những người “đàn ông” như nhau, Tiểu Lạc không gần gũi hay nũng nịu như những em bé đồng trang lứa. Biểu hiện đó từng làm Huệ Lâm lo lắng, sợ con mình phát triển không bình thường nhưng bây giờ lại làm cô cảm thấy yên tâm. Như đang có một chỗ dựa bên con trai bé bỏng. Tiểu Lạc cũng là đứa trẻ nhạy cảm với nguy hiểm. Bước chân của nguy hiểm tới gần, cậu bé phản ứng ngay bằng cách bật dậy, tấm thân nhỏ bé chắn trước mặt Huệ Lâm. Một gã đàn ông phốp pháp, một gã thì lại cơ bắp cuộn cuộn bước vào. Trên tay là một gói đồ. Huệ Lâm ôm chặt lấy Tiểu Lạc, giọng run run:

- Các ông muốn gì?

- Chỉ làm một vài việc thôi. Yên tâm, không có gì quá sức cô đâu.

Gã đàn ông vai u thịt bắp song lại có giọng nói trầm ấm, nhẹ nhàng đến lạ lùng.

- Ta muốn dùng mẹ con cô đánh đổi sự can thiệp của một người vào chuyện của ta. Yên tâm đi cô gái, chỉ cần người đó làm theo lời ta nói, hai mẹ con cô sẽ được an toàn, thậm chí là rất an toàn.

Bằng một động tác thật nhanh, hắn ta nắm Tiểu Lạc, kéo khỏi vòng tay Huệ Lâm. Thằng bé bị xiết chặt đến nghẹt thở, nhưng ánh mắt không hề tỏ ra tia sợ hãi. Đứa con lai của thiên đế, quả nhiên rất có khí phách:

- Ông... ông đừng làm hại Tiểu Lạc. Ông muốn gì... muốn gì chứ? Đừng...

- À. Ta muốn không có sự can thiệp. Đứa bé này ta sẽ giữ lại. Cô tìm đến với chồng mình, nói với hắn... Chỉ cần hắn nhúng tay vào việc ta làm, con trai của hắn sẽ thay thế gã này làm một cái vỏ cho ta trú ẩn. Còn cô nữa - Hắn gần giọng - Nếu cô tình cờ gặp cha mẹ mình, cô hãy nói với họ, Úc Thạch Tiên là một yêu quái đá. Cô ta muốn hại cô để thay thế vị trí con gái trong nhà, cô chỉ cần làm cho cha mẹ mình không chấp nhận cô ta để cô ta tuyệt vọng, đau khổ. Con của cô sẽ được an toàn.

- Ông... ông thật sự... thật sự là ai?

Gã đàn ông cười nhẹ. Gã không có thân xác, linh hồn như sương như khói. Đáng lẽ đã tìm ra nơi trú ẩn an toàn lắm, nhưng để trả lời cho mình một câu hỏi, để mình không bị cuốn theo dòng cảm xúc của con người mềm yếu đó, gã đã chấp nhận mạo hiểm, rời nơi ẩn náu, bắt đầu kế hoạch của mình. Điên rồ cũng được, liều lĩnh cũng được. Sát Tinh là gieo rắc ưu phiền chết chóc và đau khổ, không phải sao? Không cần bất chúc loài người. Vì mình đâu phải là người!

105. Chương 105: Đá Khóc

- Mẹ... mẹ ơi!

Con lại lên tiếng gọi. Mơ hồ nhưng rành mạch. Nương Tiên đưa tay lên xoa bụng. Con của cô...

- Uống sữa đi!

Là giọng của Diệp Vũ Tường. Nương Tiên chợt ngẩng ra. Cô nhớ vẻ mặt của Thiệu Khải Đăng khi mang cho mình ly nước, đổ dành cô uống sữa. Bây giờ Nương Tiên lại đang tránh mặt hắn. Hắn chắc rất lo, rất giận. Con là của chung của cả hai người. Không lẽ Thiệu Khải Đăng lại vô tình đến vậy? Con...

- Gã họ Thiệu đó rất lo cho cô. Đứa bé cô mang trong mình là một đại họa cho loài người thì không kể, nhưng nó lại rất nguy hiểm cho cả chính mẹ mình nữa. Nếu ta là hắn, ta cũng sẽ không để nó ra đời.

Nương Tiên cắn môi, miệng đắng chát. Cô cũng mơ hồ hiểu được. Song, không nghe thì không biết, đã nghe đứa trẻ gọi lên tiếng mẹ, làm sao có thể nhẫn tâm?

- Tôi cũng rất sợ. Nhưng nó là con tôi... Tôi không nỡ...

- Nó không phải là con của cô đâu - Diệp Vũ Tường lạnh lùng - Khi cô còn là một tảng đá thì nó đã nằm sẵn trong bụng của cô rồi. Cô giống như một cái vỏ cho nó ẩn nấp và lớn lên vậy.

Nương Tiên nhớ tới mẫu thạch. Đứa bé giống cô, mẫu thạch đã che chở Nương Tiên trong những ngày gió bão. Nhớ lại những lúc gió thổi tung trời, sấm nổ rền vang, Nương Tiên sợ hãi nép sâu vào bên trong mẫu thạch. Đứa trẻ có lẽ cũng như vậy, cần một chỗ nương tựa, yêu thương.

- Làm người có lẽ ai cũng sẽ là cái vỏ cho một người khác tồn tại và lớn lên - Nương Tiên chợt mỉm cười - Đôi khi nó cũng là một niềm hạnh phúc.

Khó hiểu quá. Diệp Vũ Tường khựng lại trước gương mặt bỗng rạng ngời lên ấy. Hắn không hiểu cái định nghĩa hạnh phúc mơ hồ đó. Nhưng vẻ mặt của cô gái ấy làm lòng Diệp Vũ Tường bỗng dâng lên một sự ấm áp. Cuộc đời đôi khi có những trở trêu như thế. Ngoài mẹ ra, hôm nay có người làm Diệp Vũ Tường rung động, dù đó là một tảng đá tiên:

- Đứa trẻ đó thậm chí sẽ giết cô, cô vẫn giữ nó sao?

- Tôi không biết. Nhưng để được sống mà phải giết nó, tôi không làm được - Nương Tiên lại xoa bụng - Và tôi tin con tôi không phải là người xấu. Ít ra nó cũng có tôi thương nó mà.

Diệp Vũ Tường không nói gì nữa. Hắn cầm chén cháo để trên bàn, giọng nhẹ như ru:

- Há miệng ra... Ăn cháo...

- Tôi... tôi tự ăn được. Anh không cần...

Nương Tiên bối rối giành lấy chén. Nhưng Diệp Vũ Tường vẫn rất lạnh lùng:

- Há miệng ra... Ăn cháo!

Hai bên đều im bật. Nương Tiên ngoan ngoãn há miệng ra ăn từng muỗng cháo. Diệp Vũ Tường tỉ mỉ thổi, tỉ mỉ đút cho cô trọn một chén đầy. Lòng hắn bình yên lạ... Cảm giác ngọt ngào của ngày nào, mẹ đút từng muỗng cháo lại quay về:

- Chỉ cần yêu thương thôi sao cô gái? Chỉ cần yêu thương thì một yêu quái vẫn có thể là con của loài người?

Nương Tiên khựng lại... Rồi cô lại mỉm cười lần nữa, đôi mắt đẹp ánh lên tia nhìn thật dịu dàng:

- Chỉ cần yêu quái đó xem người kia là mẹ. Tôi không phải là con người đó nên cũng không hiểu rõ. Tôi chỉ biết, khi yêu thương thật lòng ai đó thì tình cảm sẽ không bao giờ chấm dứt. Nó chỉ ẩn đi ở một góc nào đó, khi có điều kiện thuận lợi sẽ tiếp tục sinh sôi.

Như cô và Thiệu Khải Đăng vậy. Trí nhớ tuy không còn nhưng rõ ràng là Nương Tiên không quên cảm giác với hắn. Bây giờ cô đã hiểu, vì sao mình lại dễ dàng chấp nhận một người xa lạ khi vừa mới quên một mối tình?

- Ăn cháo xong rồi nằm ngủ. Tỉnh dậy không thấy ta cũng đừng sợ - Diệp Vũ Tường chợt mỉm cười - Ta chỉ đi một chút. Ta sẽ không để cô một mình ở đây đâu.

Diệp Vũ Tường là Thi Quý, tuy rằng có hình có dạng nhưng cũng từng một thời hắn không dùng tới bề ngoài đó mà lộ diện trước người khác. Bây giờ có trái tim không có nghĩa là quên hết ngày xưa từng ác độc thế nào. Thi Quý cũng từng thẳng tay triệt phá một ngôi làng. Không phải vì đói bụng, mà bởi lúc đó hắn bỗng dưng có hứng thú muốn chơi đùa cùng bọn chúng. Cảm giác nhìn từng người từng người một chết đi trong lo sợ, hoảng loạn rất kỳ lạ. Kích thích, vui vẻ. Tuy nhiên nó lại không kéo dài. Cuối cùng còn lại trong lòng hắn chỉ là sự trống rỗng khi xung quanh la liệt những xác người. Từ đó, Thi Quý không chơi trò ấy lại lần nào nữa. Hôm nay hắn nhận ra có một kẻ khác đang bắt đầu chơi trò chơi cũ. Hắn không bài xích, cũng không lên án ai đó. Tuy nhiên, trò chơi này có thể làm thương tổn đến một người mẹ. Thi Quý có cảm tình với Nương Tiên. Cũng chẳng cần biết đó là tình cảm thế nào. Hiện giờ, hắn không muốn cô rơi nước mắt.

- Thiệu Khải Đăng...

- Ta đang đi tìm Tiểu Tiên. Ta không rảnh...

- Ta và người cũng không có gì chung ngoài chuyện của cô gái đó.

- Ý người là người biết Tiểu Tiên ở đâu sao?

Thiệu Khải Đăng mừng rỡ thấy rõ. Hắn không cần quan tâm vì sao Thi Quý biết. Trong mắt hắn, chỉ cần biết Nương Tiên ở đâu là quá đủ rồi:

- Đứa trẻ trong bụng của cô ấy không chỉ là một Sát Tinh muốn mượn chỗ trú ẩn. Nó còn đang định đưa các người vào một trò đùa. Mà khi trò đùa đã bắt đầu sẽ khó mà dừng lại. Ta muốn báo cho người biết vậy. Nếu người muốn cô ấy an toàn thì nên tìm cách giải quyết cho sớm.

- Trò đùa?

Thiệu Khải Đăng khựng lại. Trên đời này có kẻ dám đùa cợt với Huyết Ma sao?

- Nàng là vợ ta, không che chở được cho vợ, còn mặt mũi nào nữa chứ. Người...

- Nếu người bảo vệ cho nàng chỉ vì mặt mũi thì ta cũng không cần trao nàng lại cho người làm gì - Thi Quý điềm tĩnh - Bảo vệ cho nàng vì nàng xứng đáng được như thế. Vậy thôi!

Thiên đế cũng vừa đến. Thi Quý chỉ khẽ liếc nhìn ngài một chút, giọng nhẹ tênh:

- Nếu cái gì xấu xa cũng có thể vứt bỏ nó thì quá tốt phải không thiên đế? Người cho rằng ném đi quá khứ và những mưu tính tội lỗi, con người có thể làm lại từ đầu như một kẻ thanh khiết nhất đời sao?

Nếu được như vậy, Thi Quý ta sẽ không cần phải sợ mình sẽ làm người phụ nữ đó bị tổn thương nữa. Ta có thể tự tẩy sạch quá khứ của chính mình, đẩy những phần xấu xa ra làm một thể xác riêng, trở về bên bà với con người và trái tim thanh khiết? Nhưng không thể được. Quá khứ tuy là quá khứ, nhưng không bao giờ có thể dễ dàng vứt bỏ. Mang phần xấu xí đẩy ra khỏi thân thể chỉ là một cách trốn tránh. Thi Quý độc ác, Thi Quý sống trên thịt và máu người. Đó là sự thật, nếu phủ nhận nó, hắn không còn là hắn nữa rồi.

- Tuy ta không hiểu lời người nói lắm nhưng... - Thiệu Khải Đăng bắt ngờ quàng vai Thi Quý, kéo đi - Ta thích cái cách mà người mắng ta lúc này. Che chở Tiểu Tiên không phải vì mặt mũi mà đó còn là hạnh phúc. Ta có người để thương, để che chở, vậy là hơn cả khối người.

Hai sinh vật lạ thường của trời đất thoảng chốc đã mất hút. Thiên đế đứng lặng. Con tim ngài đang đau nhói, ngài đã vứt đi phần xấu xa nhất trong tâm hồn để có lại một tâm hồn lương thiện. Nhưng ngài chưa bao giờ thấy thanh thản và vui vẻ. Phủ nhận nó, có phải là ngài cũng tự lừa gạt mình không?

106. Chương 106: Con Của Chúng Ta

- Tiểu Tiên!

Trong giấc mộng, Nương Tiên nhìn thấy hắc giang tay đón nàng. Nhưng khi nàng trao cho hắc đứa bé, hắc lại cau mày giận dữ, thậm chí còn ném nó đi:

- Đừng... đừng mà... Đừng!

- Tiểu Tiên!

Là tiếng nói đó. Nghe thẳng thốt, nghe rất gần:

- Tỉnh rồi?

Gương mặt của Thiệu Khải Đăng sát bên, đầy lo lắng. Nương Tiên hoảng hốt nhìn vào tay hắc. Không có đứa bé nào:

- Anh...

- Anh đây...

- Tôi nằm mơ sao?

- Nàng nằm mơ. Mơ thấy gì à?

- Không... không có gì...

Nương Tiên lắng đi. Bây giờ nàng mới thấy, Diệp Vũ Tường đang ngồi trong góc, lặng lẽ quan sát hai người. Thiệu Khải Đăng lại không màng tới, vẫn ôm chặt nàng trong vòng tay, khiến Nương Tiên cũng cảm thấy ngại ngùng:

- Anh... buông... buông tôi ra...

Thiệu Khải Đăng phớt lờ. Hắc quay sang phía Diệp Vũ Tường:

- Người cũng không nghe nó nói nữa, phải không?

- Ừ. Không nghe...

- Ta lại nghe nhịp đập. Nhưng không nghe nói gì nữa. Bình thường nếu nhận ra ta ở đây, nó phải lên tiếng gọi lòng thương xót chứ. Im lặng như thế, không sợ ta móc nó ra à?

Nương Tiên cứng người lại trong vòng tay hắc. Cảm nhận được sự run rẩy của nàng, hắc dừng lại, tay mân mê mái tóc xõa dài:

- Ta và hắc đang tìm đối sách. Nàng đừng lo. Ta cũng hiểu, trong lòng người mẹ, đứa con là quan trọng thế nào. Ta sẽ không làm nàng sợ nữa. Đừng trốn tránh ta nữa. Nghĩ nàng không thương ta, không cần ta là ta lại nổi điên lên. Tiểu Tiên... ngoan... Thương ta nhé?

Lời của hắc làm tim Nương Tiên như thắt lại. Không phải nàng không thương hắc. Hắc thì lại quá thương yêu nàng. Tình yêu đó đối với phụ nữ là một hạnh phúc. Tuy nhiên, trong trường hợp này thì tình cảm đó lại làm cho cả hai đau đớn. Nương Tiên cũng mơ hồ cảm nhận được sự khác thường của đứa bé ấy. Nàng biết nó có thể làm hại cho mình và cho người khác. Thiệu Khải Đăng chắc chắn không để cho ai làm người hắc yêu bị tổn thương. Đứa trẻ không được chờ đón này sẽ phải gánh nhiều khổ lụy từ sự đề phòng của

mọi người. Mà nó lại là con của Nương Tiên. Một ngày mang thai cũng đã là quan hệ mẹ - con, huống gì đứa bé đã không ít lần thăm thì gọi nàng là mẹ. Làm sao không để ý, làm sao không thương nó bây giờ?

- Đừng có khóc. Đừng có khóc nữa...

Thiệu Khải Đăng đau lòng lau nước mắt cho nàng. Hắn vụng về lau mãi mà nàng cứ khóc, dường như nước mắt bao ngày rồi tích tụ, có dịp tuôn chảy một lần hay sao đấy. Khóc mà không dừng nổi, đến Nương Tiên cũng không hiểu được lý do mềm yếu của mình. Cửa phòng đang đóng bỗng nhiên bị ai đó đẩy ra. Cựu thiên đế, trên tay là Huệ Lâm đang ngất lịm, gương mặt xanh xao, nhợt nhạt:

- Tiểu Tiên...

- Chị hai... - Nương Tiên chồm người khỏi giường, hoảng hốt trước vẻ mặt tiều tụy của người chị nuôi mà nàng hết lòng yêu quý - Chị sao vậy?

- Chị cũng không biết phải làm gì nữa - Huệ Lâm bật khóc - Tiểu Lạc, Tiểu Lạc bị bắt cóc rồi. Hắn mang Tiểu Lạc đi giấu nơi nào đó chị cũng không biết. Hắn bảo chị muốn Tiểu Lạc an toàn phải nói với chồng là không được xen vào chuyện của hắn. Hắn cũng bắt chị nếu gặp ba mẹ thì nói với ông bà là em đã hại chị. Nhưng chị không làm như thế được - Huệ Lâm nức lên - Chị không muốn vì mình mà vu khống cho em chuyện em không hề làm. Chị biết, nếu chị làm vậy, Tiểu Lạc cũng sẽ trách chị đã hại em. Nhưng bây giờ chị rồi lắm Tiểu Tiên ơi, Tiểu Lạc của chị, con của chị...

Nương Tiên ôm lấy Huệ Lâm mà khóc. Nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ. Chuyện xảy ra đều để nhằm vào Nương Tiên với một mục đích nào đó. Đứa trẻ? Có phải nếu nàng dứt khoát hơn khi quyết định, hôm nay đã không khiến Huệ Lâm phải buồn đau như thế này không?

107. Chương 107: Ấm Và Lạnh

Trong thời đại này, Sát Tinh không có nhiều pháp thuật. Hắn khá yếu ớt, chỉ có thể dựa vào cách nhập vào thể xác con người. Càng nghĩ càng thấy mình cũng rất rảnh rỗi. Thay vì yên phận nấp trong bụng của Thạch Nương Tiên, tận hưởng cuộc sống, bây giờ lại gây thù chuốc oán với Cựu thiên đế, trở thành đối tượng của nhiều nhân vật lợi hại như thế. Vì cái gì cơ chứ? Vì cái gì?

- Không sợ sao?

Cậu bé nhỏ trong lòng hắn không run rẩy. Dù trước mắt nó chỉ toàn là bóng tối. Tối đến nỗi không thấy được gì.

- Không. Từng ở chỗ cũng tối như vậy. Cũng từng được mẹ ôm như vậy rồi.

Hắn lại ôm chặt hơn nữa. Ngoài cách ôm nó ra thì khó mà tìm cách gì đó để sưởi ấm người trong tình thế này. Thằng bé không nên có nguy hiểm gì. Hắn lợi dụng nó, nhưng cũng không muốn nó chết hay xảy ra bất trắc. Không phải là vì thương hại, chẳng qua là những đứa bé “con lai” thế này rất hiếm. Nó sẽ đau khổ, sẽ gặp nhiều chuyện không may khi trưởng thành. Đó là điều Sát Tinh muốn thấy.

- Ngực cứng quá. Không êm như mẹ.

Tiểu Lạc phàn nàn nho nhỏ. Sát Tinh chợt bật cười:

- Cái tên này là vô địch thể hình nghiệp dư đấy. Hắn rất khỏe mạnh.

- Nhưng người cứng quá, nằm rất đau.

- Dưới đây lạnh như vậy. Nếu tìm một kẻ ốm yếu thì sẽ không chịu được.

- Cái đó thì anh không biết rồi. - Tiểu Lạc chồm dậy - Trong bóng tối, chỉ cần hai người ôm nhau là sẽ ấm thôi.

- Tên nhóc này... - Sát Tinh thở dài - Ý em là không thích anh trong bộ dạng này ôm em phải không?

- Ủ... - Thằng bé cười nhẹ - Cha mẹ tôi đều rất đẹp nên tôi không thích người xấu xí ôm mình.

Kẻ bắt cóc nghe lời người bị bắt cóc sao? Sát Tinh cười khẽ, giọng êm như ru:

- Được rồi. Anh sẽ đi tìm người cho xác khác. Em ngoan ngoãn ở lại đây nhé. - Sát Tinh cởi chiếc áo khoác trên người Tiểu Lạc - Trời lạnh nên phải giữ cho ấm. Người đẹp trong thế giới này còn khá ít, lang thang ngoài đường giờ này cũng chẳng có mấy người nên có lẽ anh sẽ tìm hơi lâu. Ở đây không được đi lung tung nhé?

Tiếng chân xa dần. Tiểu Lạc co người chờ đợi đến khi không còn nghe hơi thở trong không khí nữa, cậu bé mới vươn mình đứng thẳng dậy.

Trong bóng tối, đôi mắt đỏ lên như hai ngọn đèn sáng rực. Mọi thứ rõ mồn một trước mắt. Khả năng này Tiểu Lạc cũng mới phát hiện gần đây. Cũng không có ý giấu mẹ, nhưng không quan trọng nên cũng không cần phải nói. Chiếc áo khoác hồ trên bờ vai rất ấm, nhưng...

- Có lẽ anh cần nó hơn tôi đây. Anh chỉ có thể nhập vào xác người. Con người thì không chịu được lạnh. Tôi tuy là người, nhưng cũng chỉ có một nửa là người thôi.

Tiểu Lạc cẩn thận đặt chiếc áo lên một chỗ thoáng và sạch. Rõ ràng sợ người ta lạnh mà lại mang đi nhốt trên nơi cao ngất này. Nhìn xuống thành phố thì rất đẹp, song cũng là nơi có cái rét kinh người. Xung quanh la liệt những thứ đồ cần dùng trong cuộc sống hằng ngày, đa số là thức ăn và đồ dùng của trẻ con. Tiểu Lạc thả người xuống. Cả người lơ lửng như một quả bóng bay trên không trung, từ từ đáp xuống mặt đất. Nơi này là đâu không biết, nhưng phải về với mẹ. Có lẽ bây giờ mẹ đang khóc hết nước mắt vì thương nhớ mình, phải về ngay. Mẹ ơi!

Tiểu Lạc chưa ra ngoài nhiều nên đối với thế giới này còn rất xa lạ. Nơi này xung quanh vắng lặng, nhà cửa thì xập xệ, thực sự không biết đã lạc đến đâu. Bụng hơi đói, chân thì mỏi. Càng đi càng không biết mình sẽ đi đâu. Chiếc điện thoại nhỏ mẹ bắt mang theo thì nơi này lại không gọi được. Bình tĩnh... Bình tĩnh lại. Tiểu Lạc đứng yên tại chỗ, hít một hơi dài. Không được lo lắng, tâm không được loạn. Trời tối, đường vắng. Nếu tìm không được đường về thì đành nấp vào một chỗ nào đó, chờ sáng. Lúc ấy tên thành phố nơi mình sống cũng đã nhớ, không sợ gì không tìm được đường về nhà. Nhưng mà phải nấp ở đâu đây? Tiểu Lạc, đưa mắt tìm kiếm. Và rồi cậu bé nhìn thấy một nhà kho cũ ven đường. Trời vẫn tối như mực. Không sợ hãi, không sợ hãi. Mẹ không thể lúc nào cũng ở bên mình. Theo bản năng, Tiểu Lạc chọn một góc khuất tựa mình vào. Đôi mắt nhắm nghiền. Tuy không buồn ngủ nhưng vẫn phải ngủ, ngủ để lấy sức, mai còn phải trở về. Giấc ngủ chập chờn, cho đến khi bên tai có tiếng động, Tiểu Lạc khẽ mở mắt. Có chút giật mình vì qua khe hở, đèn đã thấp sáng trưng. Có khá nhiều người. Ở giữa có ai đó đang nằm bất động. Những cú đá mạnh, thậm chí còn giậm thành thịch lên lưng ai đó. Và một trong những gã đang có mặt kéo người dưới đất lên. Mặt anh ta sừng húp, trông không ra hình dạng nữa:

- Sao hả? Cậu còn cứng đầu đến bao giờ?

Một người trung niên ung dung lên tiếng. Người thanh niên trước mặt quay người lại khác hướng Tiểu Lạc. Bọn người ấy cũng vừa mới mang tới một cô gái. Cô ấy còn rất trẻ, nhưng thân thể mềm nhũn, dường như cũng đã ngất xỉu rồi:

- Thế nào hả? Một câu đồng ý của cậu là những người này đều an toàn mà về nhà cả. Còn không thì, người đàn ông cười khẽ, giọng rắn đanh - Con bé này tươi ngon như thế, lũ thuộc hạ của tôi sẽ không khách sáo mà làm tại đây đâu.

- Ông...

- Khúc Huy. Chúng ta đâu phải mới quen nhau lần đầu. Cậu biết tính tôi mà, nếu không vì thằng nhóc Diệp Vũ Tường đoạn tình đoạn nghĩa, tôi cũng sẽ không làm vậy. Khu Đông của cậu là “người của hắn”. Anh hai của cậu thì mãi mê theo đuổi gái đẹp, cậu chỉ cần gặt đầu một chút là chuyện vận chuyển hàng sẽ suôn sẻ. Tôi bán hết số hàng này là đủ tiền xuất cảnh ra ngoài. Chúng ta sẽ không còn liên quan gì nữa. Còn nếu cứ dồn tôi vào đường cùng thì cậu cũng biết, chó cũng biết cắn lại khi bị đánh đau mà.

Tiểu Lạc nhận ra tình thế vô cùng nguy hiểm trước mắt. Đây là bọn tội phạm ma túy. Nếu bị phát hiện, không phải là chết chắc sao? Nhưng chỗ nấp này đúng là không hề an toàn. Chỉ cần một ánh mắt chú ý vào là chết chắc. Không được mất bình tĩnh. Nhất định phải tỉnh táo trong lúc này. Một con chuột bò qua

phía Tiểu Lạc. Chỗ này có khá nhiều chuột. Cũng đúng, đây là nhà hoang mà. Nó nhím chăm chăm cậu bé như tò mò song, Tiểu Lạc chỉ hít một hơi dài. Chuột không có gì đáng sợ.

- Reng... ..

Tiếng chuông báo thức từ điện thoại. Hồng hét rồi. Tiểu Lạc thường để chuông để dậy lúc 3 giờ sáng. Cậu bé cho rằng đó là giờ học lý tưởng nhất, kiến thức rất dễ tiếp thu. Không ngờ ngay lúc này lại là 3 giờ sáng. Điện thoại chỉ làm công việc của nó thôi. Khỏi nói cũng biết đám người kia kích động như thế nào. Tiểu Lạc mím môi, chúng dễ dàng phát hiện ra cậu bé:

- Là một thằng nhỏ ạ! Nó...

- Nhỏ hay lớn gì không cần biết - Gã đàn ông kia thật hung dữ gào lên - Bắt chết nó. Vứt xác đi... Không được để nó... .

- Đoàn!h!

Một tiếng súng chất chúa vang lên. Tên thuộc hạ cầm súng không đợi ông ta nói dứt câu đã nâng súng lên song mục tiêu không phải là Tiểu Lạc. Người đàn ông lãnh trọn viên đạn vào đầu, chỉ còn biết ngơ ngàng. Những người khác đều nhìn gã đôi mắt kinh hoàng. Một nụ cười thoáng điểm trên môi hắn, Tiểu Lạc chỉ còn biết thở dài:

- Em thích không nhóc?

- Không. Chẳng khác gì gã kia cả.

- Thế thì không cần nữa. Anh thấy đối tượng thích hợp rồi.

Khúc Huy bất ngờ khuyu xuống. Những kẻ kia vẫn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì...

- Đoành...

- Đoành...

Súng của bọn chúng bất ngờ đưa lên nhắm thẳng vào nhau mà nã súng. Thoáng chốc, máu tràn ngập trên mặt đất. Mỗi thân người đều có năm sáu phát đạn có kẻ đầu còn ghim tới 2,3 viên, giã đành đập trong cái chết đau đớn tột cùng. Người thanh niên tên Khúc Huy đã ngồi dậy giọng êm ái nhưng lại khiến Tiểu Lạc rùng mình:

- Đôi khi trốn tránh kẻ xấu cũng không phải là phương pháp tốt trong cái thế giới kẻ xấu quá nhiều này. Bây giờ đi thôi nhóc. Cái xác này đẹp hơn lúc nãy phải không?

- Tôi tự đi được... Anh buông ra!

Tiểu Lạc giằng tay ra khỏi Sát Tinh. Đã bỏ đi xa như thế mà vẫn bị bắt lại. Trời gần sáng, nỗi lo trong lòng càng thêm nặng. Mẹ nhất định là đã khóc hết nước mắt rồi.

- Em không thấy bỏ anh đi là rất nguy hiểm à? - Vẫn lẳng lặng đi sau, Sát Tinh cười khê - Anh thì chỉ bắt em làm con tin, với anh, em có giá trị, còn với người khác thì không đâu nhóc. Chúng sẵn sàng giết chết em.

- Anh nghĩ tôi sẽ để cho bọn chúng giết à? - Tiểu Lạc dừng lại - Từ trên cao đó tôi còn có thể chạy thoát, không lẽ lại để mình chết dễ dàng sao?

Hai đôi mắt gặp nhau. Sát Tinh lại bật cười:

- Anh quên mất em là ai. Nhưng mà nhóc ạ, em cũng chỉ là một đứa nhóc. Em chưa có gan giết người và cũng không nên giết người. Anh thì khác, anh không xa lạ với những chuyện đó, cứ để anh làm việc ấy thay em.

Tiểu Lạc khựng lại. Trong bóng tối, gió phát phơ, đôi mắt màu nâu sẫm của Khúc Huy càng làm tăng thêm vẻ cô độc, thê lương trong lời nói của kẻ đối diện. Hay là do mình chỉ là một thằng nhóc chưa hiểu việc đời nên mới thấy anh ta như vậy? Thật đáng thương.

- Nếu em muốn dùng năng lực để đối phó và chạy trốn khỏi anh thì cũng không sao. Anh có lẽ cũng không mạnh bằng em, anh chỉ có tính mạng và sự liều lĩnh. Giết được thì em cứ giết đi!

Lại một thoáng im lặng nữa, Tiểu Lạc thực sự bối rối. Giết anh ta? Cậu bé chưa bao giờ nghĩ đến. Tiểu Lạc chỉ muốn về nhà.

- Em không giết anh, không đánh cho anh hồn phi phách tán thì em không bao giờ thoát khỏi anh được đâu nhóc. Thân xác trước đây vì cảm thấy anh xấu xa quá nên đã bỏ anh mà đi mất. Anh chỉ còn lại linh hồn, không còn xác này anh vẫn có thể nhập vào xác khác, tiếp tục tồn tại và bám theo em. Cái mà anh có duy nhất là thời gian và sự kiên nhẫn. Không đạt được điều mình muốn, anh sẽ không bỏ cuộc đâu.

- Anh muốn cái gì chứ?

Sát Tinh im lặng trước câu hỏi của cậu bé. Tiểu Lạc vẫn còn nhỏ quá. Cậu bé hoang mang trước việc mình đang phải đối mặt. Bản thân rất muốn về với mẹ, nhưng lại không thể ra tay một cách nhẫn tâm, không có kinh nghiệm, Tiểu Lạc đã rơm rớm nước mắt trong bất lực. Bàn tay với những ngón thon dài của Khúc Huy đưa lên vuốt nhẹ gò má, lau cho Tiểu Lạc những giọt nước mắt vừa chớm tuôn trào:

- Anh cũng không biết nữa. Ngoan, đừng khóc, em có khóc thì cũng vậy. Anh chỉ làm theo những gì mà anh thích, dù em có khóc chẳng làm anh thay đổi được. Em sẽ là con tin cho đến khi người mẹ đang mang anh trong người phải lựa chọn và quyết định. Vậy thôi!

Hắn lại khoác lên người Tiểu Lạc chiếc áo, giọng êm như ru:

- Giờ thì đi theo anh vậy. Nếu em thấy chỗ lúc này lạnh, chúng ta có thể đi tìm chỗ khác. Anh cũng lạnh, nên dù biết hai người tựa vào nhau sẽ ấm nhưng không phải lúc nào cũng ôm nhau suốt được. Chúng ta vốn là hai kẻ không giống nhau mà.

108. Chương 108: Không Hề Đùa

Huệ Lâm mệt mỏi mở mắt. Trước mặt cô là khuôn mặt lo lắng của Cự thiên đế:

- Em tỉnh rồi à?

- Con... con đâu? Tiểu Lạc...

- Anh sẽ đi tìm con nữa. Đừng lo quá...

- Cho em đi với. - Huệ Lâm nín lấy tay chồng - Em muốn gặp con. Tiểu Lạc chắc đang sợ lắm. Cho em đi với.

Người mẹ nào cũng vậy. Trong giây phút này, Diệp Vũ Tường như đang nhìn thấy hình ảnh trước đây của người mẹ đó. Hoảng loạn, sợ hãi không biết con mình lành dữ thế nào.

- Cô cứ nằm nghỉ đi! Chúng tôi sẽ đi tìm con về cho cô. Có lẽ là không sao đâu.

Kẻ bắt cóc lần này có mục đích khác với ngày xưa. Hắn hoàn toàn không sợ bị nhận diện nên cũng không cần phải lo về chuyện sẽ diệt trừ hậu họa sau này. Đứa trẻ an toàn, đó là điều có thể phần nào chắc chắn. Một chuyện mà cả ba anh em cùng thực hiện, trong lòng Cự thiên đế chợt nảy sinh một tình cảm ấm áp, rất dịu dàng. Điện thoại của Diệp Vũ Tường chợt reo lên. Nhìn số điện thoại, đôi mày rậm hơi nhíu lại, giọng chợt trở nên lạnh như băng:

- Alo?

- Vũ Tường. Mẹ con đã nhớ lại. Bà ấy muốn gặp con, muốn gặp con ngay!

Ông Diệp kích động run run phía bên kia. Trong khi đó, Diệp Vũ Tường tay cầm điện thoại đã từ từ buông lỏng. Nhớ lại? Làm sao có thể như thế. Rõ ràng ký ức đó với loại thuốc của Xà vương là không thể phục hồi. Điện thoại của Thiệu Khải Đăng cũng vang lên. Tiếng của Phạm Vĩnh Kỳ rất gấp gáp:

- Sơn vương, người có thể về đây một chút không? Xảy ra chuyện rồi. Trong số hàng hóa đội phòng chống ma túy vừa bắt được, có số hàng của chúng ta, do Tiểu Cường, Tiểu Phát chịu trách nhiệm vận chuyển. Hiện nay cả đám anh em đang bị tạm giam.

Nương Tiên thì đang nằm thiu thếp trên giường. Bây giờ lại xảy ra chuyện, Thiệu Khải Đăng sẽ không thể tập trung tìm cách giúp Huệ Lâm tìm lại con trai. Chuyện này rõ ràng không phải tình cờ. Nhưng...

- Được rồi, ta về ngay. Để cứ tùy cơ ứng biến, thu xếp trước một số việc đi!

Trong bụng của Nương Tiên, tiếng nói đó lại cất lên, không còn có vẻ đáng thương, dịu ngọt. Nó đã chứa không ít lạnh lùng, khiến cô bật dậy trong lúc mờ hồ khắp người, lạnh toát:

- Bây giờ không còn nhiều người nữa. Cô gái nhỏ bé, một lần cũng được, cô có muốn nhìn thấy con của mình không?

- Tiểu Lạc... Tiểu Lạc...

Bên kia giường bệnh, Huệ Lâm gọi tên con trong nước mắt. Cựu thiên để đỡ vợ nằm tựa xuống giường. Lời nói vang lên bên tai này, rõ ràng rành rành. Đứa trẻ này - à không - kẻ này, có lẽ sẽ không dừng lại chỉ sau vài trò như thế:

- Con của người an toàn lắm. Đừng lo nhé! Nhưng cũng đừng xen vào nhiều chuyện quá. Cái ta cần là người im lặng, chuyện xảy ra như thế nào vốn không phải là việc của người.

- Tiểu Cường, Tiểu Phát sao rồi?

Thiệu Khải Đăng vừa về tới là hỏi ngay. Phạm Vĩnh Kỳ đang nói chuyện với ai đó, thấy hắn liền đứng dậy:

- Anh đã về.

- Ủ - Liếc sang người lạ, Thiệu Khải Đăng nhíu mày - Đây là...

- Đây là Luật sư Phùng phía lão gia gửi qua - Phạm Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng - Chuyện ảnh hưởng rất lớn nên lão gia cũng rất để tâm.

- Ủ - Thiệu Khải Đăng không có phản ứng gì khác ngoài sự bình thản - Tiểu Huy đâu?

- Không tìm thấy - Phạm Vĩnh Kỳ lắc đầu - Từ lúc chuyện xảy ra đến giờ tôi đã cho người đi tìm nhưng không gặp. Hôm trước thì...

- Tôi đã đến gặp Tiểu Cường và Tiểu Phát - Luật sư Phùng xen vào - Theo lời họ nói, số hàng đó là do chính Khúc Huy giao cho họ. Vì tin tưởng Khúc Huy nên họ không hề kiểm tra lại, không ngờ trong đó có ma túy.

Đôi mắt Thiệu Khải Đăng lóe lên tia quan tâm, giọng nhẹ đi:

- Ý ông là... Tiểu Huy có liên quan đến việc vận chuyển ma túy?

- Vâng. Liên quan rất lớn. Lão gia rất quan tâm chuyện này. Khối lượng ma túy là hơn 20 kg cocaine, ảnh hưởng không thể nói hết. Khu Đông cũng từng là nơi giao kết đầu tiên về việc không mua bán thứ này, thế mà hôm nay lại...

Thiệu Khải Đăng cắt ngang lời:

- Nếu ông đến đây là để trợ giúp thì hoan nghênh, còn đến đây chế nhạo khu Đông chúng tôi nói được mà không làm được thì xin mời về chỗ lão gia. Chuyện khu Đông chúng tôi sẽ tự mình giải quyết.

- Giải quyết được sao? - Phùng luật sư nhếch môi - Là buôn bán ma túy bị bắt quả tang. Nếu không muốn ảnh hưởng tới toàn cục, chỉ có thể dùng cách hy sinh người thôi. Hơn 30000 người của 4 khu, không thể vì chuyện khu Đông mà ảnh hưởng được.

Thiệu Khải Đăng chống một chân lên bàn, gằn từng tiếng:

- Chuyện do khu Đông gây ra, khu Đông đương nhiên chịu trách nhiệm giải quyết. Trên mặt pháp lý, người buôn bán ma túy là Tiểu Cường và Tiểu Phát, nếu chịu trách nhiệm hình sự thì chỉ có 2 đứa nó phải chịu,

các ông không phải là thân bằng quyến thuộc, chẳng ai tới gõ cửa mang về đâu. Tôi tin chắc - hai đứa nó thà chết cũng không liên lụy một ai. Ông có thể về nói với lão gia, cứ ngồi yên trên cái ghế đó đi!

- Cậu...

- Tôi không phải là đứa không biết trời cao đất dày. Tôi cũng có não, biết suy nghĩ. Nếu các ông nghi ngờ Khúc Huy là người bày trò, chúng tôi cũng sẽ đi tìm cậu ấy. Nhưng nơi này không phải là một cái chợ, người của tôi cũng không phải là thứ hình nộm mang ra thế mạng khi cần. Trong 3 ngày tới, tôi sẽ cố gắng giải quyết chuyện này thật nhanh. Không làm phiền luật sư Phùng. Tiểu Kỳ Kỳ, tiễn khách!

Mặc cho gương mặt đỏ gay của luật sư Phùng và những bước đi nặng nề chứa đầy bức dọc, Phạm Vĩnh Kỳ cũng không có lòng dạ nhiều để ý đến. Hắn quay vội vào trong:

- Chúng ta sẽ đi tìm Khúc Huy ngay.

- Đệ ở nhà coi chừng đi - Thiệu Khải Đăng khoát tay - Ta sẽ tự đi tìm Tiểu Huy, nhưng ta nghĩ, có lẽ Tiểu Huy đã gặp rắc rối lớn rồi.

- Ngài tin Khúc thư ký sẽ không... ?

- Đệ chơi thân với nó hơn, phải biết nó hơn ta chứ! Trừ khi có thứ gì đó tác động, bình thường Tiểu Huy sẽ không đối tặc với kẻ tốt với mình.

Phạm Vĩnh Kỳ im lặng. Sơn vương trong lúc này mới đáng tin cậy làm sao:

- Chuyện của phu nhân ngài có nói cho cô ấy biết về Sát Tinh không? Có thể còn một thứ nào đó ngoài hắc ta trong bụng của phu nhân. Ngài...

Chưa dứt câu, Phạm Vĩnh Kỳ một lần nữa dừng lời bởi vẻ mặt có phần ngơ ngác của Thiệu Khải Đăng. Hắn nhú mày:

- Ngài đừng nói là ngài không cảm nhận được gì khác ngoài tên Sát Tinh đó chứ?

- Không biết nữa - Thiệu Khải Đăng cười nhẹ. - Đệ biết là khi nhìn thấy Nương Tiên thì mọi thứ của ta đều tập trung ở người nàng ấy. Đệ không nói, ta cũng không lưu tâm nữa. Vậy là ngoài tên Sát Tinh đó, còn có cái gì tồn tại nữa à?

Ngài không phải là không nhớ, chẳng qua là không muốn nhớ mà thôi. Chưa có ai đoán được tâm tư của Thiệu Khải Đăng, Phạm Vĩnh Kỳ cũng không ngoại lệ. Song trong tình thế này, hắn tin là mình hiểu, rất hiểu sơn vương. Ngài vốn rất yêu vợ, nếu phải chọn giữa hai bàn cân con và vợ, có lẽ không thể tránh khỏi việc chọn phu nhân:

- Ồ. Cũng có lẽ là vậy. Nhiều chuyện không nhớ sẽ tốt hơn, khỏi suy nghĩ. Mà suy nghĩ nhiều dễ khiến người ta không tỉnh táo. Hiện nay ta cần tỉnh táo mà.

Câu nói đó đúng là không phải là không nhớ “Giờ người hiểu rồi chứ, Huyết Ma bé bỏng. Ta không phải là con của người. Nó vẫn chỉ là một cái bào thai nhỏ xíu đang bám vào bụng mẹ”. Khi ấy cũng cảm thấy rất sợ. Song sau nỗi sợ là quyết tâm càng được củng cố. Một kẻ lợi dụng sự mềm yếu của một cô gái sắp làm mẹ mà uy hiếp, nếu để cho nó nắm được thóp, chuyện sẽ không thể kiểm soát, dễ dẫn tới nhiều chuyện không hay. Thiệu Khải Đăng, không phải tài giỏi gì, nhưng cũng từng là kẻ lợi dụng điểm yếu của người ta mà kiêu chác, đương nhiên hiểu rất rõ nguyên tắc “cách tốt nhất thoát khỏi uy hiếp chính là... không có gì cho người ta có thể uy hiếp mình”.

- Ngài định... ?

- Đệ hiểu mà. Tiểu Tiên đã thấy sự độc ác và hậu quả của tên Sát Tinh đó mang lại. Chuyện giữ nó trong bụng sẽ bị lung lay. Bây giờ biết, thực ra còn một đứa con khác nữa, nàng chắc chắn sẽ giống như những người mẹ thông thường, bảo vệ con. Lúc đó tên Sát Tinh ấy đó sẽ dễ dàng biến nàng thành con rồi.

- Ngài định im lặng, và sẽ tiêu diệt tên Sát Tinh đó lần... con ruột của mình sao?

- Không phải là tiêu diệt - Thiệu Khải Đăng bật ra những móng vuốt trên tay - Đã là cha đương nhiên là ta cũng như bao người cha khác, yêu quý và chờ mong nó chào đời. Song, vì sự chào đời của con mà làm hại

mẹ nó, ta sẽ chọn mẹ - không chọn con. Con ta nếu ra đời trên nỗi đau đớn và bất hạnh, thậm chí là mạng sống của mẹ, cũng sẽ không được làm một đứa trẻ hạnh phúc. Thế thì không sinh ra vẫn tốt hơn.

Đôi khi Phạm Vĩnh Kỳ tự hỏi, sơn vương ham vui, tính tình tùy tiện đó, có nhầm lẫn nào không với việc hẳn là Huyết Ma gây họa bao người? Bây giờ mới hiểu, không phải ngẫu nhiên người ta nói Huyết Ma tàn nhẫn. Khi đã quyết định luôn rất dứt khoát, dù việc ấy sẽ khiến đứa con chưa thành hình không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời.

- Không cần nhìn ta như vậy - Thiệu Khải Đăng khoát tay - Ta đi tìm Tiểu Huy.

- Sơn vương à...

- Hửm?

Phạm Vĩnh Kỳ im lặng rồi cũng chợt hỏi:

- Nếu một ngày, ngài phải chọn giữa chúng tôi và phu nhân, ngài có như bây giờ quyết định, không cần hẳn một bên nào đó không?

- Cái đó thì ta không biết - Thiệu Khải Đăng nhún vai - Tùy tình hình nữa. Đệ, bọn nhóc đương nhiên không quan trọng bằng Tiểu Tiên rồi... - Hẳn lại nói - Nhưng ta không thiếu ai trong hai phía được. Ta sẽ che chở cho những thứ mà ta yêu thương. Yên tâm đi nhé, chuyện sẽ ổn. Ta không tin mình không đối phó nổi với tên Sát Tinh chẳng biết gì ngoài nhập hồn, điều khiển người khác này đâu.

109. Chương 109: Tàn Nhẫn

- Tiểu Phát! Tiểu Cường?

Đón hai người ở cửa là Phạm Vĩnh Kỳ. Tiểu Cường run run:

- Anh Kỳ... Em...

- Phạm sư...

- Không có gì là tốt rồi. Về thôi!

Tiểu Cường và Tiểu Phát riu rít leo lên xe. Một phía đường, trong lớp vỏ Khúc Huy, bờ môi Sát Tinh nhếch lên một nụ cười khê. Thiệu Khải Đăng đứng là không phải tầm thường:

- Tiểu Huy...

Giọng nói ấy “Khúc Huy” không thềm quay đầu lại, cũng đã biết là ai:

- Đã biết hết rồi à?

- Thực ra là không biết gì cả - Thiệu Khải Đăng cười cười - Ta chỉ cảm thấy Tiểu Huy có cái gì đó bất thường. Bây giờ nhìn thấy người thì mới có thể khẳng định, Tiểu Huy đã bị người mượn xác.

- Bây giờ muốn ta làm gì?

- Ta không biết. - Thiệu Khải Đăng thản nhiên - Người làm thế nào cũng được, đó là chuyện của người. Ta chỉ ngăn cản nếu nó ảnh hưởng đến ta và những người sống bên ta.

- Ta muốn được sống.

- Thế thì không được rồi. Người muốn được sống thì phải dựa vào Tiểu Tiên của ta mà thú thật, không biết thì thôi, tính ta ghen khùng khiếp lắm. Nghĩ đến cảnh trong bụng vợ mình có một tên đầu óc đáng sợ sinh sống. Người lại chẳng có huyết thống gì với ta, chướng mắt lắm!

- Nếu ta không quay lại nơi đó ta sống trong thân xác kẻ này cũng tốt lắm. Tên hẳn là Khúc Huy, chỉ là thuộc hạ của người. Ta có nhiều khả năng hơn hẳn, sẽ giúp người được nhiều.

Thiệu Khải Đăng chợt im lặng. Rồi đôi mày rậm nhướng lên, không giấu được vẻ trên cột:

- Người càng không có tư cách lấy đi thân xác Tiểu Huy. Hắn là người. Hắn còn nhiều thứ lưu luyến trên đời này. Khác với người, một linh hồn muốn sống mà lại chỉ biết vay mượn từ người khác.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, vẻ cột nhà, từng từng thường ngày của Thiệu Khải Đăng dường như không còn nữa. Hắn lạnh lùng:

- Ta vốn là Huyết Ma. Ta cũng chỉ là một linh hồn. Ta cũng từng mượn thân xác của một thứ khác để tồn tại. Nhưng ta không ép buộc hắn. Chúng ta từ nương tựa với nhau, trở thành một khối thân thể đồng nhất. Người làm ta chướng mắt nên chắc chắn nếu người còn xuất hiện trước mắt ta, ta sẽ ngày càng khinh ghét người hơn. Khi đó cũng chẳng biết, ta cùng người sẽ diễn ra xung đột gì nữa.

Những lời nói ấy, đối với Sát Tinh không hề có tác dụng. Nhìn thái độ hờ hững của hắn ta thì biết. Hắn lại bắt đầu lan man:

- Người rõ ràng có cơ hội, tại sao lại không tiêu diệt ta ngay bây giờ? Để lâu ngày, không ngại ta mạnh lên, gian xảo lên, có thể làm người...

- Người bám riết thân xác Tiểu Huy như thế, ta muốn đánh cũng khó. Hơn nữa, cả thiên đế từng cùng người chung một thân thể cũng không có cách tiêu diệt người hoàn toàn nên ta đoán, có đánh chết người cũng vô dụng - linh hồn rồi sẽ tìm được thân xác mới, mà ta khi đã lỡ tay với Tiểu Huy sẽ ân hận suốt đời.

- Thế thì làm sao đây?

- Không biết. Ta vốn lười suy nghĩ mà - Thiệu Khải Đăng cười cười - Ta cũng chẳng thích suy nghĩ toan tính gì chuyện chưa xảy ra. Cứ dựa theo phản ứng và cách làm của người khác mà từ từ đối phó.

Kiểu người đó mới đáng sợ. Vốn không hiểu hắn sẽ làm gì nên cách đối phó cũng không nằm trong tính toán. Sát Tinh không sợ hãi, chỉ cảm thấy thú vị:

- Vậy thì đánh cuộc. Nếu người thắng, ta sẽ không quấy phá gì nữa, để người và vợ yên ổn. Ta cũng sẽ cho Tiểu Tiên của người một loại bùa yêu đặc biệt khiến nàng vĩnh viễn, mãi mãi thuộc về người.

- Ta thua thì...

- Lúc ấy không cần phải biết nữa... - Sát Tinh cười nhẹ - Người sẽ quay về người nơi phải sống, Tiểu Tiên sẽ trở thành người, có những quan hệ yêu đương với người bình thường mà người không bao giờ can thiệp được. Huyết Ma bé bỏng, cảm giác nhìn người mình yêu ân ái ái cùng kẻ khác, diễn đi diễn lại trong hàng nghìn năm có lẽ không cần phải nói là nó đáng sợ tới dường nào.

- Điều kiện rất khắc nghiệt.

- Ừ.

- Ta không chơi. Không tham gia cá cược gì cả. Người thích thì cứ làm những gì người muốn. Ta sẽ chống lại chúng để giữ những thứ thuộc về ta. Cứ như vậy. Không làm mất thời gian của nhau nữa.

Thiệu Khải Đăng đã đi mất. Sát Tinh đứng yên dưới vòm trời cao thăm thẳm. Lòng hắn cũng như nền trời yên tĩnh đó. Phẳng lặng nhưng buồn tẻ, chẳng biết khi nào là kết thúc lần bắt đầu. Hắn chợt nhớ:

- Mua socola cho Tiểu Lạc. Sau đó là tập truyện tranh nữa. Cửa hàng tiện dụng cuối phố Đông Đầu.

- Bằng đâu?

Thiệu Khải Đăng lại đang uống trà. Thế giới này có rất nhiều loại trà ngon, uống trà cũng đã trở thành một thứ “đạo”. Tuy nhiên hắn chẳng thích những loại trà đó. Trà hắn uống là trà bình thường, giá chưa tới 20 đồng. Uống riết thành ghiền, giống trà mà như uống nước lã:

- Thời này còn xài bằng là lỗi thời rồi. - Thiệu Khải Đăng quay sang Phạm Vĩnh Kỳ - Đưa đĩa cho ông ấy đi!

Nhanh chóng giật lấy chiếc đĩa trong tay Phạm Vĩnh Kỳ, ông ta quay lưng đi thẳng. Thiệu Khải Đăng nửa đùa nửa thật:

- Đệ có sang thêm một bản nữa không?
- Để làm gì?
- À... Cũng chẳng làm gì. Chẳng qua là ta chưa xem hết. Ông ta già quá trong khi cô gái kia thì đẹp và trẻ. Xem không có hứng thú.
- Ngài thật là...

Phạm Vĩnh Kỳ lắc đầu. Đôi khi cách của sơn vương tuy không quân tử gì nhưng rất có tác dụng. Dùng một đĩa VCD quay cảnh nhạy cảm của một trong những chính khách hàng đầu, 20 kg cocain bỗng trở nên bình thường như mấy gói bột mì ngoài chợ:

- Rắc rối tạm ổn, nhưng mà Khúc thư ký thì...
- À, cũng không cần lo lắm. Ta sẽ tuần tự xử lý từng chuyện.

Xử lý thế nào? Phạm Vĩnh Kỳ nhìn dáng vẻ thản nhiên của Thiệu Khải Đăng mà lòng không nén được lo lắng. Khi gặp chuyện, ngài rất đáng tin nhưng cũng rất đáng sợ. Hắn chợt có cảm giác người trước mặt xa lạ thật. Hắn ta làm mọi việc mà không cần bàn bạc với ai. Vì vô tình, vì tự tin? Hay là bởi thật trong lòng, ngoài bản thân mình, con người đó không tin tưởng ai khác cả?

- Đừng nghĩ lung tung nữa ông bạn ạ. - Thiệu Khải Đăng rót nốt ly trà cuối cùng - Đệ về nhà với người đẹp của đệ đi. Làm chồng là một hạnh phúc, làm cha suôn sẻ thì càng hạnh phúc hơn.

Trong khi đó, ta sẽ phải chính tay hủy đi giọt máu của mình. Tiểu Tiên đau đớn một, ta đau đớn đến 10. Nhưng ta sẽ không bao giờ để ai nhìn thấy. Như trước lúc cha quyết định ném ta vào tình cầu chói lóa đó. Ta cháy lên như ánh mặt trời. Nóng lắm! Đau lắm song ngoài ta ra sẽ không ai biết tới cái đau và cái nóng đó đáng sợ thế nào. Bởi vì nó là chuyện không đáng nói, có biết - chỉ làm người khác đau lòng. Thiệu Khải Đăng đứng dậy. Bước chân nặng nề nhưng dứt khoát. Chỉ còn có cách đó thôi. Khúc Huy là một con người. Mà con người vốn mong manh và yếu đuối. Càng để Sát Tinh ở lâu trong xác, càng khó cho hắn có thể trở lại là mình. Vừa rời khỏi nơi đó, Thiệu Khải Đăng hoàn toàn biến đổi. Hắn thay hình đổi dạng, giống từng đường nét. Người quen hay lạ, đều khó mà phân biệt. Giống hệt Khúc Huy. Căn phòng của ông bà Úc trong đêm đột nhiên mở rộng, trong bóng đêm thấp thoáng một dáng người.

110. Chương 110: Đánh Thức

- Tiểu Tiên này...
- Dạ..

Nương Tiên mệt mỏi dụi đầu vào ngực Thiệu Khải Đăng. Nàng rất mệt và áy náy khi nhìn thấy Huệ Lâm bồn chồn vì Tiểu Lạc không có tin tức. Tên Sát Tinh đó nhất định đã dùng cách gì để Cự thiên đế, Tân thiên đế đều không tìm ra hắn ta. Thiệu Khải Đăng không phải là không thể truy tìm, nhưng bây giờ có tìm được thì sao chứ? Cái lá chắn Khúc Huy quá vững chắc. Hắn không thể nào xuống tay với cái thân thể đó. Khúc Huy chỉ có thể chịu đựng tối đa trong 5 ngày nữa, sau thời gian ấy dù Sát Tinh có rời khỏi xác, cũng khó mà trở lại như bình thường.

- Tiểu Tiên này...
- Đừng... đừng mà...

Nương Tiên mệt mỏi đẩy hắn ra. Bây giờ là lúc nào chứ, lòng nàng thì như tơ vò trăm mối, hắn còn...

- Gần gũi em, anh cảm thấy thoải mái lắm. - Ngoan... Cho anh một chút thôi.

Đôi môi Nương Tiên bị cái lưỡi bá đạo của hắn tách ra, tham lam tiến vào. Thân hình bé nhỏ bị siết chặt. Ban đầu nàng còn né tránh nhưng rồi cũng xuôi dần, để mặc Thiệu Khải Đăng làm những gì hắn muốn.

Hôm nay Thiệu Khải Đăng không chỉ hành động để giải tỏa mong muốn được gần gũi người hấn yêu. Thực hiện trực tiếp thì lo nằng sợ hãi, hấn chỉ âm thầm dùng vỏ bọc một cuộc ái ân nồng đượm để che giấu những chuyện mình đang muốn làm.

- A...

Đang trong cao trào, Nương Tiên không nén được cái đau đành hét nhỏ. Gương mặt đỏ hồng bởi yêu đương hoan ái lại càng nóng bừng, xinh đẹp bội phần:

- Đau à?

- Đau lắm... Đứng...

Thiệu Khải Đăng vừa cắn nhẹ lên bờ ngực tròn đầy. Vết răng khiến máu từ đấy rỉ dần ra:

- Con... Xin anh đừng... đừng làm mạnh.

- Ủ. Anh xin lỗi... Tiểu Tiên!

Hấn lại cúi xuống, cử chỉ nhẹ nhàng hơn. Nương Tiên trong khi ân ái ít khi nào dám nhìn thẳng vào mắt hấn. Nàng cũng không bao giờ chủ động, chỉ biết ôm chặt Thiệu Khải Đăng, mặc cho hấn làm gì đó thì làm. Hôm nay cũng không ngoại lệ. Nương Tiên ngoan ngoãn nhắm nghiền mắt, không biết trên đầu ngón tay của Thiệu Khải Đăng đã có máu chảy ra. Hấn đặt ngón tay nhỏ máu lên chỗ vết thương nhỏ của Nương Tiên. Chỉ cần có ít máu rỉ ra là đủ. Dòng máu trong người hấn sẽ len lỏi vào trong cơ thể nàng, đánh thức cái mà nó cần đánh thức. Đôi mày liễu của Nương Tiên hơi cau lại. Cái gì đó... nóng... rất nóng đang bùng lên trong cơ thể nàng. Cùng lúc đó, Thiệu Khải Đăng cũng chồm người lên, bao phủ lấy tấm thân mảnh khảnh. Nàng cũng cắn lấy bờ vai hấn, cổ nén tiếng kêu bật ra từ cổ họng. Thiệu Khải Đăng nhẹ nhàng hôn lên vầng trán mướt mồ hôi ấy, giọng nghe thật nhẹ nhàng:

- Ngủ đi Tiểu Tiên nhỏ bé, khi em thức dậy, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà.

Cảm giác toàn thân mệt mỏi, tiếng chuông điện thoại reo lớn như vậy cũng chỉ làm cho Nương Tiên trở mình. Nhưng rồi nàng cũng tỉnh:

- Alo?

- Tiểu Tiên ơi... Ba mẹ... Ba mẹ mất tích rồi.

- Sao... sao chứ? - Nương Tiên giật mình bật dậy ngay - Chị hai... Ba mẹ sao? Ba mẹ sao?

- Sáng nay chị về nhà thì ba mẹ không có ở nhà. Tìm khắp nơi cũng không có.

- Em biết rồi. Em sẽ về ngay...

Trên tay là một chén cháo, Thiệu Khải Đăng bước vào. Thấy vẻ hấp tấp của Nương Tiên, hấn hỏi ngay:

- Tiểu Tiên... Chuyện gì vậy?

- Ba mẹ... ba mẹ em mất tích. Em phải về xem sao!

- Em còn chưa khỏe. - Thiệu Khải Đăng nhẹ nhàng - Ăn một chút cháo rồi về. Của Khiết nhi nấu đấy.

- Em không ăn đâu. Em...

- Đừng có cãi - Hấn khẽ sửa lại một chút trên cổ áo cho nàng, giọng chột có thêm phần nghiêm khắc - Ăn đi... Rồi anh đưa em về...

- Anh...

Thiệu Khải Đăng không giống như cái vẻ bình thường. Hôm nay hấn nghiêm túc hơn, lạnh lùng hơn. Kéo Nương Tiên ngồi xuống ghế, lại là một câu mệnh lệnh:

- Há miệng ra...

- Anh...

- Ăn đi!

- Em... em ăn không nổi mà...

- Không nổi cũng phải ăn. Ăn đi, rồi em muốn đi đâu cũng được.

Thiệu Khải Đăng âu yếm vuốt tóc nàng. Hắn vốn cũng rất muốn như xưa nay vậy, từng từng đùa cợt mà sống. Nhưng trong hoàn cảnh này, không thể tiếp tục như vậy được. Trở lại con người ngày xưa đó, thật sự cũng không dễ chịu gì:

- Anh...

- Đừng có anh như vậy. Ăn đi cô bé!

Trong bụng Nương Tiên cũng có cảm giác đói. Cảm giác đó càng lúc càng mãnh liệt. Trong hoàn cảnh này có thể đói bụng sao? Có cái gì đó đang cử động bên trong. Thiệu Khải Đăng cười nhẹ. Đã đến lúc. Đứa trẻ bé xíu đáng lẽ không tồn tại hình dạng, nhưng với dòng máu của hắn nó sẽ mạnh mẽ hơn để tự bảo vệ mình. Rồi sau đó chính bàn tay này cũng phải chấm dứt sự tồn tại ngắn ngủi đó trước khi nó lột xác hoàn chỉnh, trở nên mới mẻ không chỉ cho mẹ nó mà còn là toàn thể thế gian này. Lúc đó, liệu hắn có can đảm xuống tay nếu không đủ lạnh lùng? Nhấn tâm thì nhất định phải thế, nếu không làm sao xứng danh là Huyết Ma lừng danh thiên hạ? Đó không chỉ là một cái hư danh!

111. Chương 111: Cuộc Chiến

- Anh thả tôi về đi!

Sát Tinh cười nhẹ. Mấy món ăn Tiểu Lạc nấu cũng khá ngon. Chỉ có thân xác con người, hắn mới có thể nếm một cách trọn vẹn.

- Nếu thả em ra rồi, ai sẽ nấu cho anh ăn?

- Anh có thể đi làm kiếm tiền để mua ăn. - Tiểu Lạc nhún vai - Tôi sẽ về với mẹ...

- Anh cũng muốn làm con của mẹ em lắm. Làm em của em, chắc chắn sẽ được em hết sức lo lắng.

- Anh đừng có cái ý nghĩ đó. - Tiểu Lạc quát mắt - Nếu anh động vào mẹ tôi, làm mẹ tôi bị thương, tôi liều cái mạng này cũng sẽ sống chết với anh.

- đương nhiên là không rồi nhóc. Anh biết mà...

Bản thể của hắn vẫn còn trong bụng Nương Tiên, chỉ có thể thông qua nàng để chào đời. Sát Tinh là một linh hồn không xác. Hắn không rời xa bản thể của mình lâu được, nhưng bây giờ lại chưa có ý định rời khỏi Khúc Huy. Chẳng biết sao, nhưng hắn đã nghĩ, nếu cứ sống thế này thì cũng tốt.

- A!

Ngực chợt có chút đau. Ban đầu chỉ là đau nhói, nhưng càng lúc càng đau:

- Này... Anh sao vậy?

Nhìn thấy gương mặt tái mét của hắn, Tiểu Lạc cũng có chút sợ hãi. Cậu bé vội vàng đến bên, ngồi cạnh hắn:

- Này...

- Đau...

- Anh đau ở đâu?

- Ngực...

- Chỉ ở ngực thôi à?

- Không... Ổ bụng nữa... Đau...

Tiểu Lạc bỗng trở nên cuống quýt. Cậu bé xoa bụng cho hần. Sự quan tâm đó là chân thật. Dù hần là người bắt cóc, là kẻ mang Tiểu Lạc khỏi gia đình, cậu bé vẫn không vì thế mà bỏ mặc. Đó là ưu điểm của những đứa trẻ được sinh ra và lớn lên trong sự yêu thương. Cơn đau đến từ bản thể. Sát Tinh cảm nhận rõ hơn khi cái đau lắng xuống. Có cái gì đó đang đập thành thịch vào trong bản thể của mình. Mà bản thể của hần lại đang trong bụng của Nương Tiên. Lại một cái nhói đau trong lồng ngực. Sát Tinh mỉm cười, khẽ nói:

- Nếu có thể thì em cứ ở đây đợi anh. Khi giải quyết xong chuyện, anh sẽ đưa em ra ngoài. Còn nếu không em cứ đi ra hết con đường mòn này, qua một cánh rừng nhỏ sẽ có trạm xe buýt. Nhưng tốt nhất là đừng đi nhóc ạ. Bên ngoài rất nhiều hiểm họa. Anh không muốn khi quay lại, chỉ thấy xác của em.

- Tôi không sao đâu. Tôi phải về với mẹ. Mẹ đang chờ.

- Cuối cùng thì mẹ mới là thứ quan trọng nhất với em hả? - Bàn tay Sát Tinh bỗng bóp chặt lấy cánh tay mảnh khảnh - Thế thì anh không đi nữa. Anh sẽ không cho em về với mẹ, nhóc con!

Cái thứ gì đó cựa quậy trong bụng Nương Tiên chắc chắn là kết quả của sự can thiệp nào đó của Thiệu Khải Đăng. Bản thể của hần có thể bị thương tổn, song có lẽ chưa thể chết. Nó cũng tồn tại dưới dạng bào thai mà. Có thương tổn gì Nương Tiên sẽ là người chịu hậu quả đầu tiên. Đã thế hần càng không rời khỏi Khúc Huy. Giữa thuộc hạ và vợ yêu, Huyết Ma sẽ phải chọn lựa, bên cạnh việc chọn lựa đó là thêm một số chuyện hay, phải có thân xác mới có thể làm được. Đã lỡ đùa phải theo cho trót, phải không cha mẹ của ta? Thiệu Khải Đăng bưng đến cho Nương Tiên một chén thuốc. Có vẻ lạ, bởi xưa nay nàng chỉ uống thuốc Tây y:

- Thuốc gì vậy? Em...

- Uống bổ thân thể. Là mọi người sắc cho em.

Nương Tiên cũng mệt mỏi bởi cả ngày tất tả cùng Huệ Lâm tìm kiếm tin tức của ba mẹ. Hai người đột nhiên mất tích, cảnh sát cũng gần như bất lực, chỉ biết bảo họ đợi. Thiệu Khải Đăng và Cự thiên đế cũng không tìm được manh mối. Chỉ có thể khẳng định là họ không nguy hiểm đến tính mạng mà thôi.

- Uống đi Tiểu Tiên...

- Tiểu Tiên!

Cự thiên đế và Huệ Lâm đã về. Nương Tiên đặt chén thuốc xuống, vội vã:

- Sao rồi? Tiểu Lạc có tin gì không? Còn ba mẹ, có tin gì mới không chị?

Gương mặt của hai người phụ nữ đều thất vọng như nhau. Huệ Lâm ngồi xuống ghế, mệt mỏi thấy rõ. Cự thiên đế đến bên bình trà, dự định rót cho vợ yêu một chén.

- Xoảng!

Quá vội vàng, lại không để ý, hần vô tình đụng phải chén thuốc. Chén vỡ tan.

- Chết rồi!

Nương Tiên cũng giật mình. Là công sức của Thiệu Khải Đăng. Nhưng anh rể cũng không có ý:

- Xin lỗi em. Thuốc gì để anh sắc lại?

- Dạ, không có gì đâu ạ! - Nương Tiên nhẹ nhàng - Khải Đăng sắc cho em một ít thuốc bổ. Anh ấy bảo phải ổn định, bồi bổ thân thể:

- Ừ... Để anh...

Cự thiên đế chợt biến sắc mặt. Không ai thấy, trừ hần. Từ phần còn lại của phần thuốc mới đổ, đã xuất hiện một con vật lạ. Toàn thân đỏ chói, khó khăn bò. Cũng vào lúc đó, Thiệu Khải Đăng bước ra. Hần thần nhiên bước tới bên con vật, dùng chân chà bẹp dí. Máu từ nó cũng có khá nhiều, nhưng lại có màu xanh lục, trông vô hại, ai trông thấy cũng không cảm thấy nghi ngờ

- Hai người dùng chút gì nhé? Tôi vào trong lấy.

Một cái phát tay. Cựu thiên đế đã không còn có thể im lặng. Nương Tiên vừa quay đi là nàng cũng gục trong lòng hắn. Đường như một mối cộng thêm một chút sắp đặt khiến nàng có giấc ngủ ngon hơn:

- Người định cài thêm Huyết Phù vào người Nương Tiên à? Nàng sẽ...

- Cựu thiên đế quả là cựu thiên đế. Cả Huyết Phù cũng biết.

- Biết chứ!

Huyết Phù là một loại năng lực riêng biệt của Huyết Ma. Nó dùng một phần để điều khiển kẻ khác. Song nếu có máu chủ nhân làm thuốc dẫn, nó sẽ giống như một loại thuốc bổ, tăng ma tính cho vật gì đó, khiến năng lực của nó lên tới cực hạn. Người dùng Huyết Phù phải có khả năng tính toán liều lượng, nếu quá nhiều thì ma tính không chỉ làm bộc phát năng lực, còn có thể giết chết vật đang chứa nó, khiến mọi thứ nổ tung:

- Người dùng nó trong người Nương Tiên... Nếu mà...

- Nếu không phải vì người thì bây giờ Huyết Phù đã vào được bên trong. Ta cần đánh thức con mình. Đứa bé mang dòng máu của ta, nó sẽ biết làm thế nào để tiêu diệt chúng ngại bên cạnh nó.

- Huyết Phù sẽ làm người bị trúng mất đi lý trí. Nó chỉ là một đứa trẻ, năng lực yếu ớt. Nếu trúng Huyết Phù, đứa bé sẽ không có khả năng suy nghĩ, chỉ hành động theo bản năng. Cho là nó có thể tiêu diệt Sát Tinh, nhưng khi chào đời cũng là một kẻ dở điên dở dại, hung hăng không tính người. Người nữ lòng sao?

- Cộng thêm năng lực thừa hưởng từ ta nữa, cái thứ quái vật đó sẽ có sức phá hoại không lường được. Nó sẽ làm Tiểu Tiên đau đớn khôn nguôi. Nên ta sẽ chấm dứt sự tồn tại của nó. Ngay sau khi nó loại trừ được mối nguy cơ.

Thiệu Khải Đăng bình thản. Song cựu thiên đế lại thấy đau lòng. Tiểu Lạc có chút tổn thương, đối với người làm cha đã cảm thấy xót xa vô hạn. Còn hắn, chưa hưởng hạnh phúc làm cha của hài tử, đã phải chính tay hủy đi giọt máu của mình.

- Nếu Tiểu Tiên biết thì...

- Không quan trọng. Nàng nếu phải chọn giữa Thiệu Khải Đăng ta và những người thân cận chắc cũng không thể chỉ vì ta. Ta cũng vậy. Nàng quan trọng hơn mọi thứ, song Tiểu Huy và đám người đã theo ta từ thế giới bên kia sang cũng không phải là thứ bỏ đi. Ta loại đi một đứa con cũng không có gì phải hối tiếc. Đùng lo!

Trước khi đến gặp cha, hắn - đã quay về phía người anh lớn, xua tay, giọng bình thản không khác bây giờ:

- Đùng lo... Về đi... Không có gì hết. Đùng lo... !

Cái đau càng lúc càng nặng nề, Sát Tinh co rúm người trong một góc. Hắn hoàn toàn không có sức chống cự, Tiểu Lạc cũng đã năm lần mười lượt định bỏ trốn. Song cuối cùng cũng không thể nhẫn tâm:

- Anh có sao không?

- Không... A!

Không sao mà mồ hôi như tắm thế kia. Tiểu Lạc kéo hắn lên, lớn giọng:

- Anh đau từ hôm qua tới nay rồi. Giờ phải làm sao?

Đứa trẻ này thật lương thiện. Sát Tinh mỉm cười:

- Đi bệnh viện đương nhiên không được rồi. Nhân lúc anh đau đớn, em không về với mẹ sao?

- Mẹ thì chắc chắn sẽ được gặp - Tiểu Lạc có vẻ ngập ngừng - Nhưng anh thì đau như vậy, tôi mà đi, nếu có gì...

Tiểu Lạc tuy chưa sống trong thế giới con người lâu nhưng cũng biết nhiều việc. Người ta nói có một hội chứng yêu kẻ bắt cóc mình. Song, Tiểu Lạc biết mình không phải vậy. Kẻ này đã thật lòng quan tâm nó, và bây giờ nó chỉ đáp lại mà thôi:

- Em làm như vậy sẽ càng làm anh thêm thích em. Ngay cả thứ gần bó với anh nhất, cũng...

Cái phần lương thiện ấy. Hắn ta muốn sống cuộc sống bình thường. Hắn ta âm thầm tích lũy sức lực để thoát ra khỏi hắn. Còn hắn thì không tin ai cả, lừa gạt độc ác với mọi thứ, nhưng làm sao có thể ngờ sự phản bội ấy lại đến từ bản thân mình? Từ lúc nhốt mình vào tảng đá tiên để tránh cảnh hỗn phi phách tán, hắn chưa từng suy nghĩ sau này mình phải làm gì. Chỉ cần tồn tại là quá đủ. Nhưng bây giờ ngoài tồn tại lại còn nhiều ước vọng khác. Chẳng trách nào, yêu quái khi thành con người thì khác hẳn, nhiều khát vọng lẫn tham vọng mà khi còn làm yêu quái chẳng có bao giờ.

- A!

Lại là một cái đau nữa. Lần này mạnh hơn nhiều.

- Nè... Không sao chứ? Anh...

Tiểu Lạc vòng tay sang người hắn, cố nâng Sát Tinh lên. Đôi môi tái nhợt của hắn cắn chặt lại rồi bỗng nhiên hỏi:

- Em lương thiện như vậy có lẽ là do mẹ em đã yêu thương em lắm nhỉ?

- Anh... anh muốn hỏi gì?

Sát Tinh vuốt nhẹ má Tiểu Lạc. Hắn chợt mỉm cười khi nhớ tới phản ứng của Diệp Vũ Tường - Thi Quỷ như băng đá, thế mà khi nghe tin về người Mẹ là tay run rẩy. Hắn bỏ hết mọi quan tâm để về bên bà. Mẹ phải yêu thương hắn lắm, và... có Mẹ yêu thương ắt hẳn rất ngọt ngào. Hắn cũng bỗng nhiên muốn được thử yêu thương như vậy. Có Mẹ rất sung sướng. Sát Tinh hắn tuy không phải là ruột thịt, được dòng máu của Nương Tiên hình thành nên hình vóc, song... đã ở trong bụng, không phải sẽ có cơ hội để làm con của nàng sao?

- Em về đi. Anh hy vọng sau này sẽ gặp lại em đó nhóc. Về với vòng tay của Mẹ, học để lớn hơn, yêu nhiều hơn để sau này dù anh có xấu xa hơn nữa, em vẫn có thể đủ độ lượng để quan tâm tới anh.

Tiểu Lạc không hiểu gì cả. Chỉ thấy thân thể đó dường như mất dần sức sống. Rồi mềm nhũn trong tay mình. Cậu bé hoảng hốt:

- Bây... anh sao vậy? Anh...

Lay mãi mà người đó vẫn không tỉnh. Tiểu Lạc bắt đầu sợ nhưng cũng trong lúc ấy, bên tay cậu nhóc có tiếng thì thầm:

- Anh về với Mẹ. Em mang cái xác này ra khỏi đây giùm anh nhé! Rồi hắn sẽ nhanh chóng tỉnh thôi... .

Kèm theo đó là một số rắc rối. Sát Tinh cũng có chút sắp đặt cho Khúc Huy đối mặt với một số việc. Hắn tin Thiệu Khải Đăng nhất định không bỏ rơi người này. Dù không chiếm nhiều thời gian nhưng vài khoảng khắc cũng đủ. Sát Tinh chỉ cần có thể thôi!

Trong bụng Nương Tiên từ lúc nào đã có tới hai khối xương thịt. Sát Tinh về đến bản thể, cùng lúc một cú đâm nữa từ khối thịt đối diện nhắm thẳng vào. Hắn né được... Tiện thể, phản công lại một đòn vào đó. Đòn rất mạnh. Nếu ngày trước vốn không mấy quan tâm nhưng bây giờ đã có ý định sẽ có “Mẹ”, Sát Tinh càng phải diệt đi chương ngại của mình. Hắn muốn một mình ra đời, được giống như một đứa con độc chiếm tình yêu thương của mẹ. Đòn thể làm khối thịt chuyển động mãnh liệt. Nó hẳn là rất đau, Sát Tinh cười khẩy, tiếp tục xuống tay. Bỗng nhiên...

- Làm ơn dừng mà... Đau quá... Đau!

Tiếng nói làm hắn bỗng khựng lại. Không thể từ cái bào thai này được. Nó là...

Lại một cú đánh nữa. Nhưng lần này Sát Tinh không dùng sức. Chỉ đủ đau thôi.

Khối thịt lại run lên và có tiếng rên khê.

- Đau quá! Đứng...

Sát Tinh dừng tay lại một chút. Nhưng cái khối thịt đó lại tiếp tục di chuyển, đập mạnh vào người hắn. Trả đòn, Sát Tinh lại đánh tiếp một quyền:

- Á!

Giọng la thất thanh. Khối thịt trước mắt lay động càng lúc càng mạnh... Rồi... Nó thay đổi, rất từ từ song lại khiến Sát Tinh không rời mắt được. Khối thịt tách thành hai cơ thể rõ rệt. Một cơ thể tròn tròn dài dài, gương mặt cũng ra dáng con người. Càng lúc càng hoàn thiện. Một đứa con gái, tóc đen tuyền, môi đỏ thắm, xinh đẹp. Khi ra đời chắc sẽ là một mỹ nhân. Khối thịt bên cạnh lại khác. Cũng có tay chân vóc dáng, nhưng nó đen đui, xấu xí. Gương mặt chỉ có hai hốc mắt, phần là miệng méo hằn sang bên. Bù lại nó rất khỏe. Vừa hoàn thiện hình dáng là hướng về Sát Tinh tiếp tục tấn công. Còn cô bé nhỏ thì chật vật lao đến ôm nó lại:

- Đứng mà... Không được đánh nữa. Sẽ làm mẹ đau. Không!

Con của Huyết Ma quả nhiên khác hẳn người thường. Sát Tinh lùi lại. Cái kẻ không hình không dạng đó rất mạnh mẽ. Hắn cũng cảm nhận trong bụng Nương Tiên có sự lạ. Một luồng khí lạnh toát ra. Bào thai đó rõ ràng không như cô bé kia có lý trí và tình cảm. Nó hành động theo bản năng. Cả cô bé nhỏ cũng không tránh được sự tấn công của nó. Một đòn trực diện, làm cô bé ngã xuống. Và nó cũng đau đớn khụy xuống dưới. Sát Tinh nhận ra một điều... Hai đứa này tuy khác bản thể nhưng cùng một cái đau. Nếu con bé kia bị đánh, tên đó cũng đau, và khi tên kia bị người khác tấn công, cô bé cũng sẽ chịu y như thế. Cô bé có lý trí, còn kẻ kia thì là một thứ hành động theo bản năng của nó. Bản năng giết chóc, dẹp bỏ những chướng ngại đến gần. Hắn cũng cảm nhận Nương Tiên đang quặn quai. Thiệu Khải Đăng ơi là Thiệu Khải Đăng. Người không tính tới khả năng này hả? Con người không phải là một đứa. Tiểu cô nương này đây, quả thật rất đáng yêu.

- Đứng làm đau mẹ... Không được làm mẹ đau mà.

112. Chương 112: Cuộc Chiến (2)

Cô bé càng ôm thì đứa bé trai càng vùng mạnh ra. Nó ghét ai chạm vào nó song cứ chỉ rõ ràng đối với cô bé có gương nhẹ hơn. Nó nhận biết được, làm cô bé bị đau thì mình cũng đau. Sát Tinh ôm lấy cô bé nhỏ. Là con gái, đáng yêu là thế. Khi sinh ra có lẽ sẽ được người khác yêu thương rất nhiều:

- Em bé... Có sợ đau không?

Sát Tinh không nhìn rõ đôi mắt cô bé trong bóng tối. Chỉ cảm nhận thấy cô bé hơi run lên một chút, rồi sau đó là câu trả lời dứt khoát:

- Không sợ...

- Em có sợ mẹ mình đau không?

- Sợ chứ - Cô bé thẳng người lên, vội vã trả lời - Sợ lắm...

- Đứa bé đó sẽ làm mẹ em đau hơn nữa. Anh giúp em nhé?

- Giúp chuyện gì ạ?

- Anh sẽ... giúp ba mẹ em loại bỏ nó. Em còn lại một mình, khi ra đời cũng sẽ được yêu thương hơn. Em thấy sao?

- Anh... anh là người xấu... - Cô bé lùi lại - Đi đi! Tôi ghét anh... Ghét anh lắm!

Bàn tay nhỏ xíu đẩy vào người hắn. Cô bé lùi ra xa. Càng lúc càng gần hơn với đứa trẻ kia. Nó thì lại đang gầm gừ. Đôi tay đã mọc ra vuốt nhọn...

- Á!

Tấm thân bé nhỏ bị đánh mạnh, văng về phía trước. Cùng lúc đó, Nương Tiên cũng hét lên thất thanh, ngã sòng xoài xuống đất. Máu rỉ ra. Chiếc váy hoa của cô nhuộm đỏ. Thiệu Khải Đăng hoảng hốt cuống cuống:

- Tiểu Tiên, em sao vậy? Tiểu Tiên...

Có tiếng Sát Tinh cười khê, mang đầy vẻ chế nhạo chua cay:

- Người trăm mưu ngàn kế để tiếp thêm sức mạnh cho đứa con trong bụng nhằm tiêu diệt ta. Ta thì chưa biến mất song cái hạnh phúc làm cha, người có lẽ sẽ không bao giờ nếm được nữa rồi.

Hơi thở của Thiệu Khải Đăng nặng nề trong lúc giọng Sát Tinh lại vô cùng bình thản:

- Đứa trẻ trong bụng này giống người lắm. Ra tay vô cùng tàn nhẫn, không cần quan tâm hậu quả. Nó chỉ dẹp đi những thứ cản đường nó, mặc cho đó là ai.

Nên nó không ngần ngại tấn công cô bé. Đau chỉ một chút, đối với một kẻ không sợ phải chết như nó, cái đau đó có là gì? Sát Tinh lùi lại. So về vận động tay chân, hắn không giỏi lắm. Đứa bé không lý trí này chắc chắn đã xem hắn là đối tượng “tập luyện” cho thuần thục những trò vui vẻ, mang mạng sống người khác làm một vật giải khuây. Bên ngoài, tay Thiệu Khải Đăng nắm chặt lại. Nương Tiên quan trọng hơn mọi thứ. Bây giờ không cần phải dùng Huyết Phù làm gì nữa. Con tuy cũng quý, mất nó hắn cũng vô cùng đau đớn nhưng nếu nó ra đời trong sự tổn thương của Nương Tiên và những người khác, tốt nhất cũng là không nên có mặt làm gì. Hắn rạch tay, để máu nhỏ vào chén. Bên cạnh là một con sâu đang cựa quậy. Nó mang dòng máu của hắn, sẽ lại là một loại thuốc độc. Thiệu Khải Đăng không lùi nữa. Đứa trẻ không có lý trí, nhưng có lẽ cũng nghe được mọi lời nói. Để lâu hơn, nó có thể kết hợp cùng tên đó gây nên nhiều chuyện nữa. Lúc đó có muốn diệt đi cũng lắm điều phiền phức, có thể làm Nương Tiên tổn thương càng sâu nặng thêm hơn.

Cô bé bỗng nhiên lại ôm chặt lấy người phía trước. Gương mặt xinh đẹp nhăn lại vì đau đớn, giọng run run:

- Đừng đánh nữa. Mẹ sẽ đau chết mất. Đừng!

Cùng lúc đó, Sát Tinh cũng cảm nhận trong bụng Nương Tiên có thay đổi. Lại một luồng khí ấm áp len vào. Đứa con trai toàn thân ửng đỏ, hai hốc mắt cũng như đang phát sáng. Miệng nó thốt lên những tiếng gầm gừ. Một con vật kinh khiếp bỗngưng xuất hiện trước mặt cả ba. Cô bé nhỏ sợ hãi, nắm lấy tay Sát Tinh, run rẩy:

- Làm ơn, àm ơn cứu với. Ca sẽ không chịu nổi cái vật đó. Cứu với!

Bọn nó biết cái vật phía trước là gì? Rõ ràng con bé này đã sớm hình dung được nguy hiểm. Lúc Sát Tinh rời bụng Nương Tiên, cái bào thai này chỉ là một khối thịt. Khi trở về nó đã có trí khôn, lại còn tách làm hai nửa. Trong thời gian vắng mặt của hắn, tại đây đã có những biến đổi nào?

- Giúp thế nào? Giết chết hắn nhé!

- Không được. - Cô bé con nước mắt lưng tròng - Ca đã thê thảm lắm rồi. Ca bị nhiễm máu của cha. Con quái này nữa, sẽ làm ca nổi điên lên. Chắc chắn nó sẽ hại chết ca. Anh làm ơn, làm ơn giết nó đi.

- Ta không có khả năng đó. Em thấy đó, ta rất yếu mà.

- Không... anh có mà... - Cô bé lại nức nở - Anh tự do ra ngoài được. Anh có thể nói chuyện được với cha. Cứu với!

Sát Tinh vuốt nhẹ gương mặt bầu bĩnh của cô bé. Nó chân thật, mềm mịn trong tay hắn. Những giọt nước mắt này mới chỉ là một bào thai mà đã biết khóc vậy sao? Hắn đưa tay lên, nhắm thẳng vào con vật đó. Con vật dài ngoằng góm ghiếc đang lờm lờm hướng về phía tên con trai. Một đòn tấn công bất thành lĩnh, đập mạnh vào cô con gái nhỏ. Thân hình bé bỏng văng ra xa. Sát Tinh dùng hết sức. Đó là một đòn trí mạng. Từ cái thân xác bé xíu đó, một luồng sương mờ mờ ảo ảo. Tuy không nhận rõ nhưng Sát Tinh vẫn tin, mình phán đoán không sai:

- Con của Thiệu Khải Đăng quả nhiên lợi hại. Người định lợi dụng ta đối phó với Huyết Phù, sau đó trong cái lớp của một cô bé ngây thơ, trong sáng sẽ cho ta lại một đòn trí mạng để thuận lợi ra đời. Mưu kế không

phải là không tốt... Nhưng với một kẻ vốn sống bằng mưu tính, cách thức đó chưa đủ gian xảo để lừa ta đâu...

113. Chương 113: Càng Lúc Càng Không Như Ý

Trong cơ thể của Nương Tiên, nhiệt độ càng lúc càng nóng. Đứa bé trai xấu xí lúc này cũng đã biến mất. Xung quanh Sát Tinh không có động tĩnh. Tất cả chìm vào lặng im. Cái yên tĩnh đáng sợ. Hắn cũng có thời gian suy nghĩ một số việc. Thiệu Khải Đăng dùng Huyết Phù... Đó chẳng phải là một loại thuốc độc sao? Hắn muốn sau khi bào thai đó loại bỏ Sát Tinh cũng không thể chào đời được. Nó quá thông minh, thậm chí là gian xảo, nếu được ra đời, không phải là mối họa cho thế gian sao? Không phải... Không thể. Thiệu Khải Đăng không hề quan tâm đến sống còn của những người không liên quan đến hắn. Không để đứa bé này ra đời, có phải là bởi cả bản thân hắn cũng không hiểu được, chẳng thể khống chế nó hay không? Cuộc chiến này càng lúc càng... không biết đường nào mà lần. Sát Tinh là kẻ thất thường. Ngắm lại thì ngoài vài chuyện từng gây ra trong quá khứ, ví dụ như nặng thì mượn tay vài người nào đó làm một số quốc gia bị diệt vong, chìm trong máu lửa, nhẹ thì làm vài gia đình tan nát, mượn nước mắt và thống khổ thay cơm, Sát Tinh cũng chưa khiến thế giới này bước vào diệt vong. Thế thì cũng không hẳn là xấu xa quá nhỉ? Trong bụng, dòng máu Nương Tiên đang chảy, dường như có gì khác lúc này, nóng hơn bình thường. Luồng khí lạnh bất ngờ từ đâu tỏa đến làm dịu đi phần nào cái nóng. Nhưng mà...

- Đừng phí hơi sức bày ra nhiều trò nữa. Huyết Phù đang phát huy tác dụng của nó. Ra đây đi!

Cũng vẫn là im lặng. Bào thai nhạy cảm với nguy hiểm. Đã biết Sát Tinh là kẻ địch, đương nhiên sẽ không lộ mặt ra.

- Không ra à? Được rồi...

Sát Tinh lẩm nhẩm một câu phù chú nhỏ. Nhiệt độ thay đổi. Không còn nóng nữa, xung quanh bỗng trở nên lạnh như băng đá. Máu của Nương Tiên cũng càng lúc càng lạnh. Sát Tinh đánh đòn cuối:

- Ra đi nhóc... Máu không chảy được đó, mẹ không chỉ chết mà dinh dưỡng để nuôi cơ thể cũng không còn. Không lẽ em muốn chết chung với ta sao?

Có cái gì đó run nhẹ... Sát Tinh nhận ra điều đó rất nhanh. Quả nhiên chỉ một lúc sau, phía trước hắn đã có hai vòng xoáy tụ lại. Khi ổn định, Sát Tinh nhận ra cô con gái lúc này. Hoàn hảo không sai sót. Bên cạnh đó cũng là đứa bé trai, nhưng khác với lúc này. Nó có đôi mắt nâu sẫm, gương mặt lạnh lùng. Nhìn biểu hiện trên gương mặt, Sát Tinh có thể kết luận, nếu có cơ hội ra đời, đứa trẻ này sẽ không khác mấy Diệp Vũ Tường, một dạng trầm cảm bẩm sinh:

- Anh... anh nghĩ chúng ta sẽ phải làm sao?...

- Lúc này...

- Anh hai và tôi đều thấy anh rất nguy hiểm. Chúng tôi muốn giết anh... Nhưng anh rất khó...

- Khó giết phải không?

Cô bé nhỏ gật đầu. Còn đứa bé trai vẫn vậy. Ánh mắt hờ hững, lạnh căm.

- Tôi nói với anh hai, nếu anh về, chúng ta sẽ cùng tiêu diệt anh. Tôi thấy trong lòng anh có bóng dáng một người, nên tôi... . tôi mới dùng hình dáng này nhằm làm anh lơ là cảnh giác... nhưng mà không ngờ anh...

Bên cạnh, thân thể của đứa bé trai bỗng nóng bùng lên, đỏ rực. Nó xô cô bé ra xa, khụy chân xuống. Cô bé nhỏ sau khi lấy lại thăng bằng vội vã chạy đến bên anh mình, như muốn khóc.

- Nó bị vậy từ bao giờ?

- Sau khi nhận máu của cha, cả hai chúng tôi đều có trí khôn nhưng anh không nói được, hình dáng cũng không thể cố định. Mỗi lần như vậy, anh lại thay đổi một chút. Huyết Phù lúc này cũng chỉ đuổi theo anh

thôi, tôi thì nó không động đến. Nhưng nếu anh không ra đời được, tôi cũng không muốn như anh vậy. Tôi không muốn ra đời một mình đâu.

- Ngoan... Không buồn nữa. - Sát Tinh bỗng vòng tay ôm lấy cô bé - Ta để mũi lòng lấm đầy. Em đừng khóc nữa mà.

Nương Tiên sau một lúc đau đớn đã có vẻ ổn định lại. Xót xa nhìn gương mặt rịn đầy mồ hôi của nàng, Thiệu Khải Đăng cảm giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Huyết Phù cũng đã cấy vào cơ thể nàng, không lẽ vẫn không thể tiêu diệt nghiệp chướng đó hay sao? Hắn cũng thương con. Song, nghĩ tới cảnh nó ra đời, có thể sẽ là đối tượng cho cả 3 giới nhắm vào. Con hắn không thể sống cuộc đời bình thường, hắn lẫn Nương Tiên đương nhiên đều làm sao mà vui được? Huống gì Tiểu Tiên chắc không thể chịu nổi sức mạnh của nó. Chỉ tự trách, mà cũng không trách mình được. Thiệu Khải Đăng xưa nay là “rau sạch”, cũng chưa có mấy kinh nghiệm trong chuyện yêu đương. Chưa bao giờ trải qua cảm giác làm cha, càng không biết đứa trẻ của Huyết Ma và Tiên đá sẽ trở thành thể nào mà.

- Uống nước không? Còn đau không?

Thấy Nương Tiên trở mình, Thiệu Khải Đăng lại hỏi. Lắc nhẹ đầu, nàng thều thào:

- Không có... Chỉ đau đau thôi. Giờ chỉ muốn ngủ thôi. Anh làm ơn...

- Làm ơn gì?

- Anh gọi điện hay về nhà tìm chị Huệ Lâm cho tôi được không? Tôi muốn biết tin tức của ba mẹ tôi.

- Em đừng có nghĩ tới họ nữa được không? - Giọng Thiệu Khải Đăng có vẻ giận dữ - Nếu ta mất tích bất thường, nàng có đi tìm, mong chờ tin tức vậy không?

Nương Tiên im lặng. Về mặt giận dữ của hắn cũng làm nàng sức nhận ra xưa nay chỉ có Thiệu Khải Đăng lo lắng cho mình. Nàng rất thụ động mà đón nhận hắn, chưa có cử chỉ hay lời nói nào biểu hiện sự yêu thương.

- Xin lỗi.

- Nàng không cần xin lỗi, chỉ cần chịu lo cho thân mình một chút. Ta sẽ ra ngoài tìm số điện thoại mà gọi - Thiệu Khải Đăng âu yếm vuốt tóc Nương Tiên - Nếu không gọi được thì thôi. Ta không bỏ nàng ở đây một mình được.

- Dạ.

- Ngoan.

Thiệu Khải Đăng đã ra ngoài. Sát Tinh cảm nhận thấy sự đe dọa của hắn đã không còn nữa. Hắn ta thì thâm nhẹ nhàng bên cô bé gái:

- Cha em đi rồi. Anh sẽ cho em mượn sức, nói chuyện với mẹ em đi!

Cô bé có chút hồi hộp. Gương mặt mà khi ra đời có lẽ sẽ rất xinh đẹp dâng lên một nỗi háo hức vô bờ, là bào thai mà đã biết cười rồi. Đôi tay bé xíu nắm lấy tay anh trai, thận trọng gọi:

- Mẹ...

Sát Tinh lại khuyến khích:

- Gọi lớn lên. Phải gọi lớn thì mẹ em mới nghe được chứ.

- Dạ...

Cô bé lại cất tiếng, lần này lớn hơn:

- Mẹ... mẹ ơi!

Cũng trong lúc đó, con vật mang hình dạng rắn càng lúc càng lớn. Thân hình nó cũng đã trở nên đồ sộ. Nếu Sát Tinh không nhầm, chỉ không lâu nữa, nó sẽ nổ tung ra hàng nghìn mảnh. Những đứa bé và cả hắn

vốn không có nơi nào trốn tránh sẽ trúng ngay chất độc của Huyết Phù. Thiệu Khải Đăng không thể làm hại Nương Tiên. Chắc chắn hắn đã chuẩn bị cách để cứu nàng thoát khỏi ảnh hưởng của độc Huyết Phù.

- Mẹ... mẹ ơi!

Tiếng gọi càng lúc càng rõ. Nó khiến Nương Tiên cũng ngẩn người. Ở trong bụng cả ba đều nghe rất rõ giọng nàng:

- Ai đó vậy? Ai?

Cô bé nhỏ mừng rỡ định nhảy lên thì Sát Tinh đã ngăn lại:

- Mau đi cô bé. Huyết Phù sắp nổ ra rồi.

- Dạ...

Tiếng gọi bây giờ không thể nhầm lẫn được:

- Mẹ ơi... Con đây ạ!

- Con... con là...

- Con của mẹ ạ. Con đang ở trong bụng của mẹ, mẹ ơi!

114. Chương 114: Mẹ Và Con

- Con của mẹ...

Giọng nói đó nghe thật rõ ràng. Nhưng đó không phải là giọng nói ngày trước từng nghe. Bây giờ đó là giọng nói của con gái. Nương Tiên kích động đến run rẩy, bật dậy ngay:

- Con là...

- Con là con của mẹ - Lần đầu tiên nói chuyện được với mẹ, cô bé nhỏ vô cùng phấn khích - Mẹ ơi!

- Con...

Bàn tay Nương Tiên xoa lên bụng. Nó động đập một cách nhẹ nhàng. Con của nàng. Còn biết gọi nàng là mẹ nữa:

- Con... Con ơi! Mẹ...

- Mẹ ơi!

Cô bé mỉm cười. Dễ thương quá đi mất. Sát Tinh ngây ngẩn. Nhìn thấy nụ cười trong sáng không chút tính toán đó, dù Nương Tiên không thể cứu con mình, hắn cũng không để cô bé vì thế mà biến mất. Nhìn một lần vốn không thỏa mãn, chỉ muốn nhìn mãi mà thôi.

- Mẹ ơi, ca trong này bảo là có một con vật đáng sợ lắm. - Cô bé vẫn hồn nhiên - Nó đang nhìn chúng con. Tuy là nó không làm gì con cả. Nhưng con không thích nó, mẹ ơi!

Con vật, có một con vật gì đó. Nương Tiên càng hoảng hốt hơn:

- Con nói gì? Con vật gì?

- Nó dài dài, con không nhìn rõ - Cô bé tỏ vẻ - Nhưng ca không thích. Ca bảo là nó sẽ làm hại chúng con. Mẹ ơi!

Cũng trong lúc đó, Thiệu Khải Đăng bước vào. Nhìn thấy hắn, Nương Tiên như vớt được phao, vội vã:

- Anh, con chúng ta nói. Con nói là...

Dưới ánh mắt khuyến khích của Sát Tinh, cô bé đáng yêu lại tiếp tục líu lo:

- Cha... cha ơi!

Thiệu Khải Đăng như chết sững. Chiếc điện thoại di động cầm trên tay cũng rơi xuống đất. Cha! Giọng con gái nữa. không lẽ thứ đó, nó lại là con gái sao? Lại một giọng nói cất lên bên tai hắn. Cái giọng nói đó. Là thứ Thiệu Khải Đăng căm ghét nhất trên đời:

- Một trai một gái. Không ngờ chứ hả? Ta thì không tính nhưng nếu Huyết Phù vỡ, không chỉ một mình ta, hai đứa con của người chưa thành hình đã tan nát theo sương khói. Ta thì không sao cả. Chỉ tội cho hai đứa nó. Nhất là cô bé gái. Giống vợ người lắm. Thanh tú, đáng yêu, nếu được ra đời, sẽ là một đại mỹ nhân.

Theo sau đó là tiếng nói hồn nhiên thánh thót của bé con. Cô bé dường như sau khi gọi được một lần, bây giờ đã mạnh dạn hơn:

- Cha ơi! Cha...

Sát Tinh lại kề sát bên cô bé, giọng ngọt ngào:

- Nói là em yêu cha mẹ lắm đi cô bé. Cha mẹ của em đều rất yêu em mà.

Cô bé cười tíu mắt, ngây thơ:

- Cha mẹ ơi! Con thương cha mẹ lắm...

Giọng nói Sát Tinh như giễu cợt, trong khi con vật đó vẫn đang gườm gườm nhìn hắn. Chỉ còn vài giây phút nữa thôi:

- Hoặc là để ta chết cùng các con người. Hoặc là cứu ta và chúng. Chọn đi!

Hắn chột dờng một chút, ánh mắt liếc về phía đứa con trai đang chăm chú nhìn em gái của mình:

- Ta cũng không ngại cho người biết. Đứa con trai của người cũng hoàn chỉnh không kém em gái nó. Song nó lại không nói gì cả từ lúc mới thành hình tới bây giờ. Sinh nó ra người sẽ vất vả không ít đâu, Thiệu đại gia!

Hắn vốn có một ý định, vừa hay có đủ hai đứa trẻ. Cô bé nhỏ lại đáng yêu hút hồn như vậy, phải được nhìn ngắm cuộc đời. Đứa con trai thì trái lại. Dù thế nào cũng không toàn vẹn. Xem như thành toàn cho nó, không phải đau đớn quá nhiều. Thiệu Khải Đăng tay nắm chặt. Con gái, con trai. Đứa con gái với tiếng gọi cha tha thiết cứ vang vọng bên tai. Nó làm dâng lên ngọn lửa của tình thâm, khiến hắn chỉ mới nghĩ tới cảnh con bé chưa ra đời, cái hình hài nhỏ bé đó bị trúng chất độc của Huyết Phù, oằn lên, sau đó tan thành nước, như chưa bao giờ tồn tại. Một người cha, thì ra cảm giác là thế sao?

- Quyết định nhanh lên đi chứ. Huyết Phù sắp nổ tung rồi.

Thiệu Khải Đăng cắn nhẹ môi. Hắn hít một hơi dài, quyết định trên tay là một lưỡi dao đặc biệt. Loại dao mấy ngàn năm trước chỉ có một kẻ đủ khả năng tạo thành nó, đủ khả năng cắt đi da thịt Huyết Ma. Huyết Phù tạo ra từ máu. Đương nhiên cách giải quyết chỉ có máu. Là dòng máu cha đã truyền. Còn sót lại một ít, Huyết Ma cất giữ rất kỹ trong buồng tim của hắn, chưa bao giờ phải dùng đến. Tưởng là cả đời này... Huyết Phù càng lúc càng phù to ra, cô bé nhỏ không thích nó. Gương mặt xinh xắn nép vào người Sát Tinh, trốn tránh với vẻ chán ghét không che giấu.

- Đừng sợ bé con, không sao đâu!

- Bùm...

Là một chấn động. Nương Tiên bỗng nhiên ôm lấy bụng. Dưới chân nàng máu chảy ra:

- Tiểu Tiên...

- Đăng ơi... Con... Không thể nào... Không thể nào...

Nương Tiên đang hoảng loạn. Cô nghe người ta nói, phụ nữ mang thai chưa tới ngày sinh mà chảy máu thì sẽ... sẽ...

- Không sao đâu... Không sao...

Thiệu Khải Đăng ôm chặt lấy Nương Tiên. Máu dưới thân nàng, không phải là của nàng... Nó là...

Bên trong cơ thể Nương Tiên, bào thai tiểu cô nương vẫn đang run rẩy. Nhưng vị trí của cô bé thì đổi chủ. Vòng tay Sát Tinh trống không. Cô bé nhỏ đang nép vào anh mình. Cử chỉ của đứa con trai thông thả nhẹ nhàng. Tay vẫn vuốt lên mái tóc em gái. Dịu dàng! Trên tay nó là một khối nhầy nhụa toàn máu. Trong lúc nào đó, Sát Tinh cũng không thấy, chính đứa bé trai đó đã phá tan cả Huyết phù. Bên trong, cô bé nhỏ vẫn còn ngơ ngác trong vòng tay anh trai. Đôi mắt đẹp từ từ nhắm nghiền, sau đó thân thể bé nhỏ cũng xụi lơ. Đứa bé trai thận trọng đặt em gái xuống, một lớp tơ cũng bắt đầu hình thành xung quanh cô bé, như một cái kén lớn cuốn lấy toàn thân. Thoáng chốc, chỉ còn lại Sát Tinh và đứa bé trai bên cái khối bào thai đang thở ra nhẹ nhẹ. Đứa bé trai vẫn không nói không rằng. Nó cũng chẳng mảy may để ý đến Sát Tinh. Lặng lẽ thu dọn những mảnh vụn của Huyết Phù, xếp vào một góc. Bàn tay chạm khẽ lên đấy. Những mảnh vụn tan biến, một dòng nước chảy ra, đỏ chói. Dường như máu mà không phải là máu. Thu dọn gọn ghẽ, nó cũng tự tạo cho mình một cái kén. Toàn bộ quá trình diễn ra trong im lặng. Sát Tinh còn lại một mình. Lười biếng ngáp dài một cái, Sát Tinh cũng cuộn mình thành một khối. Cái không khí yên tĩnh này không biết kéo dài được bao lâu, nhưng được vậy cũng tốt. Hắn muốn quên đi một số việc trong giấc ngủ không dài. Bên ngoài, Nương Tiên cũng vui đùa vào lòng Thiệu Khải Đăng mà ngủ. Giấc ngủ khiến gương mặt nhợt nhạt của nàng có thêm chút sắc hồng. Ôm lấy nàng, hắn không giấu được tiếng thở dài. Mọi chuyện hiện không còn trong tầm kiểm soát. Thiệu Khải Đăng cũng không thể đoán được diễn biến sau này.

Điện thoại di động của hắn chợt rung lên:

- Gì?

Là số của Phạm Vĩnh Kỳ gọi tới. Tin tức cũng không vui một chút nào:

- Chuyện vừa qua đã khiến nhiều người trong bang, đặc biệt là một số “nguyên lão” nổi giận. Họ nhất định đòi xử lý Khúc thư ký.

Khúc Huy? Bao nhiêu việc xảy ra tuy đều không do Khúc Huy làm nhưng tình ngay lý gian. Ai mà tin được chuyện “mượn xác nhập hồn”? Buồn bán ma túy số lượng lớn, kéo theo cảnh sát phải vào cuộc, đúng là ảnh hưởng rất lớn:

- Tiểu Huy sao rồi?

- Khúc thư ký đang ở đây. Và cũng khẳng khái muốn tự chịu trách nhiệm với mọi người.

Con người Khúc Huy là con người có trách nhiệm cao, Thiệu Khải Đăng thở dài. Dù chuyện đó không phải của hắn ta gây ra, song chỉ cần làm ảnh hưởng tới người khác, Khúc Huy sẽ không làm ngơ, xem như không biết.

- Để cứ để Tiểu Huy làm theo ý hắn. Ta sẽ có cách xử lý nhanh thôi.

Phạm Vĩnh Kỳ tắt điện thoại, hướng về phía Khúc Huy đang tựa vào giường:

- Anh hai nói nên làm theo ý của anh.

- Cảm ơn anh hai giúp tôi.

- Chuyện không phải do anh gây ra.

- Nếu tôi không vì tình cảm riêng tư mà một mình đến nơi đó thì đã không có chuyện. Hiện Triển Yên cũng không có thương tổn, vậy là tốt rồi.

“Xã hội đen” có những luật chơi ngầm của nó. Khúc Huy không oán người hèn hạ. Chẳng qua là anh đã để trái tim mình mềm yếu. Vì một Triển Yên trong quá khứ, anh quên đi phận sự của một tổng quản khu Đông. Nếu không khéo léo thì việc liên lụy đến người của khu Đông, tới Thiệu Khải Đăng là không tránh khỏi:

- Anh sẽ đi à?

Tiểu Lạc lên tiếng hỏi? Cả một cậu bé cũng có thể mơ hồ cảm nhận, lần này sẽ có không ít phiền phức cho Khúc Huy nếu anh đi:

- Cảm ơn em đã giúp anh lúc này nhé! - Khúc Huy mỉm cười - Em là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn. Lớn lên nhất định sẽ tốt hơn anh nhiều lắm, cậu bé à!

115. Chương 115: Quyết Định Của... Nhiều Người

Bên giường, người đàn bà đang mệt mỏi trong giấc ngủ muộn. Diệp Vũ Tường vẫn không thay đổi cảm xúc. Vẻ lạnh lùng đó tưởng chừng quen thuộc nhưng lại làm người khác nhói lòng:

- Ra đi!

Giọng hần không lớn, trong bóng tối nghe rõ mồn một. Con rắn nhỏ giật mình, trở lại hình dáng con người:

- Đại nhân.

- Không về nhà đi! - Diệp Vũ Tường khẽ vén mấy sợi tóc bết trên má người phụ nữ, giọng nhẹ tênh - Theo ta làm gì?

- Ngài sẽ không đuổi em nữa chứ - Rắn tinh ngược gương mặt thanh tú vẫn còn đầy nét trẻ thơ lên nhìn thẳng vào Diệp Vũ Tường, run rẩy - Em nghe lời cha, loài rắn của em khi chưa đền đáp được ơn của người đã cứu mình sẽ không thể tu luyện tiếp được. Huống gì ơn của ngài không chỉ giúp cho một mình em. Em muốn thay cả gia tộc, một lần thôi được đáp ơn người.

Đó cũng là một lý do, Tiểu Xà Tinh đã đặt quyết tâm. Một lần nữa thôi cũng được. Ở gần bên người, đền đáp cho người:

- Em biết pháp thuật của ngài cao cường, vốn không cần sự trả ơn đó. Nhưng cha em nói, một vật thể nào đó dù mạnh mẽ đến đâu, một lúc nào đó sẽ cần tới người khác. Em mong mình sẽ là người ngài cần lúc đó.

Cô bé si tình cố chấp. Diệp Vũ Tường còn cố chấp hơn.

- Vũ Tường... Đừng... đừng mà...

Người phụ nữ đó lại đang lên cơn co giật. Trí nhớ trở về hành hạ bà trong mơ. Những giấc mơ lặp đi lặp lại, càng lúc càng rõ. Cảnh bọn cướp từng hành động một chậm rãi cướp đi mạng sống của đứa bé. Nó không chết ngay. Sợ hãi, khóc la hoảng loạn. Đôi tay bé nhỏ theo bản năng che lấy đầu, thân thể co giật, máu chảy tràn. Tất cả đều rất tàn nhẫn với một người mẹ. Và nó cứ lặp lại nhiều lần, không biết lúc nào mới chấm dứt. Diệp Vũ Tường lại lau mồ hôi cho bà. Cái chết đau đớn và sự bất lực, hoảng loạn khi mất con rõ mồn một. Diệp Vũ Tường cũng cảm thấy mình thất bại. Hắn không xóa được ký ức của bà để bà không đau khổ nữa, chỉ có một cách, nở lòng không?

- Vũ Tường... Đừng mà... Không... Vũ Tường...

Bà lại oằn người lên. Nước mắt ướt đầm một bên gối. Diệp Vũ Tường chợt nắm chặt tay:

- Loài rắn của em có một loại bí phù... - Rắn Tinh rụt rè - Nếu em dùng nó trên người của bà thì sẽ giúp bà giải được loại lời chú đó. Ngài...

Diệp Vũ Tường đột ngột ngắt lời:

- Loại bí phù đó là dùng ngọc người trong thân thể mà đổi lấy. Người sử dụng sẽ mất hết công sức tu luyện. Cô sẽ là một con rắn bình thường.

- Vâng... - Rắn Tinh gượng cười - Rồi em sẽ tu luyện tiếp. Không sao đâu, cái mà chúng ta có là thời gian mà.

Ánh mắt của Diệp Vũ Tường đăm đăm nhìn, làm nàng bỗng chốc im bật:

- Cô vốn không phải là rắn tu luyện thành. Cha mẹ cô là yêu rắn, khi sinh ra cô đã là yêu rắn. Ngọc người của cô không thể phục hồi như những con rắn tu luyện khác được.

Rắn tinh im bật. Diệp Vũ Tường khác hẳn mọi ngày, hôm nay lại có vẻ quan tâm:

- Cô vốn không cần phải hy sinh nhiều như thế. Ta không cần cô trả ơn.

- Em không trả ơn ngài - Rắn Tinh vội thanh minh - Em muốn làm, em không muốn nhìn ngài đau đớn như vậy. Ngài...

Cầm nạng thỉnh linh được nâng lên bởi những ngón thon dài. Diệp Vũ Tường lại nhìn Tiểu Xà Tinh. Đôi mắt của hắn, sao lại như có một chút dịu dàng:

- Cảm ơn!

Thân thể bé nhỏ bị đẩy ra. Diệp Vũ Tường giọng nhẹ như tên:

- Rót cho ta một ly nước. Được không?

Rắn Tinh vội vã quay đi. Diệp Vũ Tường dời mắt về phía giường. Thân thể bà lại thêm một lần nữa co rút, oằn lên và bà vẫn gọi “Vũ Tường ơi!” Bàn tay của hắn có gì đó ướt ướt. Mồ hôi! Ma quỷ cũng có mồ hôi sao? Tiếp tục đau đớn như thế đến cuối đời không bằng một lần giải quyết mà quên luôn tất cả. Diệp Vũ Tường sẽ trở lại như trước, không có gì vương vấn trên cõi đời này.

- Mẹ! Tiểu Lạc nhào vào vòng tay Huệ Lâm. Cô cũng nức nở ôm lấy con trai. Cự thiên đế nhìn hai mẹ con xum họp với ánh mắt tràn đầy yêu thương. Tạm ổn được phần mình nhưng còn hai đứa kia thì...

- Ba!

Tuy cũng đã từng gọi, nhưng đây là lần đầu Tiểu Lạc dùng ánh mắt và chất giọng tha thiết đó để gọi Cự thiên đế. Chân hắn bỗng run run:

- Gì vậy Tiểu Lạc?

- Anh Khúc rất tốt. Ba giỏi như vậy. Chắc ba có thể tìm được cách giúp anh ấy. Anh ấy...

Trong đầu Tiểu Lạc cũng hiện lên hình ảnh của người đó. Một kẻ bất cóc, khiến mẹ Tiểu Lạc phải khóc thương vì nhung nhớ mình, song cậu bé lại không cảm ghét hắn ta. Khi hai người ôm nhau cho ấm, Tiểu Lạc mơ hồ nhận thấy sự dịu dàng từ người ấy. Anh ta... Cự thiên đế thở dài. Mình là một kẻ vô trách nhiệm, nhưng cũng không thể vô trách nhiệm đến phút cuối cùng:

- Được rồi. Ba hứa với con. Ba sẽ giúp anh ấy. Bây giờ con ngoan ngoãn cùng mẹ về đi nhé! Ba nhất định sẽ...

Không được... Không thể... . Không. Cự thiên đế giật mình trước âm thanh vừa vang lên sát bên tai. Khả năng nắm bắt mọi tín hiệu nguy cấp này vốn có từ lâu, là di chứng của những ngày ngồi trên ngai cao của trời, nắm trong tay số phận muôn ngàn sinh linh. Kèm theo đó là trách nhiệm phải chăm lo, cứu khốn phò nguy cho họ. Ngày trước, hắn từng vì khả năng này mà khốn khổ, bởi... lúc nào cũng nghe đầy tiếng kêu than. Sau đó Cự thiên đế đã có một quyết định quan trọng. Đó là... lờ đi những tiếng kêu van, chỉ tập trung vào những chuyện mà hắn cho là quan trọng. Có lẽ vậy mà vào thời của hắn, người ta kêu than trời đất ít hơn là oán thán các bậc linh thiêng làm cho họ khổ:

- Không thể... Không...

Giọng nói bây giờ rất khẩn thiết. Sau đó nó chuyển dần sang thều thào yếu ớt nhưng lòng Cự thiên đế chợt thấy nóng lên như vừa có một đám lửa đốt qua. Hắn quyết định:

- Hai mẹ con về nhà đi! Ta đi có việc gấp.

- Dạ.

Tiếng kêu càng lúc càng gần cho đến lúc Cự thiên đế nhìn thấy một con rắn to đang lù lù dần dần vào một góc. Chính xác là chỉ có đuôi rắn và mình rắn. Phía trên là hình hài một cô gái. Vòng tay cô giữ chặt lấy một người phụ nữ hôn mê, tiếp tục hạ giọng cầu xin:

- Xin ngài đừng mà... Đại nhân, đừng...

Người đàn ông quay mặt lại phía Cự thiên đế. Nhưng cách xưng hô đại nhân làm hắn nhớ tới một người:

- Diệp Vũ Tường!

Diệp Vũ Tường vẫn lừ lừ tiến tới. Tay hấn, từ lúc nào đã đổi thay hình dáng. Hình như có một lưỡi dao, không, kiếm thì đúng hơn:

- Tránh ra đi!

Cái giọng trầm trầm đó. Diệp Vũ Tường trông thật thông thả. Nhưng quyết tâm thì không nhỏ một chút nào:

- Dừng mà đại nhân. Ngài không thể giết bà ấy. Ngài sẽ đau khổ suốt đời mất. Dừng mà đại nhân...

116. Chương 116: Trốn Tránh Mãi, Được Không?

Cựu Thiên để không có nhiều thời gian suy nghĩ. Vũ Tường xuống tay, đồng nghĩa với việc không còn lối quay về.

- Dừng lại! Dừng...

Bàn tay kéo dài ra thêm vài đoạn, kịp thời chụp lấy người phụ nữ và con rấn người, quăng ra xa. Lực tấn công cũng làm bàn tay ngài tê dại. Tuy nhiên:

- Cậu muốn làm gì?

- Một người chết sẽ không đau khổ nữa. Không phải sao?

- Vũ Tường...

Thi Quỷ vẫn không màng tới tiếng gọi tha thiết đó, tiếp tục và Cựu thiên để lại ra tay ngăn cản:

- Anh có thể cản ngăn tôi trong lúc này. Có thể ngăn cản suốt đời sao?

Ánh mắt lạnh lùng đó, Cựu thiên để đau lòng. Trong 3 sinh vật cổ, Thiệu Khải Đăng cười cợt bất cần, Cựu thiên để mệt mỏi vì trách nhiệm, nhưng chỉ có Diệp Vũ Tường - Thi Quỷ là không cảm xúc, không biết lòng đang tồn tại điều gì:

- Cuộc đời chúng ta vốn dài vô hạn. Còn những cuộc đời thế này lại rất ngắn ngủi. Ta không cản cậu nổi đến suốt đời. Nhưng ngăn cản đến khi người này ra đi là đủ. Giết bà ấy, cậu có thể xem như một cách giúp bà ta thoát khỏi đau đớn. Song bản thân cậu lại có thể yên ổn mà sống sao hả Vũ Tường?

Trong gió, tà áo phơ phất, Vũ Tường trông rất giống cha của đêm cuối cùng, Thiệu Khải Đăng ôm một gốc cây mà ngủ, Thi Quỷ nằm trong chiếc nôi làm bằng gỗ, chỉ có Cựu thiên để thức, nhìn thấy cha đang tí mẩn kết một chiếc áo xô gai làm bằng loại tơ cây:

- Cha... làm gì vậy?

- Làm áo. Ba đứa phải có áo để mặc chứ?

- Có áo làm gì ạ? Rồi cũng...

Bàn tay đó dừng lại. Gương mặt bình thản của cha dợn lên một nỗi đau:

- Dù có thế nào cũng phải mặc ấm chứ con. Không thì sẽ lạnh.

Hôm sau, cả 3 đứa đều trở thành những thứ hoàn thiện hình hài cho Trời đất. Cựu thiên để tình nguyện đi trước, bởi không đủ can đảm nhìn hai đứa em nhỏ ngây thơ và người cha ruột thịt chịu đau đớn ở phút sau cùng. Còn nỗi đau nào lớn hơn dành cho một người cha khi phải chính tay đẩy con vào chỗ chết. Biết làm sao được, hai đứa kia còn quá nhỏ, chúng không thể nào tự mình gánh cho cha bị kịch phải tự tay giết chết con mình.

- Cậu không thể tự giết mình được. Những hình ảnh này sẽ theo cậu mãi. Nếu cậu muốn chấm dứt tất cả thì ta giúp cậu. Bé con!

Tay Cựu thiên để vung lên. Một kinh lực lớn hướng thẳng về phía người đàn bà và con rắn người.

- Á!

Thân thể nửa người nửa rắn bị bắn lên trong không trung mù mịt. Còn người đàn bà thì đã tắt hơi, rời khỏi cuộc sống này. Tay Thi Quỷ càng thêm run rẩy. Gương mặt thanh tú tái dại. Hắn đang kèm chế mình để không ngã xuống, không đến bên người đàn bà ấy mà gọi lên tiếng gọi thâm tình:

- Mẹ ơi!

Cựu thiên để vòng tay ôm lấy Thi Quỷ. Cái ôm xiết, một dòng nước mắt cũng tuôn dài:

- Bà ấy sẽ không còn đau đớn nữa. Không bao giờ phải đau đớn nữa, Vũ Tường à!

117. Chương 117: Dừng Lại Được Chưa?

- Dừng lại được chưa?

Có tiếng ai đó đang thì thào bên tai. Kẻ nào đang cố gắng liên lạc với Sát Tinh. Giác ngủ tưởng có thể tiếp tục, hóa ra chỉ là những đoạn đứt quãng. Người trở thành Thiên đế. Người cần một lý lịch sạch. Người sợ ta trôi dạt và người vứt bỏ ta? Ta độc ác với mọi thứ, nhưng với người, ta chưa bao giờ có sự đề phòng. Ta không nghĩ, sẽ có ngày chính bản thân ta sẽ phản bội ta.

- Sao vậy? Anh không ngủ à?

Giọng nói êm dịu đó. Cô bé nhỏ từ lúc nào đã xuất hiện, nhẹ nhàng ôm lấy sau lưng hắn:

- Sao em không ngủ?

- Em không ngủ đâu. Ca cứ bắt em ngủ, nhưng em không thích ngủ.

Gã con trai cũng đã hiện nguyên hình, đang nhìn về phía cả hai. Không còn như lúc trước, đầy vẻ đề phòng. Đơn thuần chỉ là trông chừng mà thôi.

- Em thích anh hơn hay là ca của em hơn?

- Em thích anh hơn. Anh không bắt em ngủ. Anh nói chuyện, anh giúp em nói chuyện với mẹ nữa. Chúng ta sẽ cùng ra đời đúng không? Lúc đó, em sẽ ra sau cùng. Em có 2 người anh yêu thương mình nữa.

Sát Tinh mỉm cười. Em gái ạ, hai em có thể ra đời một cách bình thường. Còn anh thì không thể. Anh sẽ anh sẽ phá tan vật chứa đựng mình để có một hình hài nguyên vẹn. Đơn giản bởi vì anh là thể. Tạo hóa đã sinh ra anh như vậy, bé con à! Lần đầu tiên ra đời, anh đã xé nát bụng người phụ nữ đó. Sinh vật đầy máu, nhầy nhụa, đôi mắt lồi to bản, cả thân người dơ bẩn chỉ biết bò thật nhanh, chạy trốn, bởi chỉ cần bị người ta bắt được là sẽ đánh chết. Tuy là quái vật, ta vẫn muốn sống mà. Sau đó, không nhớ nữa. Một con yêu quái xấu xí, yếu ớt, không có chút năng lực, chỉ dùng đầu óc, sự xảo quyệt để duy trì cái mạng của mình. Dừng riết nên quen. Khi đã trở nên mạnh mẽ hơn, không cần phải có mưu kế mới có thể tồn tại được, thì lại tự nhiên căm ghét những cái gì mình không có. Yêu quái mà, tại sao ta sinh ra lại là yêu quái? Tại sao ta không phải là một con người?

- Em thương mẹ của em lắm hả?

- Dạ... Mẹ rất tốt. Mẹ cũng rất thương em.

- Ủ. Mẹ tốt lắm!

Khó xử quá! Từ lúc có thêm năng lực đến giờ, ta cũng không dưới một lần muốn tìm cho mình một người mẹ. Thế nhưng kết quả luôn luôn như một. Đến lúc ra đời, móng vuốt tự động dài ra. Bụng người đó lại bị xé nát. Thế là kẻ khao khát được mẹ yêu mãi mãi không bao giờ có mẹ. Trong khi đó muôn ngàn kẻ không cần tình mẹ, lại được mẹ yêu thương, ấp ủ trong tình cảm dạt dào. Tạo hóa bất công... Thiên đế... Thiên

đế... . Ta chính là một phần của thiên đế. Thiên đế cũng từng muốn được trong sạch mà giết ta, tại sao ta lại không thể vì mình mà giết đi thiên đế? Khi nắm trong tay quyền lực to lớn của ngôi vị đó, ta sẽ thử thay đổi số phận mình, không phải chính tay xé toang bụng để ra đời.

- Em gái, ngủ ngon nhé! Anh ra ngoài một chút. Anh sẽ nhanh chóng trở về cùng em. 3 chúng ta sẽ cùng lúc được chào đời.

- Dạ.

Dừng lại được chưa?

Chưa! Vì có những lúc người ta chợt nhớ ra những mục tiêu mình không nhớ đến lúc bình thường. Ai buồn đau cũng mặc, chỉ cần mình vui vẻ. Vậy là đủ rồi.

- Đến rồi à?

Thiên Đế không một chút bất ngờ. Có lẽ đã chuẩn bị trước tâm lý, Ngài vẫn bình thản trước sự xuất hiện của Sát Tinh:

- Đòi lại cái mình đáng phải có.

- Thân xác?

- Cộng với một lời giải thích nữa. Tại sao lại...

Sát Tinh chợt dừng lời. Mà biết làm gì nhỉ? Ngay lúc vẫn còn chung một thân xác, vẫn không thể nhận ra, thế thì bây giờ biết để làm gì?

- Bắp chấp tất cả... Hủy hoại ta, cũng có nghĩa là hủy hoại năng lực phi thường chúng ta tích lũy lâu nay mà làm lại từ đầu, trở thành một kẻ đầy tớ cho Tam giới trong danh nghĩa Thiên đế. Người có bao giờ hối hận không?

Thiên đế cười nhẹ. Nếu đã hối hận, ngài nhất định sẽ không làm. So với một cuộc sống luôn cười trên nỗi đau người khác thì tự mình khám phá ra những niềm vui, tự mình cảm thấy cảm giác vui vẻ của riêng mình luôn tốt đẹp hơn. Thiên đế chỉ hối hận nhất là ngày đó, tại sao ngài không phát hiện ra một nửa nguyên thần chưa hề bị diệt. Hắn ẩn vào mẫu thạch, cùng Nương Tiên ra đời, khiến thế gian một phen rơi vào hỗn loạn.

- Người có thể tìm một nơi nào khác, một thời không khác mà sống. Người đã không thể yên ổn sống trong thế giới này.

Nơi này vui hơn, con người nhiều sắc thái tình cảm hơn. Các thời không khác có ít hạng người hơn. Người ta chỉ quan tâm đến 2 chuyện: tiền và quyền. Bây giờ hai yếu tố đó vẫn tồn tại nhưng bên cạnh đó có nhiều thứ mới mẻ hơn, làm hấp dẫn thú hơn.

- Chuyện ta có thể sống yên ổn trong thế gian này hay không thì chẳng cần biết. Ta chỉ đến để lấy lại một thứ.

Thiên đế đứng thẳng người. Đôi mắt như vừa tỏa ra một màn sương khói, lặng yên:

- Có những năng lực trong cơ thể mà chúng ta đều không biết. Kể cả khi đã mượn cách tái sinh bằng cách làm con của hai kẻ khác giống loài. Người muốn giết ta hay ta muốn giết người đều không thể nhưng vì để giết ta mà người cam tâm rời bỏ cái kén chắc chắn trong bụng Nương Tiên đấy, chứng tỏ người rất muốn trở thành người, cùng hai đứa bé đó chào đời?

Hai mảnh linh hồn của Sát Tinh khi muốn hòa thành một khối chỉ có thể thực hiện nếu một trong 2 nuốt được tim của nhau. Ngày xưa, Thiên đế chỉ muốn loại đi phần ác, không hề muốn nuốt tim của hắn nhưng Sát Tinh của hiện tại thì có thể. Thậm chí sẽ làm mọi thứ để nuốt được trái tim.

- Không biết bao nhiêu năm trước, người vì mong muốn một cuộc sống bình thường mà phản bội ta. Bây giờ vì tự vệ hay là muốn làm tròn vai trò một thiên đế tốt mà phản bội ta một lần nữa nhỉ? Thù xưa hận cũ ta có nên hận người không?

Hắn cũng không ngạc nhiên. Sau lưng hắn, Thiệu Khải Đăng, Cự thiên đế lừng lững xuất hiện. Sát Tinh ở đây, hình dạng thật. Nguyên thần toàn vẹn và quan trọng nhất, không có Nương Tiên làm lá chắn. Với pháp lực của mình, chắc chắn hắn không thể đối đầu cùng 2 sinh vật cổ. Và đằng kia là Diệp Vũ Tường, cũng sẽ không để cho Sát Tinh một con đường thoát.

- Hận cũng không sao cả. Có trách hãy trách, chúng ta đúng là có chung thân xác, đều là những kẻ yếu đuối mất rồi.

118. Chương 118: Một Cái Bẫy

Đó là một cái bẫy. Thiệu Khải Đăng và Cự thiên đế. Hai sinh vật cổ tính cách tuy cũng có một số khác biệt, nhưng đã sống không ít thời gian với loài người. Mà loài người là thứ sinh vật xảo hoạt nhất. Không có móng vuốt, cũng chẳng có răng nanh, tuy nhiên bọn chúng lại là loài duy nhất làm những loài đầy đủ răng nanh và móng vuốt nơm nớp lo sợ, bị dồn vào cảnh diệt vong. Diệp Vũ Tường - Thi Quỷ cũng đã đồng ý cho một cuộc hợp tác. Mục đích chỉ có một - đó là buộc Sát Tinh, kẻ nắm giữ người khác bằng điểm yếu phải ra khỏi bóng tối, xuất hiện trong hình dáng thật của chính mình:

- Vì thế mà người rất bình tĩnh phải không?

Thiên đế cũng đã chọn lựa. Sự chọn lựa của Thiên đối với Ác. Đó vốn là trách nhiệm của hắn mà.

- Ủ. Ta từng phản bội người. Và bây giờ ta vẫn phản bội người một lần nữa. Lần trước là vì ham muốn của bản thân mình, bây giờ là vì trách nhiệm của ta. Nếu ta không khơi gợi trong người ước muốn ấy, sức mạnh và sự thịnh nộ của 3 sinh vật cổ là vô tận. Sẽ có rất nhiều người gặp họa, và ta là thiên đế, ta không thể làm như không biết.

- Ủ.

Thiên đế là phải thế. Thiên đế là một chức vụ chỉ biết đến bốn phận và trách nhiệm. Thiên đế không có lợi ích cá nhân xen vào nhiệm vụ chung. Một ngôi vị cao cả và hoàn thiện, được phần Thiện của một tên Sát Tinh luôn nghĩ đến chuyện quấy phá và giết chóc đảm nhiệm. Nghĩ lại mới thấy mai mỉa làm sao. Nhưng Sát Tinh không thích suy nghĩ nữa. Đã lọt vào cái bẫy được giăng sẵn bản thân có thể bị hủy diệt, song hắn không cảm thấy lo sợ. Vì sao nhỉ? Hay bởi những tháng ngày gần đây, hắn cũng đang dần mệt mỏi. Hắn cũng đang sợ ngày mình phải mở mắt chào đời. Sát Tinh là giết chóc. Và để đánh dấu cho sự ra đời chết chóc đó là cái chết của sinh mạng đang hoài thai hắn. Éo le thay, Sát Tinh lại muốn được sống trong tình yêu thương của sinh mệnh ấy. Hắn muốn được ra đời bình thường như một con người, có mẹ ôm vào lòng an ủi, có anh em, có một cô bé con nũng nịu gọi là “ca”. Chấm dứt tất cả, buông tay, thả mình vào cõi hư vô của cái chết. Không cần phải suy nghĩ nữa, không cần phải mệt mỏi và mềm yếu nữa. Có được không?

- Chúng ta cũng không cần phá nát nguyên thần của người. Người đã gây ra, ắt người phải có cách giải quyết. - Thiệu Khải Đăng cười khẩy, đưa ra điều kiện của mình - Chúng ta cần phục hồi nguyên trạng như lúc mới bắt đầu. Người đối với Diệp Vũ Tường và mẹ của hắn, ta nghĩ ngoài việc làm cho bà ấy nhớ lại, người cũng đã gở thêm một số trò nào đó vào trong đoạn ký ức bị mất, mới khiến bà ta giờ sống dở chết thế kia. Làm cho bà ấy trở lại bình thường - được chứ?

- Mới giải quyết xong một chuyện, còn chuyện của người thì sao? Tên thuộc hạ và cái bào thai “ma cà rồng” trong bụng vợ người - Thiệu công tử muốn ta giải quyết cái nào trước?

Sát Tinh thần nhiên hỏi. Thái độ bình thản không khiến những người có mặt ngạc nhiên. Họ đều là những sinh vật vượt ra ngoài tạo hóa, đương nhiên khi đối mặt với mọi chuyện rắc rối cũng có sợ hãi nhưng nguyên tắc “không loạn, không rời” chính là phương châm sống, để thoát hiểm, tiếp tục tồn tại trong cuộc sống này. Sát Tinh một lần nữa hướng về Thiên Đế, rồi bất ngờ - không trong mong đợi, hắn thọc tay vào lồng ngực mình. Nhanh như chớp trên tay đã là một khối xanh tím. Trái tim...

- Thiên Đế bé bỏng. Đây là trái tim của ta. Ta giao nó cho người, người muốn làm gì cũng được. Còn ta, không sao cả! Ta sẽ chết, tan thành mây khói, như chưa tồn tại bao giờ.

Hắn hướng về phía Thiệu Khải Đăng:

- Sau khi móc tìm ra, ta còn khoảng một- hai giờ tồn tại. Sức lực cũng chỉ đủ để giải quyết một việc. Các người chọn đi, bảo ta nên làm trước việc nào?

119. Chương 119: Lưu Luyện

Sát Tinh đang chờ một quyết định. Nếu hắn không chọn cách đi đến đường cùng như vậy, bọn chúng đương nhiên sẽ buộc hắn giải quyết từng việc một. Nhưng hắn lại muốn những kẻ này phải lựa chọn cái mà họ xem là quan trọng nhất. Tình thân - bạn bè - tình yêu, mọi thứ đều không thể cùng song song thực hiện.

Trong bụng Nương Tiên, cô bé nhỏ lại cử động. Cô bé chạm vào bản thể của hắn, vô tư:

- Anh ơi, em muốn nói chuyện với mẹ...

Đáp lại cô bé là sự vắng lặng. Vắng lặng đến mức đáng sợ. Dù cô bé đã lay đi lay lại đến mấy lần:

- Anh...

- Anh...

Im lặng. Cô bé nhỏ bắt đầu cảm thấy hoang mang:

- Hức...

- Hức...

Cô bé khóc.

Chỉ là một bào thai nên chưa thể có nước mắt. Chỉ là những tiếng hức hức không ai nghe được. Nương Tiên chỉ cảm thấy bụng mình có chút rung động. Cô xoa nhẹ lên đó. Bào thai cũng rung lên như đáp lại, một lần rồi lại một lần.

- Ca...

Cô bé nhỏ méo mặt, bắt đầu lay động ca ca của mình:

- Anh không thấy lên tiếng. Ca...

Một ánh mắt lười nhác liếc sang phía cô bé. Rồi cũng như em gái, cậu bé cũng đến bên cạnh bản thể Sát Tinh, chạm tay vào. Cũng là im lặng.

- Ca ơi! Anh...

Một cái liếc mắt. Cô bé nhỏ im lặng ngay, để anh mình tiếp tục. Bàn tay khác hắn những ngón non mềm mịn màng của cô bé. Nó có những vuốt sắc nhọn, một thứ vũ khí của thú săn mồi. Lại là một cái liếc mắt, nhưng lần này lại là cái liếc mắt như ra hiệu. Cô bé lại đặt bàn tay nhỏ nhắn lên trên bản thể của Sát Tinh:

- Anh ơi!

Sát Tinh đang rất bình thản chờ quyết định. Nhưng chân hắn thì chỉ mơ hồ muốn khụy xuống. Sức lực đang theo trái tim rời khỏi hắn. Hắn cũng là một sinh vật. Khác với người bình thường một chút, song là sinh vật nếu rời xa trái tim là không được. Trái tim là ngọn nguồn của mọi sự sống mà. Tiếng cô bé gọi mơn man trong một cõi nào đó. m thanh nghe thật êm dịu. Đó là thứ thanh âm hay nhất mà cả đời hắn, chưa bao giờ được nghe. Sát Tinh cũng chẳng mơ ước một ngày nào đó - sẽ có một tiếng gọi hay như thế dành riêng cho một mình mình.

- Anh ơi!

Cô bé lại cảm thấy hoang mang. Anh không lên tiếng. Anh không nghe...

- Anh không cần giúp em nói chuyện với mẹ cũng được. Em sẽ chờ lúc em được mẹ sinh ra. Anh về đây với em đi, anh ơi!

Bản thể là ở nơi ấy. Nhưng nguyên thần đang ở chốn này. Thể xác có thể tan đi, song nguyên thần mà tan biến, Sát Tinh sẽ không còn tồn tại nữa. Như chưa bao giờ có mặt trên đời.

- Ca ơi... Anh không trả lời. Anh...

Một chút hơi tàn. Bản thể vốn đã trở thành một khối cầu của hắc bổng dưng chồm lên người cô bé. Nó giam cô bé lại, không để cô tiếp tục cất lên cái thanh âm trong trẻo như muốn khóc ấy. Khi ra đời, rồi cô sẽ sống như một đứa nhóc bình thường. Mọi ký ức khi còn là bào thai sẽ không còn nữa. Tiếng gọi “anh” tha thiết đó, hẳn sẽ xem như một hoài niệm trước khi biến mất mình từng có, rất ngọt ngào:

- Quyết định chưa nhỉ? Thời gian của ta...

Thiệu Khải Đăng cũng nghe được những lời thì thầm của cô bé nhỏ trong bụng ấy. Hắc cũng biết, Sát Tinh là một mối đại họa. Sự có mặt của hắc và khả năng xé bụng người mẹ để chào đời. Nương Tiên là một tiên đá, nhưng năng pháp lực có hạn, sẽ không thể chống chọi lại được với Sát Tinh. Hắc im lặng. Móng vuốt cũng đã bật ra. Đầu óc dự tính rất nhanh. Chuyện của Khúc Huy là chuyện của loài người, bản thân Thiệu Khải Đăng đủ sức giải quyết. Bọn “nguyên lão viện” ấy sẽ không làm hại được Khúc Huy.

- Thiệu công tử, Thiệu đại gia. Chuyện của Khúc Huy có lẽ ngài đã nghĩ ra cách giải quyết. Ngài sẽ giết đám người nguyên lão viện, để Khúc Huy không cần phải đối mặt với họ có phải không?

Quả nhiên là Huyết Ma. Bản lĩnh giữ bình tĩnh đó, không phải là ai cũng có, nhất là khi kẻ địch đang nói đúng suy nghĩ trong đầu mình.

- Ta cũng nghĩ tới khả năng đó rồi. Ngài không biết, khi ta nhập vào xác Khúc Huy - ta đã dùng súng bắn chết đến 3 cảnh sát. Camera của lũ loài người đã quay được toàn bộ diễn biến. Chuyện hắc đêm nay có mặt ở đâu, ta cũng đã có sắp xếp. Hiện giờ có lẽ, cảnh sát đã đến chỗ đó rồi. Không chỉ mình hắc, sẽ có rất nhiều người của người - đêm nay có thể lọt vào tay cảnh sát, à không - không chỉ là lọt, bọn cảnh sát ghét tội phạm như vậy, có thể bọn chúng sẽ chết, chết với những họng súng đen ngòm.

Thiệu Khải Đăng hơi lùi lại một chút. Cựu thiên đế cũng sống người:

- Chỉ cần người rời khỏi nơi này, chọn Khúc Huy và bọn người kia, ta sẽ dùng chút hơi tàn quay lại chính bản thể của mình. Và ta sẽ cho nó nổ tung, vợ con người. Ta không dám chắc họ sẽ an toàn khi có một vụ nổ lớn như vậy.

- Người...

- Đó là trò chơi của kẻ liều, Thiệu đại gia à. Ta không có gì cả. Đương nhiên ta không nuối tiếc bất cứ điều gì. Đừng trách ta độc ác bởi độc ác vốn là bản tính của ta mà. Ta chơi một cuộc chơi, sẽ làm mọi cách để thắng. Nếu không thể thắng, cũng không để kẻ khác chiếm lợi thế của mình.

Hắc lại hướng về phía Diệp Vũ Tường:

- Ta vốn đã cho bà ta một ký ức giả. Và nó sẽ không bao giờ xóa được bởi nó được cấy bởi chính một phần nguyên thần của ta. Bà ta thấy kẻ giết chết Vũ Tường cũng chính là đứa con hiện giờ của bà ấy. Cách duy nhất giải được nó là ngay bây giờ, người giết chết ta. Hút lấy nguyên thần, dùng nguyên thần của ta hút ra phần nguyên thần ấy, sau đó cho chúng cùng tan biến với nhau.

Hắc chợt cười:

- Một người phải giết ta mới có thể giải đi ký ức giả tạo, một người thì cần ta sống để giải mối bòng bong của ta đã tạo nên. Ta chỉ có thể làm theo ý của một người. Và thời gian không còn nhiều nữa.

Và hắc lại quay sang Thiên đế.

- Còn người có lẽ cũng biết, chúng ta vốn là cùng thân thể. Nếu người không ăn tìm ta trong thời gian ta còn tồn tại, sự biến mất của trái tim đó cũng sẽ kéo theo cả người. Cuộc đời không có Thiên đế thì ai sẽ giải quyết mối bòng bong này. Ăn tìm của ta đi, và ta sẽ tan biến như chưa bao giờ tồn tại. Đúng như ý mà người muốn, đúng không?

120. Chương 120: Vô Quyết Dày... Móng Tay Nhọn Đủ Chưa?

Bình tĩnh và bình tĩnh. Thiệu Khải Đăng hít một hơi dài, tự nói với mình. Hắn chưa lâm vào cảnh bị người khác uy hiếp thế này bao giờ. Xưa nay chỉ có Thiệu đại ca “bắt chẹt” người khác, không ngờ lại có lúc Thiệu Khải Đăng hẳn lại bị kẻ khác dồn vào bước đường này. Chọn lựa? Bây giờ hẳn mới hiểu. Tiểu Tiên rất quan trọng, tuy vậy đám thuộc hạ lăm lờ, lăm chuyện - Phạm Vĩnh Kỳ, Khúc Huy nữa cũng là những thứ không thể thiếu được. Cái đám phiền phức nhưng chính là cái mà loài người gọi là gia đình của hắn. Tình yêu và tình thân thuộc, phải chọn một thứ thật sao? Lựa chọn? Diệp Vũ Tường bất ngờ lên tiếng:

- Người có thể làm gì giúp cho bà ấy? Xóa đi ký ức giả người đã lấp vào đó, chỉ vậy thôi sao?

Sát Tinh cũng hơi ngẩn ra. Rồi hắn nhếch môi:

- Ừ...

Diệp Vũ Tường không cần như vậy. Hắn muốn bà được hạnh phúc, được vui vẻ. Nụ cười lại rạng rỡ như ngày nào hắn nhìn thấy trong bệnh viện. Khi bà thống khổ đau đớn, nhìn hắn bằng ánh mắt ngập tràn oán giận. Khi hắn đến gần, bà đã hét lên xua đuổi. Rồi bà khóc... Tiếng khóc làm lòng hắn đau như dằm. Diệp Vũ Tường không muốn nhìn thấy nó. Thà giết chết bà để xóa đi toàn bộ thống khổ trong lòng ấy, năm tháng của con người chỉ có mấy mươi năm, với yêu quái là ngắn ngủi nhưng với con người là một khoảng thời gian đau đớn vô ngần. Bây giờ nghĩ lại, Diệp Vũ Tường lại mơ hồ cảm thấy - về đau khổ và dằn vặt đó. Ánh mắt oán hận ấy, có phải là do trong lòng bà - Diệp Vũ Tường hiện tại cũng chiếm vị trí quan trọng. Bà nhận ra đứa con thương yêu của mình bị một kẻ làm con khác giết chết. Bà hận hắn, nhưng lại không thể làm gì khác hơn ngoài uất ức và đau đớn. Trong lòng người mẹ, Diệp Vũ Tường cũng có một vị trí rồi. Hắn chợt cười, nụ cười hạnh phúc. Ánh mắt lạnh như băng không còn lạnh nữa dù chỉ là trong một thoáng, cũng khiến người khác bàng hoàng.

- Ta không cần người làm gì cho bà ta nữa cả. Cứ để bà ta hận. Vậy đi!

Hận hẳn cũng chẳng sao cả. Còn hận là còn nhớ. Không nở xuống tay có nghĩa là còn thương. Một ngày nào đó oán hận lên tới cực điểm cũng được. Bà giết hẳn cũng được. Thi Quỷ vốn đầu chết được. Hắn sẵn sàng để bà trút giận, có thể sẽ là không hạnh phúc, có thể cũng sẽ kéo theo đau khổ, nhưng đó là cuộc sống. Chỉ cần biết trong lòng bà có hắn, xem hắn như người quan trọng đủ làm bà tổn thương đến vậy, thế là đã đủ lắm rồi. Diệp Vũ Tường lạnh lẽo quay bước. Trong một góc nào đó của bóng tối, Xà tinh vội vã đuổi theo:

- Đại nhân!

Máu của nàng. Vết thương khi ngăn cản Diệp Vũ Tường vẫn còn rất đau. Máu đang nhỏ giọt:

- Máu chảy rồi kìa.

Đây là lần đầu tiên hắn lên tiếng quan tâm nàng. Một sự quan tâm khiến con tim Xà yêu như thắt lại:

- Đại nhân...

- Làm thân con gái, lại tổn hao công sức tu luyện, không thể cứ tùy tiện mang thân ra vì người khác. Cha mẹ cô sẽ rất đau lòng.

Vì họ thương yêu cô. Mẹ ta cũng vậy, bà ta thương yêu ta nên mới đau lòng vì ta.

- Em...

- Về nhà đi!

- Đại nhân à...

- Về nhà đi! Khi khỏe hơn và xin phép cha mẹ, có thể đến tìm ta.

Câu sau của Diệp Vũ Tường thoáng nhẹ như gió. Nhưng cũng đủ cho Xà yêu ngẩn người. Nàng sung sướng:

- Đại nhân...

- Về đi!

- Dạ...

Diệp Vũ Tường không nói không rằng, lẳng lặng rời khỏi nơi ấy. Thoáng chốc, một thứ rắc rối vừa được giải quyết. Cự thiên đế cũng ngẩn người. Dễ dàng đến vậy, ngài cũng không hiểu tại sao lại diễn ra như vậy. Con tim của Thi Quý, quyết định của Thi Quý - đúng là chỉ có hắn mới hiểu được mà thôi. Sát Tinh không tránh khỏi bàng hoàng trong phút chốc. Nhưng hắn cũng rất nhanh chóng lại có thể nở nụ cười:

- Thiệu đại gia. Thời gian của ta không còn nhiều nữa. Ta...

Bên tai hắn vang lên tiếng vọng.

- Anh ơi!

Môi Thiệu Khải Đăng cũng khê động. Bàn tay hắn với những móng vuốt dài cũng lại bật ra...

- Anh ơi!

- Anh... .

Phần dưới bụng Sát Tinh đau quặn lên một cái. Cái đau này vốn xuất phát từ bản thể. Có ai đang đánh vào bản thể hắn trong bụng Nương Tiên... .

- Anh ơi! Đau quá, đau quá anh ơi!

Cô bé con bỗng nhiên kêu khóc. Tiếng kêu đau quanh quẩn bên tai, khiến Sát Tinh cũng không khỏi nhói lòng:

- Đứa con trai của ta là kết hợp của Huyết Ma và Tiên đá, lại có một phần máu thịt mà Thiên đế đã thổi vào khi đúc nên hình dạng Nương Tiên. Tên Thiên đế đương nhiệm kia ban đầu vốn cũng không biết đến sự tồn tại của Sát tinh người. Hắn chỉ biết, đứa bé Nương Tiên đang mang là ngọn nguồn tai họa và hắn phải tiêu diệt nó. Ta dùng máu của mình làm vật dẫn, không những làm cho hai đứa bé phát triển sớm để đối phó người mà cũng có thể tăng thêm ma tính của chúng. Cô bé con thì không bị gì, song đứa con trai thì...

- Ca... Đừng. Ca không được phá hoại anh, không được...

Thiệu Khải Đăng lại nói tiếp:

- Người rất độc ác. Người có thể làm những gì người muốn. Hai đứa con của ta rất quan trọng, nhưng người cũng biết, người ta quan tâm nhất chỉ có Nương Tiên. Con thì có thể sinh thêm, nhưng vợ thì chỉ có một. Ta sẵn sàng hy sinh bọn chúng. Đứa con trai của ta cảm nhận được bất lợi sẽ tìm mọi cách tiêu diệt bản thể của người. Con gái ta thì thích người nên nỗ lực mà ngăn cản. Hai đứa khác nhau ở chỗ, một đứa có lý trí còn đứa kia thì không đâu, Tiểu Sát Tinh.

Thiệu Khải Đăng nắm chặt tay lại. Mồ hôi lạnh trong tay hắn đã rịn ta. Đây là lần đầu Thiệu Khải Đăng dùng cách thức mà không toan tính. Con gái hắn, con bé có đủ sức quyến rũ để lay động một kẻ liều, mưu mẹo cũng không kém gì hắn hay không? Thời gian không còn sớm nữa. Nếu cách này vẫn không có tác dụng, Thiệu Khải Đăng sẽ không ngần ngại nữa. Hắn đã chọn, bọn Khúc Huy và đám thuộc hạ mồm năm miệng mười đó, cái đám ấy sẽ chết mất nếu chuyện đúng như tên Sát Tinh này đã nói. Nương Tiên - ta xin lỗi, nhưng ta tin ở con của chúng ta. Nó nhất định cũng như bọn chúng ta vậy, sẽ có cách bảo vệ cho thứ mà nó yêu thương nhất. Đó là người mẹ - chính là nàng!

121. Chương 121: Chúng Ta Cần Nhau

- Ca, đừng mà... đừng. Hức... Hức!

Những âm thanh đó, tiếng khóc thút thít của một cô bé càng khiến Sát Tinh thêm chua chát. Em gái nhỏ ạ, ta cũng không còn cần bản thể đó nữa. Một chút thời gian thôi, ta cũng sẽ tan biến thành sương khói. Rồi em khi ra đời cũng sẽ chẳng nhớ gì đến nó nữa. Chúng ta...

- Ca, không được, không được mà.

Thiệu Khải Đăng cũng cảm thấy vô cùng nôn nóng. Tuy bề ngoài hắn tỏ ra bình tĩnh. Nhưng Sát Tinh vẫn đứng yên đó, mặc cho trái tim chết dần. Sự sống chỉ còn đếm từng giây phút. Nguy hiểm đối với bọn Khúc Huy thì... Sát Tinh bậm môi chặt hơn một chút. Rồi hắn cười khùng khục:

- Vô quýt dày gập móng tay nhọn. Nhưng ta ghét thua. Và ta cũng sẽ không thua.

Hắn cũng chờ Thiệu Khải Đăng quyết định. Hắn chọn đám người kia, nhưng quan trọng là hắn có dám đi không? Nếu hắn làm thật, Sát Tinh không ngần ngại dùng chút hơi tàn mà quay lại bụng Nương Tiên. Ngoài Thiệu Khải Đăng, người đã có dòng máu đang chảy trong người Nương Tiên làm vật kết dẫn, không ai trong số này, dù pháp lực cao cường tới đâu có thể ngăn cản hắn trở lại bụng nơi bản thể của mình. Sát Tinh đã dùng máu, sinh mạng của mình cho ván cược ấy. Chết - Có gì quan trọng với một sinh vật cứ luôn phải đề phòng, sống trong mệt mỏi? Chết để buộc người khác phải chọn lựa, tất cả sẽ hay hơn. Thiệu Khải Đăng không còn cách nào khác. Hắn chỉ có thể liên lạc với đứa bé trai, kẻ hình thành từ hắn và cũng đang mang dòng máu của Thiệu Khải Đăng:

- Điểm yếu nhất của hắn là bản thể. Con...

- Cha sẽ làm vậy thật sao?

Thiệu Khải Đăng khựng lại. Đứa con chưa bao giờ lên tiếng, bây giờ bỗng hỏi. Và hắn - một kẻ không sợ trời, không sợ đất, cũng nghe lòng dằng trào bao nỗi xót xa:

- Em rất thích hắn. Hắn làm em vui. Và con cũng không ghét hắn. Cả ba đứa đều không thể cùng ra đời sao?

Thiên đế cũng nghe được cuộc trò chuyện này. Trái tim đó - một khi đã móc ra thì không có cơ hội vãn hồi. Sát Tinh sẽ biến mất vĩnh viễn. Quan trọng nhất bây giờ là ngăn chặn, không cho hắn trở về bụng của Nương Tiên. Sắc mặt tái nhợt, hình dáng Sát Tinh cũng đang mập mờ ẩn hiện. Hắn không còn nhiều thời gian nữa. Ngài chỉ cần chờ đợi, thậm chí cầm lấy trái tim của hắn, hợp thành một thể với hắn, vĩnh viễn không còn sợ hãi nữa. Ngay cả bản thân mình còn phản bội, ta còn có thể tin tưởng ai đây? Ngài nhớ đến những giờ phút tưởng đã xa xôi hàng nghìn năm trước. Sát Tinh cười ai oán, trước khi bị ngài đánh văng nguyên thần ra khỏi thân thể, hoàn thành cuộc tách bạch hiếm có trên thế gian. Ngài chán cuộc sống luôn sống trong máu, tàn sát, chết chóc. Ngài chán phải toan tính, phải độc ác. Ngài sợ tâm hồn hắn, tâm hồn lệch lạc không hoàn thiện, chỉ thích đùa vui với nỗi đau đớn của con người. À không phải. Hắn không chỉ là đùa vui. Hắn không màng tới sự van xin của họ. Hắn gây ra những cuộc thảm sát. Mục đích là những dòng máu ngọt lành và xương thịt của con người. Sau đó là sự thỏa mãn thú vui, nhìn người cơ quắp trong đau đớn, bất lực nhìn sự sống rời khỏi mình. Cảm giác của kẻ mạnh đi trên đầu kẻ yếu. Nhưng mà không phải từ lúc hắn gặp gỡ người ấy, mọi thứ đã có biến chuyển. Ngài hình thành từ những phút giây yếu đuối trong tâm hồn hắn đó sao? Từ lúc có ngài xuất hiện, hắn bớt giết chóc hơn. Tuy vẫn không bỏ được thói quen ăn tim người, nhưng hắn đã cho những con mồi chết đi nhanh chóng. Hắn không hành hạ họ nữa. Không làm họ phải đau đớn quỳ lụy được chết. Hắn đã thay đổi, nhưng ngài lại không nhận ra điều đó. Hay bởi ngài cố tình không nhận ra nó. Ngài cũng có tham vọng. Đó là được độc lập mà tồn tại, không chỉ là phần thiện lương đơn thuần, nhỏ nhoi trong con tim của Sát Tinh? Nếu ngài không tách khỏi bản thể, nếu ngài không dồn nguyên thần của hắn vào một chỗ, liệu bây giờ có phải đối mặt với cảnh này không? Sát Tinh ngày xưa độc ác, cuồng vọng, bây giờ điềm đạm hơn, tính toán nhưng cay nghiệt hơn. Hắn không màng mạng sống của chính mình. Tại sao lại phải sống, hắn còn gì tốt đẹp mà sống nữa đâu? Hắn tan thành sương khói, song có phải chỉ cần hắn biến đi là cả thế gian này lập tức thanh bình trở lại? Thế giới loài người có nhiều thứ còn độc địa hơn con tim ác quỷ. Ác quỷ chỉ cần no nê là đủ, con người ngoài no nê ra lại muốn ấm no trọn kiếp. Ấm no trọn kiếp rồi lại muốn con cháu mình vĩnh viễn giàu sang? Thiên đế bắt ngờ lên tiếng:

- Sát Tinh...

Trên tay ngài cũng là trái tim lấp lánh. Trái tim không vết khuyết, trái ngược với những mảnh tim lở chỗ của Sát Tinh:

- Đây là con tim của ta. Nó trông hoàn hảo và đẹp đẽ nhưng thực tế, đó cũng chỉ là một lớp vỏ bọc mà thôi.

Hai trái tim bỗng thu hút lấy nhau, quện chặt thành một khối. Con tim mới hiện ra trong màu tím và ánh sáng lòa.

- Trái tim này mới là thật. - Thiên đế nhìn vào con tim với những vết dài ngang dọc, những vết máu rướm không đều hai bên thành đang đập giữa cả hai - Nó chỉ có một, ta và ngươi cũng vậy. Chúng ta vốn chỉ là một. Vắng ta, ngươi trở nên không còn phương hướng. Còn ta không có ngươi, cũng chỉ tồn tại bằng bốn phận và trách nhiệm. Ta cần ngươi và ngươi cũng cần ta!

122. Chương 122: Chuyện Đã Xảy Ra?

Rồi... Mọi thứ như một giấc mộng. Làn khói mờ mờ ảo ảo bao quanh Thiên đế và Sát Tinh. Tới khi tan đi, chỉ còn lại Thiệu Khải Đăng, Cự Thiên đế, phượng hoàng và Thần số phận cũng chỉ biết đứng đàng sau. Họ có gọi song đáp lại chỉ là im lặng:

- Đâu rồi? Đây...

Tiếng gọi vang vọng, rồi rơi tọt vào khoảng không mịt mù. Chẳng một lời đáp. Cự Thiên đế cũng đưa mắt kiếm tìm khắp nơi, vẫn không thấy gì. Thiệu Khải Đăng và ngài nhìn nhau trong một thoáng. Rồi chia thành hai ngã. Thiệu Khải Đăng vội vã đi về hướng đang xảy ra chuyện của Khúc Huy. Sát Tinh không hề đùa. Trong thân xác Khúc Huy, hắn đã giết người, vụ buôn bán ma túy lớn cũng kéo theo luôn cả bang hội. Cảnh sát đang dồn lấy họ, súng cũng đã lên nòng. Bằng một tốc độ nhanh nhất, Thiệu Khải Đăng đã dùng tới con bài quan trọng của mình. Lúc tiếng hô của người chỉ huy bắt đầu cũng là lúc có lệnh từ cấp trên, hủy cuộc truy bắt. Thị trưởng của thành phố này vốn là người không có khuyết điểm nhưng cũng vì cuộc đời ông quá tốt, cuộc đời cảm thấy không mấy công bằng. Thế là xảy ra chuyện người vợ của ông ngoại tình, có người đàn ông khác. Danh giá của một người tham gia chính trường khiến ông không thể ly dị, lại càng không thể để người ta biết chuyện. Cuối cùng đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Và đó là điều tạo nên lợi thế cho Thiệu Khải Đăng nắm bắt tuy hắn cũng cảm thấy việc này không đáng chê trách song để bảo đảm an toàn cho những người thân của mình, Thiệu Khải Đăng chẳng màng lòng nhân từ gì cả. Hắn vẫn làm...

Chuyện đúng là như một giấc mộng. Sau mộng, mọi thứ lại trở về như cũ? Diệp Vũ Tường vẫn là Diệp Vũ Tường, người lãnh đạo của băng nhóm xã hội đen hàng đầu thành phố. Cự thiên đế vẫn là cự thiên đế. Hắn không quay về nơi đó nữa. Bốn phận khiến con người mệt mỏi, và hắn vốn chẳng phải là người của bốn phận, của những trách nhiệm nặng nề. Không phải, khác nhiều chứ. Thế giới của Diệp Vũ Tường không chỉ còn có mẹ nữa. Hắn quan tâm hơn đến người khác, không chỉ làm việc theo cảm xúc của mình. Cự thiên đế tích cực làm một con người bình thường. Đi làm, bắt đầu nghiêm khắc hơn với Tiểu Lạc. Đó cũng là con hắn, giáo dục cũng là một cách thể hiện bốn phận hắn phải làm. Thiệu Khải Đăng tiếp tục đảm nhiệm vai trò quản lý khu Đông. Hắn làm việc có phần chăm chỉ hơn. Mạng lưới điều tra cũng mở rộng, các đối tượng khách hàng ngày càng đa dạng.

- Sơn...

- Ủm!

- Quên, đại ca, ngôi sao Lâm Giai mà đại ca kêu em điều tra ấy có quan hệ tình cảm với Đỗ Hữu Long.

- Thiệt à?

- Dạ. Báo nói thế ạ!

- Đồ ngu. Báo nói kẻ báo, quan trọng là chứng cứ, chứng cứ đâu?

- Dạ...

Khúc Huy nhíu mày:

- Giới diễn viên điện ảnh vốn không phải là mục tiêu chủ yếu. Lâm Giai thì tôi có thể hiểu vì liên quan tới Thân Bá có vai vế cao trong quân đội. Nhưng chỉ cần chụp hình của cô ta và người kia là được. Sao lại phải theo dõi chuyện tình cảm riêng tư?

- Vì ta thích mà... - Thiệu Khải Đăng cười - Ta thích xem cô ta đóng phim. Khi khóc, rất giống Tiểu Tiên.

Thì ra là vậy. Cả đám người đang căng thẳng cũng thở phào một tiếng. Sơn vương có sở thích cá nhân ngoài phu nhân rồi, thật tốt - thế mới giống người thường.

Trên thiên giới, Thiên đế đã trở về. Nhưng ngài không nói gì cả mà cũng chẳng ai muốn nghe ngài nói chuyện gì. Ngài lạnh lùng hơn trước, tuy nhiên mức độ làm việc thì vẫn rất cao. Vô cùng chăm chỉ, ngày lại qua ngày cứ miệt mài quên tất cả.

Thiệu Khải Đăng cũng không còn liên lạc được với hai con được nữa. Chúng dường như cũng đã trở thành một thứ bình thường. Hắn cũng đưa Nương Tiên đi khám thai, sức khỏe rất khả quan, dự kiến sinh sẽ khỏe mạnh.

- Cha...

Mang cái bụng vượt mặt, Nương Tiên đến gần Thiên đế.

- Cha uống trà!

- Ủ! Cha cảm ơn con...

Ngừng một chút rồi Nương Tiên hỏi:

- Cha có chuyện buồn à?

- Ủ. Ta chỉ lo lắng một chút thôi.

Ngài thực sự không muốn nói chuyện gì đã xảy ra trong đám sương mù đó. Còn Sát Tinh hiện đã đi đâu cũng không ai biết. Sẽ biến mất mãi mãi ư?

- Cha đừng làm nhiều việc quá, nên chú ý bản thân mình nữa. Cha ơi!

Thiệu Khải Đăng chỉ khẽ liếc qua phía hai cha con. Rồi nhìn về phía Nương Tiên. Nàng đang vui, nụ cười khiến gương mặt ngây thơ như bình sáng. Êm đềm quá! Chợt thấy lo lắng. Mọi chuyện giải quyết thuận lợi đến thế sao? Nương Tiên cũng có chung tâm trạng ấu. Nàng miễn cưỡng xoa tay lên bụng. Con nàng là một sinh vật kỳ lạ, thời gian qua nó lại bình thường như thế, liệu có phải đằng sau đó sẽ là chuyện không ngờ sẽ tiếp tục xảy ra không?

123. Chương 123: P1: Cửa Riêng Mình - Cô Dâu

6 năm sau...

Nương Tiên đưa con đi học. Hai đứa trẻ sinh đôi đem lại nhiều hạnh phúc cho nàng, nhưng kèm theo đó lại là một nỗi ưu phiền khó giải nghĩa. Cô con gái xinh xắn đáng yêu là thế, nhưng cậu anh thì lại bị câm. Cậu bé còn mắc thêm chứng bệnh tự kỷ nhẹ, chỉ thích chơi một mình.

- Mẹ Nương Tiên...

Một cô bé xinh xắn từ sau chạy đến, ôm lấy Nương Tiên. Cô bé lanh lợi ấy, là con gái của Phạm Vĩnh Kỳ - Phạm Uẩn Nghi:

- Nghi Nghi đi học chung với Bối Bối và An An nhé? - Nương Tiên cười nhẹ - Để mẹ Khiết Nhi chuẩn bị một chút.

Hôm nay là ngày tốt nghiệp cao học của Phạm Vĩnh Kỳ. Không hổ là người ham học, đến thế giới này Phạm Vĩnh Kỳ không ngừng học hỏi, còn thi đậu vào một trường đại học danh tiếng nữa. Chưa tốt nghiệp anh đã được trường quyết định giữ lại làm giảng viên, sau đó trở thành giáo sư, quả thật rất hợp với con người tính tình trầm tĩnh đó.

- Được không Tiểu Nghi?

- Được ạ... - Cô bé con nín lấy tay của Khải An, cười tí mắt - Thưa mẹ... Con đi!

Từ lúc 3 tuổi, Tiểu Nghi đã rất quấn quýt với Khải An. Tuy thằng bé không một tỏ thái độ gì nhưng nó cũng không bài xích. Buồn cười nhất là khi Uẩn Nghi và Bối Chi tung tăng đi trước, Khải An lẳng lặng theo sau.

- Cho tôi gửi Tiểu Nghi nhé.

- Ủ...

Nương Tiên dắt theo Uẩn Nghi, Khải An, Bối Chi - ba đứa trẻ trên đường. Uẩn Nghi còn quay lại tạm biệt mẹ, nụ cười rạng rỡ đáng yêu đến nao lòng. Trái tim Khiết Nghi đau như dao cắt. Đây là lần cuối cùng cô được nhìn thấy... thấy con mình. 6 năm trước, trong trận khói mịt mù năm đó, không ai biết chuyện gì đã xảy ra, cuộc sống dần trở lại vẻ thanh bình tĩnh lặng. Rồi bỗng nhiên một buổi tối trong căn phòng nhỏ, Thiên đế đã đến tìm cô và Phạm Vĩnh Kỳ.

- Ta từng hứa với Sát Tinh. Hắn sẽ để cho mọi thứ yên ổn. Chỉ cần cho hắn một cơ hội, một cơ hội để hắn được danh chính ngôn thuận ra đời.

- Nghĩa là sao?

- Ta đã thử qua rất nhiều cách. Tiểu Tiên tuy là đá nhưng trước khi được tạo thành hình dạng, trong người nàng ấy đã có sẵn bản thể của Sát Tinh. Nàng ấy không thể không chế Sát Tinh được...

- Chúng tôi có thể làm gì?

- Ta cần một thân thể đủ mạnh. Một người có thể cho tên Sát Tinh ấy ra đời một cách bình thường.

Mặt Phạm Vĩnh Kỳ đã chuyển qua tái nhợt:

- Ý ngài là?

- Con lai giữa loài người và yêu quái có sức chịu đựng rất tốt. Nếu Sát Tinh được trở thành bào thai trong bụng người ấy, hắn hoàn toàn được ra đời như một con người.

Uẩn Nghi là đứa trẻ duy nhất đủ tiêu chuẩn ấy. Sát Tinh, linh hồn đó sẽ... .

- Chuyện cần hoàn thành càng sớm càng tốt. Khi con bé 6 tuổi, ta sẽ mang con bé đi đến một thời không khác. Đó cũng là nơi ta tạm giữ nguyên thần của Sát Tinh. Nơi đó, con bé sẽ không còn là một cô bé 6 tuổi nữa. Sau đó một đứa trẻ sẽ được chào đời. Dù nó có gây hại gì cho ai cũng không ảnh hưởng, vì thời không ấy không còn sinh vật gì có thể tồn tại nữa rồi.

Bản năng làm mẹ sẽ gắn kết hai tâm hồn cô độc lại. Uẩn Nghi vốn được sống trong tình yêu thương của mẹ càng lúc sẽ càng trưởng thành, cô bé có thể cho Sát Tinh một hơi ấm, giữ chân hắn lại chốn hoang vu cô độc, chỉ có hai người. Khiết Nhi đã đổ mồ hôi lạnh sau đó gục đầu nức nở trong tay chồng:

- Chúng ta và sơn vương... Một đứa con...

Phạm Vĩnh Kỳ cũng cố mà trấn an vợ. Họ đã nghĩ, khi Uẩn Nghi ra đời sẽ cố mà không yêu thương nó, khiến Uẩn Nghi không cảm nhận được tình cảm gia đình. Chỉ có như thế, khi con bé lâm vào hoàn cảnh kia mới bớt phần nào đau khổ, mới có thể quên đi cha mẹ của mình. Nhưng họ đều không làm được. Có lẽ đó là bản năng của người làm cha làm mẹ. Thấy con khóc không thể không dỗ, con bị đau một - mình đau đến chín mười.

- Uẩn Nghi ơi!

Một bàn tay dịu dàng đặt trên vai nàng. Chân Phạm Vĩnh Kỳ cũng đang run rẩy, con gái của hắn, không còn được gặp. không còn được con nũng nịu ôm lấy cổ, hôn nhẹ lên má mà gọi hai tiếng: “Cha ơi”.

Đã gần đến trường, Nương Tiên dừng lại trước một tiệm thức ăn nhanh. Đột nhiên Bối Chi muốn ăn khoai tây chiên và uống nước ngọt. Cô cẩn thận dặn dò Khải An:

- An An đứng đây nhé...

Khải An chỉ im lặng nhìn cô. Chưa bao giờ nói chuyện song Nương Tiên lại có cảm giác con trai mình rất già dặn, rất chừng chạc. Ánh mắt đó ít khi nào rời khỏi Bối Chi, ngoài những lúc có cả Uẩn Nghi cùng có mặt:

- Mẹ Nương Tiên ơi!

- Gì đó con?

- Con cũng muốn ăn kem ạ.

- Không được đâu con, sáng sớm không nên ăn kem. Mẹ Nương Tiên mua khoai tây chiên cho con như Bối Bối nhé?

- Dạ!

Cô bé ngoan ngoãn cùng hai anh em Khải An lui lại một chỗ, đợi Nương Tiên vào trong. Khẽ quay ra sau, cô cũng tạm yên tâm khi nhìn về hướng 3 đứa trẻ. Đến khi trên tay Nương Tiên cầm trên gói khoai tây chiên và linh kính nước ngọt bước ra, nơi lũ trẻ đứng chỉ còn lại một mình Khải An. Xa một chút, cô bé Uẩn Nghi đang kêu khóc. Rất đông người xúm xít quanh cô bé, hỏi han, tạo thành một vòng tròn. Nương Tiên buông rơi mấy cái túi, hốt hải. Linh cảm của một người mẹ khiến cô vô cùng lo sợ, Bối Chi bé nhỏ, con gái của cô.

- Tiểu Nghi... Bối Chi đâu? Bối Chi đâu rồi con?

- Con, con không biết ạ. Lúc này... lúc này quay qua quay lại, con đã không thấy chị Bối Chi rồi.

Bối Bối, Nương Tiên dáo dác đưa mắt tìm kiếm khắp nơi. Cần phải bình tĩnh. Thật là bình tĩnh... Con...

- Cô đến báo cảnh sát đi - Những người dân vây quanh đó xôn xao - Để chúng tôi giúp tìm kiếm bé cho.

Ai nói gì Nương Tiên cũng chỉ nghe loáng thoáng. Bối Chi xưa nay rất ngoan, ít khi nào đi mà không xin phép mẹ, dù có thấy vật gì ngộ nghĩnh hay mới mẻ lắm cũng không. Sao hôm nay lại...

- Đừng tìm nữa - Sau lưng cô bỗng có giọng nói cất lên. Nương Tiên giật mình, ngơ ngác quan sát. Để rồi cô càng trở nên thẳng thốt khi người lên tiếng chính là Khải An:

- Mẹ đừng tìm nữa. Bối Chi đã bị cha và bác dắt đi rồi...

Cha và Bác? Nương Tiên sững sờ hỏi lại:

- Ý con là... là cha con và Bác?

- Vâng. Họ đi rồi nhưng cũng đã về rồi.

Nương Tiên trông theo ánh mắt của con trai. Thiệu Khải Đăng và Cự thiên đế đang đi tới. Nhưng họ không hề đi chung với ai nữa cả. Cái dáng bé nhỏ của Bối Chi cũng không thấy nữa rồi.

- Anh, con nói, Khải An nói... Anh đã dắt Bối Chi đi. Con bé... Anh dắt con đi đâu vậy? Sao không nói với em... Anh...

Thiệu Khải Đăng im lặng. Hắn có thể nói gì với một người mẹ... Nói rằng:

- Bối Chi sẽ không về nữa. Con bé đã trở thành cô dâu của Sát Tinh rồi.

Cự thiên đế lên tiếng. Nhưng Nương Tiên không còn sức để ngạc nhiên hay sững sờ nữa, tay chân cô mềm nhũn, lạnh toát:

- Cô dâu của Sát Tinh? Con tôi... Con...

124. Chương 124: P2: Ích Kỷ Chẳng?

Nương Tiên ngơ ngẩn ngẩn từng cái áo của con. Chiếc khăn này Bối Chi rất thích, từng cùng mẹ buổi trưa đi khắp các siêu thị để mua. Còn cái chén này nữa, Bối Chi thích hình Tiểu Đình Đăng, sưu tập rất nhiều. Còn lại rất nhiều thứ, nhưng người đã không còn.

- Anh và Sát Tinh cũng từng có một hiệp ước... - Thiệu Khải Đăng đã ôm vợ vào lòng, cố gắng giữ bình tĩnh
- Hắn cần một người mẹ nhưng anh đã nói với hắn, mục đích của Thiên đế khi đưa hắn đến thời không đó là gì, kà muốn phong tỏa hắn mãi mãi, không cho hắn quay lại nữa. Uẩn Nghi tuy có thể cho hắn quyền được làm người nhưng đó chỉ là một hình thức sinh nở giả. Con người ra đời bởi sự kết hợp giao hòa của nam và nữ, Uẩn Nghi như là một cái máy sinh ra hắn, sẽ không thể nào có được sự yêu thương.

Hắn dừng lại rồi lại nói tiếp:

- Bối Chi thì lại khác. Con bé cũng là một sinh vật có dòng máu khác xem như mỗi bên đều có hy sinh một chút. Tên Sát Tinh đó không có cha, có mẹ - đó đã là định đoạt cuối cùng. Nhưng hắn cũng có thể tạo ra những kẻ gọi mình bằng cha bằng mẹ. Bối Chi không phải làm mẹ hắn. Con bé sẽ là cô dâu của hắn, cùng hắn sống trọn đời.

- Anh...

Nương Tiên lại bật khóc. Lúc đó nàng đã nghĩ, tại sao lại là Bối Chi. Tại sao không phải là Phạm Uẩn Nghi? Tại sao?

Nàng biết mình ích kỷ, biết mình rất xấu xa. Khiết Nhi đã hy sinh Uẩn Nghi trong khi đó là đứa con duy nhất của họ. Nhưng Nương Tiên thì lại không thể, con của nàng!

Nỗi đau của một người mẹ từng ngày nuôi dưỡng con, nhìn con khôn lớn, ôm con vào lòng, đau đớn khi con mình đã được định sẵn làm vật hy sinh so với nỗi đau của một người mẹ khác không biết chuyện, một ngày kia bỗng nhiên không còn được gặp con mình nữa. Đau thương nào là lớn hơn đây? Vốn không thể so sánh...

- Anh Vĩnh Kỳ...

Nương Tiên khóc tức tưởi khi nhớ đến tên hai người đó. Họ cũng ngỡ ngàng, cũng thảng thốt trước quyết định của Thiệu Khải Đăng. Nhưng họ cũng không giấu được niềm hạnh phúc khi ôm con trong vòng tay mình, Uẩn Nghi của họ...

- Mẹ...

Khải An lần đầu tiên gọi tiếng mẹ, cũng là lần đầu tiên nó lau nước mắt cho nàng:

- Em đã hứa rồi. Mẹ đừng khóc nữa... Em sẽ không sợ đâu...

Chuyện của những đứa trẻ trong bụng mẹ, Nương Tiên làm sao biết được nhưng Khải An vẫn nhớ. Cô bé nhỏ mếu máo cứ ôm lấy bản thể của Sát Tinh trong bụng, lẩm nhẩm: “Anh ơi!” Khải An không phải là đứa trẻ bình thường. Bản thân nó cũng cảm nhận rất rõ điều đó. Trong khi cô em nhỏ lớn lên như một con người, hồn nhiên trong giấc ngủ thì Khải An có những đêm thức trắng, lắng nghe mồn một tiếng lá rơi ngoài cửa, tiếng người cười nói... Tiếng động... Tiếng nước chảy, tiếng thì thảo của những sinh vật không thể gọi tên. Hắn thừa hưởng trọn vẹn những phẩm chất của Huyết Ma lẫn hắc miêu sống trong hoang dã, kết hợp với tiên đá có thể tạo nên thay đổi, song dòng máu yêu của Thiệu Khải Đăng ngày đó cho vào người Nương Tiên là chất xúc tác mạnh mẽ khiến tiên - quỷ chia rõ ràng thành hai cơ thể. Bối Chi không bị vẩn đục bởi ma tính còn Khải An là một đứa trẻ sinh ra đã chẳng giống con người...

- Mẹ Nương Tiên ơi!

Một vòng tay nhỏ xíu quàng lên cổ của Nương Tiên. Sau đó là một giọng nói đơn đót ngây thơ:

- Mẹ đừng buồn nữa. Chị Bối Chi sẽ về với mẹ mà...

Nương Tiên ôm lấy Uẩn Nghi và lại khóc. Trong khi đó, người đưa ra quyết định là Thiệu Khải Đăng cũng tan nát cõi lòng:

- Không hối hận?

- Có gì đâu mà hối hận.

- Vĩ đại vậy sao? Hy sinh con mình vì thuộc hạ?

- Tôi không hy sinh vì ai cả. - Thiệu Khải Đăng lạnh lùng - Thiên đế không tiêu diệt nguyên thần Sát Tinh có nghĩa là trong cơ thể của Nương Tiên vẫn còn tồn tại bản thể của hắn. Uẩn Nghi nếu chỉ được chọn là người mẹ, là nơi nương tựa cho Sát Tinh có chỗ ra đời. Hắn đã muốn làm người mà người thì phải lớn, một lúc nào đó, thế giới đó không ai thích hợp, hắn sẽ nhớ đến Bối Chi. Con đường duy nhất hắn có thể đi chính là cơ thể của Nương Tiên. Ta đã từng nói, chọn mẹ không chọn con mà.

- Uẩn Nghi vẫn có thể làm cô dâu mà.

- Sát Tinh không thích con bé ấy, hơn nữa... - Thiệu Khải Đăng cười khẩy - Con trai ta bây giờ còn nhỏ. Thêm vài năm nữa, nó sẽ tích tụ đủ sức mạnh, khi đó thế giới nào yên ổn được, nó vốn thích Uẩn Nghi mà.

- Thì ra là thế...

- Ta chỉ đem con gái gả sớm một bước. Tên Sát Tinh đó cũng phải mất 9 - 10 năm để hoàn thiện nhục thể của hắn. Khi đó con gái ta cũng đã 16 tuổi, làm một cô dâu có lẽ hợp hơn rồi.

Một kết cục vẹn toàn cho tất cả. Thiệu Khải Đăng thở dài, tuy là không thể gặp lại nữa. Cánh cửa thời không kia đã bị phong tỏa. Chỉ khi 3 sinh vật cổ cùng dùng sức mới có thể mở ra được. Loại Huyết chú mấy năm nay âm thầm ám trong cơ thể Bối Chi chính là để khi Sát Tinh chính thức trở thành chồng cô bé cũng là lúc cắt luôn mối liên hệ của hắn ta và Nương Tiên, bảo đảm cho nàng sự an toàn. Tính toán chu đáo là vậy, nhưng nhìn Nương Tiên đau thương lại có chút không nỡ, lại thấy đau lòng. Hắn cũng nhớ... Nhớ con bé hay ôm lấy mình từ đằng sau rồi cười khanh khách. Tiếng “cha ơi” đó, trọn đời này sẽ không thể một lần nữa được nghe rồi!

125. Chương 125: P3: Kết Cuộc

Đã lâu lắm rồi Bối Chi cũng mở mắt ra.

- Tỉnh rồi à?

Hạ thân vẫn còn đau đớn. Bụng thì...

- Nàng sinh con rồi.

Sát Tinh mân mê một khối gì đó đang cử động. Bối Chi tuy vẫn còn đau đớn vẫn cố nhích người tới. Một đứa trẻ và nó giống con người:

- Con...

- Nó khỏe lắm. - Sát Tinh cười. Đây là lần đầu tiên từ khi 6 tuổi, Bối Chi thấy hắn cười tươi như thế. Những lần trước khi dụ dỗ nàng, khi lừa gạt nàng, cũng có cười, nhưng dưới mắt Bối Chi - đều là những nụ cười nham hiểm:

- Đưa con cho thiếp đi!

- Không được. Nàng mới sinh con còn chưa khỏe. Ta đi tìm cái gì đó cho nàng và con ăn...

Thiệu Khải Đăng đã xem thường khả năng của Sát Tinh rồi. Hắn không phải ngẫu nhiên mà mang danh xưng đó. Biểu tượng của sự chết chóc. Mà chết chóc chỉ có ở nơi có sự sống. Không có sống, chết có ý nghĩa gì?

- Con không thể uống sữa hổ đâu... - Bối Chi phản đối một cách yếu ớt - Con cần sữa mẹ... Chàng...

Một nỗi buồn chợt tràn về. Những ký ức mỏng manh trở lại. Mẹ - người ta phải yêu thương và kính trọng. Bối Chi đã làm mẹ. Nhớ để mẹ, lại cảm thấy buồn.

- Chúng ta, chúng ta không thể quay lại nơi đó một chút sao? Thiếp... .

- đương nhiên là không được. - Sát Tinh vòng tay ôm lấy Bối Chi cùng con vào lòng - Ta và cha nàng từng có hiệp ước. Vả lại... - hắn chạm tay vào má nàng, giọng nhẹ - Ta cũng không muốn rời khỏi chỗ này. Và nàng và ta đã bị cha nàng cắt đi con đường trở về rồi...

Bối Chi mập mờ nhìn hắn. Đứa trẻ trong tay chợt òa khóc, tiếng khóc nhỏ xíu, đứt quãng:

- Con... - Ngoan... Nàng ngủ đi! - Sát Tinh đỡ Bối Chi nằm xuống - Ta sẽ để con trên người nàng. Đừng lo!

Bối Chi chạm tay lên cái vật nhỏ xíu đang cử động trên ngực mình. Sau phút ngỡ ngàng, bé bắt đầu cử động tới lui rồi chạm vào bầu sữa mẹ. Cảm giác hạnh phúc cũng tràn ngập trái tim nhỏ bé của nàng. Ôm chặt con. Bối Chi thì thầm:

- Mẹ nhớ... mẹ của mẹ lắm... Con biết không, mẹ...

Bối Chi im bật. Bàn tay mềm mại lại đưa tay vuốt lấy con trai. Sát Tinh nhìn hai mẹ con không rời mắt. Đến khi nàng đi ngủ, hắn mới rời khỏi. Cửa hang cũng đã có một số thứ, khi cần Bối Chi không cần tìm ở nơi xa. Màn đêm lại trùm lấy mọi thứ. Dưới ánh trăng sáng rõ, Bối Chi lặng lẽ cầu nguyện. Cầu cho mẹ, cầu cho cha - ở một nơi nào đó có thể biết được tin này. Con của hai người đã làm mẹ và con cũng đã hiểu được, cảm giác làm mẹ lo lắng cho con đến mức nào.

- Chàng...

Bối Chi chuyển sang giọng nũng nịu lúc nào không biết. Giống hệt như lúc còn trong bụng mẹ, hơn 10 năm chung sống, nàng tuy là hết lần này đến lần khác bị lừa gạt, nhưng cũng chưa bao giờ dùng cái giọng ấy khi nói chuyện với hắn bao giờ.

- Chúng ta đi đến một nơi khác được không? Con của mình không thể chỉ sống với chúng ta cả đời được. Con lại là con trai...

Sát Tinh thở dài. Hắn từng khao khát được sống trong tình thương giống như những người khác. Tuy nhiên, có tình thương rồi lại có bao thứ khác phải lo. Vợ - con, hắn và nàng sống yên tĩnh bên nhau thì được, nhưng con của hắn thì...

- Ta gửi con sang thế giới khác rồi về với nàng nhé?

- Không. - Bối Chi phản đối ngay - Con là con của thiếp, không được...

- Ta là Sát Tinh đấy. Sống ở nơi nào đó có con người, ma tính nổi dậy, ta lại bày ra trò gì đó. Nàng chấp nhận không?

Bối Chi im lặng. Cũng bởi không chế hắn mà nàng phải ở lại đây nhưng mà...

- Chàng không xấu, có thiếp và con bên cạnh, chàng sẽ không xấu. Có ai đang hạnh phúc mà lại bỏ đi hạnh phúc đó đâu. Hơn nữa, thiếp cũng biết, chàng vốn không phải là kẻ có tham vọng. Chàng cũng chỉ muốn sống thôi.

Bối Chi ghen ngào khi nói lên những lời này, nàng đã lớn, hiểu thêm nhiều chuyện nữa rồi. Sát Tinh cũng thở dài rồi khẽ khàng:

- Được rồi. Con lớn hơn một chút thì tính tiếp vậy.

Thế giới hiện thực, một thời không khác, Sát Tinh thầm tính toán. Không thể quay lại nơi Thiệu Khải Đăng và Nương Tiên đang sống, nhưng những thời không khác không phải là không có khả năng. Mọi thứ êm đềm trôi qua như một giấc mộng. Nương Tiên lơ mơ trong giấc ngủ. Có cái gì đó ấm nóng đang áp lên người nàng.

- Mẹ...

Là một giọng nói êm dịu. Gương mặt đó...

- Mẹ ơi!

Cô bé xinh xắn với đôi mắt trong veo. Đứa con tiếp theo của nàng và Thiệu Khải Đăng lại rất giống Bối Chi. Hay là lúc mang thai, Nương Tiên cứ mãi thần thờ, nhớ và thương đứa con không còn gặp nữa.

- Mẹ Nương Tiên...

Uẩn Nghi cũng đã trở thành một cô gái 17 tuổi đẹp như hoa. Xinh xắn và đáng yêu. Cô bé và Bối Chi cùng tuổi, Bối Chi cũng đã 17 tuổi rồi.

- Mẹ... Chúng con đi học...

Khải An từ trong nhà bước ra. Hai đứa trẻ đi bên nhau đẹp đôi đến lạ. Chúng là “thanh mai trúc mã”, tuy không nói ra nhưng Nương Tiên và Khiết Nhi đã có một hiệp nghị ngầm, nếu vài năm nữa chúng vẫn gắn bó thì sẽ cho chúng thành đôi.

- Mẹ đi hội phụ huynh với con đi mẹ...

Cô bé con hết lời rồi lại kéo. Nương Tiên cười nhẹ, rồi cũng vào trong chuẩn bị cùng con đến trường. Nhìn theo hai mẹ con, Thiệu Khải Đăng chậm rãi quay vào trong. Lời của Thi Quỷ hôm trước vẫn còn vang lại:

- Ta gặp ở một thời không khác một cô bé. Trên tay đang bông theo một đứa nhỏ, rất giống vợ của ngươi.

Thi Quỷ lại tiếp tục đi tìm loại thuốc có thể giúp mẹ của hắn quên đi những ký ức kinh hoàng trong quá khứ. Bên cạnh hắn là cô gái rắn, người có năm có tháng, yêu quái có năm tháng bao giờ? Sát Tinh có thể đã chuyển đến một thời không khác để sống. Và con gái hắn - có lẽ cũng đã làm mẹ rồi. Nếu muốn gặp, cũng có thể gặp, nhưng mà gặp để làm gì? Một lúc nào đó, hắn sẽ đủ can đảm mà đi gặp con gái. Khi hắn quên được nỗi đau ngày ấy, Bối Chi nắm chặt tay hắn, nhưng hắn đã kéo tay con khỏi tay mình. Con bé khóc lóc kêu gào khi bóng Thiệu Khải Đăng nhạt nhòa trong bóng nắng. Để rồi - người trở lại thời không 21 mỗi đêm về lại bị tiếng gọi “cha ơi” đó ám ảnh, muốn quên mà không thể quên. Tại một góc tối khác, Cự Thiên để nhìn em trai, cũng không nén được tiếng thở dài. Ngài là hạnh phúc nhất so với mấy đứa em. Hiện ngài đang cùng Huệ Lâm và Tiểu Lạc sống chung tại thời không mà trước đây Thiệu Khải Đăng đã đem cha mẹ Huệ Lâm đến đó. Một nhà năm người vui vẻ, trong khi ở các thời không khác, hai sinh vật cổ còn lại vẫn còn vương quá nhiều nỗi buồn phiền. Cuộc sống xoay vần. Cách từng người lựa chọn làm nên số phận cho họ. Cự Thiên để hay Thiên để cũng chỉ là một sinh vật, có ưu tư và có cả sai lầm. Chuyện của họ đôi khi còn chưa giải quyết được, làm sao chu toàn chuyện của loài người...

- END -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-da>